

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VOLUME THREE OF THE
RIYRIA CHRONICLES

The DEATH *of*
DULGATH

MICHAEL J. SULLIVAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The DEATH *of* DULGATH

MICHAEL J. SULLIVAN İÇİN ÖVGÜ

"Bu destansı fantastik roman, usta bir hikaye anlatıcısının ortaya çıkışını sergiliyor." —

Library Journal, Theft of Swords hakkında

"The Riyria Revelations serisinin ne kadar keyifli ve iyi olduğunu bize hatırlatan, keyifli, eğlenceli ve sayfalarını çevirirken heyecan veren bir kitap. Tüm fantezi severler için mutlaka satın alınması gereken bir kitap." — The Founding Fields, Rise of Empire hakkında

"Heir of Novron, Riyria Revelations serisinin son kitabıdır ve seriyi modern fantezinin yeni bir klasiği olarak konumlandırmaktadır: geleneksel bir ortamda geçse de
"Diğer her şeyde son derece alışılmadık." — Drying Ink, Heir of Novron hakkında

"Keskin espriler, umutsuz riskler, heyecan verici kılıç dövüşleri ve eski usul kahramanlıklar burada tam anlamıyla sergileniyor." — 52 Book Reviews, The Crown Tower hakkında

"George R.R. Martin'in 'Buz ve Ateşin Şarkısı'ndan daha az kanlı ve daha az karakter içeren, ancak aynı derecede tatmin edici olan Sullivan'ın destansı fantezisi, katlanarak artan bir hızla hayran kazanacaktır." — Library Journal, The Rose and the Thorn hakkında

"Bu, H.G. Wells veya Isaac Asimov'un yazmış olabileceği, günümüzün kültürel referanslarını içeren bir sosyal bilim kurgu eseri. Modernize edilmiş bir klasik.

Hollow World, hem yeni hem de nostaljik bilim kurgu okuyucuları için mükemmel bir roman. — Staffer's Book Reviews, Hollow World hakkında

Death of Dulgath Telif hakkı © 2015 Michael J. Sullivan Kapak
illüstrasyonu © 2015 Marc Simonetti
Kapak tasarımı ve haritalar © 2015 Michael J.
Sullivan The Methuselah Treatment © 2015 T. C.
Powell Yayınlayan: Riyria Enterprises, LLC

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın amacı değildir. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün (inceleme amaçları dışında) izinsiz olarak kopyalanması, taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yazarın fikri mülkiyetinin yasadışı korsanlığı ve hırsızlığıdır. inceleme amaçları dışında) izinsiz olarak kopyalanması, taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yazarın fikri mülkiyetinin yasadışı korsanlığı ve hırsızlığıdır. Bu kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz, michael.sullivan.dc@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçerek önceden yazılı izin alabilirsiniz. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

ebook Sürüm 1.03 - Ekim 2015
978-1-943363-02-5 — Ciltli
978-1-943363-01-8 — Ticaret Ciltli 978-
1-943363-00-1 — e-kitap
978-1-943363-05-6 — Sınırlı Sayıda Basılmış Ciltli
Kitap 978-1-943363-06-3 — Nadir Baskı Ciltli
Kitap Tüm hakları saklıdır.

Michael'ın yazıları hakkında daha fazla bilgi için www.riyria.com adresini ziyaret edin. Michael ile iletişime geçmek için michael.sullivan.dc@gmail.com adresine e-posta gönderin.

MICHAEL'IN ROMANLARI:

İlk İmparatorluk Serisi: *Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaşlar Çağı • Efsaneler Çağı • İmparatorluk Çağı*

Riyria Vahiyleri: *Kılıçların Çalınışı • İmparatorluğun Yükselişi • Novron'un Varisleri Riyria Günlükleri: Taç Kulesi • Gül ve Diken • Dulgath'ın Ölümü*

Bağımsız Eserler: *Hollow World*

DULGATH'IN ÖLÜMÜ HAKKINDA

(arka kapaktan)

**ONU ÜÇ KEZ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞTILAR. SONRA BİR PROFESYONEL
TUTULDULAR.
RIYRIA DA ÖYLE.**

Avryn'deki en eski soylu ailenin son üyesi suikast hedefi olduğunda, Riyria'dan Royce ve Hadrian komployu engellemek için kiralandı. Savaşta bıkmış paralı asker Hadrian ve alaycı eski suikastçı Royce, kiralık haydutlar olmak için güçlerini birleştireli üç yıl geçti. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki bir cinayeti önlemeleri istenene kadar. Şimdi, Royce hakkında güvenli olmaktan çok daha fazlasını bilen ve kendini akıl sağlığından çok daha az önemseyen gizemli bir kadını kurtarmak için dünyanın eski bir köşesine gitmeleri gerekiyor.

Riyria romanlarının çok satan yazarı, The Riyria Chronicles serisinin üçüncü kitabını sunuyor. Bir serinin parçası olmasına rağmen, hem eğlenceli, hızlı tempolu bir fantezi arayan yeni okuyucuları hem de eski dostlarıyla yeniden bir araya gelmek isteyen Riyria hayranlarını heyecanlandırmak için tasarlanmıştır. Riyria serisinin tamamını deneyimlemek isteyenler için iki okuma seçeneği mevcuttur:

Yayın Sırası: *Kılıçların Hırsızlığı • İmparatorluğun Yükselişi • Novron'un Varisleri • The Crown Tower • The Rose and the Thorn • The Death of Dulgath*
Kronolojik Sıra: *The Crown Tower • The Rose and the Thorn • The Death of Dulgath • Theft of Swords • Rise of Empire • Heir of Novron*

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

İlk İmparatorluk

Efsaneler Çağı (Haziran 2016) • *Kılıçlar Çağı* • *Savaş Çağı* • *Efsaneler Çağı* • *İmparatorluk Çağı*

Riyria Vahiyleri

Kılıçların Hırsızlığı (Taç Komplosu ve Avempartha)
İmparatorluğun Yükselişi (Nyphron'un Yükselişi ve Zümrüt Fırtınası)
Novron'un Varisleri (Kış Mevsimi ve Percepliquis)

Riyria Günlükleri

Taç Kulesi
Gül ve Diken Dulgath'ın
Ölümü

Bağımsız Romanlar

Boş Dünya

ANTOLOJİLER

Özgür: Soytarı

Sınırsız: Oyun

Sınırsız II: Küçük Wren ve Büyük Orman

Kara Muhafızlar: Mesleki Dürüstlük

Son: Kıyamet Vizyonları: Yanan İskenderiye

Trajedinin Üstesinden Gelmek: Gelenekler

Fantasy Faction Antolojisi: Sonbahar Sisleri

Robot Orduma Fon Sağlayın: Dilediğinize Dikkat Edin

YAZARIN NOTU

İki buçuk yıldan fazla bir süredir bir odada kilitliyim, tek ışık kaynağım bilgisayar ekranının yumuşak ışığı. En azından ben öyle hatırlıyorum. *Hollow World'ü* bitirdikten sonra, *The First Empire* adlı bir üçleme üzerinde çalışmaya başladım. Üç kitap beş oldu ve iki buçuk yıl geçti.

The Riyria Chronicles'in okuyucuları, *The Rose and Thorn*'un Eylül 2013'te yayınlanmasından hemen sonra üçüncü kitabı talep etmeye başladı. Önceki kitapların başarısız olacağı tahmin edilen *The Chronicles*, yayıncılıkta üçüncü ray olarak kabul edilen öncüller olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde iyi bir başarı elde etti. Bu kitabı sabırsızlıkla bekleyen herkesten özür dilerim, ama en azından bekleyiş sona erdi!

Riyria hikayelerine yeniyseniz, kesinlikle bu kitapla başlayabilirsiniz. İlk iki Riyria Chronicles kitabı, Royce ve Hadrian'ın nasıl tanıştıklarının hikayesini anlatıyordu. Bu hikaye anlatıldıktan sonra, bu kitap bağımsız bir macerayı anlatmak için serbest kaldı. Diğer Riyria romanlarını okumak istiyorsanız, bu seriyi iki farklı şekilde ele alabileceğinizi bilmelisiniz.

Yayın Sırası: *Kılıçların Hırsızlığı • İmparatorluğun Yükselişi • Novron'un Varisleri • The Crown Tower • The Rose and the Thorn • The Death of Dulgath*

Kronolojik Sıra: *Taç Kulesi • Gül ve Diken • Dulgath'ın Ölümü • Kılıç Hırsızlığı • İmparatorluğun Yükselişi • Novron'un Varis*

Şahsen, yayın sırasını tercih ediyorum, ancak kronolojik sırayla okuyanlardan duyduğuma göre onlar da bu deneyimden aynı derecede memnun kalmışlar.

Royce ve Hadrian'ın bir sonraki hikayesinin olup olmayacağını merak ediyorsanız, cevap şu: Bilmiyorum. Başka bir yerde de bahsettiğim gibi, bu ikiliyi korumak istiyorum ve çok uzun süre kalmalarındansa erken ayrılmalarını tercih ederim. Bu nedenle, Chronicle yayınlanana kadar devamı olup olmayacağını asla bilemiyorum. Devamını istiyorsanız, lütfen bana e-posta gönderin. İstemerseniz bile, yine de bana ulaşabilirsiniz. İnsanlardan haber almayı her zaman severim. Adresim: michael.sullivan.dc@gmail.com.

Bu projenin en güzel yanlarından biri, gelecek vaat eden bir yazarın eserini sergileme fırsatıydı. Herkesten ve herkesten gönderim talep ettik. 176 başvuruyu inceledim ve on beş iyi hikayeye indirdim. Oradan da son üçe kaldılar. Robin, kazananı belirlememde bana yardımcı oldu. Keşke hepsi dahil edilebilseydi, her biri

hak ediyordu. Günümüzün aşırı doygun yayıncılık dünyasında, tanınırlık genellikle başarı ile başarısızlık arasındaki farkı belirler. Robin ve ben, seçtiğimiz hikayeyi beğeneceğinizi umuyoruz. Beğenirseniz, lütfen T.C. Powell'ın diğer eserlerini de arayın ve bu haberi yaymaya yardımcı olun.

Son olarak bahsetmem gereken bir şey daha var. Romanın yaratılma süreci hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, *The Making of the Death of Dulgath* (Dulgath'ın Ölümünün Yaratılışı) adlı bir e-kitap hazırladım. Ücretsizdir, yukarıdaki adrese bir e-posta göndermeniz yeterlidir. Bazıları bu süreci ilginç bulabilir.

Şimdi sayfayı çevirin, ekrana dokunun veya ses seviyesini ayarlayın. Eski dostlar sizi yeni bir maceraya çıkarmak için bekliyor.

Tüm bu muhteşem destek için teşekkürler.

Michael J. Sullivan

Ekim 2015

*1.876 cömert destekçiye
ve bana inanılmaz destek veren bir
kadına. Sizler olmasaydınız bunu
başaramazdım.*

HARITALAR

Bazı e-okuyucu cihazlarda yüksek çözünürlüklü haritaların iyi görünmesi zordur. Bu nedenle, çevrimiçi olarak yüksek çözünürlüklü harita kopyaları mevcuttur ve bunları istediğiniz zaman inceleyebilirsiniz. Bu haritalara şu adresten ulaşabilirsiniz: <http://www.michaelsullivan-author.com/maps.html>. Ayrıca aşağıdaki bağlantılardan da erişebilirsiniz: [Elan Haritası](#) | [Dulgath Bölgesi Detayları](#).

The Death of Dulgath'in geçtiği bölgenin ayrıntılı haritası.

İÇİNDEKİLER

Sullivan'ın Eseri İçin Övgüler

Telif Hakkı

Kitap Hakkında

Yazarın Notu

Adanma

Haritalar

Bölüm 1: Yeni İşaret Bölüm

2: Sanatçı Bölüm 3:

Maranon Bölüm 4: Denizin

Ötesinde Bölüm 5: Dulgath

Kalesi

Bölüm 6: Ev ve Yatak Odası Bölüm 7: On

Parmak Oyunu Bölüm 8: Kasırganın Gözü

Bölüm 9: Kılıç Hırsızlığı Bölüm 10:

Avludaki Hayalet Bölüm 11:

Brecken Moor

Bölüm 12: Leydi Dulgath Bölüm

13: Fawkes ve Tazılar Bölüm 14:

Not

Bölüm 15: Tablo Bölüm 16:

Güney Yolu Bölüm 17:

Shervin Gerami Bölüm 18:

Kırık Kemikler Bölüm 19:

Gösteriş

Bölüm 20: Suikastçı Bölüm

21: Fırtına

Bölüm 22: Uzun Hikaye Kısa

Bölüm 23: Gece Manastırı Bölüm

24: Öldürme İhtiyacı Bölüm 25:

Beşinci Şey

Sonsöz

Ön İzleme: Mitlerin Çağı

Bonus Kısa Öykü: T. C. Powell'ın Methuselah Tedavisi
Teşekkür
Michael J. Sullivan'ın Eserleri

The DEATH *of* DULGATH

YAZAN

htICI—4AEL J. SULLIVAN

RIYRIA
ENTERIt[YES

BİRİNCİ BÖLÜM YENİ İŞARET

O anda Royce Melborn'a en çok neyi nefret ettiğini sorsalardı, köpekleri derdi. Köpekler ve cüceler onun nefret listesinin başında geliyordu, ikisi de birbirine çok benzedikleri için eşit derecede nefret ediliyordu: ikisi de kısaydı, saldırgandı ve affedilemez derecede tüylüydü. Royce'un onlara olan nefretinin yıllar içinde artmasının nedeni aynıydı: Ona hesaplanamaz miktarda keder ve acı vermişlerdi.

O gece bir köpekti.

İlk başta, üçüncü kattaki yatak odasındaki şilte üzerinde duran tüylü yaratığın bir kemirgen olduğunu sandı. Kıvrık kuyruğu ve düz burnu olan karanlık yaratık, iyi boyutta bir lağım faresi olacak kadar küçüktü. Royce, bir farenin Hemley Malikanesi gibi lüks bir yere nasıl girmiş olabileceğini düşünürken, fare ayağa kalktı. İkisi birbirlerine baktılar, Royce kapüşonlu pelerininde günlüğünü tutarken, melez köpek dört küçük ayağı üzerinde duruyordu. Bir saniye süren nefesini tutma, Royce'un hatasını fark etmesine yetti. Sonrasını, *her zaman* olan şeyi bildiği için irkildi ve küçük hayvan onu hayal kırıklığına uğratmadı.

Köpek havlamaya başladı. Saygıdeğer bir hırıltı ya da boğuk bir havlama değil, kulakları delen bir dizi tiz havlamaydı.

Kesinlikle bir sıçan değildi. Neden bir sıçan olamadın ki? Sıçanlarla hiç sorunum olmaz.

Royce hançerine uzandı, ama kemirgen köpek zıpladı ve minik tırnakları parke üzerinde kaydı. Kaçmasını umdu. Küçük canavar sahibini uyandırorsa bile, kapüşonlu bir yabancıнын Lady Martel'in yatak odasına girdiğini açıklayamayacaktı. Mutlu uykusundan uyanan sahibi, köpeği susturmak için ona bir şey fırlatabilirdi. Ama bu sonuçta bir köpekti ve cüceler gibi asla onun istediğini yapmazlardı. Bunun yerine, hayvan güvenli bir mesafede kalarak, turp büyüklüğündeki kafasını sallayarak havlamaya devam etti.

Böylesine küçük bir şey nasıl bu kadar gürültü yapabilirdi?

Ses mermer ve maun ağacından yankılanarak, bir çığlık gibi yükseldi.

Royce yapabileceği tek şeyi yaptı: Pencereden atladı. Planladığı çıkış yolu değildi, üçüncü tercihi bile değildi, ama kavak ağacı atlayabileceği mesafedeydi. Geniş bir dalı yakaladı, ağırlığı altında kırılmadığına sevindi. Ancak ağaç sallandı ve karanlık avlunun sessizliğinde yüksek sesle hışırdadı. Ayakları yere değdiğinde, Royce duymasına şaşırmadı...

"Olduğun yerde kal!" Boğuk ses bu işe çok yakışıyordu.

Royce donakaldı. Ona doğru gelen adam bir tatar yayı tutuyordu: gerilmiş, doldurulmuş ve göğsüne nişan alınmış. Muhafız hayal kırıklığı yaratacak kadar yetkin görünüyordu; üniforması bile düzgündü. Her düğme yerindeydi ve ay ışığında parlıyordu, her bir kıvrım bıçak kadar keskindi. Adam ya aşırı başarılı olmalıydı ya da daha kötüsü, muhafızlık görevine indirgenmiş profesyonel bir askerdi.

"Ellerini görebileceğim yerde tut."

Hiç de aptal değildi.

İlk muhafızın arkasında ikinci bir muhafız vardı. Ağır adımlarla ve kayışların ve metal zincirlerin çınlamasıyla koşarak geldi. İlkinden daha uzundu, ama giyimi o kadar iyi değildi. Ceketinin kolları çok kısaydı, düğmelerin eksikliği yan yana dizilmiş pirinç sıraların simetrisini bozuyordu ve yakasında koyu bir leke vardı. İlk muhafızın aksine, bu ikinci muhafızın elinde tatar yayı yoktu. Bunun yerine, üç kılıç taşıyordu: sol kalçasında kısa bir kılıç, sağ kalçasında biraz daha uzun bir kılıç ve sırtında devasa bir spadone kılıcı. Bunlar Hemley muhafızlarının silahları değildi, ama Royce'ı uzak tutan adam, ikinci muhafız koşarak geldiğinde ona bakmadı bile.

Üç kılıçtan en kisasını çeken ikinci adam, onu Royce'a doğrultmadı. Bunun yerine, kılıç ucunu ilk muhafızın boynuna dayadı. "Yayı indir," dedi Hadrian.

Adam bir an tereddüt ettikten sonra tatar yayını düşürdü. Darbe tetiği sarsarak okun bakımlı çimlerin üzerinde fisıldayarak uçmasına neden oldu. Arkalarında, kemirgen köpek hala havlıyordu, sesi malikanenin duvarları tarafından boğuluyordu. Artık ortağı durumu kontrol altına aldığına göre, Royce kitabı kemerine soktu ve malikaneye doğru baktı. Işık yoktu. Soylular derin uykudaydı.

Arkasını döndüğünde, Hadrian'ın hala titiz muhafızı kılıç ucuyla tuttuğunu gördü. "Onu öldür ve gidelim."

Muhafız kaskatı kesildi.

"Hayır," dedi Hadrian, Royce'un partnerinden iyi bir şarap şişesini atmasını isteseydi beklediği öfkeyle.

Royce iç geçirdi. "Yine mi? Neden hep bu tartışmayı yapıyoruz?"

Eski arbaletçi omuzlarını kamburlaştırmış, ellerini yumruk yapmıştı ve hala hayatını sona erdirecek bıçak darbesini bekliyordu. "Sorun yok. Alarmı çalıştırmayacağım."

Royce bu bakışı birçok kez görmüştü ve adamın iyi gittiğini düşündü. Ağlama, çığlık atma, yalvarma yoktu. Kurbanlarının diz çöküp inlemelerinden nefret ediyordu, ancak bunun onları öldürmeyi kolaylaştırdığını da kabul etmek zorundaydı. "Kapa çeneni," diye emretti, sonra Hadrian'a sert bir bakış attı. "Öldür onu ve gidelim. Tartışacak vaktimiz yok."

"Yayı düşürdü," dedi Hadrian. "Onu öldürmemize gerek yok."

Royce başını salladı. Yine o kelime vardı: *ihtiyaç*. Hadrian bu kelimeyi sık sık kullanırdı, sanki öldürmek için bir gerekçeye ihtiyaç varmış gibi. "Beni gördü."

"Ne olmuş? Sen karanlık bir başlıklı adamsın. Başlıklı yüzlerce adam var." "Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu gardiyan.

"Hayır," diye tersledi

Royce. "Evet," diye cevapladı Hadrian.

"Bir karım var." Adamın sesi titriyordu.

"Adamın karısı var." Hadrian, bıçağı hala muhafızın boynuna dayalı tutarken anlayışla başını salladı.

"Çocukları da var, üç tane."

"Maribor'un sakalı, üç çocuğu var," dedi Hadrian kararlı bir ses tonuyla ve kılıcını geri çekti.

Muhafız derin bir nefes aldı. Her nasılsa, o ve Hadrian, üreme yeteneğinin bu durumda bir önemi olduğunu varsaymışlardı. Öyle değildi.

"Ve benim bir atım var," dedi Royce aynı haklılıkla. "Bu zavallı herifi öldürür öldürmez onunla uzaklara gideceğim. Bu işi uzatmayı bırak. Zalim olan sensin, ben değil. Bitir şunu."

"Onu öldürmeyeceğim."

Muhafızın gözleri umutla açıldı; ağzının köşelerinde küçük bir rahatlama gülümsemesi belirdi. Royce'a onay için baktı, gerçekten bir başka gün doğumu göreceğine dair bir işaret için.

Royce bir kapının açılma sesini duydu ve biri "Ralph?" diye seslendi. Evde ışıklar yanmaya başladı. Dört katta yedi pencere mum ışığıyla aydınlanıyordu.

Belki de yakmak bu kadar uzun sürmüştü.

"Buradayım!" Ralph bağırarak cevap verdi. "Hırsızlar! Yardım çağırın!"

Hayır, elbette alarmı çalmazdı.

Bu kadarı yeterdi. Royce hançerine uzandı.

O sapına dokunamadan, Hadrian kılıcının kabzasıyla Ralph'ı vurdu. Muhafız, kullanılmış yayının yanındaki çimlere düştü. Hadrian'ın adamı bağırdığı için mi, yoksa Royce hançerine uzandığı için mi vurduğu belli değildi. Royce ilkinin düşünmek istiyordu, ama ikincisinden şüpheleniyordu.

"Buradan gidelim," dedi Hadrian, Ralph'ın üzerinden atlayıp Royce'u kolundan çekerek.

Bizi geciktiren ben değilim, diye düşündü Royce, ama tartışmaya girmede. Bir tatar yayı varsa, başkaları da vardır. Arbaletler ne kısa ne de tüylüydü, ama onun listesinde olmalıydı. O ve Hadrian, duvarın gölgesinde koşarak çiçek açan gül çalılarının etrafından dolaştılar, ancak Royce bunun nedenini anlamıyordu. Nöbetçi kıyafetiyle Hadrian, tamamen koşumlanmış bir at gibi ses çıkarıyordu.

Melengar'ın Galilin Eyaleti, hırsızlık tehdidine maruz kalmayan sakin, tarımsal bir bölgedir ve Lord Hemley'in malikanesi, ne yazık ki etkisiz bir güvenlik sistemine sahiptir. Royce, çeşitli keşif görevlerinde altı kadar muhafız görmüştü, ama o gece sadece üçü vardı: kapıda bir nöbetçi, Ralph ve köpek.

"Ralph!" diye tekrar bağırdı biri. Ses uzaktaydı, ama açık çimlerin üzerinden duyulabiliyordu.

Karanlıkta, arkalarında beş fener sallanıyordu. Şaşkın bir arama ekibi ya da sarhoş ateşböcekleri gibi rastgele hareket ediyorlardı.

"Aaron, herkesi uyandır!"

"Bay Hipple'ı serbest bırakın," diye bir kadın sesi intikamcı bir tonla bağırdı. "O onları bulur."

Her şeyin üstünde, kemirgen köpeğin aralıksız havlaması devam ediyordu — şüphesiz Mister Hipple.

Ön kapı boş kalmıştı. Orada görevli olan muhafız, Ralph'ın bağırisından sonra yardım istemek için koşmuş olmalıydı. Karşılaşmadan geçtikleri için Royce

Hadrian'ın şansına hayret etti; adam yürüyen bir tavşan ayağı gibiydi. Royce'un Pragmatizm Okulu'nda geçirdiği üç yıl, ortağının idealist yapısını neredeyse hiç etkilememişti. Mister Hipple daha büyük, daha saldırgan bir hayvan olsaydı, bu kadar kolay kaçamayabilirlerdi. Hadrian herhangi bir köpeği öldürebilecek yetenekteydi, ama Royce bunu yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

Yavruları var, Royce! Üç tane!

İkili, atlarını bıraktıkları yoğun çalılıkların güvenli bölgesine ulaştı. Hadrian'ın atının adı Dancer'dı, ama Royce kendi atına isim vermenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Günlüğü eyer çantasına koyarken Royce, "Kaç yıl askerlik yaptın?" diye sordu.

"Avryn'de mi, Calis'te mi?" "Hepsinde."

"Beş yıl, ama son iki yıl... şey, daha az resmiydi."

"Beş yıl mı? *Beş yıl* boyunca orduda savaştın mı? Savaşlara katıldın, değil mi?"

"Evet, acımasız savaşlar." "Anladım."

"Ralph'ı öldürmediğim için kızgınsın, değil mi?"

Royce bir an durup dinledi. Takip edenlerin sesi yoktu, ağaçlarda ışık yoktu, onları kovalayan çılgın bir kemirgen köpeğin havlaması bile yoktu. Bacağını eyerin üzerinden geçirip diğer taraftaki üzengiye ayağını koydu. "Sence?"

"Bak, ben sadece kimsenin ölmediği berbat *bir* iş yapmak istedim." Hadrian üniformasının yeleğini çıkardı ve yerine eyer çantasından çıkardığı yün gömleğini ve deri tunikasını giydi.

"Neden?"

Hadrian başını salladı. "Boş ver."

"Saçmalıyorsun. Kimseyi öldürmediğimiz birçok iş yaptık. Neyse, sorun değil." Royce, birbirine düğümlediği dizginlerini tuttu.

"Ne? Ne dedin?" "Sorun yok. Sorun yok."

"Sorun yok mu?" Hadrian kaşlarını kaldırdı.

Royce başını salladı. "Sağır mı oluyorsun?"

"Ben sadece..." Hadrian şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Sonra yüzünde somurtkan bir ifade belirdi. "Daha sonra geri geleceksin, değil mi?"

Hırsız cevap vermedi.

"Neden?"

Royce atını döndürdü. "Sadece titiz davranıyorum."

Hadrian kendi atına bindi. "Aptalca davranıyorsun. Bunun için bir neden yok. Ralph asla bir tehdit oluşturmaz."

Royce omuz silkti. "Bunu bilemezsin. '*Kapsamlı*' kelimesinin anlamını biliyor musun?"

Hadrian kaşlarını çatı. "*Eşek* kelimesinin anlamını biliyor musun? Ralph'ı öldürmene gerek yok."

Yine aynı şey: ihtiyaç.

"Sonra tartışalım. Bu gece onu öldürmeyeceğim."

"Peki." Hadrian homurdandı ve birlikte çalılıklardan çıkıp yola giden patıkaya geri döndüler.

İkisi açık yolda yan yana sürdüler. King's Road'a varmadan yağmur yağmaya başladı. Güneş o sırada doğmuştu, ancak yoğun bulutlar dünyayı kömür lekesi gibi kapladığı için bunu anlamak zordu. Hadrian mutlu bir şekilde sessiz kaldı. Royce'un ortağı, tanıdığı olsun ya da olmasın, herhangi bir tavernada sohbet başlatırdı. Adam, yeniden bir araya gelen arkadaşlar gibi rahatlıkla yabancılarla konuşurdu. Onların sırtını sıvazlar, birer içki ısmarlar ve komşusunun bahçesine defalarca giren keçi gibi ilgi çekici hikayeleri dinlerdi.

Sadece ikisi yolda olduğunda, Hadrian ağaçlar, inekler, tepeler, bulutlar, havanın ne kadar sıcak veya soğuk olduğu ve yeni taban gerektiren botlarından, sapına daha iyi bir sargı gerektiren kısa kılıcına kadar her şeyin durumunu yorumlardı. Hiçbir şey yorum yapmaya değmeyecek kadar önemsiz değildi. Arıların bolluğu ya da azlığı onu yirmi dakikalık bir konuşmaya sürüklerdi. Royce bu konuşmalar sırasında hiç konuşmazdı, partnerini cesaretlendirmek istemiyordu, ama Hadrian arılar, çiçekler ve çamur, yani kendi kendine konuşmayı sevdiği bir başka konu hakkında konuşmaya devam ederdi.

Kendine karşı bitmek bilmeyen ısrarlı konuşmalarına rağmen, Hadrian her zaman yağmur tarafından susturulurdu. Belki yağmur onu kötü bir ruh haline sokuyordu ya da yağmurun sesi kendi sesini duymasını zorlaştırıyordu. Sebep ne olursa olsun, Hadrian Blackwater yağmurda sessizdi, bu yüzden Royce fırtınalı günleri severdi. Şans

neredeyse eve kadar onunla birlikte kaldı. Melengar, son zamanların en yağışlı baharlarından birini yaşıyordu.

Royce, yol boyunca ara sıra ona bakıyordu. Hadrian başını eğik tutuyordu, kapüşonu suyla ıslanıp sarkmıştı.

"Neden yağmur yağdığında hiç konuşmuyorsun?" diye sordu Royce sonunda.

Hadrian başlığının önünü başparmağıyla kaldırarak dışarıya bakmak için başlığını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman konuşursun, ama yağmur yağdığında konuşmazsın, neden?" Hadrian omuz silkti. "Seni rahatsız ettiğini bilmiyordum."

"Rahatsız etmiyor. Beni rahatsız eden, durmadan gevezelik etmen."

Hadrian başını kaldırıp baktı ve sırlıklam kapüşonunun gölgesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Konuşmamı seviyorsun, değil mi?"

"Az önce söyledim..."

"Evet, ama sessizliği gerçekten sevseydin hiçbir şey söylemezdin."

"İnan bana," dedi Royce. "Sessizliği *gerçekten* seviyorum." "Uh-huh."

"Uh-huh ne anlama geliyor?"

Hadrian'ın gülümsemesi genişleyerek sırtmaya dönüştü. "Aylardır birlikte yolculuk yapıyoruz ve ben tek başıma konuşuyorum. Sen hiç katılmadın, oysa bazı konuşmalarım gerçekten çok iyiydi. Tek kelime etmedin, ama şimdi ben susunca bak kendinize... gevezelik ediyorsunuz."

"Tek bir soru *gevezelik etmek* değildir."

"Ama ilgi gösterdin. Bu çok önemli!"

Royce başını salladı. "Sadece sende bir sorun olabileceğini düşündüm... belli ki haklıymışım."

Hadrian, sanki hayali bir yarışmada puan kazanmış gibi, aşırı dostane ve kendini beğenmiş bir ifadeyle sırtmaya devam etti. Royce kendi başlığını aşağı çekerek Hadrian'ı dışarıda bıraktı.

Atlar çamur ve ara sıra çakıl üzerinde ağır ağır ilerlerken, başlarındaki suyu sallayarak dizginlerini çınlatıyorlardı.

"Yağmur yağıyor, değil mi?" dedi Hadrian.

"Oh, kes sesini."

"Olmsted'deki çiftçinin karısı, bunun on yıldır en yağışlı bahar olduğunu söyledi."

"Uyurken boğazını keseceğim. Gerçekten yapacağım."

"Kocası ve Jacob, yani bütün gün uyuyup bütün gece içen kayınbiraderi, güzel seramik kaselerini kırdığı için çorbayı fincanlarda servis etti."

Royce atını tekmeledi ve uzaklaşmaya başladı.

Royce ve Hadrian, Medford'un Aşağı Mahallesi'ndeki Wayward Caddesi'ne geri dönmüştü. Bahar neredeyse bitmek üzereydi; dünyanın diğer bölgelerinde çiçek açan ağaçlar pembe yapraklarını yeşil yapraklarla değiştirmeye çalışırken, sıcak esintiler toprağın kokusunu getiriyor ve çiftçiler ekim işlerini bitirmek için acele ediyorlardı. Wayward'da bu, dört gün süren yağmurun sokak sonundaki alçak noktada bir kez daha bulanık bir gölet oluşturduğu anlamına geliyordu. Ve her zamanki gibi, su seviyesi binaların arkasında akan açık kanalizasyona ulaştı. Euphemistically Bridges olarak bilinen kanalizasyon, büyüyen göle akarak insan ve hayvan atıklarının kokusunu yayıyordu.

Royce, Gwen ve Hadrian, Medford House'un tahta verandasında durmuş, çamurlu göletin karşısındaki tavernanın kapısındaki yeni tabelaya bakarken yağmur hala yağıyordu. Ferforje bir dirsek desteğine asılı, ince cilalı bir tahta, canlı kırmızı bir çiçeğin net görüntüsünü ve tek bir keskin dikenli kıvrımlı sapını gösteriyordu. Çiçeğin etrafını zarif bir yazı ile şu sözler çevreliyordu: GÜL VE DİKEN

Tabela, uyumsuz kiremitlerden yapılmış eyer sırtlı çatısı ve yıpranmış ahşapları ile kirli tavernanın önünde garip bir şekilde yerinden sırtıyordu. Tüm harap haliyle, birahanesi ve lokantası önemli ölçüde iyileşmişti. Sadece bir yıl önce, The Hideous Head olarak bilinen bu yer, okuma yazma bilmeyen müşterilerine kendini açıklamak için hiçbir resme ihtiyaç duymuyordu. Kirle kaplı pencereler ve çamurla sıçramış duvarlar, herkesin bilmesi gerekeni anlatıyordu. Tavernanın kontrolünü ele geçirdiğinden beri, Gwen kiri ve çamuru temizlemişti, ancak asıl iyileştirmeler içeride yapılmıştı. Yeni tabela, dış cephedeki ilk iyileştirmeydi.

"Çok güzel," dedi Hadrian.

"Güneş ışığında daha güzel görünecek." Gwen kollarını yargılayıcı bir şekilde kavuşturdu. "Çiçek mükemmel oldu. Emma çizdi, Dixon da boyamaya yardım etti. Rose bunu beğenirdi, sanırım." Gwen

"Umarım bir şekilde görüyordur... Grue'nun eski kapısının üzerinde asılı duran gülünü görüyordur."

"Eminim görebilir," dedi Royce. Hadrian ona baktı.

"Ne?" diye karşılık verdi Royce.

"Ne zamandan beri öbür dünyaya inanıyorsun?" diye sordu

Hadrian. "Ben inanmıyorum."

"O zaman neden dedin ki..."

Royce, üzerinde yağmur damlalarının sıçrayacağı kadar yağmur bulunan verandanın korkuluğuna elini vurdu. "Gördün mü?" diye Gwen'e seslendi. "Benim başa çıkmam gereken şey bu. Davranışlarım hakkında beni azarlıyor. *Neden gülümsemiyorsun* diyor. *Neden çocuğa el sallamadın? Yaşlı kadına nazik davranmak seni öldürür müydü? Neden hiç nazik bir söz söyleyemiyorsun?* Ve şimdi, biraz düşünceli olmaya çalıştığımda, ne alıyorum?" Royce, sanki Hadrian'ı ona ilk kez tanıtıyormuş gibi iki avucunu da uzattı.

Hadrian ona bakmaya devam etti, ama şimdi dudaklarını büzmüş, sanki "*Gerçekten mi?*" der gibi. Bunun yerine, "Sadece o burada olduğu için nazik davranıyorsun" diye cevap verdi.

"Ben mi?" diye sordu Gwen. İkisi arasında durarak, başını birinden diğerine çevirip, çiğ damlası kadar masum bir ifadeyle baktı. "Benim bununla ne alakam var?"

Hadrian gözlerini devirdi, başını geriye attı ve güldü. "Siz bir çiftsiniz. Ne zaman ikiniz bir araya gelseniz, sanki yabancılarla birlikteymişim gibi hissediyorum, hayır, yabancılar değil, zıtlıklar. O bir beyefendiye dönüşüyor, sen ise erkeklerden anlamıyormuş gibi davranıyorsun."

Royce ve Gwen savunmacı bir şekilde boş bakışlarını sürdürdüler.

Hadrian kıkırdadı. "Peki. Bugünden itibaren bugünü Zıtlıklar Günü olarak kabul edelim. Ve bu nedenle, Parfüm Denizi'ni geçip Güzel Yemekler ve Temiz Çarşılar Sarayı'nda bir şeyler içeceğim."

"Hey!" Gwen öfkeyle ellerini beline koyarak bağırdı.

"Evet!" dedi Royce. "Şimdi kaba olan kim?"

"Kes şunu. Beni korkutuyorsun." Hadrian uzaklaşarak onları yalnız bıraktı. "Seni özledim," dedi Gwen, Hadrian içeri girdikten sonra, gözleri devasa su birikintisini kaynatırken yağmura bakıyordu.

"Sadece birkaç gün oldu," diye cevapladı Royce.

"Biliyorum. Yine de seni özledim. Her zaman özlüyorum. Bazen korkuyorum, kötü bir şey olacağından endişeleniyorum."

"Endişelenmek mi?"

Omuz silkti. "Öldürülebilir, yakalanabilir ya da belki güzel bir kadınla tanışıp bir daha geri dönmeyebilirsin."

"Nasıl endişelenebilirsin ki? Geleceği biliyorsun, değil mi?" diye şaka yaptı. "Hadrian bir keresinde el falına baktığını söylemişti."

Gwen gülmedi. Bunun yerine, "Birçok el falına baktım," dedi. Tek bir gülün açtığı tabelaya baktı ve yüzünde hüzün belirdi.

Royce kendini bıçaklamak istedi. "Üzgünüm, ben... öyle demek istemedim..." "Önemli değil."

Hiç de iyi değildi. Royce'un kasları gerildi. İki eli de yumruk oldu ve Gwen'in ona bakmadığına sevindi. Gwen, onun savunmasını görme yeteneğine sahipti. Diğerleri için o, tepesinde keskin sivri uçlar ve dibinde hendek olan elli fit yüksekliğinde sağlam bir duvardı; Gwen için ise kırık mandallı, perdesi olmayan bir pencereydi.

"Ama ben endişeleniyorum," dedi. "Sen ayakkabıcı ya da duvarcı değilsin ki."

"Endişelenmemelisin. Bu günlerde endişelenecek bir şey yapmıyorum. Hadrian bize izin vermiyor. Kayıp eşyaları bulmak, kavgaları ayırmakla uğraşıyorum. Bir çiftçinin tarlasını sürmesine yardım ettiğimizi biliyor muydun?"

"Albert sana çiftçilik işi mi buldu?"

"Hayır, Hadrian buldu. Çiftçi hastalandı ve karısı çaresiz durumdaydı. Borçları var."

"Ve *sen* tarlayı sürdün mü?"

Royce ona sırttı.

"Yani Hadrian tarlayı sürdü, sen de izledin."

"Sana söylüyorum, yaptığı şeyler." Royce iç geçirdi. "Bazen hiç mantıklı gelmiyor."

Gwen ona gülümsedi. Muhtemelen Hadrian'ın tarafındaydı; çoğu insan öyleydi. Herkes iyi işlerin harika olduğunu düşünürdü, en azından kamuoyunda, ve onun ifadesi sabırlı bir anlayışa sahipti, sanki bunu söylemek için fazla kibar olduğu için. Önemli değildi. Ona gülümsüyordu ve o kısa an için yağmur yağmıyordu. O an güneş parlıyordu ve o hiç suikastçi olmamıştı, o da hiç fahişe olmamıştı.

Elini uzattı, ona dokunmak ve o anı kollarında tutmak, o gülümsemeyi öpmek ve onu, aksi takdirde sadece ölmekte olan bir kıvılcım olarak hatırlayacağı geçici bir parıltıdan daha fazlası yapmak için çaresizce istedi. Sonra durdu.

Gwen, onun titrek ellerine baktı, sonra yüzüne. "Ne bu?"

Sesinde hayal kırıklığı mı var?

"Yalnız değiliz," dedi, caddenin karşısındaki mutfak kapısının yanındaki gölgelerde hareket eden üç sefil figürlerin mutfak kapısının yanındaki gölgelerde hareket ettiğini işaret ederek başını salladı. "Barmenle konuşman lazım. Dixon kapının önüne artıkları atıyor ve sen sinekleri çekiyorsun."

Gwen baktı. "Sinekler mi?"

"Elfler. Çöpünü karıştırıyorlar."

Gwen gözlerini kısarak baktı. "Oh, onları görmedim bile." Elini salladı. "Sorun değil. Dixon'a onlara artan yiyecekleri vermesini söyledim. Umarım çamurun içine atmaz. Bir fiçı bulmam ya da bir masa kurmam gerekecek."

Royce, sefil yaratıkları izlerken yüzünü buruşturdu. Vücutlarına yapışmış paçavralar, giysi gibi görünen yırtık parçalardan ibaretti. Yağmurla sırlıklam olan elfler, deriye sarılmış iskeletler gibi görünüyordu. Onları beslemek, nezaketle yapılan bir zulüm örneğiydi. Gwen onlara boş umutlar veriyordu. Ölmelerine izin vermek daha iyiydi. Onlar için de, herkes için de.

Ona baktı. "Geri geleceklerini biliyorsun. Onlardan asla kurtulamayacaksın."

Gwen onu dürttü ve Wayward Caddesi'ni işaret etti. "Albert burada." Yürüyerek ve yoğun yağmurun sisli perdesinin arkasında gizlenmiş olan Albert

Winslow tiksintiyle korkunç göle yaklaştı. Sırlıklam olan viskontun yeni kenarsız şapkası kafasına yapışmış, yüzünün bir tarafına kaymıştı. Pelerini vücuduna yapışmıştı. Bulanık göle baktı, sonra kaşlarını çatarak onlara doğru baktı. "Her zaman böyle olacaksa," diye seslendi, "hendek yerine bir köprü yapamaz mısın, Gwen?"

"Sokakları yöneten bir imtiyazım yok," diye cevap verdi. "Ya da köprüleri, bu konuda. Bunu kralla ya da en azından Aşağı Mahalle Tüccarlar Loncası ile görüşmelisin."

Albert çalkantılı göle baktı ve içine girerken yüzünü buruşturdu. "Bir at istiyorum!" diye bağırdı bulutlara, su baldırlarının ortasına kadar ulaştığında. "Ben bir vikontum, Maribor aşkına! Rapor vermek için kanalizasyondan geçmek zorunda kalmamalıyım."

"Üç taneye param yetmez," diye cevapladı Royce. "İkisine yem almaya bile zor yetiyor."

"Artık alabiliriz." Albert pelerinini geri çekerek bir keseyi gösterdi. Onu salladı. "Ödememizi aldık."

Melengar Şahini damgalı altı parlak altın sikke ve aynı resmin bulunduğu yirmi gümüş sikke Karanlık Oda'nın masasının üzerinde duruyordu. Tek bir penceresi bile olmayan bu oda, eskiden mutfak eşyalarını saklamak için kullanılıyordu. Gwen, burayı Riyria'nın, yani onun ve Hadrian'ın kiralık haydutlar operasyonunun karargahı olarak kullanmak için dönüştürmüştü. Isınma ve aydınlatma için bir şömine ve Albert'in keseyi boşalttığı masayı eklemişti.

Royce bir mum getirdi. Her krallık ve şehir devleti kendi sikkelerini basıyordu, ancak tenent uluslararasıydı ve ağırlığı sabit olmalıydı — tipik bir robin yumurtası kadar. Gümüş tenent, altın tenent ile aynı ağırlıktaydı, ancak daha hafif metalini telafi etmek için daha büyük ve daha kalındı. Amaç buydu ve çoğunlukla da böyleydi. Bunlar dürüst sikkeler gibi görünüyordu.

"Bu arada, temiz bir şekilde kurtuldun." Albert ateşin yanında durdu ve sırlıklam şapkasını çıkardı. "Lady Martel ya günlüğünün çalındığını bilmiyor ya da bunu bildirmekten çok utanıyor. Sanırım ikincisi."

Albert şapkasını yere sığmaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır!" Gwen ona bağırdı. "Ver şunu bana. Oh, ve geri kalan eşyalarını da çıkar. Yıkanmaları gerekiyor. Dixon, bir battaniye getirir misin lütfen?"

Albert, ellerini uzatmış bekleyen Gwen'e kaşlarını kaldırdı. Royce ve Hadrian'a bakarak gözleriyle soru sordu. İkisi de tek kelime etmedi. İkisi de sırtarak cevap verdi.

"Albert, gerçekten benim daha önce görmediğim bir şeyin olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Gwen.

Albert kaşlarını çattı, yüzündeki ıslak saçları sildi ve ceketinin kancalarını açmaya başladı. "Her neyse, dediğim gibi, Lord Hemley arama talebinde bulunmadı. İşverenimiz Lady Constantine'e göre, Lady Martel sadece gece yarısı kötü bir korku yaşadığını bildirmiş, ama bunun bir önemi olmadığı ortaya çıkmış."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu Royce.

"Ralph ve Bay Hipple'ın aynı fikirde olacağını sanmıyorum," dedi Hadrian. "Ne tür bir korku yaşadıklarını söyledi?" diye sordu Royce.

Albert, Gwen'in aldığı damlayan brokar kumaşı omuzlarından attı. İri barmen bir battaniyeyle geri döndü ve kumaşı değiştirdiler. "Bunu Emma'ya verip elinden geleni yapmasını rica eder misin?"

"Ona dikkatli olmasını söyle," dedi Albert. "Bu pahalı bir şey." "Biliyoruz," diye hatırlattı Royce.

"Emma brokar konusunda deneyimlidir," dedi Gwen, Dixon ayrılırken. "Şimdi o çorapları ve pantolonları verin."

"Bir sandalye alabilir miyim?" "Pantolonlar çıkarıldıktan sonra."

"Lady Martel'in bahsettiği kötü korku neydi?" diye sordu Royce tekrar.

"Oh..." Albert uzun çoraplarını çıkarırken kıkırdadı. "Bir rakun yatak odasının penceresinden girip köpeğini havlatmaya başlamış. Gürültüyü duyan bahçıvan koşarak gelmiş ve karanlıkta başını bir kavak dalına çarpmış. Saldırıya uğradığını düşünerek bağırması."

"Saldırıya uğradığını mı *düşündü*?" diye sordu Royce.

"Anlattığına göre iki adam eve girip onu öldürmekle tehdit etmiş. Lady Martel ona hayalperest demiş."

Royce ateşin karşısına oturdu ve parmak uçlarını birbirine vurdu. Leydi Martel'in soruşturmayı engellemek istemesine neden olan günlüğün içinde ne olduğunu merak etti.

Hadrian sadece güldü.

"Ne?" diye sordu Albert, ikinci çorabını uzattı, Gwen ise küçümseyen bir bakışla aldı.

"Lady Martel, Ralph'ın hayatını kurtardı," dedi

Hadrian. "Gerçekten mi? *Ralph* kim?"

"Hayalperest muhafız. Royce yağmurun dinmesini bekliyordu, sonra da Ralph'ı ziyaret edecekti."

Albert ellerini çırptı. "O zaman bugün herkesin kutlama yapacağı bir gün, değil mi?"

"Pantolonlar çıkarıldıktan sonra." Gwen somurtarak cevap verdi.

"*Tüm* müşterilerinize böyle mi davranıyorsunuz?" diye sordu Albert. "Sen müşteri değilsin, Albert."

"Hayır, ben bir vikontum."

Kısa bir duraklamadan sonra herkes kahkahalara boğuldu. "Tamam, tamam, al, pantolonumu al! Al şunu. Pantolona ne ihtiyacım var ki? Zaten tüm itibarımı kaybettim."

"Paraya sahipken itibara ne gerek var?" Royce, altınla üstüne bir yığın gümüş para attı.

Albert, deneyimli bir hokkabaz gibi paraları yakaladı. Ateşin önünde çıplak durarak, gülümseyerek paraları değerlendirdi. "Yine asil oldum!"

"Bunu üzerine sar." Gwen ona battaniyeyi uzattı. "Bugün için yeterince asalet gördük."

Gwen, Albert'in geri kalan giysilerini topladı ve dışarı çıktı.

Albert yumuşak yünü üzerine örttü ve kendini ateşe atmadan olabildiğince ocağa yakın bir sandalyeye oturdu. Paraları parmakları arasında ovuşturarak, "Gümüş ve altın çok güzeller. Onları takas etmek zorunda kalmak ne yazık," dedi.

"Ve bunlar sonsuza kadar dayanmayacak." Royce iç geçirdi, sonra Albert'e döndü. "Aldığımız işlerin hızına ve küçük çantalara bakılırsa, işler zorlaşıyor. Daha fazla para kazandıran bir şeye ihtiyacımız var."

"Aslında, başka bir işim var. Bu işin değeri... dinle yirmi *altın* tenent *artı* masraflar. Bu iyi, çünkü Maranon'un güneyinde, çok aşağıda."

Royce ve Hadrian doğruldu.

"Çok hızlı oldu," dedi Hadrian. "Normalde bu kadar çok çalışmazsın."

"Doğru, ama bu iş bize kendiliğinden geldi." Bir damla su

Albert'in yüzünden bir damla su aktı ve battaniyenin köşesiyle saçındaki ıslaklığı silmek için durakladı. "İnanılmaz derecede kolay da görünüyor."

"Sen yargılama yetkisine sahip değilsin, Albert," dedi Royce.

"Ah, ama bu adam yargılama yetkisine sahip. Senin hiçbir şey yapmanı bile istemiyorlar."

Royce öne eğildi ve vikontu süzdü. "Kim hiçbir şey yapmadan yirmi altın öder ki? İş nedir?"

"Görünüşe göre biri Leydi Nysa Dulgath'ı öldürmeye çalışıyor." "Biz kiralık muhafız değiliz."

"Oh, onun muhafızları var. Leydi Dulgath bir kontes ve Kral Vincent'a sadakat yemini ettikten sonra Maranon'un güneybatı köşesindeki küçük bir eyaletin hükümdarı olacak. Anlaşılan babası, Earl Beadle Dulgath, kısa süre önce vefat etmiş ve o onun tek çocuğuymuş."

"Öldürüldü mü?" diye sordu Royce.

"Hayır. Yaşlılıktan. Adam yaşlıydı, neredeyse altmış yaşındaydı. Ama biri kızına göz dikmiş. Duyduğuma göre, geçen ay üç kez suikast girişiminde bulunulmuş. Bu girişimler başarısız olunca, profesyonel birini çağırmışlar. İşte burada devreye giriyorsunuz." Albert, Royce'a doğrudan baktı.

"Bir kontesi öldürmeyi *önemsiz bir şey* olarak görmem. Ayrıca, onun bu tür işlere nasıl yaklaştığını biliyorsun." Royce, Hadrian'ı işaret etti.

Albert elini salladı. "Hayır, yanlış anladın. Onu öldürmek için kiralanmıyorsun. Söylentilere göre, çoktan birini kiralamışlar."

Royce başını salladı. "Ucuz birini tutmadılarsa, tutulan kişi Black Diamond'ın kiralık katili. BD ve ben birbirimizin işine karışmamak konusunda anlaşmış durumdayız."

"Hatırlıyorum," dedi Albert. "Ama onlar senin katili yakalamanı istemiyorlar. Senin görevin durumu değerlendirmek ve Şerif Knox'a Lady Dulgath'ı *nasıl* öldüreceğini bildirmek, böylece o da bunu önlemek için planlar yapabilsin."

"Neden ben?"

Albert gülümsedi. "Senin eskiden Kara Elmas için suikastçı olduğunu ağzımdan kaçırdım."

Royce sert bir bakış attı.

"Maranon'da kimse başka yerlerde yaptıklarınızla ilgilenmez. Burada bahsettiğimiz kişiler soylular. Onlar için ahlak değişken bir kavramdır. Tecrübeli birini buldukları için heyecanlılar."

"Kulağa..." Hadrian başladı ve doğru kelimeyi aradı.

"Şüpheli geliyor," diye tamamladı Royce.

"*Garip diye* düşünüyordum," dedi Hadrian. "Ama evet. Tuhaf. Bu şerifin onu öldürmek isteyen kişi olması mümkün mü?"

"Olası değil. Bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. Bizi tutan o değil. Ve bu müşterinin devlet başkanlarını öldürme alışkanlığı olduğunu sanmıyorum."

"Peki kim tuttu? Yani bizi tutan kim?"

Albert bir an tereddüt etti, sonra "Nyphron Kilisesi" dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

SANATÇI

Sherwood Stow, Lady Nysa Dulgath'a bakarken farkında olmadan fırçasını tuttu. Kadın on metre uzakta duruyordu, bir eli karnının üzerinde, diğer eli ise yanında, sanki ava çıkmak üzereymiş gibi bir çift binici eldiveni tutuyordu. İlahi bir şekilde dik duruyordu, çenesi yüksek ve düzdü, böylece sallanan inci küpeleri tam bir denge içinde asılı kalıyordu. Saçları yukarıda, örgülü, kıvrımlı ve kraliyet tacı gibi başını çevreliyordu. Kabarık kollu, zarif altın ipek brokar bir elbise giymişti ve omuzlarında, sanki o da bu muhteşem kadına bu kadar yakın olmaktan memnunmuş gibi, sırttan yüzlü bir tilki stolesi kıvrılmıştı. Kadının bakışları yüksek ve uzak bir odak noktasına yönelmiş, asil bir havada olsa da, Sherwood'un tek pişmanlığı kadının ona bakmamasıydı. Aslında, onun başının üzerinden, özel çalışma odasının ortasında asılı olan avizeye bakıyordu.

Oda, Dulgath Kalesi standartlarına göre küçüktü. Sherwood, bu odayı *samimi* buluyordu, sanki bir giyinme odası ya da flört için kullanılan bir salon gibiydi. Salonlarda refakatçiler bulunduğundan, çalışma odasında sadece ikisi olduğu için bu his daha da güçleniyordu.

"Neden bana bakmıyorsun?" diye sordu Sherwood.

"Bu bir zorunluluk mu?" diye cevapladı kadın, gözleri avizeye sabitlenmiş halde. Dudakları, kayıtsız bir gülümsemeye yakın bir ifadeyle sabitlenmişti, zorunlu bir yüz ifadesi. Genellikle, resim yaparken belirli bir heykel gibi duruşunu koruyabilen modelleri takdir ederdi, ama kadın bu isteği aşırıya kaçırmişti. Nysa ona poz vermiyordu; saklanıyordu.

"Bunu bir istek olarak kabul edelim."

"İstek reddedildi." Sözleri, dudakları kadar tatlı bir şekilde tarafsızdı, ne samimiyet gösterecek kadar sıcak ne de hoşnutsuzluk ima edecek kadar soğuktu.

Nefes alıp almadığını bile anlayamıyorum.

Nysa tamamen çok katıydı. Elbette bu, onun yansıtmak istediği imajdı, ama Sherwood Stow, yakında Dulgath Kontesi olacak kadını resmetmekle ilgilenmiyordu. O, kadının peşindeydi. Ve bu ismi hiç kamuoyunda söylememiş olsa da, zihninde onu her zaman Nysa olarak görüyordu, asla Lady Dulgath olarak değil.

Dulgath hanedanı bir yapı, bir anıt, tozla kaplı ünlü bir hanedandı. Nysa yirmili yaşlarının başlarındaydı; tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordu, vücudu genç bir canlılığa sahip olduğu için bunu söylemek zordu, ama gözleri yaşlıydı. Güzel ve gizemli bir ışık varlığıydı, ama hareketleri bu maskaralığı ortaya çıkarıyordu. Fazla zarifti. Sherwood birçok kadın tanımıştı — hanımefendiler, prensesler, hatta kraliçeler — ama hiçbirisi onun zarafetinin ve şıklığının bir parçasını bile sahip değildi. Nysa, rüzgârın yakaladığı dönen bir yapraktı ve sakın bir gölün yüzeyine düşse, hiçbir dalga bırakmazdı.

"Bay Stow, resim yaparken genellikle fırçayı tuvalin üzerine götürmek gelenekseldir, değil mi?" diye avizeye seslendi. "Yirmi dakikadır orada durup boyları karıştırıyor ve o kıllı çubuğu havada tutuyorsunuz, ama bir kez bile kullanmadınız."

"Avizeye bakarak bunu nasıl anlayabiliyorsunuz?"

"Görmek ve bakmak birbiriyle alakasızdır. Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Sherwood başını salladı ve kalınlaşan umbraya bir kez daha ceviz yağı ekledi. Eski ustası Yardley, mezarında kesinlikle hırçınlanıyordu. Yardley her zaman yumurta tempera ile çalışmakta ısrarcıydı, ama Sherwood yağı tercih ediyordu. Yağ, portrelerine yarı saydam bir derinlik kazandırmakla kalmıyor, yavaş kuruma süresi sayesinde ona her şeyi yapma lüksünü de sağlıyordu.

"Evet, doğru, ve siz de bunu bildiğiniz için, gecikmemin gerekliliğini ve yavaş gitmenin önemini anlıyorsunuz."

"*Yavaşlık* sizi doğru tanımlamıyor, Bay Stow. Kışın bir damla bal yavaştır. Sanki büyük bir isteksizlikle akar, ama akar. Siz, Bay Stow, bir damla bal değilsiniz. Siz bir kayasınız."

"Yazık. Balı çok severim. Belki de değerlendirmenizi yeniden gözden geçirebilirsiniz?"

"Bir kaya diyorum. Hareket etmeyen ve kararlı bir şekilde yerinden kıpırdamayan devasa bir granit bloğu."

"Öyle miyim?"

"İki ay boyunca her gün bir saat süren seansları başka nasıl açıklayabilirsiniz? Bu altmış saat eder. İyi sanatçıların bir portreyi bir haftada bitirdiklerini duydum."

"Doğru. Doğru." Parmağıyla çenesine dokundu ve biraz boya bıraktı. "Sanırım tek açıklaması, benim iyi bir sanatçı olmamam."

Sherwood yağ şişesinin kapağını kapattı ve onu, lekeli bezler ve bazıları aldatici derecede pahalı olan pigment şişeleriyle birlikte şövale tepsisine geri koydu. Denizin Ötesi — veya Ultramarine — en değerli olanıydı, çünkü koyu mavi boyayı yapmak için kullanılan taş, eşsiz Montemorcey şarabının geldiği efsanevi topraklardan okyanusu geçmek zorundaydı. Boya, ağırlığının yirmi katı kadar altın değerindeydi. Neyse ki, sanatçı olmayanlar bunu bilmiyordu, aksi takdirde kardeşleri düzenli olarak dövülüp soyulurlardı.

"Öyleyse kabul ediyorsun?"

"Kesinlikle, ben *iyi* bir sanatçı değilim." Son düzgün gömleğinden yaptığı paçavrayı, fırçasının sapından ellerine damlayan yağı silmek için kullandı. Ne kadar dikkatli olursa olsun, elleri boya ve yağı mıknatıs gibi çekiyordu. "Ben en iyi sanatçıyım."

Kadın, karakterine uymayan, neredeyse bir kahkaha sayılabilecek bir nefes verdi ve şüpheci bir ifadeyle narin kaşlarından birini kaldırdı. "Sen kibirli bir adamsın."

Sonunda bir tepki.

"Hayır, ben kendime güveniyorum; ikisi arasında fark var. Kibir, kendine haksız bir inançtır. Kendine güven ise, kişinin yeteneklerini basitçe anlamaktır. Harika bir sevgili olduğumu övünmüyorum, ama öyle olabilirim. Bu konuda, doğru bir yargıda bulunacak durumda değilim. Bu kararı, eğlendirdiğim kadınlara bırakıyorum."

Bu sefer her iki kaşı da kalktı ve alnında minik bir kırısklık oluştu.

"Ama biz sanat hakkında konuşuyorduk ve bu konuda ben bir uzmanım. Bu yüzden, benden daha büyük bir sanatçı olmadığını söylediğimde bana güvenebilirsiniz ve bunu söylememin nedeni, sanatsal değeri benden daha iyi yargılayabilecek kimse olmamasıdır."

"Bay Stow, sanat veya başka herhangi bir konuda size güvenebileceğimi sanmıyorum. Eserlerinizi görmeme izin vermezken nasıl güvenebilirim ki? İki ay boyunca üzerinde çalıştığınız başyapıtınızı kimseye göstermediniz."

"Gerçek, programlara göre yaratılmaz."

"Gerçek mi? Resmettiğiniz şey gerçek mi? Benim olduğumu sanıyordum."

"Sizi resmediyorum, en azından deniyorum, ama işbirliği yapmayı reddederek gecikmeye neden oluyorsunuz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Benden saklanıyorsunuz."

"Ben..." Gözleri neredeyse kayıyordu. Göz bebeklerinin mücadeleyle titrediğini gördü. Alt dudağını ısırarak kendini topladı ve bakışları iki kat daha sertleşti. Meydan okurcasına çenesini biraz kaldırdı. "Ben buradayım."

"Hayır... değilsin. Dulgath Kontesi, tüm asil zarafeti ve görkemli ihtişamıyla karşımda duruyor, ama bu sen değilsin, gerçek sen değilsin. İçindeki kişiyi görmek istiyorum. Herkesin görmesinden korktuğun için sakladığın kişiyi..."

Ona baktı. Bir bakış, bir göz kırpma değil, ateşli bir bakış. Sadece bir anlık bir bakıştı, ama o anda iki ayda gördüğünden daha fazlasını gördü. Güçlü. Şiddetli. Bir kadının vücudunda hapsolmuş ve kayıp ve pişmanlığın hüznüyle kaplanmış bir fırtına. Onu *görmüştü*. Bu görüntü onu o kadar sarsmıştı ki, Sherwood bir adım geri attı.

"Burada işimiz bitti," dedi Lady Dulgath, pozunu bozup tilkiyi üzerinden attı. "Ve bu aptallığa devam etmek için bir neden görmüyorum. Bu portreye sadece babam istediği için razı oldum. O öldü, artık gerek yok."

Sol topuğuyla döndü ve çıkışa doğru büyük adımlarla yürüdü. "O zaman yarın görüşürüz," diye seslendi Sherwood arkasından. "Hayır, görüşmeyeceğiz."

"Ben burada olacağım."

"Ben olmayacağım." Çıkarken meşe kapıyı çarptı ve Sherwood'u çalışma odasında tek başına bırakarak, onun uzaklaşan ayak seslerinin yankısını dinlemeye başladı.

Kapıya baktı, kapı onun itmesiyle sıçrayıp geri dönmüş ve açık kalmıştı, böylece koridorda uzaklaşırken altın rengi elbisesini görebildi.

Büyüleyici.

Bir saniye sonra Sherwood, farkında olmadan düşürdüğü fırçasını ve bezini aldı ve boyamaya başladı. Fırça, bilinçsiz bir rahatlıkla uçuyor, paletten tuvale kör edici bir öfkeyle hareket ediyordu. O kadar yoğun bir şekilde konsantre olmuştu ki, genç adamın çalışma odasına girdiğini, konuşmasını duyana kadar fark etmedi.

"Bir sorun mu var?"

Sherwood, keçi sakalını görmeden mavi saten ceketini tanıdı ve hemen resmin önünü perdeyle kapattı. Hızlıca kullanabilmek için bezi tuval çerçevesinin üstüne sabitli tuttu. Resimlerin üzerine, sivrisinek, toz ve saçların girmesini önlemek için örtü örtmek alışılmadık bir şey değildi, ama şimdi daha önemli bir amaca hizmet ediyordu.

"Lord Fawkes. Özür dilerim, sizi görmedim. Ne dediniz?"

"Bir sorun olup olmadığını soruyordum," dedi Fawkes, çalışma odasına etrafına, kendine özgü şaşkın masumiyet ve kötü niyetli şüphe karışımıyla bakarak. "Yüksek bir patlama duydum ve kontesin öfkeyle dışarı çıktığını gördüm. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hiç gerek yok. Bu özellikle iyi bir seanstı, ama bitti. Eşyalarımı toplayacağım. Bugün çok iyi ilerleme kaydettik."

Fawkes şövaleyi dolaştı ve örtülü portreye kaşlarını çatı. "Umarım bu yatak çarşaflarından biri değildir."

"Aslında geceliğim, ya da ondan geriye kalanlar." "Yatarken ne giyiyorsun?"

"Şu anda mı? Hiçbir şey. Param yetmiyor."

"Neyse ki yaz geliyor." Lord Fawkes, Sherwood'un Ultramarine şişesini eline aldı ve bir elinden diğerine attı. Onun o pigment şişesiyle oynamayı seçmesi çok tesadüfî bir durumdu. Diğerleri gibi olmayan Lord Christopher Fawkes, sanat ticaretine aşina olmalıydı. "Neden hâlâ buradasın, Sherwood?"

Sanatçı, örtülü tabloyu işaret etti ve gülümsedi. İşaret etmek kolaydı; Fawkes'in mavi şişeyi atmaya devam etmesini izlerken gülümsemek ise daha zordu.

Lord, küçümseyen bir burun çekişiyle omzunun üzerinden baktı. "Geçen yaz Swanwick'teki villasında teyzem Mobi'nin resmini çizdin."

"Evet, hatırlıyorum. Çok güzel bir yerdi. Lady Swanwick çok nazık ve cömertti."

Fawkes başını salladı. "Yardley de iki yıl önce onun portresini çizmişti, ama o senin, onun چراغının çizmesini ısrarla istedi."

"Aslında, bu sık sık olur."

Fawkes, fırlatma oyununa ara verip, örtülü tabloya başparmağıyla işaret etti. "Portresini açtığınızda herkes nefesini tuttu."

"Ben de bunu çok duyuyorum."

"Mobi teyze yaptıklarınızı görünce ağladı. On dakika boyunca hiçbir şey söyleyemedi. Karl amca, onu kıldığınıza emindi."

onun duygularını incittiğinden emindi."

Sherwood başını salladı. "Swanwick Kontu muhafızlarını çağırdı."

"Mobi teyze sesini bulup onları durdurduğunda, seni bileklerinden tutup sürüklemeye başladıklarını duydum. *O benim!* dedi. *Ben gerçekten böyleyim, kimse beni daha önce böyle görmedi.*"

"Bunu da anlıyorum."

"Onunla yattın mı?" Şişeyi öncekinden daha yükseğe fırlattı.

"Anlamadım?"

"Onu bu şekilde mi etkiledin? Onu bu kadar *cömert olmasını sağladın?*"

"Resmi gördün mü?"

Fawkes güldü. "Hayır. Sadece hikayeyi duydum. Mobi Teyze onu yatak odasında kilitli tutuyor, eminim ki onu bu kadar zarif bir şekilde *resmeden* genç sanatçıyı rüyalarında görüyor. Bir kontla evli bir kadının neden parasız bir sanatçıdan bu kadar etkilenmiş olduğunu merak ediyorum."

"Bu hikayenin bir anlamı var mı?"

Fawkes sırtıttı. "Demek istediğim, Mobi teyzeyi o kadar mükemmel bir şekilde resmeden, kocasını aldatmasına neden olabilecek bu tablonun yapımı beş gün sürmüş. O yüzden bir kez daha soruyorum, neden hâlâ buradasın Sherwood?"

"Bazı portreler diğerlerinden daha zordur." "Ve

bazı kadınları baştan çıkarmak daha zordur."

Sherwood, fırlatılan şişeyi yakaladı. "Boya malzemeleri oyuncak değildir." "Lady Dulgath da öyle." Fawkes, Sherwood'un elindeki şişeye bir an baktı

bir an baktı, sonra yüzünü çevirdi. "Senin sadece patronunun iyi niyetinden faydalandığını sanıyordum. Muhtemelen başka bir seçeneğin olmadığı için burada kalıyordun. Şimdi naif davrandığımı düşünüyorum."

Keten örtülü tabloya, sanki onları izleyen peçeli bir yüzmüş gibi tekrar baktı. "Gezgin bir sanatçı olarak yaşamak yorucu ve tehlikeli olmalı. Kendi yatağınız ve atölyeniz olan bir kalede yaşamak önemli bir gelişme olmalı. Ama bir şeyi unutuyorsunuz. O asıl, siz değilsiniz. Böyle şeylere karşı yasalar var."

"Hayır, yok." Sherwood mavi pigment şişesini şövale tepsisine koydu ve şövale ile Lord Fawkes'ın arasına girdi.

Fawkes ona öfkeyle baktı. "Olmalı."

"Olması gerekenlerden bahsediyorsak, sen Kral Vincent'in kuzeni yerine Kelsey'de bir süt çiftçisi olarak doğmuş olurdun.

Ancak bu, inekler için büyük bir adaletsizlik olurdu, ki Maribor seni topraksız bir lord yaparken kesinlikle bunu düşünmüştü."

Sherwood, Lord Fawkes'ın artık değerli Beyond the Sea şişesini elinde tutmamasına son derece memnundu. Maranon'un hiçbir yere ait olmayan lordu, hırlayarak nefes aldı. Omuzları, bir köpeğin sırtındaki tüyler gibi yükseldi. Ağızını açıp iğrenç bir hakaret savurmadan önce, Sherwood onu kesintiye uğrattı. "Neden hâlâ buradasın? Cenaze bir aydan fazla oldu."

Bu, ateşe soğuk su dökmek gibi bir etki yarattı. Fawkes üç kez gözlerini kırptı, sonra ölümcül bir bakışla bakmaya başladı. "Leydinin yatağına girmeye tek amaçlı çabalarınla, birinin onu öldürmeye çalıştığı gerçeği dikkatinden kaçmış olabilir."

"Peki bunun konuyla ne ilgisi var?" "Onu korumak için kalıyorum."

"Gerçekten mi?" Sherwood, istemeden daha alaycı bir tonla konuştu, ama lordtan fazlasıyla rahatsız olmuştu. "Belki de onun için iyi eğitilmiş bir muhafız ekibi olduğunu fark etmemişsinizdir. Yoksa Lady Dulgath ile ölüm arasındaki tek engelin, suikastçının kralın ikinci kuzeninden korkması olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bu yorum Fawkes'ın sert bakışını yumuşatmadı, ama bakışları tekrar şövaleyeye kaydı.

Sherwood, lordun ne düşündüğünü biliyordu ve bir adım daha öne çıktı. Ressam, Fawkes'ı kavgada yenebileceğine dair büyük bir hayale kapılmamıştı. Asilzadelere, hatta aşağılık olanlara bile vurmanın yasak olduğu bir yasa vardı. Sherwood'un ilerlemesi bir blöftü, ama sanatçı elinden geldiğince bunu inandırıcı kılmaya çalıştı, Fawkes'tan bir inç daha uzun boyuyla dik durdu ve sert çenesi ve hazır ellerle o zehirli bakışlara karşılık verdi.

Blöf olsun ya da olmasın, Fawkes sadece Sherwood'un ayakkabısına tükürmeyi tercih etti ve oradan ayrıldı.

O da büyük kapıyı çarptı, ama bu sefer kapı kapalı kaldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MARANON

Mehan'a kadar hava berbat kaldı. Hadrian'ın tahmin ettiği gibi bulutlar onları takip etmiyor ve Avryn'in kuzeyinin tamamı aynı sel felaketine maruz kalıyorsa, Royce ve Hadrian'ın güneye doğru yolculuklarını ıslatan üç günlük yağmurdan sonra Wayward'ın göleti muhtemelen bir göle dönüşmüştü. Dördüncü günün sabahı, gökyüzü açık ve mavi bir şekilde uyandı, güneydeki devasa güneş muhteşem tepelerle kaplı araziye aydınlatıyordu.

Riyria'nın aldığı işlerin çoğu Medford ve çevresindeydi, sadece birkaç tanesi onları güneyde Warric'e kadar götürdü. Hadrian sınırdan elli mil uzakta büyümüş olmasına rağmen, Maranon'a ilk kez geliyordu. Delgos yarımadası bir eldiven olsaydı, Maranon onun başparmağı olurdu, hem de yeşil bir başparmak. Derin, kadife gibi zengin ve ay ışığında orman rengine bir arazi, her yöne uzanıyor ve küçük yapraklı ağaç gruplarıyla bölünüyordu. Maranon, dünyadaki en iyi atlarıyla ünlüydü. Hadrian ilk başta çayırlarda otlayan geyikler gördüğünü sandı, ama geyikler on beş veya daha fazla kişilik sürüler halinde dolaşmazdı. Ayrıca tarlalarda koşarken, sığırcık sürüsü gibi hareket edip daireler çizerek gürültü de çıkarmazlardı.

"Bunlar birine mi ait? Yoksa istediğinizi alabilir misiniz?" Hadrian, üç gün süren yağmur sayesinde en azından temiz olan, kuzeyden gelen uyuz atlarına binerken Royce'a sordu.

Başlığını çıkarmış ve pelerinin omuzlarında kurumaya bırakmış olan Royce, uzaktaki bir tepede koşan atlara göz attı. "Evet ve hayır. Kuzeydeki geyikler gibidirler, ya da aslında her yerdeki her şey gibi. Kimsenin sahiplenmediği hiçbir şey yoktur. Onlar vahşidir, ama buradaki her şey Kral Vincent'a aittir."

Hadrian, Royce'un uzmanlığını kabul etti. Ortağının boş konuşmamasına rağmen, Royce'un en azından Avryn'de çok seyahat ettiğini biliyordu.

Colnora ve Ratibor gibi büyük şehirlerin çevresindeki kalabalık bölgelere çok aşına görünüyordu; hırsızlar ve eski suikastçılar için en çok iş bulabilecekleri yerlerdi burası. Hadrian için Maranon'a yapılan yolculuk, Riyria'nın tatile çıkmış gibi hissettiriyordu. Hava durumundaki değişiklik, dinlenmeye hazırlandıkları hissini daha da güçlendiriyordu.

Hadrian, üzengiye kalkarak açık araziye baktı. İzledikleri yol ve uzaktaki dağlar dışında, Hadrian tek bir insan, şehir veya köy bile görmedi. "Öyleyse beni birini yakalayıp eve götürmekten alıkoyan ne var?"

"Atın kendisi dışında mı demek istiyorsun?" diye sordu

Royce. "Evet, öyle."

"Aslında hiçbir şey. Yakalanmazsan tabii, çünkü yakalanırsan asılırsın."

Hadrian sırttı, ama Royce bakmıyordu. "Yakalanırsak, yaptığımız çoğu şey için asılırız."

"Ee?"

"Bu daha güzel görünüyor. Yani..." Tepelere geçici gölgeler düşüren birkaç kabarık beyaz bulutu seyretti. "Burası inanılmaz. Sanki lağımdan çıkıp cennete girmişiz gibi. Daha önce hiç bu kadar çok yeşil tonu görmemiştim." Aşağıya baktı. "Sanki Medford'daki çimlerimiz hasta falan gibi. Hırsızlık yapacaksak, neden atları çalarak geçimimizi sağlamıyoruz? Kafeslere ve kulelere tırmanmaktan daha kolay olmalı."

"Gerçekten mi? Hiç vahşi bir atı yakalamayı denedin mi?" "Hayır, sen?"

"Hayır, ama bana bir adamın at üstünde binicisiz bir atı nasıl yakaladığını açıkla. Hem de *Maranon* atını. Sonsuz tepelerin olduğu bir arazide onları tuzağa düşürecek yer yok. Ve bir tane yakalasaydın bile, sonra ne olacaktı? Vahşi at ile ehlileştirilmemiş at arasında fark vardır. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hadrian, zihninin arka koridorlarından birinde böyle bir şey duyduğunu hatırladı, ama Royce bunu gündeme getirene kadar hatırlamamıştı. Çiftliklerde doğan atlar insanların yanında büyütülürdü. Eğitilmemişlerdi ve köpekler gibi insanların sırtlarına binmesine alışkın değillerdi, ama yine de nispeten uysaldılar.

"Vahşi bir ata binmek, bir geyiğe eyer takmak kadar imkansızdır."

"Sadece bir fikir," dedi Hadrian. "Yani, bunu ne kadar süre yapacağız?"

"Neyi?"

"Çalmayı."

Royce güldü. " 'dan beri

Gerçekten sinir bozucu. İyi yapılmış bir hırsızlıkta belli bir güzellik vardır.

Özlüyorum." "O günlüğü çaldık."

Royce, Hadrian'a acıyarak baktı ve üzgün bir şekilde başını salladı. "Bu hırsızlık değil, önemsiz bir çalıntı. Ve şimdi de bu. Birinin suikastını önleme fikri..."

"Kirli mi?" diye sordu Hadrian.

Bir başka bakış, bu sefer şaşkın bir bakış. "Hayır. *Yanlış* geliyor, geriye doğru yürümek gibi. Teoride basit görünüyor, ama garip. Ne yapmamı istediklerini bile bilmiyorum. Bu kadınla, bu yürüyen hedefle konuşmam mı bekleniyor? Genelde yakında ölecek olanlarla sohbet etmem."

Üç yıl içinde, Royce sürüş sırasında hiç bu kadar çok konuşmamıştı. Öfkeli ses tonu bunun nedenini açıklıyordu. Royce, Crown Tower fiyaskosundan bu yana hiç bu kadar rahat hissetmemişti. Usta hırsız nadiren dengesini kaybederdi, ama kaybettiğinde Royce konuşkanlaşırđı.

"O asilzade," diye devam etti Royce. "Asilzadeleri sevmem. Hep kendilerini beğenmişlerdir."

"Öyle yetiştirilmişler," dedi Hadrian, sanki dünyayı çok iyi tanıyormuş gibi.

Hadrian birçok soyluyu tanıyordu, ama hepsi Calianlıydı ve bu, birkaç sincap beslediğı için kemirgenleri tanıdığını söylemek gibiydi. Calian soyluları Avryn'dekiler gibi değildi. Daha rahat, daha samimi, daha az kibirli ve çok daha tehlikeliydi. Hadrian, Royce'un Calian soylularının çoğunu seveceğini düşündü, en azından ona sarılana kadar. Hadrian, Royce Melborn'un sarılmayı seven biri olmadığını çoktan öğrenmişti.

"Aynen öyle." Royce başını salladı. "Ve bu bir kadın, hem de Maranonlu bir kadın."

"Maranon kadınlarının nesi bu kadar farklı?"

"Fallen Mire yakınlarındaki Uplands'daki fırtınayı hatırlıyor musun? Chadwick'ten esen rüzgarların sırttan esen rüzgarlarla çarpıştığı yer?"

"Evet." Hadrian, ikisinin de uyuyamadığı o geceyi hatırlayarak başını salladı.

"Onlar da öyle." Royce, Hadrian'ın görebildiğı kadarıyla uzanan yemyeşil, güzel kırsal alana elini sallayarak reddetti. "Şuraya bak. Buradaki insanlar çok çalışıyor mu? Sence sıradan halkın çapaları

Bu topraklardaki kayalarda körelir mi? Ya da insanlar haftada üç gece aç yatıyor mu? Bu malikanelerin köylüleri Gwen'den daha iyi yaşıyor. Şimdi soylularının nasıl olduğunu bir düşün. Bu Dulgath kadınının olabilecek en kötü türden biri olacağını tahmin ediyorum. Dulgath eyaletinin Avryn'deki en eski feodal toprak olduğunu biliyor muydun?"

"Bunu nereden bileyim ki?" Hadrian, konuşkan Royce'u eğlenerek ona gülümsedi.

"Öyle," dedi Royce, Hadrian onu yalanlamış gibi sinirlenerek. "Albert'in çeşitli soylu ailelerin tarihini bildiğine güvenilebilirse, Dulgath, Novronian İmparatorluğu ile yaklaşık aynı zamanda kuruldu ve burada hüküm süren aile, İlk İmparatorluğun kökenleri kadar eskidir. Çoğu soylu, yönetimini üstlendikleri bölgenin adını alır, ama burada durum tam tersidir. Dulgath Eyaleti, onu kuranların adını almıştır. Öyleyse, Lady Dulgath'ın ayrıcalık duygusu ne kadar köklü sence? Ailesi yüzlerce nesildir buradadır. Ve ben onu kurtarmak zorundayım?"

"Teknik olarak, bence onlar senin onu nasıl öldüreceğini bilmek istiyorlar."

Royce, Hadrian'a kötücül bir gülümseme attı. "Zor olan kısım, sanırım, bunu gerçekleştirmemek olacak. Kulağıma öldürmemem için fısıldaman bir kez olsun faydalı olabilir." Royce, uzayıp giden mükemmel gökyüzüne baktı. "Buradan mavi kan lekeleri olmadan çıkmamın imkanı yok."

Yol ikiye ayrılıyordu; sol taraf güney yönüne doğru kıvrılırken, onların yolu yeşil tepelerin yeşil dağların kıvrımlarında sona erdiği uzaklara doğru devam ediyordu.

Royce uzun bir süre durup sol dalı izledi, bu da Hadrian'ın da bakmasına neden oldu. Yol düz ve düzgündü, yeşil sırtın eteklerinden geçerek sabahın geç saatlerinde güneşin maviye boyadığı daha büyük taşlı dağlara doğru uzanıyordu. Royce bakmaya devam ederken dakikalar geçti ve Hadrian, ortağının yolunu kaybettiğinden emin oldu, bu da oldukça tuhaftı. Üç yıl boyunca, Hadrian, Royce'un yoğun ormanlarda, yün battaniye kadar kalın sisin içinde, yıldızsız gecelerde, hatta kör edici kar fırtınasında bile içsel pusulasını kaybettiğini hiç görmemişti. Yine de hırsız, atının üzerinde oturmaya devam ederek uzun güney yoluna bakmaya devam etti.

"O taraf mı?" diye sordu Hadrian sonunda.

Royce, sanki uyuyormuş gibi başını kaldırdı. "Ne?"

"Dulgath'a buradan mı gidiyoruz?"

"Orası mı?" Royce başını salladı. "Hayır, hayır, o yol değil.

O yol hiçbir yere çıkmıyor."

Hadrian, araba tekerleklerinin ve atların nalları tarafından bozulmuş geniş, yıpranmış yolu inceledi. "Çıkmaz yol için oldukça iyi kullanılmış."

Royce, Hadrian kaba bir şaka yapmış gibi sırıttı. "Evet, kesinlikle öyle."

Atını yolunda kalması için teşvik eden Royce, sanki ona güvenmiyormuş gibi, daha çok kullanılan yola bakmaya devam etti. Onu rahatsız eden şey neyse, söylemedi, Hadrian da sormadı.

Birlikte çalışmaya başladıklarında, karşılıklı çıkarları için benzersiz becerilerini birleştiren Hadrian, Royce'un geçmişini ortaya çıkarmak için birçok kez şansını denemiş, ancak başarısız olmuştu. Sadece ölümle burun buruna gelmek ya da Maranon soylularıyla tanışmanın heyecanı, o kapağı açmayı başarmıştı. Güney yolunun nereye çıktığı, Hadrian bunu Royce'dan öğrenemeyecekti. Emin olduğu iki şey vardı: Royce o yoldan geçmişti ve yol bir yere çıkıyordu.

Bulundukları yol da bir yere gidiyordu. Yukarıya.

Birkaç saat sessizce sürdükten sonra, yol bir dizi virajla daraldı ve sonunda dar bir geçide girdi. Geçidin ötesinde, başka bir dünyaya açılan bir manzara uzanıyordu. Burası, geride bıraktıkları yerden bile daha güzeldi.

Yabani çiçeklerle dolu çayırlar ve yapraklı ormanlar, devasa kayalıklardan keskin koylar ve körfezler oluşturan uçsuz bucaksız bir su kütlesi olan okyanusun yanında uzanıyordu. Hadrian, Maranon'un batı ucuna ve Sharon Denizi'nin başlangıcına geldiklerini tahmin etti. Bunu ilk kez görüyordu, ama o mesafeden bakıldığında doğu okyanuslarından hiçbir farkı yoktu.

Maranon'un bu *arka tarafında*, yollar yolların daha daha ve daha daha daha Çimlerle kaplı yeşil yollar, daha fazla ağaç, daha fazla dere ve çok daha fazla şelale vardı. Dağlardan denize kadar on milden daha az bir alanda, gölgeli bir vadi, rahat ve konforlu, ayak parmaklarını taşlı bir noktaya çarpan engin maviliğe sarkan bir vadi vardı.

Dulgath Kalesi, güneyde kıvrık bir parmak gibi uzanan tekil bir burun üzerinde duruyordu. Kayalık taştan inşa edilmiş kale, kulelerinin düz kenarları ve bayrakları dışında, işkence görmüş kayalıklarla uyum içindeydi. mavi ve beyaz uçuyor.

"Güzel," dedi Hadrian.

Royce homurdandı. Yolu boyunca uzanan kırmızı meyveleri işaret etti. "Onlar da öyle, ama yemenizi tavsiye etmem."

Yolculuk hızlı ve sessiz geçti. Royce, vadi tabanına yaklaşp çiftlikler ve yolcular görünmeye başladığında başlığını çekti. Evler tarla taşından yapılmış, düzgün sazdan çatılarla kaplıydı. Binalar genellikle çok katlıydı ve her zaman pitoreskti. İnsanlar Melengar'dakilerden daha koyu tenliydi: siyah saçlı, zeytin tenli ve kahverengi gözlüydüler. İyi beslenmiş ve sağlıklıydılar, yeşil, turuncu ve sarı renkli renkli giysiler giiyorlardı, bu da Melengar halkıyla keskin bir tezat oluştuyordu. Orada yoksullar, kirle kirli griye boyanmış doğal yünlü üniformalar giiyorlardı. Çamur kuzeyin pigmentiydi, ama güney renklerden hoşlanıyordu.

Onlar geçerken başlar dönüyor ve dostça yüzler onlara bakıyordu. Royce hiç durmadı, hiç yavaşlamadı. Bir keresinde, bir adam "Merhaba" dediğinde atını tırıs gitmeye teşvik etti, bu Maranon aksanıyla *sarı* gibi geliyordu. Hadrian ise gülümsedi ve özellikle güzel genç kadınlara el sallayarak karşılık verdi.

"Buraya taşınmalıyız," dedi Hadrian.

"Bağlantılarımız kuzeyde. Orayı daha iyi biliyorum, kaynaklarımız ve itibarımız var. Burada sıfırdan başlayıp körlemesine çalışırız. Yasaları bile bilmiyoruz."

"Ama burası çok güzel."

Royce arkasına baktı. "Bunu zaten söylemiştin."

Hadrian, gözleri boyanmış başka bir genç kadın gördü. Kadın ona gülümsedi. "Daha da güzelleşmiş."

Gölgeli bir yoldan, ağaç kurbağalarının şarkılarını dinleyerek ilerlediler. Çok geçmeden, Royce ve Hadrian bir grup binaya ulaştıklarında, kurbağa seslerinin yerini araba tekerleklerinin sesi ve konuşmalar aldı. Bir virajı döndükten sonra, mum dükkanları ve ayakkabıcıların bulunduğu gerçek bir köye girdiler. Binaların çatıları kiremitli, pencereleri camlı, panjurlu ve saçaklıydı. Eski temeller yosunla kaplıydı ve kalın sarmaşıklar bacalara tırmanmış, pencereleri sarmıştı. Çimenli patika, köyün içinden geçen taş kaplı geniş bir caddeye dönüştü, ancak cadde üzerinde toplanan kalabalık nedeniyle yolu görmek zordu.

Erkekler ve kadınlar köy meydanında toplanmıştı. Burası, tüccarların ve satıcıların düğmeler, bakır su ısıtıcıları ve günün taze balık avını satmak için tezgahlarını kurdukları açık bir pazardı. Bunun yerine, kalabalık bir grup

açık ateşin üzerinde asılı duran büyük bir içki kabı. İlk başta Hadrian, ikisinin bir festivale rastladığını düşündü. Toplumsal bir pikniğe davet edildiğini hayal etti, ama hiçbir yemek kokusu almadı. Bunun yerine, kaynayan katranın boğucu kokusunu aldı. Kasaba halkının kalabalığının ortasında, bir düzine öfkeli adam, elleri arkadan bağlanmış yaşlı bir adamı tutuyordu. Onu dört çuval tüyün yanından geçerek kaynayan katran kazanına doğru götürdüler.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Hadrian.

Royce, onu net görebilmek için başlığının kenarını kaldırdı.

"Neden?" "Erimiş katran yaşlı bir adamı öldürebilir."

"Ee?"

"Yani, bir şey yapmazsak, onu öldürecekler." "Bu bizim sorunumuz mu?"

"Çünkü biz buradayız."

"Gerçekten mi? Argümanın bu mu? *Burada olduğumuz için* mi? Pek fazla tartışma kazanmamışsın, değil mi?" Royce etrafına baktı. "Yalnız olmadığınızı fark edeceksin. Bütün köy bu işin içinde. O zavallı herif muhtemelen bir suçlu, çocukları zehirleyen, kadınlara işkence eden, belki de bir yamyam."

"Yamyam mı?" Hadrian başını salladı. "Gerçekten, senin düşünme şeklin. Bu..."

"Pratik mi? Mantıklı mı?"

"Sadistçe." Hadrian işaret etti. "Royce, cüppesine bak. Adam bir rahip."

Royce kaşlarını çatı. "En kötü türden bir suçlu."

Yüzler onlara dönmüştü. İnsanlar at sırtında onları izleyen iki yabancıyı işaret ediyorlardı. Hadrian ve üç kılıcı en çok dikkat çekenlerdi. Kalabalık sessizleşti ve öndeki dört iri adam yaklaşarak cesurca önlerine dikildi.

"Kimsiniz?" diye sordu en iri olanı. Omuz uzunluğundaki saçları, kafası kadar geniş olan boğa boynunu tam olarak gizleyemiyordu. Geniş çene, geniş burun, kaşlarının altında derinlemesine gömülü gözler... Gözlerini kavgacı bir bakışla kısarak iki kocaman elinin parmak eklemlerini çatırdatmaya başladı.

Hadrian sırtı ve kendini tanıttı. Royce irkildi.

"Dostça davranmamak için bir neden yok." dedi Hadrian atından inerken. Sonra daha sessiz bir sesle Royce'a, "Ne fark eder ki? Biz

yasalara aykırı bir şey yapmıyoruz."

"Henüz değil," diye fısıldadı Royce.

Hadrian öne çıktı ve dört adama elini uzattı. Hiçbiri elini tutmadı.

"Sen şövalye misin?" boğa boyunlu adam

sordu. "Ben mi?" Hadrian güldü. "Hayır."

"Muhtemelen cenazeden sonra bedavaya yemek yemeye gelen başka bir serseri lord." Bunu, Boğa Boyunlu'nun sağındaki, biraz daha kısa boylu, dostça turuncu tuniği tehditkar görünme çabalarını boşa çıkaran adam söyledi. Kısa saçlı olmayı seven ama saç kesiminden pek anlamayan dördüncü adam da onaylayarak başını salladı.

"Belki kiliseden gelmişlerdir? Seret ve Sentinels, Novron'un mihrabında diz çökmeyen herkesi kafır sayar," dedi arkada duran bir adam.

"Peki, her kimseniz," dedi boğa boyunlu adam, "Papaz Payne'i tüylerle süslememizi engellemek istiyorsanız, yanınızda daha fazla adam getirmeliydiniz."

Hadrian omuzlarını düşürdü. "Aslında, biz..." "Daha

fazla adama ihtiyacımız yok," diye Royce sözünü kesti.

Hadrian ona dönüp baktı. "Öyle değil mi?"

"Hayır," diye onayladı Royce. "Ama onlar var." Üstüne basarak ayağa kalktı ve Papaz Payne'i tutan diğer adamlara gelmeleri için eliyle işaret etti. "Buraya gelin. Arkadaşlarınızın yardımınıza ihtiyacı olacak."

"Ah... Royce?" Hadrian, beş adam daha kalabalığın arasından geçerek ilerlerken dedi.

Hepsi kaba saba değildi ve hiçbiri boğa boyunlu adam ve turuncu giysili arkadaşı kadar iri değildi. İkisi yaşlı, saçları ağarmış adamlardı. Üçü genç, uzun ve sırkı gibi, güzel, iz bırakmamış yüzlüydü. Olumlu tarafı, hiçbiri sopa bile taşımıyordu.

"Peki, Hadrian'ın neden üç kılıç taşıdığını bilmek ister misiniz?" diye sordu Royce kalabalığa. Birkaç kişi başını salladı ve o da gülümseyerek partnerine işaret etti. "Anlat ona."

İkisi bunu daha önce de yapmıştı. Her zaman işe yaramıyordu.

Hadrian dudaklarına dostça bir gülümseme yerleştirdi ve kalabalığa döndü, önündeki kas yığınınla özellikle dikkat etti. "Seyahatlerim sırasında, çoğu erkeğin, kendileri de kılıç taşımadıkça kılıç kullanan biriyle savaşmaya isteksiz olduğunu gördüm. Sizin gibi iyi huylu insanların çoğu

Bu yüzden, böyle bir durum ortaya çıkarsa diye fazladan silah taşıyorum. Böylece, kavgada insanların dezavantajlı duruma düşmemesi için birkaç tane dağıtabilirim."

Hadrian, tek bir zarif hareketle iki yan kılıcını da çekti. Kalabalık geri adım attı ve hep birlikte hayretle nefesini tuttu.

"Öyleyse seçim yapabilirsiniz." Küçük silahı avucunda çevirdi. "Bu kısa bir kılıç, savaşın iş gücü, eski ve güvenilir bir tasarım. Yakın mesafede kullanmak için harika ve genellikle kalkanla birlikte kullanılır. Ya da..." Diğer elindeki daha büyük olanı çevirdi. "Bu bir buçuk elli kılıç, bastard kılıç da denir, sanırım nereden geldiği bilinmediği için." Kıkırdadı.

Kimse ona katılmadı.

Hadrian iç geçirdi. "Sapına bakarsanız, iki el için yer olduğunu görebilirsiniz, ama aynı zamanda tek elle sallanacak kadar da hafiftir. Gerçekten güzel, çok yönlü bir kılıç." Hadrian, her iki silahı da ustaca kınlarına geri soktu. Sonra uzanıp sırtındaki büyük kılıcı çıkardı.

Bir kez daha, insanlar nefeslerini tuttular ve geri çekildiler, devasa kılıç sallandığında bir adım daha geri attılar.

"Şimdi, bu bir spadone." Hadrian tek eliyle kılıcı düz bir şekilde tutarak kalabalığa doğru uzattı. "Gördüğünüz gibi, büyük bir kılıç. Üç buçuk kılıç gibi bir şey."

Onlara sırtıttı, ama kalabalık soğuk kaldı. Herkesin gözleri, sanki bir yılanın başıymış gibi kılıcın ucunu takip etti.

"Bu açıkça iki elle kullanılan bir silah ve cesaretsizler için uygun değil. Uzun menzili nedeniyle iyi bir seçim olacağını düşünebilirsiniz, ancak çoğu kişi onu sallamakta zorlanır, benim şu anda yaptığım gibi havada tutmakta ise daha da zorlanır." Hadrian büyük kılıcı geniş yaylar çizerek salladı, rüzgarda şarkı söyler gibi ses çıkardı; sonra bıraktı ve diğer eliyle yakaladı. "Sen onu kaldırmaya çalışırken, ben de kısa kılıçla seni bıçaklarım."

"Onun bunu yaptığını gördüm," diye yalan söyledi Royce. "Genellikle zavallı bir adamın midesine saplar. Tek bir hızlı hamle. Böyle bir yara seni öldürmesi günler sürebilir. Ve acı vericidir." Başını salladı ve kaşlarını çatı. "Bir zavallı adam o kadar uzun süre çılgılık attı ve inledi ki, kendi annesi onu yastıkla boğmak istedi."

Yüzler soldu. Royce iyi bir yalancıydı.

Boğa Boyun'un dağ sırtı gibi kaşları çatıldı ve turuncu giysili sadık arkadaşı biraz daha geri çekildi, arkasındaki bir kadının ayağına bastı. Kadın çılgılık attı ve onu iki eliyle itti.

"Ve ona saldırmayı düşünüyorsanız..." Royce kıkırdadı. Ses hiç de neşeli değildi. Hadrian, Royce'un iyi niyetle güldüğünü hiç görmemişti. O güldüğünde bebekler ağlardı. "Onun büyük kılıcıyla onlarca adamı, senin buğday biçtiğin kadar az çabayla biçebileceğini belirtmeliyim. Tabii ki, bunu yapmak daha gürültülü ve dağınıktır. Buğday kanamaz ve saman çığlık atmaz."

Gözleri hala kılıca sabitlenmiş haldeyken, gözleri büyüdü. Hadrian, onların onu olgunlaşmış ekinleri biçer gibi kalabalığın içine kılıcı salladığını hayal ettiklerini biliyordu. Royce eyerinde öne doğru eğildi, deri gerginlikten gıcırdadı. Kıkırdama durdu ve yüzündeki gülümseme sert, düz bir çizgiye dönüştü. "Hadrian'la tanıştığınıza göre, kendimi tanıtayım. Ben, tanımak istemeyeceğiniz kişiyim." Bir süre durakladı, sözlerinin etkisini bekledi. "Rahibi bırakın, yoksa Hadrian'ın neden iki kötülükten daha az kötü olduğunu göstermek zorunda kalacağım."

"

Kas duvarı geri çekildi, geriye doğru yürüdü ve toplanan kalabalığı da geri çekilmeye zorladı. Sonra herkes dağıldı, kapılardan geçip yan sokaklara daldı. Kalabalık o kadar çabuk dağıldı ki, Papaz Payne'i çözmeye bile zahmet etmediler; onu cızırtılı kazanın zehirli dumanı içinde ayakta bırakıp gittiler.

Rahip, öksürerek onlara doğru sürünerek yaklaştı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söyledi ve ikiye katlandı. Nefes almakta zorlanıyordu. Yaşlı adam yuvarlak bir keçe şapka takıyordu. Her iki yanından iki tutam beyaz saç çıkıntı yapıyordu. Üzücü gözlerinin altında sarkık deri torbaları vardı. Çene ve çene çevresinde kabarık beyaz sakal vardı, ancak üst dudağı ve yanakları temiz tıraşlıydı. Kızıl pas rengi cüppesi boynuna kadar düğmeli ve yere kadar uzanıyordu, ayaklarını gizleyecek kadar.

Hadrian, büyük kılıcı kaldırmadan önce rahibin bileklerindeki ipi kesti. "Bu da neydi böyle?"

Papaz Payne serbest kalan ellerini öksürmek için kullandı. Sonra dudaklarını ve gözlerini sildi. Geri çekilen köylülere tiksintiyle başını salladı. "Bunlar geri kalmış insanlar, kafirler ve küfürbazlar. Zaman bu köşeyi unutmuş ve burada yaşayanlar barbarlık içinde kaybolmuşlar."

"Bu sorunun cevabı değil." Royce yere çöktü. "Benim varlığımdan hoşnut değiller. Hayır, bu tam olarak doğru değil. Onlar Nyphron Kilisesi'nden hoşnutsuzlar, çünkü kilise onları Novron'un kucağına

çok uzun zamandır Novron'un himayesine almayı ihmal etti. Onlar geçmişte saplanmışlar ve benim görevim onları geleceğe taşımak."

Hadrian Royce'a döndü. "Bunun bizim sorunumuz olmadığını sanıyordum." Royce omuz silkti. "Meğer öyleymiş."

Hadrian, terk edilmiş sokakları inceledi ve sonra, sokakların hoş bir parke taşı ile döşendiğini fark etti. Hâlâ kapıların çarpma seslerini ve fısıltılı mırıldanmaları duyabiliyordu. "Az önce bir sürü düşman edindik. Neden?"

Royce atının dizginlerini tuttu ve Payne'i işaret etti. "Çünkü ölü bir müşteri ödeme yapmaz. Papaz Payne bizim işverenimiz."

"Bu arada, Payne'in yazımı *y* ve *e ile*, *i* ile değil," dedi onlara, çarpık tahtalar ve çatlak taşlardan yapılmış, belki de kasabada sarmaşıklarla kaplı olmayan tek bina olan çürük bir kulübenin önünde durarak. Rahip döndü ve ikisini dikkatle süzdü, sonra iç geçirdi. "Önemli değil, sanırım. İkiniz de okuma yazma bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Yanlış," dedi Royce.

"Gerçekten mi?" Papaz Payne alt dudağını yukarı çekti. "Burada sadece din adamları harfleri bilir. Ben sizin gibilerin bilmez."

"Bizim gibiler mi?" diye sordu Royce.

"Paralı katiller," diye açıkladı Payne. "Siz öylesiniz, değil mi? En az birinizin Kara Elmas Hırsızlar Loncası için bu işi yaptığı söylendi bana. Doğru mu?"

"Ve bu yüzden bizim cahil olduğumuzu mu düşündünüz?" dedi Royce.

Rahip coşkuyla başını salladı. "Geçimini kan dökerek sağlayan insanlar her zaman cahildir." İkisini bir kez daha süzdü. "Şey, neredeyse her zaman, sanırım."

"Cehalet, kime bulaştığına bakmaz," diye cevapladı Royce.

Payne bir an şaşkın görüldü, sonra gülümsedi ve başını salladı, Royce de Hadrian'a kaşlarını kaldırdı, Hadrian ise omuz silkti.

"Kiliseme hoş geldiniz," dedi papaz, yanındaki zeytin ağacının bükülmüş gövdesine yaslanmış eğik kulübeyi işaret ederek.

"Burası bir kilise mi?" diye sordu Hadrian. "Medford'da kilise... daha büyük."

"Medford'da *kilise* yok," dedi yaşlı papaz. "Orada *katedral* var. Biz burada yeni başlıyoruz. Bir dahaki ziyaretinizde her şeyin çok farklı olacağını garanti edebilirim. İçeri gelin. Size bir şeyler hazırlayayım."

Camlı ya da camsız penceresi olmayan kilisenin içi, duvar tahtaları arasındaki boşluklardan giren güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Rahip küçük alanda dolaşırken kalın toz bulutları yükseliyordu. Yerde duran büyük seramik kapları ve rafta duran daha küçük kapları karıştırdıktan sonra, sonunda aradığını buldu.

"Ah-hah!" Gülümsedi ve bezle sarılmış bir peynir tekerleği çıkardı. "Şimdi bulabilirsem... Yemin ederim bir yerlerde böğürtlenlerim vardı. Kendim topladım. Daha fazlasını sunamadığım için üzgünüm."

Hadrian oturacak bir yer aradı ama ağırlığını taşıyacağından emin olduğu bir şey bulamadı. Royce, kapının içinden bir adım daha içeri girmeyi reddetti ve kolları pelerininin altında saklı kalacak şekilde kapının önünde durdu.

"Buldum!" Payne karanlık bir raftan bir sepet böğürtlen çıkardı ve sanki bir dere de altın bulmuş gibi onlara sırtarak baktı. "Alın bakalım. Daha fazlasının nerede olduğunu biliyorum." Papaz iki tanesini ağzına attı ve çiğneyerek keyifle mırıldandı. "Yemek harika, değil mi? Bu yıl kış zor geçecek."

"Burası daha sıcak değil mi?"

"Elbette, ama insanlar buz gibi. En azından yazın kendimi idare edebilirim. Kışın ise, cemaatimin *cömertliğine* güvenerek geçinemeyeceğim." İki tane daha çilek attı, sonra kabuğu soyulmuş bir çubukla bir parça peynir kesti.

"Sizi pek sevmiyorlar gibi görünüyor," dedi Royce.

"Keşişler onları kiliseye karşı kışkırttı."

"Keşişler mi?"

Payne, ağzı dolu halde çiğnerken başını sallayarak cevap verdi ve yuttu. Batı duvarını işaret etti. "Orada eski manastır var. İmparatorluk döneminden beri burada ve saçma sapan bir kumaştan adını almış." Tekrar yuttu. Onların boş bakışlarını görünce, elini önlerinde salladı. "Önemli değil. Rahiplerle olan sorunlarım sizi ilgilendirmez. Kilise onlarla ilgilenecektir. Siz buraya bir cinayeti önlemek için geldiniz."

"Hayır," diye cevapladı Royce. "Sadece profesyonel bir görüş bildiriyorum."

"Tabii, tabii, elbette. Şu anda kaleye gitmenin bir anlamı yok. Yakında hava kararacak. Bu gece burada kalabilirsiniz, sabah Knox'la tanıştıracam sizi. Hugh bu eyaletin baş şerifidir. Birlikte çalışacağınız kişi o olacak. Seni Lord Christopher Fawkes ile de tanıştıracam. Son zamanlarda kiliseye ve Leydi Dulgath'a çok yardımcı oldu. Harika bir genç adam, Kral Vincent'ın kuzeni. Aslında Viscount Alan Wind-something ile konuşmayı öneren oydu. Seni yönlendiren kişi."

"Albert Winslow."

"Evet, o." Papaz Payne, yuvarlanmış bir saman balyasının üzerine oturdu ve Hadrian, dışarıda uyumak daha mı iyi olur diye düşündü. "Kuzeyden gelen Piskopos Parnell'in yakın arkadaşıdır. Piskopos, merhum kontun son ayinini yapmak için buraya geldiğinde beni buraya bıraktı. Sonra Ervanon'daki bahar konklavına gitti. Piskopos, sizi bize yönlendiren Vikont Winslow ile görüştü."

"Lady Dulgath hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu Royce.

Payne durakladı ve ağzını sildi. "Şey, o Lord Beadle Dulgath'ın, eski Dulgath Kontu'nun tek kızı, tek çocuğu. Genç, sanırım yirmi iki yaşında. Çok güzel. Güzelliğini doğumda ölen annesinden almış. Beadle hiç yeniden evlenmedi. Duygusal bir adamdı. Duygusal tiplerdendi. Piskopos Parnell zayıf diyor. Bugünkü küçük gösteri de kanıtladığı gibi, bu eyaleti kanunsuzluğun hüküm sürdüğü bir yer haline getirdi. Medford köylüleri bir rahibi ana meydanda yakalayıp katran ve tüyle kaplasa ne olacağını hayal edebiliyor musunuz? Kral Amrath onların kafalarını Kral Yolu'nun kenarındaki direklere asardı."

"Medford hakkında çok şey biliyorsun," dedi Hadrian.

"Sheridan Üniversitesi'nde okudum. Boş günlerimizi Medford'da geçirirdik."

"Dünya ne kadar da küçük. Sheridan'dan Profesör Arcadius'u tanıyoruz. O

"Lady Dulgath'a geri dönebilir miyiz?" diye ısrar etti Royce.

"Oh evet. Bir bakalım..." Rahip çenesini okşadı. "O çok sevilen biridir. Bazıları onu sevdiğini bile söyleyebilir... sanırım herkes."

"Görünüşe göre öyle değil." Royce kapı çerçevesine yaslanmaya başladı ama sonra fikrini değiştirip tekrar dikleşti. "Saldırı ne zaman başladı?"

"Beadle'ın cenazesinden birkaç hafta sonra falan, duyduğum kadarıyla."

"Belki mi?"

"Kesin olarak söylemek zor. Sadece fark edilen girişimleri biliyoruz, ama Knox size bu konuda daha fazla bilgi verecektir."

Royce'un yüzünde ekşi bir ifade vardı. Genellikle Albert, bir eşyanın çalınmasını isteyen müşteriyle ilgilenirdi. Sonra Hadrian ve Royce birkaç gün boyunca o yeri gözetler, ziyaretçileri ve varsa güvenlik görevlilerini not eder, ışıkların ne zaman söndüğünü ve hangi pencerelerden söndüğünü belirlerdi. Nadiren de olsa ortağı iç mekanları kontrol ederdi. Kat planları veya iç detaylara ihtiyaçları olursa, Albert ziyaret için gönderilirdi. Hadrian, Royce'un pek çok insanla konuşmadığını biliyordu, ama özellikle rahipleri, soyluları ve kesinlikle yüksek rütbeli şerifleri kaçınıyordu. En son konuştuğu kolluk görevlisi, Medford'un Gentry Meydanı'ndaki çeşmeyi süsleyen, grotesk bir şekilde parçalanmış halde bulunmuştu. Hadrian, Papaz Payne'in Royce'un bu olaya karıştığından haberdar olduğunu sanmıyordu. Haberdar olsaydı, hırsızı etrafta bu kadar rahatça tanıtmazdı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM DENİZİN ÖTESİNDE

Ertesi sabah, Sherwood her zamanki gibi çalışma odasına girdi. Kale personeli üçüncü haftadan sonra onunla uğraşmayı bırakmıştı. Daha önce onunla ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Bir sanatçı, büyük bir kalede bile tuhaf bir varlıktı. Dulgath'ta ise tam bir muammaydı.

Sherwood, dedikoduları kasten kışkırtmasa da, çelişkileriyle yarattığı fısıltılardan büyük keyif alıyordu. Soylularla dostluk kuruyor, ama personel gibi giyiniyordu. Dost canlısı biriydi, herkese kibar ve samimi davranır, hiçbir şekilde kibirli davranmazdı, ama aynı zamanda yüksek kralların saraylarındaki entrikaları da anlatırdı.

Hava güzel olduğunda odasında kalırdı. Yağmurlu bir gecenin ardından sabahları, çoğunlukla sahil boyunca uzun yürüyüşler yapardı. Kale personeli, ıslakken kayalık duvarlardan daha iyi göze çarpan okra aramaya çıktığını veya yağmurdan sonra İmparatorluk Morunu yapmak için kullandığı salyangozların daha bol olduğunu bilmiyordu. Hizmetçiler muhtemelen onu aptal sanıyordu. Garip bir şekilde, tuhaflıkları ona tuhaf bir kabul kazandırdı.

Mehan'dan Dulgath'a gitmeden önce, herkes Sherwood'a orada tanışacağı insanların *biraz tuhaf* olacağı konusunda uyarmıştı. Sonuç olarak, oraya tam uyum sağladı ve "kale ailesi"nin bir parçası oldu. Adının önünde unvanı olmadığı ve özel muameleye ihtiyaç duymadığı için, Sherwood orada çalışanlar için mobilyadan biraz daha fazlası haline gelmişti — biri hariç. O kişi Nysa'nın hizmetçisi Rissa Lyn'di. Hanımefendinin seansları sırasında defalarca adını söylediği için adını biliyordu.

Rissa Lyn, bu öğleden sonra için mavi elbisemi hazırla. Rissa Lyn, işim bittiğinde sıcak bir banyo hazırla.

Hayır, Rissa Lyn, perdeleri kapatma. Işığa ihtiyacı var.

İki ay boyunca, Sherwood, Rissa Lyn'in "*Evet, hanımefendi*" dışında başka bir cevap verdiğini duymamıştı. Ama Rissa Lyn, gözlerini ondan ayırmıyordu. Rissa Lyn, hanımefendiyi izliyordu ve Sherwood'u izliyordu. O sabah, Sherwood şövalesini çalışma odasına taşıırken, Rissa Lyn yine ona bakıyordu. Merdivenlerin hemen altında duran Rissa Lyn, Sherwood ona baktığında kızardı ve geri çekildi.

Sherwood şövaleyi her zamanki yerine koydu, zeminde şövalenin üç ayağının yerini gösteren kömür izleri vardı. Bu, her gün aynı görüş açısını korumasını sağlıyordu. Işığın tutarlılığı daha büyük bir sorundu ve seansların her gün aynı saatte yapılmasının nedeni buydu. Pencerelelere gitti, perdeleri geri çekip bağladı. Şanslıydı, bulut yoktu. Yine de mevsimlerin değişmesi yıkıcıydı. Telafi etmek için seanslara daha erken başlamasını istemeliydi. Şimdi hiç gelmeyebilirdi.

Kapının önceki gün çarpmasından beri Nysa'yı görmemişti. Bu olağandışı bir durum değildi. Oturumlar dışında onu nadiren görürdü ve her zaman ilk gelen oydu.

Sherwood ceketini çıkardı ve şövale arkasına astı. Kollarını sıvadı ve boylarını yağlamak için tepsiyi çıkardı. Pigmentleri israf etmemek için paletini dolu tutuyordu, ama gece boyunca boya kalınlaşmıştı. Boya kıvamının tereyağı kreması gibi olmasını severdi. Fırçalarının saplarını temizledi ve en büyüğünden en küçüğüne doğru düzgün sıralar halinde dizdi. En sevdiği fırçanın kıllarının yenilenmesi gerekiyordu. Yorgunluktan genişlemişti ve sapında çok fazla boya kalmıştı. Sherwood, kaliteli fırçalar için bir felaketti; Yardley hep böyle derdi.

Sherwood, on yaşındayken çıraklığa başlamıştı, bu da Yardley'i sadece bir sanat öğretmeni olmaktan daha fazlası yapıyordu. Sinir bozucu kahkahası ve birkaç dakikada bir tükürme gibi iğrenç bir alışkanlığı olan yaşlı mükemmeliyetçi, Sherwood için onu doğuran kalay madencisi ve karısından daha çok bir ebeveyn gibiydi. Yardley, portre çizmenin yanı sıra, pigmentleri bulup ezmeyi ve fırçalarına bakmayı öğretmenin yanı sıra, ona balık tutmayı, ıslık çalmayı, dans etmeyi, saray hayatında nasıl davranacağını ve yumrukları ve kılıcıyla kendini nasıl savunacağını da öğretmişti. Yardley'in kılıç dövüşünü nereden öğrendiği kimsenin bilmediği bir şeydi, ama ne yaptığını iyi biliyordu ve Sherwood'a da iyi öğretmişti. Yalnız başına açık yollarda dolaşan bir sanatçı, birçokları için çok cazip bir hedefti ve Sherwood'un yetenekleri birden fazla kez sınanmıştı.

Hazırlıklarını tamamlayan Sherwood, tabureyi çekip oturdu.

Oda, açık pencereden içeri süzülen, yumuşak ve boğuk, dalgalar ve kayalar arasında uzayıp giden uzak bir savaşın sesi dışında sessizdi. Bir martı iki kez bağırdı, sonra sessizleşti. Rüzgâr perdeleri salladı ve Nysa'nın genellikle arkasında durduğu masanın üzerinde duran parşömenleri salladı.

Güneş ışığı, zeminde dikdörtgen şeklinde hareket ederek masayı kesip panelli duvara doğru ilerledi. Sherwood, ışığın izlediği yolu takip ederek saati biliyordu, her sabah bir ressamın gözüyle onu takip ediyordu. Lady Dulgath odada olmadığında resmin arka planı üzerinde çalışıyordu, ancak Nysa dışındaki her şeyi haftalar önce bitirmişti.

Işık taş şöminenin kenarına ulaştığında, onun geç kaldığını anladı. geç kaldığını anladı.

Sherwood taburenin ayağına dokundu, sanki iyi bir iş yapmış gibi onu okşadı . Tabure bununla bir ilgisi olmasa da, hala orada durmayı başarmıştı. Kız taburenin kaldırılmasını emretmemişti.

Bu da bir şeydir, değil mi?

Işık, ocağın ilk taşının üzerinden geçerken — hematit az olduğu için rengini uydurmakta zorlandığı taş — Sherwood, Leydi Dulgath'ın sözünü tuttuğunun farkına varmaya başladı. Ona inanmamıştı. Sadece küçük bir tartışma, bir kavga yaşamışlardı. İnsanlar böyle şeyler yapmazdı...

Kalbi atlamış ve göğsünde bir baskı hissetmiş, nefes almayı zorlaştıran bir sıkışma hissetmişti.

Ben sadece bir ressamım. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorum.

Yutkunmaya çalıştı ve kendi tükürüğüyle boğulmak üzere oldu. *Daha önce hiç bir konuyu kaybetmedim*, diye aptalca düşündü, sanki bu önemliymiş gibi, sanki daha önce hiç olmamış gibi. *Hiçbir projeyi tamamlayamadım.*

Sherwood masanın önündeki boş alana, Nysa'ya ayaklarını nereye koyacağını göstermek için yere koyduğu işaretlere baktı.

Sanki ölmüş gibi. Bu düşünce aklına çarptı. *Ya ölmüşse?*

Kafasını salladı. *Hayır, kale kaosa sürüklenecekti. O gelmeyecekti. Gelmeyecekti çünkü o...*

Brocade elbisenin tanıdık *hışırtı sesi*, onun girişinden önce duyuldu. Leydi Dulgath, onun varlığını fark etmeden içeri girdi. İşaretli noktada dönerek sol topuğuyla döndü. Tilki kürkünü boynuna doladıktan sonra, eldivenlerini eline aldı. Gözleri avizeye odaklandı.

"Çenenı biraz daha kaldır," dedi yumuşak bir sesle. O, tek kelime etmeden başını eğdi.

Nysa'nın açık bıraktığı çalışma odasının kapısının dışında, Chamberlain Wells'in "Şu anda rahatsız. Ama... peki, bir sorayım. Sanırım sizi görebilir. Burada bekleyin" dediği duyuluyordu.

Bu, Wells'in *"Her sabah yaptığı gibi, o lanet olası ressamla zamanını boşa harcıyor"* demek için kullandığı bir ifadeydi. Sherwood'un Wells ile bir sorunu yoktu, bu da iyi bir şeydi, çünkü Wells kaleyi yönetiyordu ve isterse sanatçının hayatını çekilmez hale getirebilirdi. Bununla birlikte, o da konumundaki birçok kişi gibi, ressamların zamanının değersiz olduğuna inanıyordu.

Lady Dulgath, Sherwood'a bir bakış attı. Sherwood gülümsedi. Lady Dulgath da gülümsedi. Kalbi bir engeli aştı ve derin bir nefes almaya zorladı. Thorbert Wells girmeden önce, resmin üzerini örtmek için aklını neredeyse kaybediyordu.

"Leydim," dedi Wells, kapıda durup selam vererek.

Thorbert Wells, ne kendisi ne de karşısındaki kimsenin görmediği pahalı kemerlere düşkün, şişman bir adamdı. O sabah yumuşak deri üst kısmı olan güzel bir çift ayakkabı giymişti, ancak baş uşağı Wells'in geniş belinin arkasında ayakkabıları görünmüyordu. Wells, bir hafta içinde aynı ayakkabıları nadiren iki kez giyerdi. O kadar çok ayakkabısı vardı ki, Sherwood bir keresinde Wells'in uşağına, baş uşağın ayağına farklı bir çift ayakkabı giydirip fark edip etmediğini sormuştu. Bu tür şakalar sayesinde Sherwood geceleri mutfığa girip, döşeme tahtalarının altında saklanan arpa viskisinden bir yudum alabiliyordu.

"Şerif Knox, sizinle görüşmek isteyen bazı beyler getirdi," dedi Wells.

"Beyler mi?" diye sordu kadın.

"Ah... evet, son zamanlarda yaşanan tatsız olaylarla ilgili olarak." Wells, *suikast, cinayet veya öldürme gibi* kelimeleri söylemekte zorlanıyordu. Yemek için bıldırcın keserken bile, sanki kuşlar da onun kemer ve ayakkabı tutkusunu paylaşıyor ve masada oturacakmış gibi, *"Kuşlar akşam yemeği için hazırlanacak"* derdi.

Kadın yine Sherwood'a odaklandı ve Sherwood, kadının belki izin değil, ama anlayış aradığından emindi. Sherwood'un kalbi, bu olağanüstü anı daha iyi görebilmek için sanki boğazına kadar çıktı.

"Peki, içeri alın," dedi Lady Dulgath, sesind
together a

time

hayal kırıklığı.

Wells tekrar selam verdi, sonra üç adamı içeri davet etti.

Sherwood, Şerif Knox'u tanıdı, ancak onunla konuşmak için bir nedeni olmamıştı. Yine de, onu etrafta görmüştü, özellikle son zamanlarda, ve Hugh Knox gözden kaçacak türden bir insan değildi — o, yolun karşısına geçip kaçınmak isteyeceğiniz türden biriydi. Sert, bakışları keskin, sarı saçları arkada bağlıydı ve göğsünden beline kadar uzanan kırmızı bir kuşak takıyordu. Altın kenarlı giysi, görevinin işaretiydi. Dulgathlı değildi. Saçlarının rengi ve sakalları bunu gösteriyordu. Gözlerini sürekli kılması ve dudaklarındaki alaycı gülümseme gerisini anlatıyordu. Bu, nazik bir adam değildi. Kalın, üç çeyrek uzunluğunda deri zırhının üzerine iki kılıç ve çelik omuz koruyucuları takmıştı. O gün yorgun görünüyordu, *son zamanlarda yaşanan tatsız olaylar* göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durumdu. Yasayı uygulamak ve kontesi korumakla görevli bu adamın uykusu kaçmış olmalıydı.

Onu iki adam eşlik ediyordu, ikisi de Maranonlu değildi.

Biri uzun boyluydu, dostça bir gülümsemeyle ve rahat adımlarla yürüyordu, sanki bir kontesle değil de tanıdık bir barmenle buluşuyormuş gibi davranıyordu. Yıpranmış deri giysiler giymişti ve üç ayrı kemerde mat tokaları vardı; Thorbert Wells'in pantolonu bunlara bağlı olsaydı, hiçbirisi ona yakışmazdı.

—ve bir omzuna şık bir şekilde atılmış uzun bir pelerin. Üç kılıç takarak Knox'u geride bıraktı. Sırtındaki kılıç bir ağacı devirebilecek kadar büyük görünüyordu. Diğer adam, birkaç santim daha kısaydı ve Sherwood'un görebildiği kadarıyla bir kadın olabilirdi. Koyu renkli bir pelerin içinde başlığı takılı ve elleri pelerinin kıvrımlarında kaybolmuş halde duruyordu. Sadece keskin bir burun, ince dudaklar ve soluk bir çene görünüyordu.

"Leydim." Knox tek dizinin üzerine çöktü. Kalkarken diğerlerine işaret etti. "Bunlar Melengar'dan Royce Melborn ve Hadrian Blackwater. Colnora Vikontu Winslow ve Piskopos Parnell tarafından şiddetle tavsiye edildiler."

"Ne için tavsiye edildiler?" diye sordu, başını bir yandan diğer yana eğerek ikisini inceledi.

Knox tereddüt etti ve Wells ve Sherwood'a garip bir bakış attı. "Belki özel olarak konuşabiliriz?"

"Bu bir sır mı?" diye sordu.

"Bir bakıma, milady."

"Beni korumak için buradalar, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı kapüşonlu adam, nazik bir ses tonuyla değil, *milady* diye hitap etmeden.

Kontes başını kaldırıp burnunun ucuyla ona baktı, sinirini gizlemeye çalışmadı. "O zaman neden buradasınız?"

"Sizi öldürmenin en iyi yolunu bulmak için tutuldum."

Sherwood en sevdiği fırçasını düşürdü, fırçanın kollarının acısına bir de bu eklendi. Wells etli elini ağzına kapattı, büyük yanakları kızararak şişti. Knox gözlerini kapattı, başını tavana doğru eğdi, ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi.

Lady Dulgath kollarını tilkinin başının altında kavuşturdu ve zarif kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Peki ne kadar ücret alıyorsunuz? Hadrian, değil mi?"

Başlık sallandı. "Adım Royce ve bu bilgi benimle işverenim arasında kalacak."

Bu sefer Knox bile elini yüzüne götürdü.

"Affedersiniz," kılıçlı uzun boylu adam araya girdi, "hanımefendi, ben Hadrian." Nazikçe eğildi. "Partnerimi affedin lütfen. O, sizin gibi insanlarla konuşmaya alışık değil. Bizden, güvenlik önlemlerini değerlendirip iyileştirilebilecek yerler olup olmadığını araştırmamız istendi. Royce, özellikle suikast tehditleri konusunda, kusurları bulma konusunda uzmandır."

Oda görevlisi "a" harfinin telaffuz edilmesiyle irkildi.

"Yani hayatımın tehlikede olduğunu düşünüyorsun. Bu yüzden mi buradasın?" "Hayatının tehlikede olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Royce.

"Özellikle değil." Derin bir nefes aldı, sol topuğuyla döndü ve onlara sırtını döndü. Pencereye doğru üç adım attı, durdu, sonra aynı topuğuyla dönerek tekrar onlara baktı. "Öyle olsaydı, üç kılıçlı ve başı kapüşonlu bir adamın özel çalışma odama girmesine izin verir miydiniz?"

Royce omuz silkti. "Sadece aptal olduğunu düşündüm..."

"Royce!" Hadrian sertçe bağırdı. Daha yumuşak bir tonla devam etti, "Arkadaşım uzun yolculuğumuzdan dolayı çok yorgun. Şimdi, kimse size zarar vermeye çalışmıyorsa, burada olmamız için bir neden yok. Ama bu kadar uzaklara geldik ve ödeme beklentisiyle, en azından Dulgath'ı gezme fırsatını bize vermezseniz çok üzülürüz. İkimiz de daha önce Maranon'a gitmedik. Sizin bölgeniz en güzeli."

Lady Dulgath Royce'a bakmaya devam etti. "Başlığını çıkar," diye emretti.

Hadrian diğzerinin omzuna elini koydu ve ona bir şey fısıldadı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu leydisi.

"Ben buraya iş yapmaya geldim," dedi Royce. "Sizi eğlendirmek için değil."

"Davetsiz bir şekilde kaleme geldin ve hiçbir nezaket veya terbiye göstermedin. Beni zindanımda eğlendirmek mi istersin?"

Royce alaycı bir şekilde gülümsedi. "Siz daha çok..."

Sherwood neden böyle yaptığını bilmiyordu. Eğer bir nedeni varsa, o da cümleyi tamamlayacak sözleri tahammül edemediğı içindi. En yakınındaki pigment şişesini kapıp adama fırlattı. Şişe uçarken sanatçı ziyaretçilerin biraz yanlarında ve arkalarındaydı. Sherwood, adamın kapüşonlu olduğu için gözlerini göremiyordu ve Melborn'un da onu göremeyeceğini biliyordu. Şişe küçüktü ama kalın camı nedeniyle ağırdı; cilalı bir nehir taşı gibi atmak için idealdi. Nişanlaması mükemmeldi. Şişe, kapüşonlu adamın kafasına çarparak kırılmalıydı, ama kırılmadı. Bunun yerine, ince bir el karanlık pelerinden fırlayarak şişeyi havada yakaladı. Sonra kapüşon döndü ve Sherwood, bir şahinin dikkatini çeken bir fare gibi hissetti.

Uzun boylu adam tekrar araya girdi. "Belki de bu toplantıyı başka bir zaman yapmalıyız?"

Wells'in yüzü morarmaya yakın kadar kızarmıştı. "Sanırım haklısınız. Bu müdahaleye izin vermemeliydim. Beyler, lütfen?" Onları kovmak için eliyle işaret etti, geniş kolları bu hareketle çırpındı.

Lady Dulgath hiçbir şey söylemedi, ama kapüşonlu adam ve diğerleri ayrılırken ona bakmaya devam etti.

Ancak o zaman Sherwood tepsisine baktı. Beyond the Sea şişesini attığını fark edince midesi bulandı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DULGATH KALESİ

Dulgath Kalesi, taştan bir uçurumun üzerine kurulmuş, süslemesiz üç kare kuleden oluşuyordu. Ön tarafı küçük bir kaya duvarla çevriliyken, arka tarafı denize doğru dik ve ölümcül bir uçurumdu. Martılar dışında erişilemeyen burun, lüks için sınırlı bir alan sunuyordu. Kalenin temeli dar burunlu kısmın çoğunu kaplıyordu ve avluya çok az yer kalıyordu. Avlu, aptalca bir şekilde kontrolsüz açelya çalılarına bırakılmıştı. Çalılar taş duvar boyunca şaşırtıcı bir boyuta ulaşmıştı. Royce, Hadrian ve Knox, pembe ve mor çiçeklerin arasında bekleyen Papaz Payne'i buldular.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi gitmedi," dedi Hadrian.

"Bunu beklemeliydin," diye ekledi Royce, hala pigment şişesini tutan yumruğunu sallayarak. Bunu azarlamak için söylememişti, ama sinirlenmişti.

Papaz, gözleri kaz yumurtası kadar büyümüş bir şekilde çiçeklerin arasına bir adım geri attı.

"Belki de bizimle birlikte gelmeliydin," dedi Şerif Knox. "Neden gelmedin?"

"Lady Dulgath, Nyphron Kilisesi'nin destekçisi sayılmaz. Geldiğimden beri, aramızda güvenli bir mesafe bırakmaya çalıştım. Bir sorun mu var?"

"Sorun yok," dedi Şerif Knox. Sakin görünüyordu, ama yüzünde ekşi bir ifade vardı. Sonra Royce'a dönüp sordu, "Bunu yapmak için onun işbirliğine ihtiyacın yok, değil mi?"

Royce gülmek üzereydi ama bu kadar saçma bir durum karşısında bile gülme havasında değildi. "Şerif, şunu bilmek sizi şaşırtabilir ama ben, öldürmeyi planladığım kişilerin

işbirliğini almadığımı öğrenince şaşırabilirsiniz."

Herkes ona sessizce baktı. Hadrian bile kaşlarını kaldırmıştı.

Royce gözlerini devirdi. "Demek istediğim... Boş verin." Payne'e döndü. "Bak, onu *gerçekten* öldürmem için bana ekstra ödeme yapmayı mı planlıyorsun?"

Papaz çalılarının içine bir adım daha attı, çiçekler onu yutmaya başladı. "Hayır, tabii ki hayır!"

Royce diğerlerine baktı. "Gördünüz mü?" Genç kadının onu hapse atmakla tehdit ederken attığı bakışı hatırlayarak, Payne'e tekrar baktı. "Emin misin?"

"Sen Kontes Dulgath'ı *korumak* için buradasın!" Knox, Royce'a tükürürken, "*korumak*" kelimesini söylerken tükürüğünü ona sıçrattı.

"*Ona* bunu söyleyebilirdin." Royce Hadrian'a doğru eğildi ve "Şımarık soylular, şımarık soylu *kadınlar* hakkında sana ne demiştim? Belki de tüm bu olayı unutmalıyız." dedi.

"Eğer yaparsan," diye araya girdi Payne, "kilise seyahat masrafları da dahil olmak üzere ödemeyi yapmamakta ısrar edecektir. Leydiyle etkileşime girmen gerekmediğine göre, neden benim örneğimi takip edip mesafeni korumuyorsun? Bu arada..." Papaz gergin bir şekilde kale girişine baktı. "Ben üzerine düşeni yaptım, burada yapabileceğim başka bir şey kalmadı. Gitmeliyim." Payne kısa bir selam verdi ve her zamanki bayat gülümsemesiyle çekildi.

Papaz avludan çıkarken Hadrian Knox'a döndü. "Biraz etrafa bakmanın zararı olmaz, değil mi?" Royce'a her zamankinden daha yakın duruyordu ve yüzünde her şey yoluna girecekmiş gibi bir gülümseme vardı. "Neden bize başarısız girişimlerden bahsetmiyorsun? *Tam olarak* ne oldu? Kontesin tehlikede olduğunu düşünmene neden olan ne?"

"Size göstereceğim." Knox onlara onu takip etmeleri için eliyle işaret etti.

Şerif onları bir dizi taş merdivenden arka parapetlerden birine çıkardı. Royce uzunluğu gözden geçirdi. Ne muhafızlar ne de nöbetçiler vardı. Avluda tek bir kişi bile görünmüyordu. Başını yukarı kaldırarak, yükselen kulelerin cephesindeki sayısız pencereyi, küçük karanlık delikleri fark etti. *Bulutsuz bir günde, şık giyinip içeri girebilirdim ve kimse fark etmezdi.*

"Burada." Knox eksik bir merlonu işaret etti.

Royce, birinin levye kullandığı yerlerde oluklar ve çentikler gördü. Aşağıya baktığında, yolun hemen altındaki duvara yaslandığını gördü. Meydan, iki...

Ayak bloklu taş, yeşil çimlerin üzerinde soluk bir şekilde göze çarpıyordu, düşüp yuvarlandıktan sonra kaldığı yerde yatıyordu.

"Leydisi'ni birkaç santim farkla ıskaladı," dedi Knox.

Royce'a bölgeyi daha yakından incelemesi için biraz zaman verdikten sonra, Knox onları çimenli ortak alana geri götürdü.

"Saat kaçtı?" diye sordu Royce.

"Anlamadım?" diye cevapladı

Knox.

Royce gözlerini devirdi. "Büyük kaya güzel hanımefendiyi neredeyse ezip geçecekti, saat kaçtı?"

"Öğlen civarıydı."

"Ve kimse bir şey görmedi mi?" diye sordu Hadrian.

Knox başını salladı ve kollarını açtı. "Gördüğünüz gibi, Dulgath Kalesi pek kalabalık bir yer değil."

"Ve çok iyi korunmuyor," diye ekledi Royce, imalı bir bakışla.

"Bugün her türden yeni arkadaş edinmeye çalışıyorsun, değil mi?" Şerif dudaklarını yaladı. "Biliyorsun, piskoposa buraya gelip bana işimi nasıl yapacağımı söyleyecek yabancılara ihtiyacımız olmadığını söyledim. Dulgath, Colnora değil. Burada *senin gibi* insanlar yok. Burası huzurlu bir eyalet."

"Gerçekten mi? O zaman ben

neden buradayım?" "Açıkçası

bilmiyorum."

"Sanırım bu liste şimdiye kadar rahatsız edici derecede uzamıştır, değil mi?"

"

Knox, Royce'u itmek için uzandı, Royce bir adım geriye ve yana doğru attı, ve şerif yüzüstü yere düştü. "Seni orospu çocuğu..." Şerif yerden kalkarken gözlerindeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Hadrian da bunu okudu ve engellemek için harekete geçti. O, bunu yapma eğilimindeydi — engel olmak — ama bu sefer Royce bunu takdir etti. Dört gün yol kat edip yüz yirmi beş mil sürerek bir eyalet şerifini öldürmeye gelmemişti. Royce, Hadrian'ın çıkan yangını söndürebileceğinden emin değildi, bu yüzden pigment şişesini sol eline aldı ve pelerininin içinden hançeri Alverstone'un sapını çıkardı.

"Şerif Knox!" diye bir adam kalenin ön kapısından seslendi. Hızla onlara doğru yürüdü. "Neden beni yeni arkadaşlarınla tanıştırmıyorsun?"

Knox, Royce'a dişlerini gösterirken şiddetle üzerindeki çim parçalarını silkeledi.

"Hugh, lütfen!" diye bağırdı adam, koşmaya başlayarak. "Kaba davranma. Kendini tanıtmak uygun değildir."

Şerif bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. "Bu Lord Christopher Fawkes, Kral Vincent'ın ikinci kuzeni."

"Merhaba beyler!" lord sevinçli bir sesle haykırdı. Ellerini çırttı ve hızlıca ovuşturdu, büyük bir işe girişmek üzere olan bir adam gibi görünüyordu. "Sen Royce Melborn olmalısın." Elini uzattı, sonra geri çekti ve yerine parmağını kaldırdı. "Ah, hayır, muhtemelen el sıkışan türden biri değilsin, değil mi? Sorun değil. Sanatçılar araçlarına dikkat etmelidir."

Hadrian'a döndü. "Ama siz tamamen farklı birisiniz. Bay Hadrian Blackwater, değil mi?" Elini tekrar uzattı ve el sıkıştıktan sonra Lord Fawkes iki kez kuvvetlice sıktı, sonra Hadrian'ın omzuna vurdu. "Güzel kılıç! Spadone, değil mi? Oldukça antika. Artık bunlardan pek fazla görmüyoruz. Arkadaşım Sir Gilbert, kuzenim Vincent'ın kıdemli şövalyesidir, hiç kullanmaz. Yüzyıllar önce modası geçtiğini söyler... şövalyelerin gerçekten savaşlarda savaştığı zamanlarda!"

Fawkes kendi şakasına yüksek sesle güldü.

Başka kimse fark etmedi, ama lord ya fark etmedi ya da umursamadı. "Oh, Hugh, bu ikisi keskin peynir gibi, değil mi? Lütfen, onlara turu ben gezdireyim. Eminim senin yapacak daha önemli işlerin vardır, *değil mi?*" Son iki kelime diğerleri kadar neşeli değildi ve otoriter bir tonla söylenmişti.

"Elbette, Lordum." Knox, Royce'a veda edercesine kaşlarını çatı. Kılıç kemerini düzeltti ve ön kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Hugh heyecanlı bir adam," dedi Fawkes, sesi daha sessiz ve sakindi. "Hatırladığım kadarıyla Warric'in bir yerlerinden geliyor. Eminim kanlı bir geçmişi vardır. Sanırım burada saklanıyor."

Royce, Knox'un sırtı gözden kaybolana kadar onu izledi. "Demek Piskopos Parnell, Leydi

Dulgath'ın cinayetini planlamak için seçtiği adamlar mısınız?" Fawkes sırtı ve onlara göz kırptı.

Royce, bu adamın aptal mı yoksa dahi mi olduğundan emin değildi. Her ikisinin de belirtilerini gösteriyordu. Hiçbiri onu rahat hissettirmiyordu, ama hayatı boyunca sadece dört kişiyle rahat hissetmişti. Hiçbiri, şık giyimli, yüksek sesli, göz kırpan bir asilzade değildi. Kimse Royce'a göz kırpmamıştı. Siyah sakalı ve ifade dolu elleriyle bu adamın bunu yapması, daha fazla incelemeye değer bir merak uyandırıyordu.

"Sorun yok," dedi Fawkes, ellerini açıp parmaklarını yayarak. "Neler olup bittiğini biliyorum. Gerçekten harika, ateşle ateşle savaşmak atasözü gibi. Ve duyduğum kadarıyla, ikiniz de gergin durumlarda nasıl davranmanız gerektiğini biliyorsunuz." Yaklaşarak sesini alçaltarak ekledi, "Söylentilere göre kuzeyde oldukça tanınmış bir asilzade suikasta kurban gitmiş. Sanırım bu konuda biraz bilginiz var."

"Söylentilere güvenilmez," dedi Royce.

"Hayır, elbette güvenilmez." Fawkes ön kapıya doğru baktı. "Yine de, şerifimizin bu olayı bildiğini veya hayatını bana borçlu olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla, ölen asilzade yüksek rütbeli bir polis memuruydu. Knox daha dikkatli olmalı. Zehir satın alıp eldiven giymeden elleçlememelidir. Güzel ve tehlikeli bir alet saygı görmeyi hak eder. Katılmıyor musun?"

"Kesinlikle." Royce başını salladı. "Şimdi sen bahsedince, o söylenti hakkında bir şeyler hatırlıyorum. Medford'da olmuştu, değil mi?"

"Evet, sanırım oradaydı."

"Şerif hakkında neden endişelendiğini anlayabiliyorum, ama birbirimizi doğru anlayabilmemiz için... Öldürülen adam sadece yüksek rütbeli bir polis memuru değildi, aynı zamanda kralın kuzeniydi."

Lord Fawkes onları Dulgath Kalesi'nin ahırlarına götürdü. Ahırlar, yarık duvarın ötesinde, atlar için güvenli olacak kadar düzleşen yolun sonunda bulunuyordu. Süslü bir kır evi gibi tasarlanmış ahırların on iki bölmeli pencereleri ve birbirine geçmeli tuğla zemini vardı. Burası Wayward Caddesi'nden daha temizdi, Gwen'in yoğun çabalarına rağmen The Rose and the Thorn'dan bile daha temizdi. Bina ahır gibi kokmuyordu. Ne gübre izi ne de saman izi vardı. Yüksek tavandan avizeler sarkıyordu ve kapı girişleri dekoratif pervazlarla süslenmişti. Atlar, siyah boyalı metal kapıları olan lekeli meşe ahırlarda uzanıyordu. Her birinin üzerinde özel dikilmiş battaniyeler vardı ve her bir atın önünde büyük, güzel işçilikli bir sandık duruyordu.

Hadrian, dil ve oluklu tavana bakarak, "Güzel ahır," dedi.

"Yeterli," dedi Fawkes, alt dudağını şişirip başını hafifçe eğerek. "Dulgath'ın ciddi binicilik faaliyetlerine atılmak için gerekli kaynakları, yeteneği veya eğilimi yok."

Hadrian, bunun bir şaka olduğunu biliyorum, ama Maranon'da *bu* pek etkileyici değil."

Lord Fawkes uzun kapı sırasını geçerek, bej renkli bir paltoyla örtülü bir atın durduğu ahırın önünde durdu. Büyük, siyah gözler Fawkes'ı fark etti ve beyaz bir kafa, bu amaçla özel olarak tasarlanmış parmaklıkların arasından dışarı çıktı. Lord, atın boynunu okşayarak öpücük sesleri çıkardı. "Bu Immaculate, o benim." Fawkes kemerindeki küçük keseyi açtı ve bir şeker küpü çıkardı. At, ödülü kaparak dudaklarını şapırdatarak yüksek ve boş bir alkışla takdirini gösterdi.

"Neden buradayız?" diye sordu Royce.

Fawkes'ın yüzünde bir anlık rahatsızlık belirdi, ama hemen kayboldu ve yerini sıcak bir gülümseme aldı. "Atları sevmez misin?"

"Yürümekten çok binmeyi severim, ama daha dostane şeyler için kadınları tercih ederim."

"Ha! İyi dedin. Yine de, iyi bir at Novron'un bir lütfu olabilir." Immaculate'in boynunu sevgiyle okşadı. "Kimse bizim sevgimizi anlamıyor, değil mi?" diye duyabilecekleri kadar yüksek sesle fısıldadı, sonra sırtarak arkasını döndü.

Fawkes, tamamen siyah bir atın bulunduğu bir sonraki ahıra geçti. Bu atın üzerinde kar beyazı kadife bir battaniye vardı. Atlar o kadar mükemmel ve renkleri o kadar tekdüzeydi ki, Royce bu gösterişli insanların hayvanları boyadığını düşünmekten kendini alamadı. Atların toynakları bile kapkara idi. Fawkes eğilip sandığı açtı. İçinde, katlanmış bir battaniye, bir dizgin ve bir ip yanında bir eyer duruyordu. Eyer, iki renkli, işlenmiş deriden yapılmış, işlemeli süet oturaklı ve parlak pirinç aksesuarlıydı. Sabit başlığı ve yan eyerin alt atlama başlığı vardı, bu da onun lüksünü açıklıyordu, ancak Royce, Lord Fawkes'ın eyeri de aynı derecede gösterişli olduğunu hayal ediyordu.

"Bu Derby, Leydi Dulgath'ın kısırağı. Ve bu" — yan eyerini kaldırdı — "aynı şekilde Leydi'nin." Onlara doğru uzattı.

"Çok güzel," dedi Hadrian.

Fawkes güldü. "Kemerine bakın."

Royce başını eğerek sarkan kumaş bandı inceledi. O ve Hadrian'ın deri kayışları bağladıkları çift D halkalarından farklı olarak, bu kemerin eyer kapağının altında bir dizi toka gizliydi. Yünden yapılmış bu kemer bandı parlak beyazdı.

"Yine çok güzel," dedi Hadrian.

"Bu yeni," dedi Royce.

Lord gülümsedi. "İyi gözlem."

Fawkes eyeri bıraktı, sandığı kapattı, sonra açık bir varilin durduğu uzak duvara doğru yürüdü. İçine uzanarak, neredeyse aynı bir eyer kayışı çıkardı. Bu kayış ter lekeli ve diğerinin yumuşaklığı yoktu.

Royce, Fawkes'tan kayışı aldı ve kenarlarını inceledi. Kenarları bir noktaya kadar keskin ve temizdi, ancak yün şeridin yırtıldığı yerlerde pürüzlüydü. Hadrian ona umutla baktı. "Biri kayışı ortasından biraz daha fazla kesmiş. Gerisi sürüş sırasında yırtılmış."

Fawkes başını salladı. "Lady Dulgath, bu olay olduğunda üç vuruşlu galopdan dört vuruşlu galopa geçiyordu. Kötü bir düşüş yaşadı. Neyse ki, o sırada atlamaya hazırlanıyordu ama atlamıyordu. Kayış, Dulgath Gül Engelli

Koşusu için yaptığı antrenman sürüşü sırasında koptu."

Fawkes, Royce'dan kayışı aldı ve varilin içine geri attı.

"Yani iki kez," dedi Hadrian. "Üçüncü kez onu nasıl öldürmeye çalıştılar?"

"Zehirle," diye cevapladı Royce.

Hadrian ve Fawkes ona şaşkınlıkla baktılar.

"Nasıl bildin?" diye sordu Fawkes.

"Şu ana kadar bilmiyordum, ama avludaki açelyalar göz önüne alındığında bu olasılık yüksek görünüyordu."

"O pembe çiçekler zehirli mi?" Fawkes, Royce çocukluk güvenini yıkılmış gibi konuştu. "Çok güzeller."

"Ve zehirli. Diamond'da çalışırken, diğer guildlere bir uyarı olarak siyah bir vazoda bir buket açelya göndermek yaygın bir uygulamaydı."

"Onları hemen koparmalısınız!"

"Boşuna uğraşma. Köpekler ve belki çocuklar dışında kimseye *gerçek* bir tehlike oluşturmuyorlar. Zehirli çiçekler çoktur: krizantem, zambak, ortanca, yüksük otu, wisteria. Bunlardan herhangi birini yerseniz hastalanırsınız, ama muhtemelen ölmezsiniz. Birini öldürmek için, sekiz yaprağı sizi öldürecek olan baldıran otu gerekir. Monkshood mükemmeldir, çünkü deriden emilir ve iz bırakmaz. Belladonna da iyidir; sadece bir yaprak veya on küçük meyve işinizi görür. Old Bell, kadın katillerin favorisidir, çünkü her zaman el altında bulunur. Yaprakları yanaklarına sürmek

daha pembe görünür. Daha sonra, aynı yapraklarla çay demleyip, baş belası kocadan kurtulabilirsiniz. Elbette en iyi seçim arseniktir, ancak bulmak neredeyse imkansızdır ve özünü çıkarmak zordur."

"O zaman neden zehirlendiğini düşündün?" diye sordu Fawkes.

"Çünkü karşınızda bir profesyonel yok. Bir taş bloğu düşürmek ve bir eyer kayışını kesmek, acınası, tembel bir iş. Katilin acemi olduğunu bile sanmıyorum. Karşınızda ilk kez cinayet işleyen bir aptal var. Birçok insan açelyaların zehirli olduğunu duymuştur. Eğer aptalsanız, ama birini gömmek için bir yol arıyorsanız, bu güzel çiçeklere direnmek zor olur. Kontes son zamanlarda hasta mıydı?"

Fawkes başını salladı. "Kahvaltı yaparken, ağzında yanma hissi olduğunu söyledi. O sırada bir pasta yiyordu, sonra biraz salya akıttı ve kustu. İğrençti."

"Artık bir tadıcı mı var?" diye sordu

Royce. "Evet."

"Peki bu beceriksiz katil adayı neden vazgeçip bir profesyonel tuttu sence?"

"Çoğunlukla söylentiler. Bir de son zamanlarda hiçbir şey olmaması. Bu tür şeylerden hiç anlamam ama tahminimce doğru adamı bulmak, buraya getirmek ve planı yapmak zaman alır. Bu yüzden geldiğinize sevindim. Peki Kontes Dulgath'ı nasıl öldürürdünüz?"

Royce başını salladı. "Henüz bilmiyorum. Doğru planlama konusunda haklısın. İşler doğru yapılmak isteniyorsa aceleyle getirilmemelidir."

"Ne zaman öğreneceksin?"

"Bu yeri tanımam, Leydi Dulgath'ın alışkanlıklarını gözlemlemem, zayıflıklarını ve savunmasızlıklarını bulmam gerekiyor. İyi bir suikastçı, iyi bir terzi gibidir; her şey siparişe göre yapılır."

"Yani bu biraz zaman alabilir." Fawkes hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Senin de dediğin gibi, öyle olmasaydı çoktan ölmüş olurdu, o yüzden şikayet etmiyorum. Burada bir yarış içinde olduğuma göre, işe koyulmalıyım." Hadrian'a döndü. "Ben etrafa bakarken, köyde bize bir oda falan ayarlayabilir misin?"

"Kalede kalabilirsin," dedi Fawkes. "Fazladan odalar var ve Wells'i senin orada kalmanın değerine ikna edebileceğime eminim."

Royce başını salladı. "Özerkliğimi ve bakış açımı korumayı tercih ederim. Ama bu bir noktaya dikkat çekiyor. Buraya gelmemiz için bir mazeret, bir bahaneye ihtiyacımız var."

Hadrian etraflarına baktı. "At tüccarları ya da eğitimcileri gibi bir şey olabilir mi?"

Fawkes başını salladı. "Bu bölgede atlar bizim dinimizdir. Ve bir layman, dindarları kandıramaz."

"Ayrıca," dedi Royce, "dikkat çekmeden etrafı kurcalayıp soru sorabilmemiz gerekiyor."

"Belki Payne, sizin kilisenin diyakozları olduğunuzu söyleyebilir?"

"Kasabanın çoğu benim kılıçlarımı gördü," dedi Hadrian. "Şimdiye kadar diğer yarısı da hikayeyi duymuştur. Bir adam, Papaz Payne'e yardım ettiğimiz için Seret olabileceğimizi düşündü. Bunu kullanabilir miyiz?"

"Kılıçlar mı? Payne'e yardım etmek mi? Neden bahsediyorsun?" diye sordu Fawkes.

"Biz vardığımızda, kasaba halkı onu katran ve tüyle kaplayacaktı. O bizim müşterimiz olduğu için, bunu yapmamalarının en iyisi olacağını düşündüm," dedi Royce. Fawkes başını salladı. "Buradaki insanlar kiliseye pek sıcak bakmıyorlar, ancak Piskopos Parnell b i r bakanlık kurduğu için bu durum değişecek. Seret gibi davranmanızı tavsiye etmem. Kilisenin askeri kanadı fanatiklerden oluşuyor ve bu tür insanlarla ters düşmemek en iyisi. Ama bu bana bir fikir verdi. Peki ya... "Ne?"

"Bu olayı lehimize kullanabiliriz. Bir suç işlendiğini gördün ve müdahale ettin. Seni şerif yapacağız."

"N-ne?" diye sordu Royce.

"Evet, tabii ki. Knox'la konuşacağım."

"Onun için çalışmayacağım," dedi Royce.

"Bir bakıma zaten çalışıyorsun," dedi Fawkes. "Ama haklısın, o senden pek hoşlanmamış gibi görünüyordu. Sorun değil. Bak ne diyeceğim. İkinizin, Lady Dulgath'ın hayatına kast edilen suikast girişimlerini araştırmak için kralın kendisi tarafından gönderilmiş özel kraliyet polisleri olduğunuzu söyleyeceğim. Bu çok mantıklı. Vincent, önümüzdeki birkaç gün içinde burayı ziyaret ederek feodal toprağı incelemek, Lady Dulgath'ın sadakat yemini kabul etmek ve haraç yenilemek için buraya gelecek. Kendi güvenliğini sağlamak için, onun güvenliğini değilse bile, kendi adamlarını göndermek istemesi gayet mantıklı. Evet..." Fawkes sırtıttı. "İki kraliyet polisi... Her yere gidip herkesi sorgulama yetkiniz olur."

"Bunu nasıl kanıtlayacağız?"

"Sizin için kefil olurum ve Wells ve Knox ile konuşurum — Lady Dulgath'ı korumaya yardımcı olacağını ve kimse sorarsa beni desteklemeleri gerektiğini ikna ederim. Ben

Gerektiğinde oldukça ikna edici olabilirim. Vincent'ın imzasını taşıyan resmi görünümlü belgeler hazırlayacağız. Buradaki neredeyse herkes okuma yazma bilmiyor, ama resmi görünürse ve ben, Wells ve Knox senin hikayeni doğrularsak, inanacaklardır." "Polisler mi?" Royce daha çok kendine mırıldandı. Geçmişte çeşitli roller oynamıştı: dükkan sahibi, tüccar, asker, vergi tahsildarı. Bir keresinde cellat rolünü bile oynamıştı, bu rolde oldukça iyiydi.

Bir krallığın baş kolluk görevlisi rolünü oynayacağını hiç hayal etmemişti. Bu fikir onu tedirgin etti, sanki insan eti yemesi istenmiş gibi.

"Uygun da," dedi Fawkes ve kolları açarak onlara çevrelerini hatırlattı. Anlamadıklarını görünce açıkladı: "*Polis* kelimesi imparatorluk döneminden geliyor, o zamanlar atları korumakla görevli memur *ahırın kontuydu*. Novron'dan bir işaret gibi."

Royce aynı fikirdeydi. Sadece o işaretin ne anlama geldiğinden emin değildi.

ALTINCI BÖLÜM

EV VE YATAK ODASI

Tek başına kasabaya geri dönerken, Hadrian Brecken Dale köyünde bir şeylerin yolunda olmadığını düşündü. Soğuk algınlığının ilk belirtilerini fark ettiği gibi, belirsiz ve muğlak bir şekilde hissetti bunu — belirli bir şey yoktu, işaret edebileceği bir şey yoktu, sadece genel olarak bir şeylerin ters gittiği hissi vardı. Yol boyunca gördüğü güzel meyveler, Royce'un onların zehirli olduğunu söylediğini hatırlattı. *Royce bir şeylerin peşinde miydi, yoksa bu da Royce'un Royce olmasıyla ilgili başka bir örnek miydi?* Son birkaç yılda Hadrian, Royce'un Royce olduğu birçok anlara tanık olmuş ve ortağının kendine özgü paranoyası ve sinizmi hakkında bir gerçeklik geliştirmişti. *Sunulan yardım* ya bir hakaret ya da bir oyundu. *İhtiyaç duyulan yardım* bir dolandırıcılık ya da bir oyundu. Royce'un garip bir şekilde dürüstlük olarak tanımladığı, belki de *itiraf edilen sömürü* hariç, hemen hemen *her şey* bir tür oyun olduğundan şüpheleniliyordu.

İnsanların ve genel olarak dünyanın en kötüsüne inanmak, düşmesi çok kolay bir tuzaktı. Hadrian, benzer görüşlere sahip askerlerin yanında savaşmıştı. Bu tür insanlar, kötülük ve erdem kavramlarını çocukça bir naiflik olarak görürlerdi. Onların zihninde cinayet diye bir şey yoktu ve öldürmek, koşullar gerektirdiğinde yapılan bir şeydi.

Korkunç bir yaşam tarzı. Cömertlik ve nezaket birer efsane ise, dünyanın ne anlamı var, yaşamın anlamı ne?

Royce, herkes gibi, aradığını, görmeyi beklediğini gördü. Hadrian iyiliği arıyordu ve bunu yaptığı için daha iyi bir insan olduğuna inanıyordu.

Kim daha parlak bir dünyada yaşamak istemez ki?

O, birçok yığma taştan yapılmış çiftlik evlerinden birini korumaktan çok süsleyen kısa bir duvar boyunca at sürdü. Çiftçiler her zaman eldeki malzemelerle inşa ederlerdi ve eski dağların eteklerinde yer alan tarlalar, gerçek bir taş ocağı gibiydi. Bir demircinin oğlu olan Hadrian, Hintindar'da toprağı sürmenin zorluklarını hiç yaşamamıştı.

Hintindar'da toprağı sürmenin zorluklarını hiç yaşamamıştı, ama bunu yaşayan birçok kişi tanıyordu. Çoğı, parçalanmış sabanları, yıpranmış çapaları ve acı dolu yüzleriyle babasına geliyordu. Kayalar, çiftçiler için hava durumu kadar büyük bir lanetti.

Sadece iki şey güvenilir bir şekilde yetiştirilebilirdi: kayalar ve yabani otlar. Çocukluğunun geçtiğı Hintindar köyünde, bahar her iki türden de yeni bir mahsul verdiğinde köylüler bu sözü tekrararlardı. Ve her yıl tarlaları çevreleyen duvarlar daha da yükselir ve uzardı. Bir zamanlar bu duvarların kendisini hapsedeceğini merak ettiğı zamanlar olmuştu.

Şu anda yanında sürdüğü duvarın yüksekliğini fark eden Hadrian, neden bu kadar kısa olduğunu merak etmeden edemedi. Bir kez daha o tuhaflik hissi çöktü ve kasaba ile ilgili her şeyin ters, çarpık olduğu düşüncesini vurguladı.

Hayır, sadece çarpık değil, ters.

Kasabanın güney sınırını belirleyen ikiz meşe ağaçlarına yaklaşırken, bunların bir çift sundurma sütununa benzediğini fark etti. Ancak bu geniş sütunlar koyu renkli kabuklarla kaplıydı ve derin, geniş gölgeler düşüren bir gölgelik altında gizleniyordu. Köyün toplandığı çukur, yani vadi, dışarıdan gelen tek yolun Dulgath Vadisi'ne girdiğı vadinin dibinde yapraklı bir cepheydi.

Dışarısı. Hadrian, sanki başka bir yerde, *normalden* farklı bir yerdeymiş gibi, her şeyi "*burada*" ve "*buranın ötesinde*" gibi terimlerle düşünmeye başlamıştı. Brecken Dale'e yaptığı bu ikinci ziyaretinde, biriken sarmaşıkların sadece dekoratif ve güzel olmadığını, her şeyi gizleyen bir örtü olduğunu düşündü. Dancer'ın taş yolda attığı nalların sesi çukurda yankılandı.

Her şey yankılanır. Sesler vadiden geri sekip geri gelir. *Ses bile kaçamaz.*

Pastor Payne'in harap kulübesine vardığında, yaşlı adam dışarıda gevşek tahtaları çekiyordu. Birçoğı yerinden çıkmış ve yanındaki yığının üzerinde sallanıyordu.

"Merhaba," diye seslendi Hadrian. "Bir han önerebilir misiniz? Royce ve kendim için bir oda tutacağım."

"Bu kasabada han yok. En azından tavsiye edebileceğim bir tane yok. En iyi seçenek Fassbinder'in yeri olur."

"O neresi?"

"Fassbinder sabun üreticisidir, ancak iki oğı geçen yıl öldü. İlk gecemi burada geçirdim, ama şimdi Piskopos Parnell bunu ayarladı" dedi

kulübeyi işaret etti—"harika bir konaklama yeri ayarladı. Yeni kilisenin bölgenin gıpta ettiği bir yer olacağını garanti etti."

Hadrian, Royce'un Fassbinder ve karısıyla akşam yemeği yediğini hayal etmeye çalıştı. Her gece garip bir sessizliğin hakim olmasını hiç istemiyordu.

"Biraz daha halka açık bir yer nasıl olur? Konaklama imkanı olan bir taverna mesela?"

"Caldwell House var, ama dediğim gibi, orayı tavsiye etmem." "Neden oraya gitmek istemeyim ki? Böcek falan mı var?" "Daha kötüsü. İlk tanıştığımız meydanın yakınındaki nehir kenarında."

Payne kolunu uzattı, kemikli parmağı köyün merkezine, sarmaşıkların ve yaşlı meşe ağaçlarının en yoğun olduğu yere doğru işaret etti. "Günah ve sefahat yuvası."

"Orada bira satıyorlar mı?"

Papazın cevabı sinirli bir *pfft* oldu, Hadrian bunu evet olarak algıladı.

"Nehirden uzak duruyorum. Uzak taraf tanrısız; orası kötü taraf."

"Orada ne var?" Hadrian başını kaldırdı. Kasabanın uzak tarafında, bir nehrin aktığını hayal ettiği yerde bir çukur uzanıyordu. Çatıların ve çatı uçlarının ötesinde sadece ağaçlar ve bir tepe görüyordu.

"Hiçbir şey... değerli hiçbir şey."

Hadrian genel olarak din adamlarını anlamakta zorluk çekiyordu; her zaman kopuk ama bilgili bir tavır sergilemeyi başarırlardı — güvenilirliklerini ölçerken pek yardımcı olmuyordu bu.

"Fassbinder o tarafta," dedi Payne, Hadrian'a güneydeki yeni ekilmiş tarlaların çoğunu işaret ederek.

"Teşekkürler." Atından indi, köyün geri kalanını yürümek istedi ve Dancer'ın bu hareketi takdir edeceğini düşündü.

Güneş gökyüzünün ortasındaydı ve hava sıcaktı - Maranon'da bir başka güzel gün - ama dışarıda çok az insan vardı. İki çocuk ve bir köpek, vadinin yukarısındaki yüksek bir çayırdaki koyunları kovalıyordu ve bir kadın merkezi kuyudan su çekiyordu, ama başka kimseyi görmedi. Yaklaştığında iki kapı kapandı ve sokağa bakan neredeyse tüm evlerin panjurları kapalıydı.

Nehre doğru yokuş aşağı inerken papazın onu izlemediğini umdu.

O gün köy pazarı açıktı. Vadideki pazar küçük, havadar ve tuz, baharat, deri eşyalar satan tezgahlar ve arabalarla doluydu.

mumlar, bakır tencereler ve pirinç düğmeler. Caldwell House'u bulmak zor olmadı. Bina, THIS WAY AND THAT köşesinde bulunuyordu, bu da kafa karıştırıcı bir işaretti, çünkü aynı kavşakta beş ayrı şerit birleşiyordu; ancak ikisi sadece küçük yollar idi. Bunlardan biri ağaçlarla çevrili inzivaya çekilmiş bir eve çıkarken, diğeri Hadrian'ın Caldwell House olduğunu düşündüğü, köydeki en büyük bina olan yerin girişini işaret ediyordu.

Bina yüksekti, sonradan eklenmiş gibi görünen üç çatı penceresi ve beş çatı cephesi de sayılırsa tam dört katlıydı. O da kalın kerestelerle desteklenmiş tarla taşından yapılmıştı. Her şey gibi, kalın sarmaşıklarla kaplıydı. Bina, kapıları ve iki dumanlı bacası olan canlı bir bitki gibiydi.

Girişte veya saçaklarda herhangi bir tabela yoktu. Ama kapı açıktı ve üç adam verandada bir grup halinde durmuş, uzun siyah pipolarını içiyorlardı. Onu dikkatle incelediler; hiçbiri gülümsemedi.

"Affedersiniz, burası bir han mı?" Kimse cevap vermediğinde, "Yani, bir konaklama yeri, bir auberge, bir pansiyon, bir yolcu evi?" diye ekledi.

Sadece bakışlar.

"İnsanların gece uyumak için oda kiraladıkları bir yer mi?"

Grup pipolarını içip içeri geri döndü, arkalarında bir duman bulutu bırakarak.

İyi bir bardak bira içme olasılığından vazgeçmeyen Hadrian, Dancer'ı verandanın direklerinden birine bağladı. Atın boynuna vurdu. "Dayan. Senin için de bir şeyler bulabilir miyim bakayım."

Korkuluğun etrafından dolaşp merdivenlerden verandaya çıktı.

"Onlara aldırma," dedi bir ses. Bir an sonra, genç bir kadın evin kasvetli içinden, sarmaşıklarla kaplı delikten çıktı.

Kızıl saçlı — çok kızıl saçlı.

Kadının kızıl saçları, başının ortasından ikiye bölünmüş, önce çıplak omuzlarından dökülerek beline kadar uzanıyordu. Küçük ve tehlikeli derecede güzel olan kadın, tasarımı zarif ama malzemesi öyle olmayan bir elbise giyyordu. Siyah keçe, deri bağcıklarla birleştirilerek derin bir ön kısım oluştururken, kollar kaba yünden yapılmıştı. Kollarının altında gizli olan yan paneller süetten yapılmış, manşetler ve pileler ise birbirine dikilmiş çuval bezi parçalarından oluşuyordu. Hiç de zarif olmayan bu yamalı elbise, bir dilencinin imkanlarıyla bir hanımefendinin gardırobunu taklit etmeye yönelik cesur bir girişimdi.

Ancak, iffetli asil giysilerin aksine, yün ve deriden oluşan bu karışım, kadının vücudunu açgözlülükle sarıyor ve kusurlu dikişleri gerginleştiriyordu.

"Hayır mı?" diye sordu, gözlerini kadının yüzünde tutmaya çalışarak, onun dostça gülümsemesi göz önüne alındığında kötü bir alternatif değildi.

"Hayır." Kadın uzanarak saçlarını iki eliyle topladı ve bir ağ gibi arkasına attı. "Dün gece tüyleri kesmeyi durduran sensin, değil mi?" Cevap beklemedi, belli ki cevaba ihtiyacı yoktu. "Bazı insanlar kin besliyor."

"Sen değil, değil mi?"

"Orada değildim. Duyduğum kadarıyla. Küçük bir köyde insanlar konuşur. Susadın mı?"

"Evet, ama şu anda bir oda ve atım için bir yer arıyorum.

Burası bir han *mı?*"

"Caldwell House, ihtiyacın olan her şey olabilir." Göz kırptı. Yaşını tahmin etmek zordu. Elbisesi genç olduğunu gösteriyordu, ama kendinden emin ses tonu, kendisinden bir iki yaş büyük olduğunu düşündürdü.

"Sen... burada mı çalışıyorsun?"

"Ne? Fahişe gibi mi?" Sesinde herhangi bir kırgınlık yoktu ve *fahişe* kelimesini vurgulamamıştı. Sanki limonata ya da yağmur yağmaması hakkında konuşuyormuş gibi, keyifli ve rahat bir şekilde sorulan bir soruydu.

Adam kesinlikle fahişeyi düşünmüştü, ama kadının cevabını duyunca geri çekilmenin daha güvenli olacağını düşündü. "Barmen mi?" Bu da bir hakaret olabilirdi. Gwen gibi burayı sahibi olabilirdi.

"Bir eğlenceci." Küçük bir sıçrama yaptı, ellerini havaya kaldırdı ve elbisesinin eteğini dalgalandıran zarif bir dönüş yaptı. "Adım Dodge." Saçını çekti. "*Scarlett* Dodge. Annem, benekli bir köpek yavrusu olan sekiz yaşındaki bir çocuğun tüm yaratıcılığına sahipti."

Adam güldü. "Tanıştığımıza memnun oldum, Spot. Ben Hadrian."

"Benim için de bir zevk." Aynı derecede zarif bir reverans yaptı. "O zaman kuzeyden geliyorsun?"

"En son Melengar'dan geldim."

Gözleri parladı ve gülümsemesi daha da davetkar hale geldi. "Ne tesadüf. Ben Warric'ten geldim, tam olarak Colnora'dan. Ama muhtemelen güzel konuşmamdan dolayı benim buralı olmadığımı tahmin etmişsindir." Kıkırdadı.

"Ve güzel tenim" — çilli kolunu uzattı ve

— "sıcak bir günde ölü balıkların karınlarıyla aynı."

akıllıca bir dönüş yaptı, ona sırtını döndü ama kıvrık parmağıyla onu çağıran bir el hareketi yaptı. "İçeri gel, Melengarlı Hadrian. Bana bir içki ısmarlamana izin vereceğim ve yabancı topraklardaki maceralarımızın hikayeleriyle birbirimizi eğlendirebiliriz."

Hadrian Dancer'a baktı. "Uzun sürmez. Söz veriyorum."

Caldwell House'un içi, Hadrian'ın umabileceği kadar hoş bir yerdi. Tavanında, kaba kesilmiş ahşaptan yapılmış ağır kirişler uzanıyordu ve bu kirişlerden bir araba tekerleği şeklindeki avize sarkıyordu. Mekan, kalaydan yapılmış kupalar, oltalar, unutulmuş paltolar, çuval bezinden torbalar, sarımsak dalları ve ara sıra örümcek ağlarıyla doluydu. Biri orta direğe W. A. harflerini kazımişti. Daha fazla baş harf, kelime ve diğer izler altı yuvarlak masayı ve dirsekli barı bozuyordu. Barın arkasında üç fiçiden oluşan bir raf vardı; birinde BEER, diğerinde ALE ve sonuncusunda WHISKEY yazıyordu. Kara tahtada şu kelimeler yazıyordu: BALIKLAR İYİDİR, AMA GILL EN İYİSİDİR.

Ana salonda dokuz müşteri vardı. Verandadaki üç adam şimdi barda oturuyordu; diğer dördü ortadaki bir masada oturuyordu ve iki kişi de arkada durmuş, ellerinde bira bardakları tutuyordu. Biri Scarlett'e el salladı, Scarlett gülümsedi. "Hey, Brett, ne zaman döndün?"

"Bu sabah," diye cevapladı Brett. O, ayakta duranlardan biriydi ve karşısındaki, sırtını baş harfleri yazılı direğe dayamış, bir ayağını büküp üzerine koymuş olan adamla konuşuyordu.

Scarlett salonu geçerek adama sarılmak için koştu; kibar ve dostça bir sarılmaydı. Öpücük yoktu. Brett, Maranon erkeklerinin tipik siyah saçlarına ve koyu renk gözlerine sahipti, yani kardeşi değildi. Ama kocası ya da sevgilisi de değildi. Bu iyiydi. Hadrian, masadaki dört adamı Bull Neck ve arkadaşları olarak tanıdı. Bu kötüydü. İçkilerinin üzerine eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, başlarını birbirine yaklaştırmış oturuyorlardı. Neyse ki hiçbiri ona bakmıyordu ve o da onlara bakmamaya çalıştı. Terk edilmiş bir tekne gibi, Hadrian bara doğru sürüklenmeye devam etti. Orada, kısa sakallı ve kolları sıvamış bir adam ellerini havluyla siliyordu. O da, neredeyse herkes gibi, Scarlett'e bakıyordu, Hadrian'ı fark etmemiş gibiydi.

"Bizimle bir içki iç," diye Brett'e fısıldadı.

Kardeşi olmayan adam başını salladı. "Bir vagonu boşaltmam lazım, tatlım." Eğlenceli bir itme ve dudak bükme izledi. "Ya sen, Larmand?" diye sordu direği tutan adama.

"Üzgünüm Dodge, Brett'in kas gücü lazım." Brett, bükülmüş kolunu kaldırıp kaslarını gösterdi. "Bunun seninle ne ilgisi var?" Hadrian'ın bu sözleri, diğerlerinin diğerlerinden toplu bir "oooh" sesi geldi. "Sen bilirsin."

Hadrian'ın yanına geri döndü ve barmene döndü. Hadrian'ın omzuna elini koyarak, "Wag, bu adam iki viski ve bir çift köpüklü içki ısmarlıyor." dedi.

"Öyle mi?" diye sordu barmen.

"Tabii," diye cevapladı Hadrian. "Neden olmasın."

"Gill!" havluyu tutan adam bağırdı ve bir çocuk kemerden çıktı. "Scarlett'e mahzenden bir şişe getir."

Hadrian, WHISKEY yazan fiçıyı şaşkınlıkla işaret etti.

"Senin cimri bir herif olmadığını düşünmüştüm," dedi Scarlett, Gill sol taraftaki merdivenlerden aşağı inip boynuna asılı anahtarla küçük bir kapıyı açarken. "Wag benim neleri sevdiğimi bilir."

Gill şişeyi getirirken, barmen bir eliyle BEER yazılı fiçı musluğunun altında iki kalay kupa tuttu. "Wagner Drayton," dedi, diğer elinde biraları tutarken elini uzattı.

"Hadrian Blackwater." El sıkıştı ve ödül olarak içkileri aldı.

Sadece gerçekten bağışlayıcı ya da çaresiz bir kadın Wagner'ı yakışıklı bir adam olarak görebilirdi. Yüzünde çok sayıda çiçek bozuğu ve derin kırışıklıklar vardı. Kırışıklıklar alnını kesiyor ve yanaklarına gereksiz bir boyut katıyordu. Sakalı muhtemelen yüzünü örtmek için bırakılmıştı. Kısa tutuyordu, ama yamalı yamalı uzadığı için o da çirkin görünüyordu. Gülümsüyordu.

Eh, bu da bir şeydir.

Scarlett, yüksek sırtlı iki tahta tabureyi yanına çekti. "Ayaklarına merhamet et." Bir taburenin yüzüne vurdu ve kendi başına atladı, topuklarını barın tabanını çevreleyen ayak dayama yerine koydu.

Hadrian spadone'sini çıkarıp yanına koydu. Oturdu ve önündeki bardağı aldı.

"Güzel bir buluşmaya." Scarlett, köpüğü kenarından taşacak kadar sertçe kupa ile tokuşturdu.

Bira iyiydi — ılık, zengin ve hiç de gazsız değildi.

"Peki burada ne yapıyorsun, Scarlett?" Hadrian, erkekleri özgürce kucaklayan, yamalı bohça gibi giyinen

ve sadece en iyi viskiyi isteyen bu kadın hakkında daha fazla bilgi edinmek umuduyla sordu. "Sana söyledim, eğleniriyorum."

"Ona bir tat ver," dedi Wagner, üç shot bardağı alıp ona fırlatarak.

Scarlett her birini ustaca yakaladı ve jonglörük yapmaya başladı, onları gittikçe daha yükseğe fırlatıyordu. Ayağa kalktı, açık bir alana geçti ve onları arkasında yakalamaya başladı. Dönüşlerini sürdürürken, her birini bir anlığına alnına koydu ve sonra, Hadrian'ın görmediği bir anda, sadece iki bardak kaldı, sonra da sadece bir tane. Koltuğuna geri döndü, son bardak da ortadan kayboldu.

"Etkileyici." Hadrian alkışladı.

"Teşekkür ederim." O, sandalyesine atlamadan önce selam verdi.

Gill, karanlık, mantarlı bir şişeyle geri döndü ve gelirken şişenin üzerindeki samanı kopardı. Çocuk şişeyi Wagner'a uzattı.

"Bardaklar, canım." Barmen Scarlett'e gülümsedi. Scarlett, Hadrian'ın kafasına uzandı ve kulağının arkasından bir shot bardağı çıkardı. Başka bir tane daha almak için uzanırken, onu bara koydu. Üçüncü bardağı çıkardığında, Wagner iki shot amber rengi sıvı dökmüştü.

"Maranon'daki en iyi çavdar viskilerinden biri," dedi Wagner, şişeyi tekrar mantarla kapatarak.

Scarlett kadehini kaldırıp kokladı. Gözlerini kapattı, hayalperest bir ifadeyle dudaklarında çekici bir gülümseme belirdi. "Buna bayılıyorum."

"Bu yüzden onu mahzende kilitli tutmak zorundayım." Wagner onu işaret etti ve aynı anda burnuna dokundu.

"Bu sefer neye içelim?" diye sordu.

"Viski seven ve jonglörük yapan kadınlara," diye cevapladı Hadrian.

O gülümsedi ve bu sefer daha dikkatli bir şekilde kadehlerini tokuşturdular. Tek yudumda bütün içkiyi içti.

Hadrian da aynısını yaptı. "İtiraf etmeliyim ki, arkadaşım ile birlikte işleri böldükten sonra böyle sıcak bir karşılama beklemiyordum."

"Arkadaşın nerede?"

"O da gelir. Beni odayı ayarlamam için önceden gönderdi. Bu da aklıma getirdi. Wagner?"

"Evet, efendim?" Barmen çirkin dudaklarında parlak bir gülümseme belirdi. "İki yataklı bir oda ve atım için bir ahır alabilir miyim?" "Tabii ki. Atınız ön tarafta mı?"

"Evet."

“Gill!” Wagner bağırdı. Çocuk bir anda oradaydı ve Hadrian, Gill'in neden en iyisi olduğunu anlamaya başlamıştı. “Adamın atına iyi bak.”

"Söylesene, bu kasabaya yeni gelenler sadece ben ve ortağım mı? Başka gelen var mı?" Hadrian Wagner'a sordu.

"İşler durgun," diye cevapladı Wagner. "Neden? Biriyle buluşmayı mı bekliyorsunuz?"

"Ben mi? Hayır. Sadece sohbet ediyorum, hepsi bu. Şimdi düşündüm de, Papaz Payne'in nesi var? Ne yaptı da katranlanmayı hak etti?"

Wagner başını salladı. "Hiçbir şey. Sorun *o* değil, satmaya çalıştığı şey. Bu bölgede Nyphron Kilisesi'ne ihtiyacımız yok."

Scarlett bacak bacak üstüne atarken nazik bir gülümsemeye geçti. "Dulgath'ın imparatorluk dönemine kadar uzanan eski bir geleneği var. Kilise şimdiye kadar bizi rahatsız etmemişti. Brecken Moor, Maribor Rahiplerinin kurulduğu yerdir."

"Dur." Hadrian, kafası karışmış bir şekilde onu durdurdu. Viski beklediğinden daha fazla etkisini göstermişti. "Buranın Brecken Dale olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi Wagner ve Hadrian'ın hangi yön olduğunu anlayabileceğini düşünerek barın karşısını işaret etti. Hadrian anlayamadı; boş mideye içki içmek ve köy yollarının virajlı olması onu şaşkına çevirmişti. "Brecken Moor, kasabanın hemen dışındaki tepede bulunan eski manastır."

"Ah evet, Payne manastırdan bahsetmişti, pek de iyi şeyler söylememişti."

"Kuzeyde, iki mezhep birbirini tolere ediyor, ama burada..." Scarlett başını salladı. "Wag'ın dediği gibi, onların sattığı şeyi almıyoruz."

"Yani neyi?" diye sordu Hadrian.

Elini reddedercesine salladı. "Novron ve mirasçıları hakkındaki saçmalıklar. Onların istediği gibi olsaydı, imparatorluk yönetimine geri dönerdik, herkes tek bir adama boyun eğerdik. Biz işlerin olduğu gibi kalmasını seviyoruz. Özellikle de Lady Dulgath görev başına geçecekken. Yanlış anlama, kont iyi biriydi, gerçekten iyi bir adamdı. Ama Lady Dulgath başka bir şey, özel bir şey."

Scarlett bardağını uzattı ve Wagner bir içki daha doldurdu. Devam etti: "Elan'ın bizim küçük köşesinin dışında birçok değişiklik oluyor. Ama buradaki insanların geleneklerimizi sevdiğini göreceksin. Maranon'un diğer eyaletlerinin monarşistlerden imparatorlukçulara geçtiğine dair söylentiler duydum. Swanwick en sonuncusuydu."

Hadrian başını salladı ve oda dönmeye başladı. Bira bardağını kontrol etti ve çoğunun hala bardağında olduğunu gördü.

Saatlerdir bir şey yemediği doğrudu, ama tek bir shotla sarhoş olacak kadar zayıf biri de değildi...

Ben de terliyorum. Bir şeyler yolunda değil.

Odayı gözden geçirdi ve masadaki dördünün kalktığını fark etti. Vagonu boşaltmak için acele eden ikisi kapıya doğru gitmişlerdi ama gitmeyi unutmuşlardı. Artık Scarlett'e bakmıyorlardı. Herkes ona bakıyordu.

"İçeceğin içine ne koydun?" diye sordu ona yumuşak bir sesle.

"Merak etme," dedi kadın. "Seni öldürmez, ama senin yarım bıraktığın işi bitireceğiz. Sadece bu sefer o piç Payne'in yanında sen de katranlanıp tüyleneceksin. Piskopos Parnell'i gördüğünde, buraya Nyphron Kilisesi'ne ihtiyacımız olmadığını ve gönderdiği herkese aynı muameleyi göreceğini söyle."

Hadrian ayağa kalktı ve kılıçlarını çekti, ama oda bulanıklaşmıştı, kolları ağırlaşmış, elleri uyuşmuştu. *Muhtemelen bana azalea içirmişlerdi.*

Bull Neck ileri atıldı ve Hadrian ona vahşice bir darbe indirdi. "Onu bırak," dedi Scarlett. "Yakında bayılacak."

Öfke yükseldi, ama yılların eğitimi Hadrian'ın onu bastırmasına yardımcı oldu. Düşünmesi gerekiyordu, ama zihni oda gibi dönüyordu ve zamanı azalıyordu. Atına koşmayı düşündü, ama Gill Dancer'ı götürmüş olacaktı. Çocuk çoktan geri dönmüştü ve Brett ile Larmand kapıyı koruyorlardı.

Seçenek kalmamıştı.

Zehir etkisini göstermeye başlayınca Hadrian'ın görüşü daraldı. Sendeleyerek ayakta kalmaya çalışıyordu.

Royce bunu öğrendiğinde ne diyecek? Ne yapacak?

Hadrian, Scarlett'e sempatiyle baktı. Ona ciddi bir zarar vermek istememişti, sadece gitmesini istiyordu. Ama Royce başka bir meseleydi ve onun neler yapabileceğini hiç bilmiyordu. Bu tek düşünce ona bir anlık berraklık sağladı ve o anda tabelayı tekrar gördü.

BALIKLAR İYİDİR, AMA GILL EN İYİSİDİR.

Çocuk mahzen merdivenlerinin yanına geri dönmüş, onu izliyor ve herkes gibi onun düşmesini bekliyordu. Hadrian kılıçlarını düşürdü. Artık ona yardım edemezlerdi; sadece Gill edinebilirdi.

Gill en iyisidir.

Hadrian, dengesiz bir şekilde sendeleyerek çocuğu yakaladı. Arkasında insanlar bağıırıyordu, ama o artık onları dinlemiyordu. Tüm dikkati tek bir şeye odaklanmıştı: Gill'in boynunda asılı olan anahtar.

Acıtmış olması gereken bir çekişle zincir koptu. Gill muhtemelen çığlık attı, ama Hadrian buna dikkatini veremedi. Görüşü zaten bulanıklaşmıştı ve merdivenlerden düşmek üzereydi. Neyse ki çocuk kapıyı kilitlemeyi ihmal etmişti. Samanla dolu küçük odaya yuvarlandı, kapıyı çarparak kapattı ve titreyen ellerle anahtarı kilide sokmaya çalıştı. Kendini içeri kilitleyebilseydi, o zaman...

Balıklar iyidir ve Gill en iyisidir, ama şimdi dinlenme zamanı.

Bu sözler aptalca kafasında tekrar etmeye başladı. Sonra da karışmaya başladılar.

Dinlenen balıklar ve Gill... şimdi dinlenmek için en iyi yol nedir?

O sırada terden sıırıslık olan Hadrian, serin taş zemini bulduğuna sevindi ve yüzünü üzerine koydu.

Gill balık... dinlenmek en iyisi... şimdi tam zamanı... çok iyi geliyor...

Royce, Dulgath Kalesi'nin arazisini keşfetti. Kimse onun varlığını sorgulamadı; kapıları, pencereleri ve duvarları incelerken kimse onu fark etmedi bile. Güvenlik eksikliği korkunçtu ve kale de pek iyi durumda değildi. Kaba kesilmiş taşlar harçsız olarak istiflenmiş ve liken, yosun ve sarmaşıklarla kaplanmıştı. Burası adeta yaşlılıktan hırıltı çıkarıyordu. Güney köşedeki bir kule yıkılmıştı ve kimse onu yeniden inşa etme zahmetine girmedi. Üzerinde büyüyen kalın ağaç köklerine bakılırsa, yıkılmış taş yığını bir süredir unutulmuş halde yatıyordu.

İssiz bir yer. Royce, o noktayı dolaşırken bu düşünce kafasında takılıp kaldı. *Öyle olması güzel.*

Onunla aynı fikirde olanların çok az olduğunu tahmin ediyordu, Hadrian da en az olası olanlardan biriydi. Ama Royce, rüzgârla aşınmış kayalarda ve denize karşı sürdürdüğü sürekli mücadelede bir güzellik görüyordu. Çıplak ama güçlü duran burun, onun takdir ettiği küstah bir direnç sergiliyordu. Neden birisi oraya bir kale inşa etmek istemiş, hiç bilmiyordu. Stratejik olarak hiç mantıklı değildi.

Dulgath, önemli yerlerden kilometrelerce uzaktaydı ve savunacak veya koruyacak hiçbir şeyi yoktu.

Kıyı boyunca trafik geçiyordu, ama Dulgath Kalesi, gemilerin battığı kötü şöhretli Mann Burnu'nun iç kesimlerindeydi. Adı, gemisi bu tehlikeli kayalığa çarparak tüm mürettebatıyla birlikte battığında onu keşfeden Kaptan Silas Mann'dan geliyordu. Daha yaygın ve renkli bir söylentiye göre, bu simgesel yapının adı, Maribor'dan hayatın anlamını soran boğulan denizcilerin dualarından geliyordu. Gemileri batıran bu tehlikeli engel, sahili koruyordu ve kaleyi gereksiz kılıyordu. Bu da, konumunun mantıksız olmasının bir başka nedeniydi.

Kalenin üzerinde bulunduğu taş tepe, neredeyse dikey bazalt kayadan oluşan yukarı doğru çıkıntılı bir levha, savunma kalesi için idealdi, ancak Dulgath Kalesi bunu pek kullanmıyordu. Ön duvardaki giriş, bir bahçe kapısından çok da farklı değildi. Basit ahşaptan yapılmış ve demir desteklerle güçlendirilmiş kapılar, yüksekliği üç metreden azdı. Meyve kasası olan herhangi bir çocuk bu kapılardan tırmanabilirdi. Ancak giriş hiç kapatılmadığı, hatta kilitlenmediği için bu teori test edilmedi.

Royce, kulelerin hiçbirinin savunma amacıyla inşa edilmediğini göz önünde bulundurarak, bunun iyi olduğunu düşündü. Dulgath Kalesi'nde ok delikleri, ön kale, perde duvar veya tek bir cinayet deliği bile yoktu. Hatta siperli surlar bile, kullanışlı olmaktan çok stil için inşa edilmiş gibi görünüyordu. Ya inşaatçılar savunmayı hiç düşünmemişlerdi — kaleyi izole bir yere inşa ettiklerini düşünürsek bu tuhaftı — ya da kale savunması hakkında en temel bilgileri bile bilmiyorlardı.

Güneş denize battıktan sonra Royce, kendini kontesi ortadan kaldırmakla görevli bir suikastçı olarak hayal ederek, ciddiyetle parapet boyunca ilerledi. Birçok yönden, öyle olmasını diledi. Bu iş delice kolay olacaktı. Kapı kulesi veya kapalı kapılar olmaması bir yana, çok az sayıda muhafız vardı. Ralph ve Bay Hipple'ın bulunduğu küçük Hemley Malikanesi daha sıkı ve yetkin bir şekilde korunuyordu. Güneş battığında kalenin avlusu karanlığa gömüldü. Fener yakma veya meşale yakma gibi bir girişimde bulunulmadı. *Ve sarmaşıklar!* Eski ve köklü olan bu bitki her yerde büyüyordu, dal kalınlığındaki sarmaşıklar mükemmel merdivenler oluşturuyordu.

Kuleye ulaşmakta en ufak bir zorluk çekmedi, açık bir pencere ona Lady Dulgath'ın yatak odasına erişim sağladı. Oda koyu renkli meşe panellerle kaplıydı, kendine ait küçük bir ocağı ve kırmızı kadife kanopi ve ipek çarşafarla donatılmış lüks bir yatağı vardı. Dört adet bağımsız gardırop, bir tuvalet masası, bir lavabo, üç

ahşap ve pirinç sandık, dönebilen tam boy bir ayna, deniz kabuklarıyla dolu bir masa, kitaplarla dolu raflar, siyah ve yeşil giyinmiş yaşlı bir adamın resmi, biri önünde minderli tabure bulunan iki sandalye ve dörtte üçü erimiş kalın mumlar vardı.

Oda içinde değildi. Onun orada olmasını beklemiyordu. Bu gerçek bir iş olsaydı, geç saatlere kadar bekleyip o uyurken içeri sızardı. Sonra, onu hareketsiz ve sessiz tutmak için elini ağzına kapatır ve kadının boğazını keserdi. Kırmızı örtüler kanı gizlemeye yardımcı olurdu. Koyu bir leke kalırdı, ama bu kolayca dökülmüş su olarak da yorumlanabilirdi. Yarayı örtmek için örtüleri kadının boğazına kadar çekecekti.

Royce, bir şey kanıtlamak zorunda olmadığı zamanlarda temiz olmayı tercih ederdi. Üzerine kan bulaşırsa, ki bu alışılmadık bir durumdu ama bazen olurdu, lavaboda kanı yıkardı. Her şey yoluna girdikten sonra, gözetimsiz sarmaşıkların üzerinden aşağı iner, insansız parapet boyunca yürür ve korumasız, her zaman açık olan kapılardan dışarı çıkardı.

Hâlâ hayatta olması bir mucize.

Oda kapısı açıldığında, ayak sesleri Royce'u iki gardırop arasına kaymaya zorladı. Nysa Dulgath, avuçlarıyla mum alevi koruyarak içeri girdi. Işığı yere koydu, arkasından kapıyı kapattı ve durdu. Sol topuğuna basarak, bir çocuk topu gibi döndü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, ama gözleri ona bakmıyordu, bir şey arıyordu.

Royce tereddüt etti. Saklanmakta her zaman iyiydi. Karanlıkta kimse onu göremezdi. Odadaki tek ışık, onu ele verecek kadar bile yetersiz olan tek bir mumdu. Kadının ses tonu da onu şaşırttı. Çok rahat, çok sakindi. Onu özel odasında saklanırken gerçekten görseydi, onu fark etseydi, şımarık kız, Bay Hipple'ın küçük krizine benzer bir şekilde bağırmaya başlardı. Tabii ki, sorusunun tonunda duygu yok değildi: Kesinlikle sinirlenmişti.

Bir an sessizlik oldu. Kız, sanki bunun bir anlamı varmış gibi, öfkeyle nefes alıp kollarını sertçe kavuşturdu. Sonra ağırlığını önce soluna, sonra sağ kalçasına verdi. "Bana cevap verecek misin?"

O anda ona doğrudan bakıyordu, dudaklarında öfkeli bir kaş çatma vardı.

Beni nasıl görebiliyor?

Orada olmadığını ya da onu yakalamadığını iddia etmenin bir anlamı yoktu, diye cevapladı, "İşim."

"İşin benim yatak odamda gizlice dolaşmak mı?"

"Burada olacağını beklemiyordum."

"Geceleri başka nerede olabilirim ki?" "Ben..."

"Peki sen neden buradasın? Giysilerimi mi karıştırıyordun?" Bir kez daha sol topuğuyla döndü, gardıroba doğru yürüdü ve kapıları açarak Royce'u geri çekilmeye zorladı.

"Neden kıyafetlerini karıştırıyım ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama burada başka bir şey yok, o halde neden odamda olarsın ki?"

"Profesyonel bir suikastçının seni nasıl öldürebileceğini belirlemek için tutuldum."

"Gardırobunda saklanmanın iyi bir taktik olacağını mı düşünüyorsun?" "Gardırobunda değildim."

"Umarım bu doğrudur." Kapıları kapattı.

Ne tuhaf bir kız.

Soylu kanı taşıyanlar için bu her zaman geçerliydi. Normal bir insanın yapacağı gibi davranamıyorlardı. Bir süre Royce, soyluların başka bir tür olduğuna ve *mavi kanın* onları diğerlerinden farklı kıldığına, tıpkı iddia ettikleri gibi, ikna olmuştu. Onlar üstün olduklarını övünürken, Royce her zaman bunun tam tersinin doğru olduğunu görmüştü. Soylular, diğer tüm canlılara bahşedilen hayatta kalma içgüdüleri olmadan doğarlardı. Kendilerini özel sanan soylular, tehlikelerin farkında değillerdi ve felaket geldiğinde şaşırıyorlardı. Leydi Dulgath bunun parlak bir örneğiydi.

Bir an için, mumu eline aldığı anda bir derece zeka göstereceğini düşündü. Kaçmasını bekliyordu. Bunun yerine, mumu kaldırdı ve yaklaştı.

"Başlığını çıkar," dedi ona.

"Yine mi? Önceden açıklayayım, zindanında kalman kesinlikle mümkün değil."

Gözleri kısıldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi; dostça bir gülümseme değil, daha çok eğlenceli, meraklı bir sırıtiş. "Kendinden çok eminsin. Senin sorunun, genç bir kadının tehdit oluşturabileceğini hayal edememen." Mumunu indirdi, umarım başlığının kalacağını kabul etmiştir. "O kibri çok iyi bilirim. Üstünlük varsayımı oldukça tehlikelidir."

"İlk işe alındığımda, neden birinin seni öldürmek isteyeceğini merak etmiştim. Artık merak etmiyorum. Açıkçası, sıraya girmeyenlerin olmasına şaşırıyorum."

Lady Dulgath güldü, neredeyse mumu söndürecekti. Masalardan birine doğru yürüdü ve mumu masaya koydu.

Royce devam etti, "Şaka yapmıyorum. İyi haber - en azından benim için —ben sizi korumak, suikastçıyı bulmak veya onu kimin tuttuğunu belirlemek için burada değilim. Bu Knox'un işi. Bu kalenin güvenliği ve —daha önce de belirttiğim gibi— suikastçının kelimenin tam anlamıyla *herhangi biri* olabileceği gerçeği göz önüne alındığında, şerifi kıskanmıyorum. O başarısızlığa mahkum. Henüz yapmadıysan, bir an önce vasiyetini yaz. Böylece en azından başkalarına temizlemesi gereken bir karmaşa bırakmazsın."

"Ailenin kim olduğunu merak ediyorum," dedi, Royce'u şaşkına çevirerek. "Ne?"

"Ailen... kimler?"

"Nefret ve hayal kırıklığı, ya seninki?"

Ona gülümsedi, sanki Royce çok eğlenceli biriymiş gibi, aynı sakın sırtısla. "Biliyor musun," dedi Royce, "çoğu genç bayan, odalarında benim gibi birini bulursa

benden biri bulursa çok korkardı."

"Biliyorsun, çoğu erkek bir kontesin yatak odasında davetsiz olarak yakalanmaktan korkar, ama sonra..." Yavaşça bir adım attı. "Sen erkek değilsin, değil mi?"

Royce bir adım geri attı. Nedenini bilmiyordu. Karşısındaki kadın küçük, zayıf ve narindi. Giydirdiği yüksek yakalı ve uzun kollu elbise kışkırtıcı olmasa da, kadınsı narinliğini vurguluyordu.

"Partnerin biliyor mu?" diye sordu kadın.

"Neyi biliyor mu?"

"Ne olduğunu?" "Ne miyim?"

Kadın tekrar gülümsedi.

"Bu bir tahmin oyunu mu?" diye sordu Royce, sinirlenerek.

"Ben sadece..." Durdu ve gözleri büyüdü. "Bilmiyorsun." Ellerini önünde birleştirdi, parmak uçlarını dudaklarına dokundurarak sırttı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Onu baştan aşağı süzdü ve başını salladı. "İyi saklıyorsun ve hala gençsin. İlk yüzyılındasın, değil mi?"

"Sen çok tuhaf bir kızsın."

"Peki ya sen?" Çocukça bir kıkırdama çıkardı, ama nedense bu ses korkutucu geliyordu. "Sherwood'un attığı boya şişesini hiçbir insan yakalayamazdı. Sen onu görmedin bile. Sadece sesini *duydun*. Ve

sadece bir insanın sahip olabileceği hızın çok ötesindeydi." Dönüp mumu üfledi. "Seni zar zor görebiliyorum, ama sen beni görmekte hiç zorlanmıyorsun. Pencereden giren yıldız ışığı, gözlerimin rengini ortaya çıkarmak için yeterli."

Bu bir soru değildi ve o tam bir güvenle konuşuyordu. "Sıcak ve soğuk seni arkadaşın kadar rahatsız etmiyor, ama buz, kar ve tekneler... ah, gemiler! Sen asla yelken açmazsın."

Royce mumun sönmüş olmasına sevindi, ama kadının onu göremediğinden pek emin değildi. Kadın onu çok net görüyor gibiydi ve Royce bunun nedenini bilmiyordu.

"Hayır, Bay Royce Melborn, aileniz nefret ve hayal kırıklığı değildi," dedi, soluk, beyaz yüzü yıldız ışığıyla aydınlanmıştı ve bu, gerçekten de gözlerinin kahverengisini ortaya çıkarmıştı. "En azından ailenizden biri, insanların elf dediğı şey. Bence siz..."

YEDİNCİ BÖLÜM

ON PARMAK OYUNU

Royce hiç bir zaman görgü kurallarına uyan biri olmamıştı. Kontesin yatak odasına girmek, herkesin gaf listesinde üst sıralarda yer almalıydı; o hala cümlesini tamamlamadan oradan ayrılmak ise muhtemelen daha da kötüydü. Neden böyle bir şey yaptığını merak etmeden önce, Brecken Dale'e dönüş yolunun yarısını kat etmişti bile.

Kadın onu sarsmıştı.

Aklına gelen tek açıklama buydu. Şımarık, asil bir kız onu o kadar sarsmıştı ki kaçmıştı.

Kaçmak.

O, rahatsız edici bir bakış açısına sahip genç bir kadından kaçmıştı. Kasabaya dönerken, iki kelime aklında dönüp duruyordu: *İmkânsız*. Arada sırada renkli bir sıfat ekler ya da şunu eklerdi: *O kaltak deli*. Çoğunlukla dişlerini sıkarak, burnundan ağır ağır nefes alır ve deri çılgılık atana kadar yumruklarıyla dizginleri sıkıca kavrardı. Lady Dulgath'ın açıklamasıyla ilgili tek teselli, Hadrian'ın yanında olmaması, duymamış olmasıydı.

Ebeveynlerinden en az biri, insanların elf dediği türden biridir.

Elfler, hamamböcekleri, gölet pislikleri ve ekmek küfü kadar saygı görüyorlardı. Çok uzun zaman önce, Birinci İmparatorluğun köleleriydiler. İmparatorluk yıkıldığında özgür kaldılar ama gidecek hiçbir yerleri yoktu. O zamandan beri, köle olan dilenciler her şehrin en kötü bölgelerinde toplandılar. Kamp ateşine çekilen böcekler kadar aptalca, lağım çukurlarında toplanarak ellerini uzatıp artıkları dileniyorlardı. Her gün, onlara tükürenlerin kirli ayaklarını öpüyorlardı.

Royce, o gece köpeklerin mi cücelerin mi daha kötü olduğunu tartışırken yanılmıştı. Cevabı, hiç şüphesiz elfler olmalıydı. Onlar listede o kadar alt sıralardaydılar ki, Royce genellikle onları listeye hiç almazdı.

Seni zar zor görebiliyorum, ama sen beni görmekte hiç zorlanmıyorsun. Pencereden giren yıldız ışığı, gözlerimin rengini ortaya çıkarmak için yeterli.

O haklıydı, bilmesede. Mimarlar binaları yıkmamanın en iyi yollarını bilirlerdi ve Royce yalanları ortaya çıkarmaktan gurur duyardı. Aldatmacaları, yağcılığı ve sahte gülümsemeleri görürdü. Mantığı takip ederdi ve bir şey mantıklı gelmediğinde, yalanın kum taneleri temelin dibinde olduğunu bilirdi. Ama bu sefer her şey mantıklıydı; her şey uyuyordu. Sadece gerçeği kabul etmek istemiyordu.

Royce anne babasını hiç tanımamıştı. Ratibor şehrinde çamurlu bir kanalizasyona bebekken terk edildiği söylenmişti. Diğer çocuklar onunla alay eder, ona *elf* derlerdi. Küçük ve zayıftı ve kesinlikle yoksul görünüyordu. Genç olduğu için onlara inanmıştı. Büyüdüğünde, çocukların yanıldığını anladı. *Elf*, onların bulabildiği en aşağılık kelimeydi.

On yıllar boyunca o kadar çok insanlık dışı olaya tanık olmuştu ki, terk edilmesini normal bir şey olarak kabul etmeye başlamıştı, tutarlı bir çerçevenin bir parçası olarak. Soru şuydu: *Annem beni nasıl bir kanalizasyona bırakabilir*, değil de, *neden daha fazla çocuk çamurda terk edilmiyor?* Sadece şanssızlık. O, acımasız bir dünya inancıyla bir varlık inşa etmişti, ama Lady Dulgath'ın yatak odasından kaçtıktan sonra, bu temelin çöktüğünü hissetti. Eğer o haklıysa, bu pek çok şeyi açıklardı. Royce hala hayatın acımasızlığına inanıyordu, ama belki de vahşet o kadar kaprisli bir şekilde dağıtılmıyordu. O, dünya acımasız olduğu için terk edilmemişti; elf olduğu için terk edilmişti.

Payne'in kapısına vardığında, rahip hırsızın ruh halini sezdi ve onu içeri davet etme zahmetine girmedi. Bunun yerine, papaz Royce'u Caldwell House'a yönlendirdi ve Hadrian'ı uyarmaya çalıştığını, ancak onun o yöne gittiğini gördüğünü söyledi.

Royce, Payne'in gösterdiği yere vardı, ama bir tabela bulamadı, sadece sarmaşıklarla kaplı bir sundurma vardı. Üç adam açık kapının yanında durmuş, atını bağlarken onu izliyorlardı.

"Burası Caldwell House mı?" Onu görmezden geldiler.

Royce korkuluktan atlayarak verandaya çıktı ve adamlar dağıldı. "Onlara aldırma," dedi genç bir kadın, sarmaşıklarla kaplı binanın kasvetli içinden çıkarken.

Royce ona döndü ve kızıl saçlarının altında kalan yüzü hayalet gibi bembeyaz oldu. Gözleri ve ağzı kocaman açıldı ve av

Royce ona döndü ve kızıl saçlarının altındaki yüz hayalet gibi bembeyaz oldu. Gözleri ve ağzı kocaman açıldı ve avuçlarını küçük beyaz bayraklar gibi salladı. "Hay aksi!" diye bağırdı.

"Hayır, teşekkürler," dedi Royce. "Havamda değilim ve sen benim tipim değilsin." Geri çekildi, kaçmaya çalışırken kendi ayaklarına takılıp tökezledi.

Tepkisi tuhaftı, ama gözlerindeki mutlak dehşet ona bir sorun olduğunu işaret etti ve Royce yavaşladı. Onu Black Diamond'daki günlerinden hatırlıyordu, ama sadece yüzünden. Feldspar olarak bilinen kadın, düşük seviyeli bir temizlikçiydi, Diamond ordusunun bir parçası olarak Colnora'nın daha az verimli köşelerinden birinde bir ekipte çalışıyordu. Glitter adıyla bilinen ve jonglörlük ve sihirbazlık gösterileriyle kalabalığı çeken bir adamla çalıştığını hatırlıyor gibiydi. Asıl el çabukluğu sahne arkasında yapılıyordu.

Birkaç yıl önce loncaya karşı başlattığı küçük çaplı savaşı düşünürsek, ondan korkması mantıklıydı, ama yüzünde daha acil bir korku vardı. Sürpriz, hatta dehşet beklenirdi, ama Feldspar normalde sadece onun ziyaretini *bekleyenlerde* görülen bir ifade sergiliyordu. Suçluluk duygusu yayıyordu ve Royce onu takip ederek tavernaya girdi.

Hadrian.

Çevresine hızlıca baktı ama ondan hiçbir iz yoktu. Kiraladıkları odaya gitmiş olabilirdi, ama barın varlığı göz önüne alındığında bu pek olası görünmüyordu. Ortağı oturmuş, içki içiyor ve güzel bir kadınla sohbet ediyor olmalıydı...

"Nerede o?" diye sordu Royce.

Feldspar hala geri çekiliyordu, ama yavaşça. *Akıllıca*. Herkes bilir ki avcıdan asla kaçmamalısın, bu sadece saldırıyı davet eder.

Royce barda sekiz kişi daha saydı. Papazı katranlamak isteyen dörtlü grup bir masada oturmuş, fark edilmemek için ellerinden geleni yapıyordu, ama yine de endişeli bakışlar atmaya devam ediyorlardı. İki kişi daha bir direğe yaslanmış izliyordu. Barmen ve muhtemelen orada çalışan bir çocuk da aynı derecede ilgileniyordu.

"Sen olduğunu bilmiyordum. Maribor'a yemin ederim, hiç bilmiyordum. Bilseydim..."

"Devam et," dedi Royce, onu odaya takip ederek. "Eğer bilseydin... ne yapacaktın?"

Hatasını fark etti ve ağzını kapattı.

"Dodge?" direğin yanındaki adamlardan biri seslendi ve masadaki iki kişi daha sandalyelerini çekerek taş zeminde gıcırdatarak yerlerinden kalktılar.

Böyle olmamalıydı. Oyunun senaryoya göre gitmediğini yeni fark ediyorlardı.

Royce ileri atıldı ve bir avuç dolusu kızıl saçı yakaladı, Feldspar'ı geri çekip ayaklarını yerden kaldırdı.

Masadaki diğer çocuklar ayağa fırladı ve direğin yanındaki ikisi odanın diğer ucundan onlara doğru gelmeye başladı.

"Durun!" diye emretti ve Alverstone'un kılıcını kadının boynuna dayadı. "Herkes otursun. Sanırım bilmek istediğim şeyi bana söyleyebilecek tek kişi o değil. Boğazındaki yeni delikten nefes almaya çalışırken, geri kalanlarınız daha işbirlikçi olacaktır."

"Seni küçük..." biri söylemeye başladı.

"Oturun!" diye bağırdı Feldspar. "O şaka yapmıyor."

Oda dondu. Royce ilk hareket eden kişi oldu. Kadını saçından tutup kadını yerden sürükleyerek açık kapıya götürdü ve kapıyı kapattı. Mandalı çekerek kilitledi. "İşte," dedi. "Biraz konuşana kadar kimse gitmeyecek."

Kimse oturmadı.

"Kıyınızı oturtun, ikinci kez sormayacağım!" diye bağırdı.

Herkes bir sandalye buldu.

"Tamam, şimdi." Royce kadının başını geri çekip gözlerine baktı. "El çabukluğuyla gurur duyduğunu bildiğim için, on parmak oyunu oynayacağız."

Kadın inledi.

"Ah, nasıl oynandığını hatırlıyorsun, iyi. Açıklamayı düşünmüyordum." Onu masaya sürükledi. "Hadi, ben sabırlı biri değilim."

Feldspar titrek elini masanın üzerine koydu.

"Parmaklarını aç. Kazara iki parmağını birden kaybetmek istemezsin, değil mi?"

"Ne halt..." turuncu tunikli adam sormaya başladı. "Kapa çeneni!" diye bağırdı kadın. "Sadece kapa çeneni! Ve kıpırdama. Lütfen, Maribor aşkına, kimse kıpırdamasın."

Gözlerinde yaşlar vardı ve tam düz olmayan masa titriyordu. Düz olmayan ayakları sinir bozucu, boş *bir dud, dud, dud* sesi çıkarıyordu. Royce, Alverstone'un ucunu sağ elinin küçük parmağı ile yüzük parmağı arasına koydu. Aynalı bıçak odayı yansıtıyordu. "İlk soru: Hadrian nerede? Hadrian nerede?"

"Şuradaki mahzende." Kuralları bilen kadın başıyla işaret etti.

Royce bıçağı kaldırdı ve yüzük parmağı ile orta parmağı arasına bıraktı. "İkincisi: Hayatta mı?"

"Evet, sadece uyuyor."

"Şanslı, şanslı bayan." Bıçağın ucunu orta ve işaret parmaklarının arasına koydu, ikisi de o kadar titriyordu ki, kendini kesebileceğini düşündü. Bunu yapmak kolaydı; Alverstone affedici bir bıçak değildi. "Üçüncü: Neden mahzende?"

"Ona ilaç verdiğimi fark edince kendini kilitledi."

"Ona ilaç mı verdin?"

Kadının nefesi bir an durdu. Sonunda tekrar nefes almaya başladığında, nefesi kesik kesikti.

"Dördüncü: Neden hâlâ orada?"

"Tek anahtarı o aldı ve ben temizlikçiyim, hırsız değil. Hiç becerim yok. Yakında geleceğini düşündük ve sen geldiğinde kapıyı kırarken yakalanmak istemedik. Ama gelenin *sen* olduğunu bilmiyordum."

"Beş: Seni bıraktığımda kaçacak mısın?" "Hayır."

"Diğer el," dedi Royce ve ilk elini çekip çıkardı. Masada ter lekesi kaldı. Diğer elini de yerine kaydırды. Royce, Alverstone'un ucunu sol elinin küçük parmağının yanına koydu ve tahtaya batırdı. "Altı: Neden?"

"Yeterince uzak gidebileceğim bir yer yok."

"Bu oyunda iyisin." Royce sırtı, sonra bıçağı hızlıca hareket ettirerek onu şaşırttı, diğer dört parmağının arasına o kadar hızlı soktu ki küçük bir davul sesi çıktı. Feldspar titredi, bacakları sıçradı ve acı dolu bir çığlık attı. Ama masadaki elini bir saç teli kadar bile kıpırdatmadı. "Yedi: Hadrian'ı uyuşturmadan önce bir oda bulabildin mi?"

"E-eyet."

Bıçağı masadan çekti. "Kalk," diye emretti ve kendi ayakları üzerinde durmasını sağladı. "O kapıyı açacağım. Ben bunu yaparken, sen de arkadaşlarına neden çok uslu çocuklar olacaklarını açıklayacaksın."

Royce odayı sessizce geçti. Mahzenin kapısında ilkel bir iki pimli kilit vardı; kilidi açmak için kullandığı aletleri çıkarmak, kapıyı açmaktan daha uzun sürdü. İçeride Hadrian'ı yere yığılmış halde buldu.

"Tıknaz arkadaşlarına onu odaya taşımalarını söyle."

Feldspar başını salladı ve Bull Neck'e hareket etmesini işaret etti.

"Hadi ama Dodge," diye itiraz etti. "Adam tavuk kadar zayıf." Sesi sertçeydi. "Dediğini yap Brook."

"Biz sekiz kişiyiz. Neden onun dediğini yapmamız gerektiğini anlamıyorum."

Feldspar Royce'a bir bakış attı. "İzninizle," dedi, sonra bara doğru yürüdü ve bir soyma bıçağı aldı. Brook'un yanına geri döndü ve hiçbir uyarıda bulunmadan ya da yorum yapmadan bıçağı adamın uyluğuna sapladı. Adam çığlık attı ve bacağını tutarak eğildi. Sonra geriye doğru yere düştü ve sandalyelerden biri kaydı.

"Gördün mü?" Adamın üzerine eğildi, bağırarak uyluğundaki bıçağı gösterdi.

"Neden yaptın bunu?" diye sordu barmen.

"Onu sevdiği belli," diye açıkladı Royce.

Feldspar bıçağı aldı, ayağa kalktı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Hadrian'ı yukarı getirin. Hemen!"

Adamlar kalkıp mahzene doğru giderken sandalyeler devrildi.

Royce, Hadrian'ı taşırken dikkatle izledi. "Onu iyi sarın, çocuklar."

"Evet, Maribor'un hatırı için, ona zarar vermeyin." Feldspar bıçağı masanın üzerine koydu ve ellerini tekrar kaldırdı. "Duster, yemin ederim, bilmiyordum. Siz ikiniz geldiğinizde ben burada değildim. İki adamın Payne'in katranlamasını bozduğunu duydum ve kilisenin onu korumak için birkaç kaslı adam gönderdiğini sandım. Kiralık katil söylentilerini de duydum, ama sizi tanısaydım..."

"Ten Fingers'ı iyi oynadığın için tebrikler. Bu oyunda çok iyisin. Hala tüm parmaklarının yerinde olmasına şaşmamalı." Royce, Hadrian'ı taşıyan alayı, hiçbir olay çıkmadan hanın merdivenlerinden yukarı çıkarken izledi. Cenazede tabut taşıyanlar gibi görünüyorlardı.

"Hadrian, kendini mahzene kilitleyerek hayatını kurtardığı için mutlu olacak," dedi ona. "O bu konuda tuhaftır."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KASIRGANIN GÖZÜ

Christopher Fawkes, ahırın tavanından sarkan pirinç kancaya fenerini astı. Işıkla uyanan sinekler, kendilerini yakamayan sinir bozucu lambaya çarparak, dünyadaki en aptalca şeyleri yapmak için güvelerle yarışıyorlardı. Knox fener kullanılmasına itiraz etmişti, ama Christopher karanlık bir ahırda iş yapmayacaktı.

Gece geç saatte bile, aydınlık bir ahırda sohbet eden baş kahya, yüksek şerif, Papaz Payne ve kralın kuzenini gören kimse, bunu dikkate değer bulmazdı. Ama aynı adamlar karanlıkta, herhangi bir yerde birlikte yakalanırsa, bu şüpheli olurdu.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" Christopher, Chamberlain Wells'e sordu.

Thorbert Wells kollarını kavuşturmuş, uzun yüzü her zamankinden daha fazla sarkmış bir şekilde duruyordu. "Hâlâ rahat hissetmiyorum."

"Daha ne kadar güvenceye ihtiyacın var?" diye sordu Payne. "Kilise arkamızda ve karşında kralın kuzeni var."

"Her şey çok... bilemiyorum... yanlış geliyor," dedi Wells.

"Kilisenin yaptığı her şey her zaman doğrudur. Doğru ve yanlışın hakemi biziz," diye papaz onu teselli etti.

Wells, Payne'e bakarak kaşlarını çatarak dehşete kapıldı. "Sırf Dulgathlıyım diye aptal olduğumu varsaymamalısınız."

"Evet, evet, tabii ki, ama..."

"Kimse senin aptal olduğunu düşünmüyor," Payne daha fazla zarar vermeden Christopher araya girdi. "Öyle düşünseydik seni askere almaya çalışmazdık. Sen hırslı birisin. Mütevazı, memnun bir adam balıkçının oğluyken kale kahyası olamaz. Başarılarını takdir ediyoruz, ama asil kanın yok, bu yüzden potansiyelinin sınırına ulaştın."

Dulgath'ta zirveye ulaştın. Bu ücra yerde yükselebileceğin daha yüksek bir yer yok. Yüzyıllardır burada hiçbir şey değişmedi ve Dulgath hanedanı devam ederse de değişmeyecek."

Sineklerin fenerin üzerine sürekli vurması, vızıldaması ve kanat çırpması Christopher'ı sinirlendiriyordu, ona daha kötü böcekleri hatırlatıyordu. Altı yaşındayken, bir çift yaban arısı tarafından travma yaşamıştı. Sokulmamış olmasına rağmen, bir gül çalısının arkasında sıkışıp kalmış, korkudan dışarı çıkamamıştı. Gece olmuştu ve Christopher, karanlıkta gizlendiklerinden korktuğu için hala hareket etmeyi reddediyordu. Kardeşi sonunda Christopher'ı eve sürüklediğinde, babası onu korkak olduğu için dövmüştü. Bu aşağılama ve ardından gelen alaylar, Christopher'ı kılıç ve kalkan öğrenmeye itti. Ancak, gerçek kılıçlarla yapılan saray yarışmalarında yeterli performansı göstermesine rağmen, arıların vızıltısı hala tüylerini diken diken ediyordu.

Fenerlere gergin bir bakış attı. *Onlar sinek!* diye kendini ikna etmeye çalıştı, ama yine de titreyen ellerini saklamak için kollarını kavuşturdu.

Bir miras bırakmak için iyi bir başlangıç değildi.

Kimsenin bunu bu şekilde hatırlamayacağı düşüncesiyle kendini teselli etti. Tarihteki birçok önemli olay ideal olmayan bir şekilde gerçekleşmiş, ancak hatıralarda *düzeltilmişti*. Novron gerçekten o ünlü tepenin üzerinde durup uçan canavarların gücüne meydan okumuş muydu? Ve sonrasında, özgürlük ve cesaret hakkında o görkemli ve etkileyici konuşmayı yapmış mıydı? Patrik Glenmorgan'ı kucaklamış mıydı ve kâhya minnetle diz çöküp daha düşük bir unvan almayı kabul etmiş miydi? Christopher, güç mücadelelerinin bu kadar dostane olabileceğini hayal edemiyordu.

İnsanlar, topraksız Christopher Fawkes'ın nasıl Dulgath Kontu Christopher Fawkes olduğunu geriye dönüp baktıklarında, bunun bir ahırda başladığını kimse hatırlamayacaktı. Gelecekte, bu gece hiç yaşanmamış olacaktı.

"Beadle'a, Dulgath Kontu'na sadıktım."

"Eminim öyledin. Ama Beadle öldü. Nysa Dulgath'ın babasının yerini doldurabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Wells içini çekti. "Beni dinlemiyor, kimseyi dinlemiyor. Her şeyi bildiğini sanıyor."

"Beni desteklersen, Wells," dedi Christopher, "birlikte Dulgath'ı dönüştüreceğiz. Güçlü hale getireceğiz. Burası zengin ama henüz keşfedilmemiş bir yer. Vergiler toplayacağım, bir ordu kuracağım ve Knox onları eğitecek. Nyphron Kilisesi'nin etkisi büyüyecek. Dulgath'ın sınırlarını genişletmeme yardım edecekler ve bana sadık lordlara ihtiyacım olacak. O zaman *kendi* kalen olacak."

"Onu öldürmeyeceğim," dedi Wells.

"Kimse senden bunu istemiyor."

"O suikastçıların ne yapacağını bilemezsin." Wells tombul parmağıyla onu işaret etti. "Ya odacığı rüşvet verip kızı bıçaklamasını önerirlerse? Şimdiden söylüyorum, bunu yapmayacağım."

"Senden bunu istemeyiz." Christopher, baş uşağın endişesinin kan dökmekten hoşlanmamasından ziyade yakalanma korkusundan kaynaklandığını düşünüyordu.

"Onlara güvenmiyorum," diye araya girdi Knox. Kollarını kavuşturmuş, tezgaha yaslanmıştı.

Christopher onu bıçaklayabilirdi. Wells'i katılmaya ikna etmek için oradaydılar ve endişelerini dile getirmenin sırası değildi. *Her şeyi kendim yapmak zorundayım.* "Bu çok doğal. Onlar haydutlar, suikastçılar ve hırsızlar. Güvenilir olsalardı, endişelenmemiz gerekirdi."

"İçlerinden biri, iri olan, tanıdık geliyor," diye devam etti şerif. "Onu daha önce görmüştüm. Nerede olduğunu hatırlamıyorum."

"Ee?"

Knox kaşlarını çatı. "Bak, bu ne kadar sürecektir?" Sesi onaylamayan bir tondaydı; yüzündeki kaş çatması da öyle, ama Knox genelde öyle görünürdü. Adam bir hayduttu, kontun sert ve tarafsız bir el istediği için işe aldığı kuzeyli bir askerd. Aldığı şey kesinlikle tarafsızdı — paradan başka her şeye karşı. Knox altın kiracılara *çok* taraflıydı.

"Ben nereden bileyim?" dedi Christopher. "Sence bu tür şeyleri alışkanlık haline getirmiş miyim?"

"Ne yaptığını hiç bilmiyorum."

"İşte, bu konuda farklıyız," dedi Christopher. "Çünkü ben senin ne yaptığını çok iyi biliyorum, Knox. Hiçbir şey. Yüksek şerif olarak, harika bir güneş saati olursun."

Christopher bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu, ama annesi bunu sürekli söylerdi. *Bugün yaptığın tek şey bu mu, Chris? Odun toplayıcı olarak harika bir güneş saati olurdun. Elbiselerimi kutulara koymayı istemiştin; uşak olarak harika bir güneş saati olurdun.*

Annesinin güneş saatlerine karşı ne gibi bir sorunu olduğunu hiç anlamamıştı. Güneş saatleri kimseyi rahatsız etmez, sessizdir, kendilerine bakarlar ve her türlü hava koşulunda kendilerinden istenenleri yaparlar. Annesi onların değerini göremiyordu. Babası ise güneş saatleriyle bir sorunu yoktu, sadece oğluyla bir sorunu vardı.

Christopher, Knox'un güneş saatlerinin eksiklikleri konusunda kendisinden daha fazla bilgisi olduğunu sanmıyordu, ama mesele anlaşılmıştı. Knox'un kaşları çatıldı ve alaycı bir gülümseme belirdi. Kulağa çarpmayacak kadar sessiz bir şekilde bir hakaret mırıldandı, ama duygusu çok açıktı.

Adam şiddetli bir zorba idi. İçinde biraz öfke olmayan kimse yüksek şerif olamazdı ve Knox onu sınıyordu. Ya Christopher şerifi dişlerini sıkmaya zorlayacaktı ya da durum tersine dönecekti. Wells'e kimin patron olduğunu göstermesi gerekiyordu. Ayrıca Knox, Christopher'ın yanında çok rahattı. Tehlikeli bir haydut olsun ya da olmasın, korunması gereken sınırlar, çizgiler vardı. Şimdilik bu vahşiyle çalışmak zorundaydı, ama daha sonra Knox fırsatçı olduğunu kanıtlayabilirdi ve hırslı adamlar şantaj gibi aptalca şeyler yapmaya meyilliydi.

Bir kargaya leş ver, bir tane daha isteyecektir, diye düşündü. Knox tıpkı arılar gibidir ve yerini bilmesi gerekir.

Christopher cesaretini topladı. Dostça gülerek arkasını dönmeye başladı, sonra hızlı bir itmeyle şerifi at kapısına doğru itti, kapı gürültüyle kapandı ve Derby irkildi. Christopher kılıcını çekti.

Knox, Christopher bıçağının ucunu şerifin gambesonunun deri yakasına saplarken ağzı açık bir şekilde bakakaldı. "Yakında Dulgath'tan ayrılmayı planlamıyorsan, ağzından çıkanlara dikkat et. Ben kralın kuzeniyim. Bu, Mehan'da bana pek bir şey kazandırmayabilir, ama bu, ortalığı temizlemek zorunda kalmadan seni öldürebileceğim anlamına geliyor. Anlaştık mı?"

Knox tereddüt etti. Christopher'ın düşündüğü gibi bir adam olmak için biraz cesaret göstermesi gerekiyordu, ama şerif aptal değildi. Birkaç saniye düşündükten sonra başını salladı.

"Güzel." Christopher kılıcını çekti ve Knox'un deri yakasında bıraktığı küçük çizgiyi büyük bir zevkle izledi. O andan itibaren bu çizik ikisine de bir hatırlatma görevi görecek.

Christopher kılıcını kınına geri soktu, endişeli görünmemeye ve kalbinin hızla atmadığını göstermeye çalıştı. Az önce büyük bir risk almıştı ve kazanmıştı. Endişeli görünmenin sırası değildi.

"Bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Wells.

Adamın sesindeki belirsizlik Christopher'ı memnun etti. Amacına ulaşmıştı ve kendisine gereken saygı gösteriliyordu.

"Elbette, Chamberlain. Ne bilmek istiyorsunuz?" "Peki ya ressam?"

"Sherwood Stow mu? O ne olmuş?"

"O ve Lady Dulgath aylardır her sabah görüşüyorlar ve onun bir... bir ünü var, değil mi? Ya bu Sherwood, şey, bilirsiniz..."

Christopher, Wells'ten çok şaşırmişti. Chamberlain pozisyonuna tırmanan bu adam pek çok konuda çok hassastı. Piskopos Parnell, izlerini örtmek için içeriden bir adam olması için onu almakta ısrar etmeseydi, Christopher ona ikinci bir şans vermezdi

"*Sen olsan bile bir bebek yapmak dokuz ay sürer.*

Ona. Sabırlı biriyim ama *o kadar da* sabırlı değilim."

"Ama hamile kadınlar daha içine kapanık olurlar." Wells ellerini ovuşturdu. "Dışarı çıkmazlar. Sürekli telaşlı ebelerin gözetimi altında odalarında kalırlar. Bu da onu öldürmeyi imkansız hale getirebilir. Tutmuş olduğun haydutlar burada iyi bir fırsat yakaladıklarını düşünürlerse, işi uzatabilirler. Masraflarını sen karşılıyorsun, değil mi?"

"Onlara hiçbir şey *ödemiyorum*," dedi Christopher. "Bilmemiz gerekenleri söyledikten sonra, onları Manzant'a göndereceğim."

"Ne?" diye sordu Knox. "Neden onları öldürmüyorsun?"

Christopher alaycı bir gülümsemeyle, "Öldürmek çok büyük bir israf. Ambrose Moor iyi para ödüyor..." dedi.

"Ama yaşayan insanlar hikayeler anlatır," dedi şerif.

"Evet, aynen öyle," dedi Wells, dehşete kapılmış bir şekilde. "Ya kral onlarla konuşursa..."

"Vincent'ın iki suikastçıyla konuşmak için tuz madenine gideceğini mi düşünüyorsun?" Christopher'ın sabrı tükeniyordu ve hayal kırıklığını gizlemek zordu.

"Hayır," diye itiraf etti Wells, "ama ya oraya polis memurları gönderirse ya da kaçarlarsa?"

"Kimse Manzant'tan kaçamaz," diye cevapladı Christopher.

"Peki ya polisler? Bu riski almak istediğimden emin değilim," dedi Wells, yüzünü buruşturarak.

"Eğer ölürlerse, kimse onlarla konuşamaz," dedi Knox. "Asla."

"Bak." Christopher iç geçirdi. Yavaş ve korkak insanlardan nefret ediyordu; onlar, büyüklüğe ulaşmak için atılması gereken cesur adımları asla anlayamazlardı. "Ben zaten gerekli düzenlemeleri yaptım."

Knox sertleşti. "İptal et. Cinayeti suçlayacak cesetlere ihtiyacımız var, yürüyen, konuşan adamlara değil."

"Peki Nysa ölmeden önce iki cesedi nasıl açıklayacağız?" diye sordu Christopher. "Ölü adamların bu işi yapması biraz zor. Yoksa onun öldürülmesini beklememiz gerektiğini mi söylüyorsun? Bu da kendi sorunlarını yaratır. Birincisi, görevlerini tamamladıkları anda ödeme almak isteyecekler - bu arada, benim o kadar param yok. İkincisi, iş bittikten sonra ortalıkta dolaşmayacaklar. Onları bulmak için izlerini sürmen ve bulmadan önce bir şey söylememeleri için dua etmen gerekecek. Benim planımla, bize bilgi verdikleri anda onları yakalayabiliriz. Manzant'a *ne zaman* gönderildiklerini kimse bilmek zorunda değil. Önemli olan tek şey, resmi soruşturma başlamadan önce tutuklanmaları ve adaletin yerini bulması. Ama cesetler, özellikle bu iklimde, çabuk çürür, bu yüzden Nysa öldükten sonra onları öldürmen gerekecek."

"İkisi ne zaman, nerede ve nasıl öleceklerini ben düşünürüm. Ben üzerine düşeni yapacağım," diye tersledi Knox.

Wells başını salladı. "Knox'u yıllardır izliyorum ve bu tür konularda ona güveniyorum. Size karşı bir şey söylemiyorum Lord Fawkes, ama benim fikrim bir şey ifade ediyorsa, hırsızların hapse atılmasından ziyade öldürülmesini tercih ederim."

Christopher yüzünü elleriyle ovuşturdu ve tekrar iç geçirdi. "Tamam, tamam, peki. Senin dediğin gibi yapalım."

"Peki ya Sherwood?" diye sordu Wells.

Christopher elini kaldırarak aralarındaki havayı okşadı. "Güven bana. Stow, Nysa'nın gözünde hiç puan kazanamıyor."

"Diğer soylu hanımlar boyun eğdi..."

"Mesele onun asil olması, onun ise olmaması değil. Mesele, onun insan olması, onun ise... Novron bilir ne... donmuş bir gölün buz gibi soğuk olması. Önemli olan, onun ilerleme kaydetmemesi ve kaydetme ihtimalinin de olmaması. Ama bu seni daha rahatlatıcaksa, Sonsuz Tuval'den Sherwood için planlar yapabilir ve işlerin mümkün olduğunca hızlı halledilmesini sağlayabilirim."

Oda görevlisi cevap vermedi. Nefes aldı ve gözleri bir yüzden diğerine geçerken dilini dudaklarında gezdirdi.

Şimdi Christopher'ın kancayı atma zamanı gelmişti. "Görüyorsunuz, değerinizi zaten kanıtladınız ve böyle bir potansiyel gösteren insanlara büyük şeyler gelir. Peki, baş uşak, ne dersiniz? Sizi ekibe almayı düşünelim mi? Yükselişinize devam etmek ve ufkunuzu genişletmek ister misiniz?"

Wells'e sertçe baktı. Hepsi öyle yaptı. Chamberlain'in gözleri bir kez daha etrafta dolaştı.

Christopher, Wells'in çoktan dibe batmış olabileceğini nazikçe hatırlatmak için elini kılıcının kabzasına koydu. Tabii ki batmamıştı. Mesele yine de birinin sözüne karşı birinin sözü olacaktı, ama Knox'la yaptığı küçük gösteri mutlaka karşılığını verecekti.

"Tamam." Wells başını salladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Şu anda hiçbir şey. *Danışmanların* ne diyeceklerini bekleyelim."

"Peki ya Sherwood?"

Christopher sadece gülümsedi.

Sherwood ağzına bir kahvaltı bisküvisi attı. Dişleriyle tutarken, tabloyu sol eline aldı ve sağ eliyle çalışma odasının kapısını açtı. Bir başka güzel Maranon sabahı, güneş ışınlarını zemine, masanın üzerine ve duvara yansıtıyordu. Sabahın erken saatlerinde, akşamın geç saatlerinde de, ışıktaki sihirli bir şey vardı. Sherwood hem şafağı hem de alacakaranlığı severdi. Masallarda, bu *ara zamanların*, tam olarak gündüz de olmayan, tam olarak gece de olmayan zamanların, insanların dünyası ile fantastik dünyalar arasındaki kapıların açıldığı zamanlar olduğu söylenirdi. Bunlar, harika ve korkunç şeylerin gerçekleştiği büyülü dakikalardı. Sherwood batıl inançlara, mitlere veya efsanelere inanmazdı, ama *ara zamanların* büyüleyici olduğu gerçeğini kabul ediyordu. Işık her zaman daha altın rengindeydi, açısı dramatik gölgeler oluşturunuyordu ve her şey renklerle canlanıyordu. O sabah harika olmalıydı, ama bunun yerine Sherwood korkunç bir manzarayla karşılaştı.

İlk başta ne gördüğünü anlamadı. Odanın ortasında, yerde garip, doğal olmayan bir şekilde yatan tuhaf bir şey vardı.

Her zamanki gibi, Sherwood erken gelmişti. Her zaman dakik olan Lady Dulgath, yarım saat sonra orada olacaktı. Boyalarını yağlarken kahvaltısını bitirmeyi planlamıştı. Hazırlanmak için fazla zamanı yoktu. Hafif bir depresyon nöbeti geçirerek yatakta oyalanmıştı. Bu kasvetli duygular sık sık üzerine çöküyordu. Çoğu zaman geçici ve kolayca atlatılabilirdi. Ancak ara sıra rastgele bir kasırğa vurur, dünya kararmış ve hayal edilemeyecek kadar şiddetli yağmurlar yağardı.

O zamanlar, boğularak ölmek neredeyse kesindi ve çoğu zaman hoş karşılanırdı. Bir gün önce iyi olan şeyler, depresyon kasırgası çöktüğünde dayanılmaz hale gelir ve mutlulukla ilgili tüm anılar bir yanılsama olarak reddedilirdi. O değersizdi; işi berbat, hayatı sefil bir başarısızlıktı ve açıkçası Elan, o havayı solumadan daha iyi bir yer olacaktı. Saldırıları uyarı veya tetikleyici olmadan gelse de, bu onların kıskırtılmayacağı anlamına gelmiyordu. O sabah hafif bir yağmurla başladığına göre, özel çalışma odasının zemininde yatan şey gök gürültüsünü getirecekti.

Kısa bir an için Sherwood, korkunç bir şekilde parçalanmış ve sakatlanmış bir ceset gördüğünü sandı. Sonra gördüğünün et ve kemik değil, parçalanmış ahşap olduğunu fark etti. Yıkıcı bir tahribatın parçalanmış heykeli gibi parçalanmış şövaleye bakıyordu. Daha da kötüsü boyalarıydı. Şişeler fırlatılmış, duvarlarda parlak renk patlamaları ve yerde cam parçaları bırakmıştı. Pencerenin yanında sarı okra renginde bir yıldız patlaması patlamış, sanki ikinci bir güneş gibi görünüyordu; kırmızı renkli sıçramalar duvarın kanadığını gösteriyordu; umber rengi bir yelpaze ahşap döşeme tahtalarına sıçramıştı.

Sherwood aletlerini her zaman çalışma odasında bırakırdı. Oda hiç kullanılmıyordu ve her zaman kapalıydı. Her sabah her şeyi odasına taşıyıp sonra geri indirmek mantıklı değildi. Başlangıçta tuvali de bırakıyordu, ama Lady Dulgath'ın görüntüsü şekillenmeye başladıkça paranoyaklaşmıştı. Bitirene kadar kimsenin görmesine izin veremezdi. Belki o zaman bile.

Önceki gece resmi yanına almış ve yatağının yanında uyumuş, bütün gece yağ kokusunu solumuştu — umutsuzluğunun tutunduğu ve aptalca olarak nitelendirdiği şeylerden biri. Artık öyle hissetmiyordu; depresyonu, önünde bir ziyafet varken bu tür önemsiz şeyleri umursamıyordu.

Şövale, Yardley'e aitti ve o da onu ustasından miras almıştı, ustası da büyük olasılıkla kendi ustasından almıştı. Bu şeyin kaç yıllık olduğu belli değildi, kolaylıkla yüz yıl veya daha fazla olabilirdi. Her santimetrekaresi boya ile kaplıydı, bazı yerlerde ise on yılların birikintisi olan katmanlar vardı. Çapraz çubuğu tutan vida uzun zamandır çatlamıştı; çapraz çubuk ve arka ayak da öyle. Bu durum, tuval çerçevesinin sürekli sallanmasına neden oluyordu ve tepsi, Sherwood'a göre asla yeterince sıkı değildi, özellikle de içinde Ultramarine şişesi varken. O, bu şeyi sayısız kez lanetlemiş ve yenisini yaptırmayı düşünmüştü.

Ama onu yerde, parlak, sivri uçlu parçalara ayrılmış halde görünce, kusacak gibi hissetti. Bu, onun öğrendiği şövaleydi. Bu, dünyayı doğru şekilde görmeyi keşfettiği platformdu. Onu her yere götürmüş, gemilerde ve yüksek dağlardaki kış kamplarında onunla uyumuştı. Farklı rütbelerden kadınlarla yatarken onu duvarlara yaslamış ve sarhoş olarak eve döndükten sonra birden fazla kez ona korkularını fısıldamıştı.

Şövale kadar trajik olan bir diğer şey de pigmentlerdi. Yetmiş beş, belki de yüz kadar altın tenent çalışma odasının duvarlarını süslüyordu. Ancak mavi patlama yoktu — Beyond the Sea adlı şişeyi kendi başına atmıştı. Hâlâ Royce Melborn adlı adamı yakalayıp geri istemeyi umuyordu. Melborn biraz akıllıysa, bu konuda hiçbir şey bilmediğini inkar ederdi, ancak bu işten anlamayanlar boyanın değerini nadiren anlarlar. O tek şişe, bir düzine şövale ve şu anda duvarlarda asılı olan her şeyin değerine eşitti.

Sherwood, fırçalarının da tahrip edildiğini görünce içinde bir fırtına kopar. Her biri ikiye kırılmış, bazılarının kılları çekilmiş ya da o kadar kuvvetle ezilmiş ki, halkaları çatlamış. Resim güvendeydi, ama artık onu bitirme umudu kalmadığına göre ne faydası vardı?

"Ne oldu?"

Sherwood dönüp kapıda duran Leydi Dulgath'ı gördü.

Ne kadar zamandır burada duruyordum?

Konuşmadı ve sadece felaketi işaret ederek başını salladı. "Bunu kim yaptı?" Sesi yükseldi ve endişeyle sordu. "Gördün mü, burada mıydın?"

Başını sallamaya devam etti. Ağlamak istiyordu, ağlayacağından korkuyordu. Yüzü çoktan kızarmış, gözleri buğulanmıştı. Her şeyi geri tutmak için hızlıca gözlerini kırptırdı.

"Sen! Stephen," diye kapının dışına seslendi, "koş ve şerifi çağır. Sonra bu kaledeki herkese Büyük Salon'da toplanmalarını söyle. Anladın mı? Herkes!" Sesi öfkeli ve şiddetliydi.

Sherwood pirinç bir mum tepsisini aldı ve eğilip elinden geldiğince boyayı süpürmeye başladı. "Neden biri böyle bir şey yapsın, anlamıyorum." Sesi titriyordu, sözleri belirsizdi. Umursamıyordu. "Hırsızlık anlaşılabilir, ama... yani... bu çok para eder. Neden yok edilsin ki? Ne yaptım ben?"

"Yenisini yaptıracağım," dedi Leydi Dulgath.

"Yapamazsınız. Zaman, maliyet... bu..." Aslında ne kadar olduğunu bilmiyordu. Kaybın toplamını düşünmek, ne kadar yüksek olduğunu sormak gibiydi.

"Önemli değil. Sen benim misafirim. Bunu benim hatam olarak görüyorum. Sorumluluk bana ait ve bunu telafi edeceğim." Bir adım attı ve ayakkabısının altında cam kırıldı. Donakaldı ve korkmuş bir şekilde etrafına baktı. "Tablo, o..." Masanın ayağının yanında duran örtülü kare tuval gördü ve omuzları gevşedi. "Ona dokunmadılar mı?"

"Burada değildi. Dün gece odama götürdüm."

Ona cesaret verici bir gülümseme gösterdi. "Bu da bir şeydir, değil mi ?

"Evet, bu da bir şeydir."

Kadın resme bakmaya devam etti. Onu bakmaktan alıkoyamadı. bakmasını engelleyemedi. Tek yapması gereken iki adım atıp örtüyü kaldırmaktı. Bunu yapacağından emindi, ama bir an sonra Şerif Knox ve Chamberlain Wells içeri girdi.

"Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum," dedi Lady Dulgath.

Knox düşünceli bir şekilde etrafına bakındı ve sonunda kapıya odaklandı. "Bu zor olabilir."

"Neden?"

"Kilit yok. Herkes buraya girebilir."

"O zaman kaledeki herhangi biri olabilir," dedi Wells.

"Sadece kale değil," diye düzeltti Knox. "Dün gece neredeyse herkes içeri girebilirdi. Throm ve Frewin'i kapıdan çekip yatak odanın kapısını korumaları için gönderdim. Surlarda elemanımız yetersizdi. Daha fazla muhafız almama izin vermelisin. Kafanı kuma gömmekten vazgeçmelisin. Hayatın tehlikede."

"Bunu yapan kişi beni öldürmeye çalışmıyordu." "Ama biri öldürüyor."

"Dulgath'ın daimi bir orduya ihtiyacı yok. Burası sıkı bir topluluk ve senin ya da başka birinin bunu yok etmesine izin vermeyeceğim."

"Sadece seni korumak için birkaç muhafız daha istiyorum!"

"Korunmaya ihtiyacım yok. Bunu kimin yaptığını bilmem gerekiyor. Bulun. Gidin!" Dönüp baş uşağına baktı. "Personeli toplatın. Herkesin gelmesini sağlayın. Onlarla birazdan konuşacağım. Bu meselenin çözülmesini istiyorum, hem de bugün."

"Emredersiniz, hanımefendi."

Onlar gittikten sonra kapıyı kapattı ve odanın diğer ucunda, hala elinden geldiğince çok pigment toplamaya çalışan Sherwood'un yanına gitti. Yüksek bir raftan boş bir fincan, süslü bir bira bardağı buldu ve ona yardım etti. "Bu olanlar için çok üzgünüm, Sherwood."

O durdu ve başını kaldırdı. "Adımı biliyorsunuz."

"Elbette biliyorum."

"Daha önce hiç söylememiştin."

Omuz silkti. "Bu önemli mi?" "Benim için önemli."

Merakla ona baktı, alnı kırışmış, zarif kaşları birbirine yaklaşmıştı. Yine görebiliyordu, onun gözlerinden gördüğü o görüntüyü; pencerenin ötesindeki bir görüntü, buzlu camdan dışarı bakan biri gibi bulanık bir gölge.

Sherwood, hayatı boyunca insanların kendilerini örttükleri perdenin ötesini görmek için mücadele etmişti. İnsanlar gerçeklerini gizlemek için kıyafetler giyerlerdi: korkakların cesareti, cesurların alçakgönüllülüğü, bakıcıların kayıtsızlığı ve dindarların günahları. O, kaplamaları kazıyarak kemikleri ortaya çıkardı. Bunlar, çalışmalarının samimiyetini ortaya çıkaran gizli sırlardı. Başkalarının göremediği veya görmek istemediği şeyleri anlamak, görmek, Sherwood'un portrelerini bu kadar gerçekçi kılan aynı temel dürüstlüğü resmine yansıtmasını sağladı. Herkes sır saklıyordu; çoğu basit ve kolayca fark edilebilirdi.

Wells neredeyse çıplaktı. Adam bir oburdu. Knox, kalbinde zar zor kontrol altında tutulan bir hayvandı. Fawkes ise farklı bir durumdu. Göğsünde soğuk bir şey yaşıyordu ve kalbi atmak yerine zonkluyordu. Sherwood, Fawkes'in her gün işemeyeceğini bile bilmiyordu.

Nysa Dulgath, onlara ya da daha önce gördüğü hiçbir kadına benzemiyordu. Elbette bir sırrı vardı, ama onu, onun düşündüğünden daha derine, toprağın altına, çakıl taşlarının altına, şist ve ağır kayaların altına gömmüştü. Tek gördüğü, gözlerinin pencerelerinden dışarı sızan gölgelerin geçici görüntüsü, cama bastırılmış küçük eller, boş bir evde mahsur kalmış yalnız bir ruhtu.

O anda ona nasıl baktığını, yüzündeki endişeyi görünce, bulutlar dağıldı. O, kasırganın gözündeydi. Etrafında karanlık ve korkunç bir dünya esiyordu, ama o güvendedi. Tek bir güneş ışığı altında onunla birlikteydi ve her şey mükemmeldi.

Dindarlar, taptıkları tanrılar günlük rutinlerinden bir an için uzaklaşıp parmaklarını uzatarak

onlara dokundukları ilahi lütuf anlarından bahsederlerdi. Bu olduğunda hayatlar değişir, peygamberler ortaya çıkar ve uluslar değişirdi. Sherwood o anda dokunulduğunu hissetti, ruhunun derinliklerine kadar sarsıldı. Bir süreliğine Nysa Dulgath'a aşık olabileceğini düşündü, ama *aşk* artık hissettiği her şeyi kapsayacak kadar büyük bir kelime değildi. Anneler çocuklarını severdi. Kocalar eşlerini severdi. Sherwood'un hissettiği şey daha çok tapınmaya benziyordu. Kırık camlar ve dağılmış boya parçaları arasında bir peygamber doğmuştu ve uluslar titremese de titremeleri gerekirdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KILIÇ HIRSIZLIĞI

Hadrian kuşların şarkısı ve serin bir esinti ile uyandı. Pencere açıldı, tek hareket rüzgârla dalgalanan ince perdelerdi. Yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyordu, başının altında bir yastık vardı. Uzak bir yerden, camların boğuk tıkırtıları, sesler, kahkahalar ve ahşap zeminde sandalyelerin sürtünme sesleri geliyordu.

Bir tavernaya benziyordu.

Bu düşünce, hafif esinti ve bir ardıc kuşunun ısıklı çığlıkları ve kıkırdamalarıyla aklına geldi ve sonra hatırladı.

Kalkarak, sarhoş olup bayıldıktan sonraki sabahki gibi şiddetli bir baş ağrısı bekledi. Başının zonklayacağını, gözlerinin kuruyup açılmayacağını düşünmüştü. Şaşırtıcı bir şekilde, kendini iyi, hatta çok iyi hissediyordu. Ağzı, ölen bir sincabın son dinlenme yeri olabilirmiş gibi görünüyordu, ama onun dışında her şey yolundaydı.

Hadrian nerede olduğunu bilmiyordu. Sabah sonrası endişesiyle birlikte, gözlerini tekrar açmayı başarabilirse, farklı bir manzaraya uyanacağını ummuştı.

Gerçekten de bir yataktaydı, güzel bir yatakta: kalın bir şilte, yumuşak bir battaniye, keten çarşaf, kuş tüyü yastık, leke yoktu. Odanın geri kalanı da aynı derecede büyüleyiciydi. Büyük, koyu renkli ahşap kirişler tavanı destekliyordu. Yerde bir halı uzanıyordu. Perdeler, masaya ve döşemeli bir sandalyeye parlak bir ışık vuran tek bir pencereyi çerçeveliyordu. Sandalyeye tanıdık bir gölge oturmuştu.

"Bana ilaç verdiler," dedi Hadrian. "O... o bana ilaç verdi."

"Biliyorum," diye cevapladı Royce. Pencereden dışarıya bakarak aşağıya doğru bakıyordu.

Hadrian elleriyle envanter çıkarmaya başladı, ağrı, kesik veya çürük yoktu. Katran veya tüy yoktu. Giysileri üzerindeydi, ayakkabıları hala ayağındaydı, pelerini

kayıp değildi. Hayır, kayıp değildi, yatağın ayak ucunda duruyordu.

Ellerine baktı ve bir anahtarla uğraştığını hatırladı. "Kapıyı kilitleyebildim mi?"

"Evet, kilitledin." Royce botlu ayaklarını masanın üzerine attı. "Seni çıkarmak için kilidi açmak zorunda kaldım." Kapüşonunu geriye itti ve şaşkın bir ifade ortaya çıktı.

"Ne?"

Royce omuz silkti.

"Bunu yaptığım için etkilendin, değil mi? Kendimi içeri kilitlemek aklıma geldiği için

"

"Güzel bir kızın sana ilaç vermesine izin vermeseydin daha çok etkilenirdim."

"Güzel bir kız... Nereden bildin? Ve beni nasıl buldun?" Hadrian ayağa kalktı, kendini denemeye devam etti, ama dengesi iyiydi. Ona verdiği şey, çavdar viskisinden daha dostçaydı.

Royce cevap vermedi.

"Kapsamlı" kelimesinin anlamını biliyor musun? Hadrian'ın midesi düğümlendi.

"Oh, Royce, sen yapmadın..."

Royce kaşlarını kaldırdı. Bir an hiçbir şey söylemedi ve düşünceli bir şekilde bakışlarını yere çevirdi. Bir kez daha şaşkın bir ifade takındı. Başını salladı. "Hayır. Yapmadım."

"Kadını bile mi?"

"Onu tanıyorum. Diamond'dan, yani aptal değil. İntikam almaya yetecek kadar aptal değil ve yeterince işbirlikçiydi."

"Gerçekten mi?" Hadrian rüya mı görüyordu, yoksa ölmüş müydü? Kasabanın dışındaki ıssız bir yolda, vücudu katranla yakılmış ve tüylerle kaplı halde yatıyor olmalıydı, rahat bir özel odada uyanmış olmamalıydı.

Royce beni kurtardı ama kimseyi öldürmedi mi? Görünüşe göre dünya hayatın nasıl işlediğini unutmuş.

Hadrian, komodinin üzerinde bir lavabo gördü, yanına gidip yüzüne su serpti, sonra katlanmış bir havluyla yüzünü kuruladı. Arkasını döndü ve ellerini yanlarına indirdi. "Kılıçlarım nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Onları nereye bıraktın?"

"Nereye bıraktım da ne demek? Ben..."

Onları düşürdüm. Ve ondan önce spadone'yi çıkardım. Hepsi barın yanındaydı.

"Kayıp olduklarını fark etmedin mi?" diye sordu Hadrian.

Royce başını salladı.

"Onları geri almayı düşünmedin mi?"

Royce kaşlarını çatı. "Neden her şeyi benim yapmam gerektiğini anlamıyorum. İşerken de yardım mı lazım?"

Hadrian havluyu ona fırlattı. Royce başını eğdi ve havlu pencereden dışarı uçtu.

"Saat kaç oldu?" Hadrian pelerinini alıp koluna astı. "Sabahın ortası. İyi dinlendin. Kahvaltıyı kaçırıldık."

"Eşyalarımı alayım, izin verir misin?"

Royce ayağa kalktı.

Hadrian onu durdurdu. "Hayır, burada kal. Sıra bende."

Merdivenlerden aşağı inerken Hadrian, barın farklı olduğunu fark etti. Sabah ışığı pencerelerden ve kapıdan içeri doluyordu; hepsi, aksi takdirde havasız olan odaya esinti girmesi için açıktı. Hadrian'ın gördüğü ilk kişi Gill'di. Çocuk lekeli bir önlük giymişti ve kahvaltı yapan müşterilerin bıraktığı tabak ve bardakları temizlemek için acele ediyordu. Silahlarını alanların çoktan gitmiş olacağından korkan Hadrian, Bull Neck ve turuncu giysili ortağının önceki gece oturduğu masada olduğunu görünce sevindi.

Wagner de hala oradaydı, barın arkasında, omzuna aynı havlu asılıydı. Dikkatli barmen gözleriyle Wagner, Hadrian'ı ilk gören kişi oldu. Barmen, Bull Neck'in masasına bakarak onu görüp görmediklerini kontrol ederken yüzüne endişe doldu. Hadrian, başka bir masada iki yüz daha tanıdı. Postayı soyan adamlar değildi, Brett ve Larmand değildi, ama bu adamlar oradaydı. Scarlett yoktu.

Geç kalkmanın avantajı, kalabalığın az olmasıydı. İyi insanlar gelip gitmişti. Hadrian, konuşmak istediği kişiler dışında, sadece bir masada seyirciler gördü. Kapının yanında küçük bir aile yulaf lapasını bitiriyordu. Oğlan kaseyi dudaklarına götürdü ve annesi ile babası ona kötü davranışından dolayı azarladı. Örgülü saçlı bir kız, kendisine büyük gelen bir sandalyeye oturmuş, bacaklarını sallıyordu.

Hadrian, Bull Neck ve arkadaşlarının yanından geçerek bara doğru yürüdü. Wagner onu görmemiş gibi davrandı.

"Kılıçlarımı geri istiyorum."

"Hangi kılıçlar, dostum?" Wagner gülümsedi ve omzundaki havluyu çıkarıp ellerini kuruladı ya da belki de yumruklarını sardı.

Hadrian da gülümsedi. Böyle olmasını ummuştu. Normalde intikam peşinde koşan biri olmasa da, aptal yerine konmaktan hoşlanmazdı.

Ayrıca, bir kavga biri yere düştüğünde biter. Bu kavga bitmemişti. Daha başlamamıştı bile, ama başlamak üzereydi.

"Ciddi misin?" Hadrian Wagner'den uzaklaşıp ailenin yanına yürüdü. Gümüş bir onluk çıkardı ve masanın üzerine vurdu. "Bu kahvaltı ve bir sonraki kahvaltı benden."

Adam ona baktı, karısına ve çocuklarına baktı ve sonra sordu, "Neden?"

"Çünkü senden aileni alıp gitmeni isteyeceğim. Hemen şimdi."

Adam gözlerini kısarak ailesine bir kez daha baktı. "Tekrar soruyorum, neden?"

"Çünkü dün gece ben uyuşturulup soyulduğumda hiçbiriniz burada değildiniz."

Adam Hadrian'ın beklediği kadar şok olmuş görünmüyordu. Adam eğilip Bull Neck'e baktığında, Hadrian onun ilk bakışta görüldüğü kadar masum olmadığını anladı. Hadrian odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu ve Bull Neck ile turuncu giysili arkadaşları sırıtıyorlardı. Çocukların annesi çoktan koltuğundan kalkmıştı. Parayı aldı ve kocasını beklemeden çocuklarını kapıdan dışarı çıkardı.

Hadrian bekledi.

"Sanırım ben burada kalacağım," dedi baba, gözlerinde eğlenceli, neredeyse hevesli bir neşeyle.

Hadrian başını salladı, sonra Caldwell House'un ön kapısını kapattı ve sürgüyü kaydıldı. Odaya geri döndüğünde, Bull Neck ve arkadaşının ayağa kalktığını gördü.

"Sen, turuncu giysili," dedi Hadrian. "Adın ne?"

Adam kemerini düzeltti ve omuzlarını silkti, gevşediğini göstermeye çalışıyordu. "Çoğunlukla bana Kanlı Yabancılar için Kötü Haber derler." Güldü.

Bull Neck de onunla birlikte güldü. Diğerleri gülümsedi. "Ama kısaca Clem diyebilirsin. Kim seni yere serdiğini bilesin diye söylüyorum."

"Ah-huh." Hadrian başını salladı. "Peki, Clem, o güzel tunikayı çıkarmak isteyeceksin. Kırmızı ve turuncu birbirine uymuyor ve kan lekeleri çıkması zor."

Clem yine güldü. Sesinde neşe yoktu, daha çok acımasızlığın beslendiği bir ses vardı. "Merak etme, kanını üzerime bulaştırmamayı başarabilirim."

"Bıçak yok," dedi Bull Neck, yumruğunu avucuna vurarak. "Ve ürkütücü arkadaş yok." Bunun doğru olduğundan emin olmak için merdivenlere doğru baktı. "Ve seni koruyacak kadın yok."

Beni koruyacak kadın mı? Beni uyuşturan o değil miydi?

Hadrian bayıldıktan sonra ne olduğunu anlayamadı. Bull Neck *ürkütücü bir arkadaştan* bahsetti, ama Alverstone oynamaya gelseydi, çok fazla kan ve birkaç ceset olacaktı.

"Ciddi bir belaya bulaştın, dostum, evet, bunu sana söyleyebilirim!" Bull Neck samimiyetle başını salladı. "Seni un gibi ezeceğiz, evlat. Kesinlikle öyle yapacağız. Seni püre haline getireceğiz. Sen sadece bir hamur olacaksın."

"Dışarıda konuşmak ister misiniz?" diye sordu Wagner.

"Bunu hiç yapmamak beni mutlu eder," diye cevapladı Hadrian. "Sadece kılıçlarımı geri verin, hepimiz kahvaltı yapabiliriz."

"Kahvaltı bitti, serseri," dedi Bull Neck. Parmaklarını kırıstırıyor ve diş etleri görünecek kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyordu.

Hadrian onu görmezden geldi ve Wagner'e cevap bekleyerek baktı. "Kılıçlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bayım."

"Bu güzel masaların birkaçı kırıldıktan sonra hatırlarsın herhalde." Hadrian odanın ortasına, bulabildiği en savunmasız yere geçti. Kavga çıkarmaktan nefret ediyordu ve bu sefer de buna gerek kalmayacağını düşünüyordu. Kendini kolay bir hedef olarak sunmak, aç köpeklerin önüne biftek koymak gibiydi. Bu adamlar, geldiğinden beri onu bayılana kadar dövmek istiyorlardı.

Boğa Boyunlu ilk olarak ona saldırdı. İlk darbeyi vurabilmek için Clem'i kenara itmek için zahmete girmişti. Hadrian, Boğa Boyunlu'ya karşı bir şey hissetmese de, onun isteğini yerine getirmeye niyetliydi. Hadrian'ın hayatında birçok Boğa Boyunlu vardı: sadece boyutları ve sesleri nedeniyle saygı bekleyen, iri, gürültücü, talepkar adamlar. Birkaç tanesi kavga edebilirdi, ama çoğu, kavgada tek gerekenin üstün fiziksel güç olduğunu düşündükleri için öğrenmeye hiç zahmet etmemişti.

Bull da onlardan biriydi. Silah kullanmayı seven biri değildi, muhtemelen yumruklarını ve boğazlama hareketlerini severdi. Hadrian, Bull'a karşı

, çünkü onun yumruk öncelikli zorbalığını sevmiyordu, ama Bull dayak yiyebilecek gibi görünüyordu. Fikirleri değiştirmek için en iyi yol, önce en büyük kemikleri kırmaktı.

Bull üç ağır adım attı ve büyük sol yumruğunu geniş bir yuvarlak hareketle savurdu.

Solak.

Hadrian, sağ bacağını öne çıkardığı duruşundan bunu zaten tahmin etmişti. Artık emin olmuştu, çünkü yumruk bir jab ya da feint değildi. İri çocuk, dövüşü orada bitirmeyi umarak tüm gücünü o yumruğa vermişti.

Hadrian yana döndü ve sol eliyle yumruğu yüzünden uzaklaştırdı. Bull'un bileğini yakaladı ve dirseğini yukarı doğru çevirmek için hafifçe bükdü. Sonra, sağ eliyle destek alarak, rakibinin kolunu dirsekten geriye doğru kırdı.

Pop!

Hadrian, eklemin kırıldığını hem duydu hem de hissetti.

Bunu, Bull'un öne doğru sendeleyerek attığı kükreyen bir çığlık izledi. Hadrian, momentumun işini yapmasına izin verdi ve Bull, hala yulaf lapası dolu masaya çarptı. Kaseler havaya uçtu, tahta ayaklar koptu ve Bull masaya çarptığında masa çöktü.

Hadrian geri çekilirken Clem bir adım öne çıktı. "Bekle!" Hadrian avuçlarını kaldırdı ve enkazı işaret etti. "Şu masa ayaklarından birini almalısın. İyi bir sopa olur, sence de öyle değil mi?"

Bu, Clem'in bir an duraklamasına neden oldu. Sonra, Bull'un dökülen yulaf lapası içinde yuvarlanarak, kıvrılmış kolunu tutarak inlediği yere baktı. Hadrian, Clem'in arkadaşının çektiği acıyı bir an düşünmesinin, Clem'in ve diğer herkesin

iki kez düşünmesi için yeterli olacağını umuyordu. Ama olmadı. Ancak Clem, Hadrian'ın tavsiyesini dinledi ve kırık bir masa ayağını aldı.

İlk vuruş genişti. Hadrian yine de bir adım geri attı. İkinci vuruş, geriye doğru bir vuruştı ve hedefi tutturdu. Hadrian eğildi ve bir adım daha geri attı. Sonra bir adım daha. Brett ve arkadaşının önceki gece konuştuğu meşe direğe vardıklarında, Clem yorulmaya başlamıştı. Masa ayağını elinden geldiğince sertçe sallamak zordu ve turuncu giysili adamın alnında ter damlaları parlıyordu.

Hadrian bir sonraki vuruşu bekledi ve bu sefer içeri adım attı ve rakibinin elini yönlendirdi. Yüksek sesli *şaplak* sesinin Clem'in

elinden geldiği belliydi. Adam bir çığlık atarak sopayı düşürdü ve acı içinde elini göğsüne götürdü. Başka ne yapmış olursa olsun, direk Clem'in parmak eklemlerini sıyırmıştı. Kan, güzel tunikasının önünü lekeledi ve iki soluk iz bıraktı.

Hadrian bunun kavgayı sona erdireceğini düşündü, ama geride kalan baba kapıyı açtı ve Brett, ardından iki kişi daha içeri girdi. Görünüşe göre, karısı da kocası kadar masum değildi.

Üçü de Hadrian'a saldırdı, kollarını bel hizasında tutarak.

Hadrian sütunun arkasına geçerek her şeyi mahvetti. Ayrıca masa ayağını da aldı.

Brett sağa, aile babası sola gitti. Üçüncüsü ne yapacağını bilemedi, bu yüzden direğin önünde durdu. Hadrian'ın ayağı kaldırdığını görmemişlerdi ve Brett, Hadrian onu alnına vururken hala görmemişti. Brett'in ağzı geniş bir O şekli aldı, başı geriye doğru savruldu ve bacakları altında çöktü. İki çocuk babası, Hadrian'ın kollarını arkadan tutmak niyetindeydi, ama Hadrian sütuna çok yakın duruyordu, bu yüzden iki kolunu da kolayca dolayamadı. Önemli değildi. Hadrian masa ayağını geri çekti ve parçalanmış ucuyla adamın midesine yumruk attı. Pürüzlü dişler gömleğini kesti. Yulaf lapası babası bir nefes verdi, eğildi ve yere yığıldı.

Bu sırada Wagner, kavgaya katılmak için barın etrafından dolaşmış ve Clem de ikinci bir deneme yapacak kadar kendine gelmişti.

Hadrian direğin etrafından kaçtı ve odanın ortasına geri döndü. Bull yerde sırt üstü yatmış, dizlerini yukarı kaldırmış, bir yandan bir yana sallanarak bağıırıyordu. Hadrian yerden başka bir gevşek masa ayağı kaptı.

Kalan üç adam - Gill kavgaya katılmayıp, yerine mahzen merdivenlerinden izlemeyi tercih etti - bu sefer Hadrian'a daha yavaş yaklaştılar. Onu çevrelemek için dağıldılar. Wagner havluyu yumruklarına sardı ve üçü, bazıları açık eller ve uzanmış parmaklarla, yumruk atıp savurarak ilerlediler. Belki de onu yakalamaya çalışıyorlardı; Hadrian emin değildi, ama çocuk gibi gülünç görünüyorlardı. Hiçbiri eğitim almamıştı, deneyimleri de yoktu.

Beni uyuşturdular. Benden çaldılar. Beni öldürebilirlerdi.

Sonuncusu pek olası değildi, ama bir şeye ihtiyacı vardı. Çocukları dövüyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Yetenekli askerlerle savaşırken Hadrian hareketleri önceden tahmin edebilirdi. Bu insanlar tahmin edilemeyecek kadar dengesiz ve aptaldılar

öngörülemezdi. O kadar beceriksizdiler ki, kazara birini öldürebilirdi. Kılıçlarının olmaması bir avantajdı; bu aptallar muhtemelen kendilerini kazığa oturturlardı.

Hadrian, uzanan Brett'in bileğine vurdu. Brett uludu ve geriye düştü. Bunun bir fırsat olduğunu düşünerek ve Hadrian'ın artık iki sopası olduğunu ve her iki elini de ustaca kullandığını fark etmeden Clem saldırdı. İkinci masa ayağı burnunun köprüsüne çarptı. Kan fişkırdı. Hadrian sonra Wagner'e vurdu, Wagner atlayarak kaçmayı başardı ama bu sırada dengesini kaybetti ve düştü, başka bir masaya çarparak onu kötü bir şekilde kırdı.

"Durun!" Scarlett Dodge kapının eşiğinde duruyordu. Sabah ışığında pek uygun görünmeyen aynı çekici patchwork elbiseyi giyiyordu. Kollarında tanıdık üç kılıç tutuyordu. "Lanet olsun, Brett! Onu oyalamayı söyledim, onunla dövüşmeyi değil."

Üç kılıcı yere attı ve kılıçlar taş zeminde gürültüyle yuvarlandı.

"Hey!" Hadrian bağırdı.

"Ne? Arkadaşlarımı yere attın!"

"Onun kılıçları daha değerli," dedi Royce. Merdivenlerin altındaki gölgelerden çıktı, başlığı takılı, kolları kavuşturulmuş halde. Kimse onun indiğini görmemişti. Hâlâ yapabilen herkes uzaklaştı.

"Royce, sana yukarıda beklemeni söylediğimi sanıyordum," dedi Hadrian. "Çok uzun sürdü. Sıkıldım."

"Ne yapıyorsun?" Wagner ayağa kalkarken Scarlett'e sordu. "*Kedinin pençelerini kesiyorum*, unuttun mu?"

"Evet, o dün geceydi ve bu kedinin seni öldürmek için pençelerine ihtiyacı olmadığını bilmeden önceydi."

"Neredeyse yakalıyorduk, Dodge," dedi Porridge Dad, hala eğilmiş halde karnını ovuşturarak. "Yorulmaya başlamıştı."

"O sizlerden daha fazla uyudu, inan bana."

"Sarhoş olup akşamdan kalma olmayı tercih ederdim. Dün gece ne olduğunu açıklamak ister misin?" diye sordu Hadrian.

"Pek değil."

"Korkarım ısrar edeceğiz," dedi Royce ve enkazla dolu odayı yavaşça geçmeye başladı. "Bayan *Dodge*, değil mi?"

"Kesinlikle Bayan *değilim*."

"Ağzına dikkat et, kızım," diye tersledi Wagner. "Tanrımızın adını boşa almaya gerek yok."

"Üzgünüm, ama o benim en kötü yanıımı ortaya çıkarıyor."

"Bayan Dodge'ın bizimle bir yürüyüşe çıkması gerektiğini düşünüyorum," dedi Royce.

"O sizinle hiçbir yere gitmeyecek." Bu sözleri, hala yerde yatarken yaralı kolunu kucaklayan Bull Neck söyledi.

"Korkarım gidecek," dedi Royce. Katlanmış bir parşömen çıkardı ve onu havaya kaldırdı. "Okuma biliyor musun?"

Parşömene baktı. Yüzünde şok ifadesi belirdi. "Siz... siz..." Scarlett kelimeyi söyleyemedi.

"Kraliyet polisleriyiz," dedi Royce. "Barışın koruyucuları."

"Bu mümkün değil. Maribor aşkına, siz Diamond'daydınız." "Bunu dün gece uydurduğumu mu sanıyorsun?"

"Tabii, neden olmasın?"

"Şerif Knox'a ya da Chamberlain Wells'e sorun. Lord Fawkes ile bile konuşabilirsiniz, o kralın kuzenidir. Kralın imzasının gerçek olup olmadığını o bilir."

Wagner homurdandı. "Kim olduğunu umursamıyorum; o ikinizle hiçbir yere gitmeyecek."

"Sorun yok, Wag," dedi

Scarlett. "Yok değil."

"Önemli."

"Bu ikisi kraliyet polisi değil."

Scarlett iç geçirdi. "Eğer öyleyse, kral adına beni öldürebilirler ve Şerif Knox onlara içki ısmarlayabilir. Eğer değilse, yine de beni öldürüp ortadan kaybolabilirler. Beni öldürmek isteselerdi, sen çoktan tabutumu seçiyor olurdun."

Bunu söylerken Hadrian iki kılıcını kemerine taktı, sonra büyük olanı sırtına astı.

"Ayrıca, onları nasıl durdurmayı planlıyorsun?" Hadrian'ı işaret etti. "İki masa ayağıyla hepinizin yüzünü morarttı. Bunlarla ne yapacağını sanıyorsun? Ve dün gece sana *onun* hakkında söylediklerimi unutma." Bu sefer Scarlett Royce'u işaret etti.

"Bu yüzden endişeleniyorum," dedi barmen.

"Onun için endişelenmezdim," dedi Royce. "Bu kasabadaki insanları gördüğüm kadarıyla, Bayan Dodge'ı 'Hayatta Kalma Olasılığı En Yüksek Kişi' seçerdim."

Scarlett onları kapıya doğru yönlendirdi.

Hadrian durdu ve burnu tunikasının önünden musluk gibi kanayan Clem'e baktı. "Soğuk su," dedi. "Sıcak su kullanma. İnan bana, sıcak su lekeyi sabitleyecek ve tunikayı mahvedecek." Başını salladı. "Ne yazık. Güzel bir tunikti."

Üçü, nehre doğru yokuş aşağı uzanan Arnavut kaldırımli caddeyi takip ettiler. Sabah ışığı, taş temelli ve büyük bir su çarkı olan iki katlı, beyaz badanalı bir binaya göz kamaştırıcı bir parlaklıkla vuruyordu. Çark yavaşça dönerken gıcırıyor ve damlıyordu.

"Royce, aç mısın?" diye sordu Hadrian.

"Biraz," diye cevapladı Royce. Diğer ikisinin arkasında yürüdü, Hadrian'ı omzunun üzerinden geriye bakmaya zorladı.

"Dün akşam yemeği yemedim."

Scarlett'e baktı.

"Ne?"

"Kasabayı biliyorsun. Nereye gidebiliriz?" diye sordu Hadrian.

"Biz mi?" Scarlett güldü, ama sesinde gerginlik vardı. Scarlett, Hadrian'a cevap vermeden önce Royce'a bir bakış attı. "Dün gece sana ilaç verdim, bugün benimle yemek mi yemek istiyorsun?"

"Tabii, ama bir daha yapma. Eğer yaparsan" Hadrian başını Royce'a doğru çevirdi, "muhtemelen seni öldürür."

"Muhtemelen mi?" dedi Royce.

"Peki, nerede yemek bulabiliriz?" Hadrian tekrar sordu.

"Ah..." Scarlett tereddüt etti.

"İzole bir yer," dedi Royce. "Kalabalıktan hoşlanmam."

"Şaka yapmıyor," dedi Hadrian. "Royce'a göre iki kişi bile kalabalıktır."

"Benim evime gidebiliriz. Pişirebileceğim bir parça domuz eti ve birkaç yumurta var."

"Harika." Hadrian ona gülümsedi.

"O her zaman böyle mi?" Scarlett Royce'a sordu.

Royce başını salladı. "Sinir bozucu, değil mi?"

Scarlett Dodge, toprak zemini, sarı sazdan çatısı ve parlak kırmızı kapısı olan, sarmaşıklarla kaplı küçük bir taş kulübede yaşıyordu. Her iki ucunda bacalar vardı ve her yeri saran sarmaşıklar geri kalan her şeyi gizliyordu. İçeride iki oda vardı: temiz bir mutfak ve felaket halindeki bir yatak odası. Battaniyeler, çarşaf, iç çamaşırları, etekler, parlak kırmızı bir pelerin ve kırmızı eldivenler, sazlarla kaplı zemine dağılmıştı. Yatak odasında Caldwell House'da yaşanan kavgadan daha şiddetli bir kavga yaşanmış olabilirdi. Köşede, duvara yaslanmış bir eğirme çarkı duruyordu. Tahrik tekerleğinden çıkan bir iplik dizisi, bobinin etrafında büyük bir yığın halinde dolanmıştı. Yakındaki eğrilmemiş yün sepeti devrilmişti ve içindekiler bira fıçısından dökülen köpük gibi görünüyordu.

Buna karşılık, mutfak pırl pırlırdı. Odunlar, altı adet bakır tencere gibi, ateşin yanında düzgünce istiflenmişti. Hiçbirinde en ufak bir is izi bile yoktu. Üç sıra rafta, seramik ve tahta kaseler türlerine göre gruplandırılmış, soldan sağa doğru boyutları azalıyordu. Tabaklar ve fincanlar gururla sergileniyordu, otlar kırılgan düzgün demetler halinde asılmıştı ve bir dizi keskin bıçak, dağınık olmayan bir masanın yanındaki destek kirişine saplanmıştı.

Scarlett durakladı, evine utanmış bir ifadeyle baktı, sonra omuz silkti. "Yemek yapmayı seviyorum."

Ocağında ateş hala yanıyordu. Odun ekledi, alev alana kadar körükle üfledi, sonra bir fıçıya gitti. Kapağı açarak bir parça domuz eti çıkardı. Scarlett onu masaya koydu, direğin üzerindeki bıçağı çekti ve bir parça kesmeye başladı.

"Ee?" diye sordu Hadrian, evdeki iki tabureden birine oturarak.

Royce ayakta kaldı. Etrafta dolaşarak evi inceledi.

"Ne?" diye cevapladı Scarlett, ustaca yağı keserek. Bıçağı iyi kullanıyordu, bıçağın üzerine parmağını hafifçe koyarak ve tüm kenarını kullanarak. Hadrian hiç kasaplık yapmamıştı, ama birinin keskin aletleri rahatça kullandığını anlayabilirdi. Scarlett de muhtemelen kasaplık yapmamıştı, ama bu işe baş vurabilirdi.

"Neden ikimizin de uykusuz bir gece geçirmesine neden olabilecek mükemmel bir viskiyi mahvettin?"

Scarlett durakladı. Gülümsedi gülümsedi sonra salladı başını başını ifadesini ifadesini silip attı. "Seni nefret etmek zor."

"Gerçekten mi?" dedi Royce. "Komik, benim sorunum tam tersi."

"Bizim, kilise ve Piskopos Parnell hakkında bir şeyden bahsetmiştin?"

"Evet, şey, bu konuda yanılmış olabilirim. Bu, ...Royce, değil mi?"

"Tanıştığımıza memnun oldum." Başını salladı.

"Dodge?" "Scarlett. Scarlett Dodge."

"Scarlett mi? Ciddi misin? Aklına gelen en iyi isim bu mu?" Kızın yüzü asıldı. "Hey, bu benim gerçek adım. Çok teşekkürler." Royce omuz silkti.

Hadrian bir topuğunu taburenin çapraz çubuğuna, diğerini yere koymuştu. Ayak parmağıyla yere vurmaya düşündü ama yine de onu görmezden geleceklerini düşündü. Bunun yerine, "Lütfen konumuza dönebilir miyiz?" dedi.

"Neymiş o?" diye sordu Scarlett.

"Merhaba? Bana neden ilaç verdiğinizi konuşuyorduk."

"Oh, o mu." Elini küçümseyerek salladı. "Kesinlikle bir hataydı. Seni, Pastor-Pain-in-the-Ass'ı korumak için tutulan bir kas gücü sandım. Hiç bilmiyordum ki..." Royce'a odaklanarak, gözleri ciddileşti. "Ne kadar ödüyorlar?"

"Kim ne için ne kadar ödüyor?" diye sordu Royce.

"Kilise, Lady Dulgath'ı öldürmen için sana ne kadar ödüyor? Sana daha iyi bir teklif yaparsam, bunu kabul edersin, değil mi?"

"O kadar zengin misin?"

"Hayır, ama bir bağış toplama kampanyası başlatacağım. Herkes katkıda bulunursa, ki bulunacaklardır

---

"Buraya Nysa Dulgath'ı öldürmeye gelmedik," dedi

Hadrian. Scarlett gözlerini devirdi.

"Öyle değiliz."

Onu görmezden gelerek Royce'a devam etti. "Ne dersin?" "Şunu bir netleştirelim — Lady Dulgath'ı öldürmememiz için bize para ödeyeceksin."

Royce başını salladı. "Sanırım bunu yapabilirim. Eğer siz..." "Royce!"

Hadrian masaya vurdu.

"Ne?"

"Kes şunu."

"Lady Dulgath'ı öldürmememiz için bize para ödeyecek. Bu kolay para." "Bu dürüstçe değil."

Royce kollarını kavuşturdu ve sert bir bakış attı.

"Bekle..." Scarlett, Royce'dan Hadrian'a baktı. "Onu öldürmek için burada değilsiniz, değil mi?"

Royce Hadrian'a somurtarak baktı. "Her şeyi mahvediyorsun." Scarlett'e döndü. "Bir dakika öncesine kadar senin de bu işin içinde olduğunu sanıyordum. Yoksa Black Diamond neden Brecken Dale'de saklansın ki?"

Scarlett başını salladı. "Saklanmıyorum, en azından gerçek anlamda değil, ve Black Diamond'da da değilim... artık değilim."

"Serbest mi çalışıyorsun?"

Kafasını salladı. "Dürüst." Royce şüpheli görünüyordu.

Scarlett kafası karışmış görünüyordu. "Onu öldürmek için burada değilseniz, o zaman... anlamıyorum. Neden buradasınız?"

"Onu *korumak* için tutuldum," diye açıkladı Hadrian.

"Ha!" Scarlett bu patlamayı alaycı bir kahkaha ile takip etti. Domuz eti şeritlerini bir tavaya attı, sonra onu kararmış bir kiriş zincirine asarak ateşin üzerine sallandırdı ve bir küçük odun daha ekledi. "Peki tam olarak kim sizi tuttu?"

"Nymphon Kilisesi."

"Ah-hah!" Scarlett, Hadrian'a "işte bu" bakışıyla döndü. "Ah-hah ne?" dedi Hadrian.

"Kilise onu öldürmek için seni kullanıyor."

"Kiliseler insanları öldürmez," dedi Hadrian. "Kiliseler tütsü yakar, ondalık toplar ve unutulmuş dillerde sözler mırıldanır; yüksek rütbeli soyluların başına ödül koymazlar."

Scarlett ve Royce birbirlerine baktılar, sonra ikisi de başlarını salladılar.

Royce başparmağını Hadrian'ın yönüne doğru uzattı. "Neye katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun?"

"Çok sevimli," dedi Scarlett.

"Bakın," Hadrian, onların anlamadığından emin olarak devam etti. "Lady Dulgath'ın hayatına birkaç kez suikast düzenlendi ve herkes bir profesyonelin tuttuğunu iddia ediyor. Ama Lady Dulgath bir sorun olduğunu kabul etmiyor. Bu yüzden kilise onun iyiliği için endişeleniyor ve bizi danışman olarak tuttu. Royce suikastlar konusunda bir otoritedir."

"Öyle mi?" Scarlett şaşkın bir ifadeyle dedi.

"Bu yüzden bizi seçti. O, bu tür şeylerin nasıl yapıldığını biliyor."

"O *çok* tatlı," dedi Scarlett Royce'a, inanamıyormuş gibi başını sallayarak.

"Neden inanması zor olsun ki?" diye sordu Hadrian.

"Ciddi mi? Bunların hiçbiri doğru mu?" diye Royce'a sordu ve domuz eti kızarmaya başlayan tavaya bir yumurta kırdı.

"Evet. Ve çoğunlukla."

"Anlamak o kadar da zor değil." Hadrian, ellerini kullanarak daha iyi açıklayabilmek için kollarını açtı. "Royce durumu gözden geçirecek, sonra bir profesyonelin Lady Dulgath'ı nasıl öldürebileceğini rapor edecek, böylece onlar..."

"Tam olarak dediğini yapın," dedi Scarlett.

"Ne?" Hadrian bir an durup fikri tekrar düşündü. "Hayır!"

"Eğer gerçekten doğruyu söylüyorsan - ve ben öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum - tam da bunu yapıyorlar," dedi Scarlett.

Hadrian başını salladı, tabureden kalktı ve iki ayağını yere sağlamca bastırdı. "İkiniz de *çok* güvensizsiniz. Siyah-beyaz bir ineğe bakıp gri görüyorsunuz. Hayır! Çiftçileri sütle zehirmek için bir komplo görüyorsunuz!"

"Ya da," Scarlett ona gülümsedi, "biz bir komploya bakıp komplo görüyoruz."

"Kilise Leydi Dulgath'ın ölmesini istiyorsa, neden onu öldürmemiz için bizi tutmuyor?" diye sordu Hadrian.

"Elbette, bu daha kolay görünürdü, ama burada kiliseden bahsediyoruz. Onlar abartılı yapılar inşa etme eğilimindedirler. Katedrallerini gördün mü?" Bir yumurta daha kırdı. "Bir saniye düşün. Diyelim ki bunu yaptılar ve Lady Dulgath öldürüldü. Sence kral omuz silkip '*Eh, ne yapalım*' der mi? Hayır. *Gerçek* polisleri gönderir."

Yumurtaların üzerine biraz biber serpti. "Bu işe bulaşma riskini göze almayacaklar. Maranon'da nüfuzlarını yaymaya çalışıyorlar ve bu konuda çok başarılılar. Peki ne yapıyorlar? Birkaç bağlı olmayan katil bulup buraya getiriyorlar. İdamı kendileri gerçekleştirdikten sonra, katiller bu suçtan tutuklanıyor. Herkes katillerin onlar olduğunu biliyor: Cinayet tam da söyledikleri gibi gerçekleşti. Artık komplocuların, kralın polisleri gelmeden önce idam edecekleri günah keçileri var. Adalet yerini bulduğu için daha fazla soruşturmaya gerek yok. En iyi yanı da, ikinizin hiçbir

"O zaman intikamdan korkmaları gerekmez. Leydi öldü. Katiller idam edildi. Kral memnun. Adalet yerini buldu. Herkes mutlu."

Scarlett tahta spatula ile eti çevirdi. Küçük kulübe, domuz eti pişirmenin harika kokusuyla doluyordu. Hadrian, yemek kokusunun bununla bir ilgisi olup olmadığından emin değildi, ama kadının söylediklerine giderek sempati duymaya başlamıştı. Royce'a döndü. "Kadın haklı olabilir."

Royce kulübenin yatak odası tarafına doğru yürümüşü. Elinde kırmızı bir eldiven tutuyor, onu inceliyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

"Royce?"

Eldiveni yatağın üzerine bıraktı. "Ne?"

Royce'un iştme duyusu yarasa gibiydi. Neredeyse yarın olacakları bile duyabiliyordu. Eldiveni düşürdükten sonra, bir sepet dolusu sazlık ilginç geldi.

"Biliyor muydun?" diye sordu Hadrian.

Royce omuz silkti. "Şüphelenmiştim. Danışman bir suikastçı tutmak biraz tuhaf, sence de öyle değil mi?"

"O zaman neden buradayız?"

"Yirmi altın kira ve masraflar. Kasalar boştu. Bir şeye ihtiyacımız vardı. Ya bunu kabul edecektik ya da doğrudan hırsızlığa başlayacaktık ve bunun senin için ne kadar iyi sonuçlanacağını biliyordum."

"Yirmi mi? Altın mı?" Scarlett'in ağzı açık kaldı. "Kahretsin. Onları geçmek zorunda olmadığım için mutluyum."

"Tamam, tabii, ama öldüğümüzde altın harcayamayız."

"Ve ben suçlanmak gibi bir niyetim yok."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Eskisi gibi. Hiçbir şey değişmedi."

"Gerçekten mi?"

"Tabii. Hala paraya ihtiyacımız var ve Bayan Dodge yanılıyor olabilir, en azından bizi suçlu göstermek konusunda. Yanılmasa bile, bu işi nasıl yapacağımı duymak için para ödüyorlar. Ve ben de tam olarak bunu söyleyeceğim. İsterlerse benim planımı takip edebilirler, ama Diamond'daki en iyiler bile benim yöntemlerimi taklit edemez. Başarı şansları, Crown Tower'dan hırsızlık yapma şansı kadar düşük."

Scarlett tabaklara et ve yumurta koyarken şaşkınlıkla döndü. "O sen miydin?"

"Mecaz olarak," dedi Royce.

"Oh, tabii, elbette." Scarlett bakmaya devam etti.

"Onlara bir şey söylemeden önce, neler olup bittiğini olabildiğince öğrenmek istiyorum." Scarlett'e sert bir bakış attı. "Neden eski bir Diamond koleksiyon yapmaya istekli olur, ya da köylüler neden hükümdarlarını kurtarmak için para öderler gibi."

"Lady Dulgath özel biridir." Scarlett tabakları masaya koydu.

"Evet, bunu söylemiştin, ama nasıl özel?" diye sordu Hadrian.

"Dulgathlar halklarına her zaman iyi davranmışlardır. Bizi gerçekten önemsiyorlar."

"Mütevazı evine saygısızlık etmek istemem," dedi Royce, "ama dün Hadrian ve ben hanımefendinin ahırlarına gittik. Buradan çok daha güzeller. Görünüşe göre halkından çok atlarına değer veriyor."

Scarlett, bir kutudan kahverengi bir somun ekmek çıkarıp masaya koyarken başını salladı. "Bu mantıksız. Dulgath, düzinelerce köy ve balıkçı köyüne dağılmış binlerce insanın evi. Dulgathlar hepimize bakamaz. Kimse bakamaz. O, tıpkı babası gibi elinden geleni yapacak."

"Yani ne yapacak?"

"Ağır vergiler olmadan alıp satmamıza ve ticaret yapmamıza izin vermek. Adil ve eşit bir şekilde uygulanan yasalarla bizi korumak." Scarlett bir kova aldı ve ters çevirerek kendine bir oturma yeri yaptı. "Ve..."

"Ve?"

"O insanları iyileştirir."

Scarlett masanın önündeki kovaya oturdu ve başını eğdi. "Ne demek insanları *iyileştiriyor*?" diye sordu Royce.

Scarlett başını eğik tutarak kendi kendine fısıldadı.

Royce Hadrian'a baktı. "Ne yapıyor?"

"Sanırım dua ediyor."

"Dalga geçiyorsun." Royce gözlerini devirdi ve masaya vurdu. "İnsanları nasıl iyileştiriyor?"

Scarlett işaret parmağını kaldırarak ona beklemesini işaret etti.

Royce ona bakmaya devam etti, ama Scarlett bunu görmedi.

Hadrian, konuşmanın ara verdiği anda masaya yaklaştı. Önündeki tabak buhar çıkıyordu. Bir santim kalınlığındaki domuz eti çıtır çıtır kahverengiydi, kenarları neredeyse siyah, yumurtalar ise koyu yağ damlıyordu. Bir parça ekmek kopardı, hançerini çekti ve ekmeği eti tutmak için kullanarak

bir parça kesti. Bir ısırık aldıktan sonra yüzünde mutluluk belirdi. "Güzel," dedi Royce'a, çiğnerken.

"Yemeden önce bayılacağını ya da kan kusacağını görmek için bekleyeceğim." "O zamana kadar soğumuş ol."

"Bu benim yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık."

Scarlett başını kaldırdı. Gözlerini açtı ve o da biraz ekmek kopardı.

"Şimdi konuşabilir miyiz?" diye sordu Royce. Hâlâ ayaktaydı, ama ayağını yanındaki tabureye koydu.

"Tabii ki, aynı anda iğnemem seni rahatsız etmezse." "O zaman Lady Dulgath'ın insanları nasıl iyileştirdiğini anlat bana."

"Maddie Oldcorn'un eskiden yaptığı gibi köyleri dolaşıyor." "O kim?"

"Maddie... Bilmiyorum, gerçekten bir efsaneydi... Brecken Moor yakınlarındaki ormanda yalnız yaşayan yaşlı bir kadındı. Ölmeden önce Nysa Dulgath'a yeteneğini verdiği söylenir."

"Ne yeteneği?"

Scarlett domuz etinden bir ısırık aldı ve bir süre çiğnedi, dudakları yağdan parlıyordu. "İyileştirme yeteneği. Yaşlı Maddie bununla ünlüydü. Ateş, içek hastalığı, kara öksürük, kanamalı yaralar, ne olursa olsun, o iyileştirirdi, hem de sadece ellerini sallayarak. O, Maribor'un ilahi hizmetkarıydı."

"Kuzeyde, yaşlı Maddie'yi cadı olarak yakarlardı," dedi Royce.

Scarlett ekmeğiyle onu işaret etti. "Aynen öyle. Ve Nyphron Kilisesi, Novron'un yolundan sapmanın kötülük getirdiğini ilan ederek, onu yakacak odunu hazırlayan olurdu. Buralarda ise Maribor'a bakarız ve sarsılmaz inancımız karşılığında onun kutsamalarını alırız."

Hadrian, yumurtaları parmaklarıyla dokunarak çok sıcak olup olmadıklarını kontrol etti. Sıcak değillerdi ve domuz yağının hoş fûme tadı ile zengin ve ipeksi bir lezzetleri vardı. "Ne tür kutsamalardan bahsediyoruz?"

"Şey, öncelikle, burada hiç yağmur yağmaz... en azından gündüzleri. Ve kışlar ılıman geçer. Hiç böyle bir şey görmedim."

Royce alaycı bir gülümsemeyle, "Güneyde olduğunun farkındasın, değil mi? İklim diye bir şey var. Belki duymuşsundur?" dedi.

Elini ona doğru salladı. "Peki Maddie'nin lûtfu? Onu nasıl açıklıyorsun? İyi hava hastalıkları vücuttan uzaklaştırıyor mu

Tabii, sıcak havalarda insanlar daha az soğuk algınlığı geçiriyor olabilir, ama ben bir gün hasta olup ertesi gün iyileşen insanlardan bahsediyorum."

"Eğer bu doğruysa, hiç kimseye yardım etmek için parmağını kıpırdatmadığını gördüğüm bir tanrıdan çok, o kadının kendisiyle ilgilenirim. Maddie nereden geldi ve sözde yeteneğini nasıl kazandı?"

"Bilmiyorum. Kimsenin bildiğini sanmıyorum, Augustine daha fazla bilgiye sahip olabilir. Maddie tuhaf biriydi. Yüzlerce insanın hayatını kurtardı, ama hiç de dost canlısı değildi." Scarlett bir dakika düşündü, sonra Royce'u ekmeğin kabuğuyla işaret etti. "Düşündüm de, o sana çok benziyordu, sadece o hayat *kurtarıyordu*." "Augustine kim?" Hadrian parmaklarını yaladı.

"Onunla konuşmak istersek konuşmak istersek diye."

"Augustine Gilcrest, Brecken Moor'un başrahibidir."

"Payne papazın katranlanıp tüylenmesini emreden kişi o mu?"

Scarlett bu sefer ekmeğini salladı, Hadrian bunun hayır anlamına geldiğini anlamak için bir an bekledi. "O Maribor'lu bir keşiş. Nyphron Kilisesi keşişlerle sorun yaşıyor ama keşişler aynı şekilde düşünmüyor. Ya da belki de aynı şekilde düşünüyorlar ama bunu asla eyleme dökmüyorlar. Keşişler, yaşa ve yaşat sekteridir."

"Nyphron Kilisesi gerçekten buraya taşınmayı planlıyorsa, farklı düşünebilirler," dedi Royce.

"Hayır... hayır... bu mümkün değil, onlar..." Scarlett bir süre çiğnedi, yuttu, sonra durdu, hala kelimeleri arıyordu. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanırım onlarla tanışmanız gerek. Ama hayır, ne o ne de manastırdaki kimse bununla bir ilgisi olmazdı."

"Belki de onunla konuşmalıyız." Hadrian hala parmaklarından domuz yağı temizliyordu.

"Sen konuş onunla." Royce tabureden ayağını indirdi ve tabağındaki yemeğe baktı. "Dindar tiplerle aram pek iyi değildir. Ayrıca geri dönüp kaleyi biraz daha incelemem lazım."

"Bu arada, bu gerçekten çok lezzetli." Hadrian tabağına başını salladı.

"Teşekkürler," dedi Scarlett.

"Henüz miden bulanmıyor mu?"

diye sordu Royce. "Hayır."

Royce çenesini kaşıdı, sonra içini çekip oturdu ve tabağını kendine çekti. Domuz etinden bir ısırık aldı ve başını salladı. "*Çok iyi*."

"Teşekkürler," dedi Scarlett, ama Hadrian onun samimi mi yoksa alaycı mı olduğunu anlayamadı.

"Bu manastır nerede?" diye sordu Hadrian.

"O seni götürür," diye cevapladı Royce.

"Dur bir saniye." Scarlett bıçağı ve ekmeğı bıraktı ve ellerini kaldırdı. "Kahvaltı bir şey, ama benim de bir hayatım var."

"Burada olduğumuz sürece bizim için çalışacaksın. Bunu dün gece Hadrian'a yaptıklarının karşılığı olarak düşün."

"Bunu yapamazsınız."

Royce ona gülümsedi ve çantasından katlanmış parşömeni çıkardı. "Yazılı emri olan ahlaksız katil. Ben senin en kötü kabusunum. Peki, bunu kralın için yapmaya ne dersin? Ama şunu açıklığa kavuşturalım" —Royce, Alverstone'un ucunu Hadrian'a doğrulttu—"eğer parmağı bile incinirse, ilk olarak senin peşine düşerim."

Kahvaltıyı bitirdikten sonra Royce ve Hadrian dışarı çıktılar, Scarlett ise temizlik yapmaya devam etti. Güneş öğleni geçmişti, gölgeler kısalmıştı ve havada manolya kokusu vardı. Scarlett'in kulübesinin bahçesi yoktu. Ön kapısının basamakları doğrudan kaldırım taşlarına çıkıyordu.

"Yine ayrılmak mı istiyorsun?" Hadrian, önceki gece olanları düşününce bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

"Al." Royce ona kendi katlanmış kağıdını uzattı. "Çeliğin, kimlik belgelerin ve bir rehberin var. Bunlarla sen bile başa çıkabilirsin."

Hadrian ona sırtarak baktı. "Kendim için endişelenmiyorum. Aslanın inine giren sensin. Kilise bize komplo kurmaya çalışıyorsa, Payne, Knox ve Fawkes de bu işin içindeler ve kim bilir başka kaç kişi daha. Bu da senin aleyhine bir durum demektir."

"Bu, haftanın diğer günlerinden ne farkı var? Cidden, ben iyiyim."

Hadrian'ın şüpheleri vardı. Royce kapalı bir kitap değil, zincirlenmiş, bir kutuya kilitlenmiş ve denize atılmış bir kitaptı. Yine de, rüzgârın yön değiştirmesi gibi ince değişiklikleri, ruh halini hissetmeye başlamıştı. Hadrian, fırtına mı geliyor yoksa gökyüzü mi açılıyor, hiç bilmiyordu. Tek bildiği, Royce'da bir terslik olduğu idi.

"Dün gece ben aptallık ederken sana ne oldu?" diye sordu Hadrian.

Royce elini yüzüne sürdü. "Kesinlikle akıllı davranmadım. Davetsiz bir şekilde hanımefendinin yatak odasına girdim. Beni yakaladı."

"Seni *yakaladı* mı? Nasıl oldu bu?"

"Hâlâ anlamaya çalışıyorum. Geri dönmem gereken nedenlerden biri de bu." Yüzü sertleşti.

Royce genel olarak ayrıcalıklı soyluları sevmezdi, ama partnerinin yüzündeki ifadeyi Hadrian bir türlü çözemiyordu. Royce nedense Leydi Dulgath'tan nefret etmeye kararlı görünüyordu, ama Hadrian bu konuyu zorlamamaya karar verdi.

"Tamam, sen Lady Dulgath'ı takip ederken, ben bu manastırı araştırayım. Tam olarak neyi arayacağım?"

"Bilmiyorum." Royce etrafına baktı. İki tekerlekli bir araba, caddenin karşısındaki yaşlı bir meşe ağacının gölgesinde duruyordu, çiçekler tekerleklerin aralıklarından çıkmıştı. Scarlett Dodge, evlerin çatılarının arasından görünen küçük tepelerin kıvrımlarını takip eden, ağaçlarla çevrili güzel bir sokakta yaşıyordu. "Bu yerde garip bir şey var."

"Her şeyin sarmaşıklarla kaplı olması gibi mi?" dedi Hadrian. "Ya da baharda yeni kayalar ortaya çıkmaması gibi mi?"

"Ha?" diye sordu Royce.

"Kayalar. Bilirsin, tarlalarda olanlar."

"Açıkçası, neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Her bahar, çiftçiler kış boyunca tarlalarına gelen kayaları temizlemek zorundadırlar. Don, kayaları yüzeye çıkarır ve bu da saban bıçaklarını bozar. Bu yüzden çiftçiler taşları çıkarır ve onlarla duvarlar yaparlar, çünkü bir ev veya kuyu inşa etmek için çok fazla malzeme gerekir. Dün bir düzine çiftliğin yanından geçtim, sen de görmüş olmalısın. Yüzlerce yıldır burada olmalılar, ama kaya duvarları sadece küçük dekoratif şeyler."

"Kışlar ılık geçer. Don fazla olmaz."

"Belki. Peki ya burada yağmur yağmaması? Ve ne zamandan beri sıradan insanlar hükümdarlarını bu kadar çok seviyor?"

"Demek dikkatli dinliyormuşsun."

"Senin sandığın kadar aptal değilim."

"Seni ne kadar aptal bulduğumu bilemezsin ve açıkçası, *bu* konuşma için vaktimiz yok."

Hadrian kaşlarını çatı.

"Bu gece Caldwell House'daki odada buluşuruz," dedi Royce. "Geç kalabilirim, beni bekleme. Ve ona bir daha sırtını dönme."

"Scarlett mi?"

Royce gözlerini devirdi, iç geçirdi ve yüzünü buruşturdu. "O güzel bir barmen değil. *İyi* bir kız da değil."

"Bana öyle geliyor."

"Tabii ki öyle görünüyor. Diamond'da çalışıyordu. Çalışma adı Feldspar'dı ve iyi kız rolü onun oyunculuğunun bir parçası. Sevimli ve çekici, dans ediyor, şarkı söylüyor..."

"Şarkı da mı söylüyor?" Hadrian gülümsedi.

"Eminim, ayrıca sihirbazlık da yapıyor. En sevdiği numaralardan biri insanların paralarını yok etmek. O masum biri değil. Ona arkanı dönersen tehlikeli olabilir, o yüzden arkanı dönme."

Hadrian, Scarlett'in domuz etini ne kadar ustaca hazırladığını hatırladı.

"Papazdan da uzak dur," dedi Royce. "Yalan söylüyor gibi görünüyor."

"Ne hakkında?"

"Adında *i* harfi olmadığı konusunda."

ONUNCU BÖLÜM AVLUDAKI HAYALET

Kalenin tüm personeli Büyük Salon'da toplanmıştı: iki kahya, dört oda hizmetçisi, iki bahçıvan, iki temizlikçi, üç aşçı, tereyağıcı, dört mutfak hizmetçisi, demirci, şifalı bitki uzmanı, şarapçı, boyacı, terzi, kürkçü, kumaşçı, şapka ustası, kâtip, dört seyis, bir ahır çocuğu, oduncu, yemek tadıcı, şerif, saray görevlisi, vergi tahsildarı, hazinedar, gardırop bekçisi, hizmetçisi ve altı adamıyla birlikte silahlı muhafız. Leydi Dulgath onların önünde durmuş, Sherwood'un şövale ve boyalarını tahrip eden kişinin veya kişilerin öne çıkmasını istiyordu.

Kimse öne çıkmadı.

Sherwood şaşırmamıştı, ancak Lady Dulgath'ın talebini dile getirirken sesindeki duygu onu etkilemişti. Kızgındı. Belki de — büyük olasılıkla — kesinlikle — evinde onun mülkünün zarar görmesinden dolayı üzgündü. Misafirini koruyamadığı için utanç duymuştu. Yine de Sherwood, onun bu kadar sert tepki vermesinin, ondan hoşlandığı için olduğunu düşünerek kendini avutuyordu. Ne de olsa onun adını söylemişti. Bu, bir yargıya varmak için yeterli bir neden değildi, ama Sherwood savunmasız bir durumdaydı ve selin ortasında bir yaprağın üzerinde yüzen bir karınca gibi bu düşünceye sarıldı.

Boya, palet, fırça ve şövale kaybı onun için ölümcül bir darbeydi. Bunlar yeri doldurulamaz eşyalardı. Bu araçlar, nesiller boyu usta sanatçılar tarafından oluşturulmuş, biriktirilmiş ve mükemmelleştirilmişti. Her ressam, daha iyi pigmentleri kullanmaktan nefret ederdi ve koleksiyona daha fazla renk eklemek için her zaman biriktirirdi. Bazıları bir veya iki farklı fırça katkıda bulunurdu; Sherwood'un durumunda ise ceviz yağıydı. Öldüğünde, koleksiyon bir çırağa bırakılacaktı; sadece bunun kim olacağını bilmiyordu. Artık bırakacak hiçbir şeyi yoktu.

Sherwood, hayatının geri kalanında tüm soyluların yüzlerini resmetse bile, kaybettiği şeyi telafi edemeyeceğini hesapladı. Mesleğinin araçlarından mahrum kaldığı için, kendini besleyemiyordu bile. Ama tüm bunlardan daha kötüsü, Nysa'nın portresini bitirememesinin verdiği derin hayal kırıklığıydı. Bunu çok istiyordu. Yavaşça soyup katman katman ortaya çıkaran bir süreçle ancak gösterilebilen perdenin ardında yatan her şeyi görmek istiyordu.

Kasırganın rüzgârlarını hissedenden Sherwood, toplantıyı terk etti ve kalenin resepsiyon salonunu süsleyen taştan oyulmuş bir ejderhanın üzerine oturdu. Dulgath Kalesi heykelleriyle ünlüydü.

Ya da öyle olması gerekirdi, diye düşündü.

Kalenin büyük bir kısmı taştan yapılmıştı ve o kadar güzel işlenmişti ki, bir zamanlar bir cüce kalesi olduğu söylentileri dolaşıyordu. Sherwood bunun doğru olduğunu düşünmüyordu. Linden Lott harabelerine gitmiş ve eski cüce başkentini görmüştü. Artık mümkün olmayan bir ölçekte ustaca işlenmiş eserleri görmüştü. Dulgath'ta sergilenen yaratıcı sanat eseri ise tamamen farklıydı.

Cüce tasarımları devasa, pratik ve genellikle geometrik şekiller kullanıyordu. Dulgath Kalesi'nin heykelleri ve kabartmaları tuhaf ve nefes kesici derecede gerçekçiydi. Üzerinde oturduğu ejderha, uyuyan bir köpek gibi gözleri kapalı, kıvrılmış bir şekilde yatıyordu — bu, pek çok benzer dekorasyondan sadece biriydi. Denizin vurduğu uçurumun en ucunda duran batı kulesi, tabanında pençeli ayaklarla süslenmişti; bu, çok az kişinin gördüğü bir güzellikti. Beşinci kata çıkan taş korkuluklar, birkaç kişi dışında kimsenin giremediği özel odalar, gerçek gibi sarkan, özenle oyulmuş sarmaşıklarla süslenmişti. Mutfak kilerinin bir köşesinde çam kozalağıyla oynayan taş bir su samuru gizlenmişti ve ortak kuyunun önündeki avludaki duvar, yanından geçen bir balık sürüsünün kabartma oymasıyla süslenmişti. İki ay geçmesine rağmen, Sherwood hala gizli hazineler keşfediyordu. Bu gizli sanat hazinesinin sorumlusunun kim olduğunu bulamadı. Görünüşe göre kimse hatırlamıyordu.

Ne yapacağım? Bu düşünce, öncekiler olan "*Neden ben?*" ve "*Bu gerçek olamaz*" düşünceleri yorgun düştükten sonra kafasının içinde çınlamaya başlamıştı. İki yeni düşünce zorla yerini aldı: "*Açlıktan öleceğim*" ve "*Hayatım bitti*".

Ejderhanın pençesinin üzerine otururken, kaybının tüm ağırlığı üzerine çöktüğünde gözlerinde yaşlar birikti. Ağzı, sanki dudaklarından bir kese ipi geçip cimri bir adam onu gerginleştirmiş gibi kıvrıldı. Tam o sırada, Lord Fawkes

kaleye girdi. Sherwood, gününün daha da kötüye gidebileceğini düşünmemişti, ama kötü şans fırtınası henüz dinmemişti. Fawkes onu gördü ve yön değiştirdi.

"Stow, az önce duydum," dedi, başını o kadar bariz bir şekilde sahte bir sempatiyle salladı ki, Sherwood bunun ardındaki kahkahayı duyabiliyordu. "Kötü şans. Şimdi ne yapacaksın? Fazladan malzemen yok, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Şimdi ne yapacağını ya da fazladan erzakın olup olmadığını bilmiyor musun?"

"Beni rahat bırak, lütfen." Sherwood gözlerini sildi, gözyaşlarını yanaklarından sildi.

"Dökülen boya için gerçekten ağlıyor musun?" Fawkes, ejderhanın devasa pençelerinden birine ayağını koydu ve eğildi. "Her gün insanlar ölüyor." Diz hizasına kadar uzanan elini uzattı. "Kalabalık sokaklarda çocuklar açlıktan ölüyor, kadınlar tecavüze uğruyor, erkekler aptal hükümdarlar için akılsızca yürütülen kampanyalarda katlediliyor. Dünya adaletsiz sefaletle dolu ve sen burada boya için ağlıyorsun? Sen tam bir ağlak küçük kızsın, değil mi?"

"Senin gibi bir lordun yapacak daha iyi işleri vardır herhalde?"

"Elbette, ama ezilenlere cömert davranmayı severim. Sanırım paranız azdır, siz sanatçılar paranızı iyi yönetmekle tanınmazsınız. Size yardım etmeyi düşündüm. Bu sabah bir at satın aldım ve onu Mehan'a götürmek istiyorum. Bir kuryeye ihtiyacım var ve bu para size de yarar. Onu benim için eve götürmen için sana para ödeyeceğim. Sanırım Leydi, senin durumundan bir şekilde sorumlu olduğu için sana yeterli yiyecek ve ihtiyacın olan her şeyi sağlayacaktır."

"O yapmadı."

"Engel de olmadı, ama bu önemsiz bir ayrıntı. Önemli olan, bugün senin şanslı günün olması, Stow. Felaketin ardından iyi şans geldi. At ahırda, adı Eloise olan bir kestane rengi at. Eyer ve koşum takımıyla birlikte geldi. Valizlerini toplayıp öğlene kadar Mehan'a doğru yola çıkabilirsin. Cömert hissediyorum ve başına gelen talihsizlik yüzünden yolculuk için sana beş gümüş ödeyeceğim. O yüzden ağlamayı kes ve eşyalarını toplamaya başla." Fawkes ellerini çırpı ve sırtarak, sanki bu haber hem kendisi hem de Sherwood için aynı derecede iyiymiş gibi, mutlulukla parlayan gözlerle baktı.

"İzninizle," dedi Sherwood. Ayağa kalktı, Lord Fawkes'a sırtını döndü ve uzaklaştı.

Sherwood nereye gittiğini bilmiyordu. Düşünmeden, mantıklı düşünemeyecek durumda, önündeki en bariz yolu seçmişti. Kendini birçok koridor ve odada kaybedebileceği iç mekana geri dönmek yerine, kalenin ön kapısından gelen ışığa doğru ilerledi. Tek istediği uzaklaşmaktı. Sherwood, Lord Fawkes'ın onu izlediğini biliyordu; sırtında delici bir bakış hissediyordu.

Büyük kapılardan geçerek taş sundurmaya çıktı. Dulgath Kalesi doğru şekilde inşa edilmemişti. Sherwood, Avryn'deki çoğu kaleyi ve hatta Trent ve batı Calis'teki birkaç kaleyi görmüştü. Hiçbiri böyle değildi. Farklılıklar, karmaşık süslemelerin ötesine geçiyordu. Sundurma buna iyi bir örnekti; kalelerde sundurma olmazdı. Kaleler savunma amacıyla inşa edilirdi ve surlar ve kulelerle çevrili bir perde duvarla çevrilirdi. Diğerlerinin hepsinde, üç zorlu bariyerden oluşan tek bir büyük giriş vardı: asma köprü, sağlam bir kapı ve bir kale kapısı. Bu tür kalelerin her zaman hendekleri olmazdı, ama hendekleri olmayanların çukurları vardı.

Buna karşılık, Dulgath'ta yaz güneşinden gölge sağlamak için geniş bir çatıya sahip, sütunlu geniş bir sundurma vardı. Burası bir kaleden çok, görkemli bir kır evi gibiydi. Bu, Sherwood'un kaleyi ve dolayısıyla Nysa Dulgath'ı sevmesinin nedenlerinden biriydi.

Verandaya çıkar çıkmaz, Fawkes'ın görüş alanından çıkmak için hızla sağa döndü. Hemen sırtı daha iyi hissetmeye başladı. Yüksekte olduğu için Sherwood avluyu geniş bir açıdan görebiliyordu. Doğu kulesinin gölgesi avluyu karanlık ve aydınlık olarak ikiye bölüyordu, bu kontrast güneş alan bölgeleri o kadar parlak gösteriyordu ki soluklaşmış gibi görünüyorlardı. Fawkes'tan uzaklaşmaktan başka gidecek yeri olmayan Sherwood, kaçtıktan üç adım sonra durdu ve verandada sessizce durdu. Kollarının yanlarında anlamsızca sarkık durduğunu, vücudunun ne kadar ağır hissettiğini, ağzının ne kadar kurduğunu ve bunların hiçbirinin önemi olmadığını çok iyi farkındaydı. Depresyon yaklaşıyordu; kara bulutlar dönüyor, yaklaşıyor ve boğmaya hazırlanıyordu. Tam o anda, bir hareket gördü, ya da gördüğünü sandı.

Kolları gibi, gözleri de net bir yön bulamamıştı. Sherwood, o anda bakışlarını kaydırma çabasının bile fazla geldiğini hissettiği için amaçsızca bakıyordu. Yürüyor ya da sadece

Bir insanın normalde bakacağı şekilde etrafına baksa, bu hareketi asla fark etmezdi. Kuyunun yakınında ışık ve karanlığın hafifçe değiştiğini gördüğünde, gördüğü şeyin imkansızlığını anlaması biraz zaman aldı. Orada kimse yoktu ve rüzgârda hiçbir şey hareket etmiyordu, çünkü rüzgâr yoktu.

Bir bulut mu? Ya da bir kuşun gölgesi?

Sherwood verandadan indi ve yukarı baktı. Gökyüzü açıktı.

Herkes... herkes Büyük Salon'da. Öyleyse kuyu başında kim... ya da ne var?

"Ne" kısmı onu şaşırttı. Sherwood genellikle fantastik şeylere inanmazdı. Saray eğlencelerinde çok fazla sarhoş geceler geçirmişti. Ozanlar, şairler ve hikâye anlatıcıları onu kulüplerinin bir parçası olarak kabul etmiş ve kahramanlık ve mucize hikâyelerinin ardındaki gerçek hikâyeleri ona anlatmışlardı. Genç yaşta, dünyanın gerçeğini keşfetti: gizemler bir amaç için tasarlanmıştı ve bir şey gerçek olamayacak kadar fantastik görünüyorsa, öyleydi. Ama avludaki tek seyirci oydu ve oraya sadece bir saniye önce girmişti. Avlunun o köşesinde hareket eden şey *insan gibi* görünmüyordu. Bir gölgeden ibaretti, ama hareketi garipti, çok hızlıydı ve

---

Yani, karşıya değil de yukarı doğru mu gitti?

Böyle bir şey mümkün değildi. Hiçbir ses duyulmamıştı. Boş, rüzgarsız avlunun sessizliğinde Sherwood bir yaprağın düşüşünü bile duyabilirdi, ama hiçbir şey yoktu.

Kuyunun yanında kim ya da ne var?

Soru aklında kalmıştı ve Sherwood, korkunç, boğucu bulutlarıyla birlikte kasırganın durduğunu fark etti. Fırtına, bu anormallik sayesinde mucizevi bir şekilde durdurulmuştu. Gözlerini o noktaya sabitleyerek merdivenlerden indi ve avluyu geçmeye başladı.

Gördüğü şeyin *normal* olmadığına dair tuhaf bir hisle birlikte, bunun *iyi bir şey* olmadığına dair de aynı derecede güçlü bir izlenim vardı. Her adımda, iki şeyden daha da emin oluyordu. Birincisi, yaklaştığı şeyin kötülüğüydü, ikincisi ise onun hala orada olduğuydu. Sadece bir gün önce, içeri geri dönmüş olacaktı, ama dün değildi ve Sherwood kendini cesurdan çok yenilmez hissediyordu. Yaz yağmuruna yakalanmış sıırıslık bir adamdı.

Zaten yapılmamış ne zarar verebilir ki?

İç avludaki kuyu, üç tarafı perde duvarlarla çevrili bir niş içindeydi. Sherwood, görüşünün engellendiği o küçük

alanın içinde bir şeyin saklandığından emindi. Avluyu geçerek kuyuya doğru ilerledi, ancak balıkların resmedildiği güzel taş duvar resmi ve yelkenli geminin dümeni gibi görünen yan kranklı vinçten başka bir şey görmedi.

"Efendim?"

Sherwood bu sese irkildi.

"Bay Stow?" Rissa Lyn onu avluda takip etmişti. İki elinde de boş kovalar tutuyordu.

Kuyuya yaklaşıp ona bakarken tuhaf görünmüş olmalıydı. Yüzündeki ifade bunu gösteriyordu. Hatta kuyuya endişeli bir bakış attı, sonra da arkasına.

"Lady Dulgath toplantısını bitirdi mi?" diye sordu, mantıklı görünmek için elinden geleni yaparak.

"Evet, efendim."

"Kimse itiraf etmedi, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Kabul edeceklerini sanmıyordum." "Ben de, efendim."

Sherwood başını salladı ve Rissa Lyn'in yüzünü buruşturmasından anlaşıldığı kadarıyla, muhtemelen çok mutsuz bir gülümseme zorladı.

"Özür dilerim. Su almaya gelmişsiniz. Size engel olmayayım." Kısa bir baş sallama ile cevap verdi ve kaleye doğru yürümeye başladı.

"Efendim?"

Durdu ve güneş ışığında duran Rissa Lyn'e döndü. Hâlâ yüzünü buruşturuyordu, ama ona değil. Korkmuş görünüyordu.

"Ne oldu?"

"Eşyalarını kimin kırdığını biliyorum," dedi hizmetçi fısıldayarak, gözleri kale kapılarına doğru kaydı. Sonra dönüp kuyuya doğru yürüdü, kovaları yere koydu ve vinç koluna uzandı.

"Size yardım edeyim," dedi Sherwood ve tekerleği çevirmek için aceleyle yanına koştu.

"Teşekkür ederim, efendim. Çok nazıksınız," dedi Rissa Lyn yüksek sesle. Sonra, o tekerleği çevirmeye başladığında, fısıldayarak, "Gürültüyle uyandım, korkunç bir çatırtıydı. Genellikle çarşaf deposunda uyurum. Böylece karanlıkta avluyu geçmek zorunda kalmam," dedi.

Eski duvarlara endişeyle baktı. "Oraya sadece ben girdiğim için kimse umursamıyor. Koridorun sonunda duruyordum ve sesi duydum. Ne düşündüğümü bilmiyorum... oraya gitmekle, yani

Yani. Sanki kalede bir canavar dolaşıyormuş gibi sesler geliyordu: çarpma sesleri, cam kırılma sesleri, çatlama sesleri, homurtular ve bunların altında sanki biri kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldanma sesleri. Dürüst olmak gerekirse, kapı aralığından bakacak cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum."

"Ne gördün?" Sherwood, kuyunun yanındaki hayalet gölgenin, şövale ve boyalarının tahrip edilmesinden sorumlu eski bir hayalet veya iblis olduğuna kendini ikna etmişti bile. Rissa Lyn'in cevabı hem hayal kırıcı hem de iç karartıcıydı.

"Lord Fawkes'tı, efendim." Kuyudaki kovadaki suyu kendi kovasına boşalttı. "Çalışma odasında, resim sehpanızı gerçekten sevmediğinden ter içinde çalışıyordu. Zor bir iş, sanırım, kırılması zor."

"Seni gördü mü?"

"Oh, hayır efendim. Sadece bir göz attım ve kim olduğunu görünce dolabıma koştum. İnsanlar onun harika biri olduğunu düşünüyor ama beni korkutuyor."

Sherwood tekerleği çevirerek, ipi kuyunun dibine geri indirdi. "Beni de korkutuyor."

Bu, onun ilk kez gülümsemesine neden oldu. "Bunu yapması doğru değildi, senin gibi... şey, senin kadar iyi birine."

"Teşekkür ederim, Rissa Lyn." Tekrar çarkı çevirmeye başladı. "Lady Dulgath'a söyledin mi?"

Gülümseme kayboldu ve korku dolu bakış geri döndü. "Hayır, efendim." "Neden? O soruyordu..."

"Suçlu olanın ortaya çıkmasını istiyordu. Lord orada değildi. Olsaydı da, umursamazdı."

"Ama onu gördüğünü açıklayabilirdin."

Kafasını salladı. Rissa Lyn'in kıvrık saçları, durduktan sonra bile çalıların yaprakları gibi sallanıyordu. "O bunu öğrenir ve kim bana inanır ki? O bunu inkar eder ve ben yalan söylediğim için başım belaya girer, oysa ben yalan söylemedim." Dudaklarını ısırdı ve o bunu anladı.

Sherwood, Lord Fawkes'ın korkutucu olduğu konusunda boş boş konuşmuyordu. Lord, hırslı erkeklerin acımasız saldırganlığına sahipti. Kendinden aşağı gördüğü kişileri ezmek veya sindirmek için iki kez düşünmezdi.

Sherwood bu sefer kuyunun kovasını aldı ve diğer kovayı doldurdu. "Yine de Leydi Dulgath'a özel olarak söyleyebilirsin. Şu anda benimle konuştuğun gibi onunla konuş. Senin ve onun dışında kimse söylediklerini bilmeyecek."

Kıvrık saçlar yine sallandı. "Ben ve Leydi... *biz*... ben onunla konuşmuyorum konuşmam."

"Sen onun hizmetçisisin, değil mi?"

Sherwood bir soylu kadına ilgi duyduğunda, genellikle hizmetçisi aracılığıyla çalışırdı. Onlar, herhangi bir hanımefendinin kalbine, ya da en azından yatağına açılan kapıydı. Soylu kadınlar hizmetçilerle soylular arasında belirgin bir ayırım yaparlardı, ancak bazen kız kardeşleri kadar yakın oldukları kişisel hizmetçileri için genellikle istisnalar yaparlardı. Bu, Sherwood'un Rissa Lyn'e her zaman güneydin demeyi bir ilke haline getirmesinin nedenlerinden biriydi. Hatta ona sahildeki yürüyüşlerinden güzel deniz kabukları ve yol kenarından çiçekler getirmişti.

Rissa Lyn başını salladı, ama gözlerinin arkasında aynı korku vardı. *Fawkes'tan korkmuyordu. Leydi Dulgath'tan korkuyordu.*

"Ne oldu?" Topladıklarını kuyunun kenarına geri koydu.

"Hiçbir şey, efendim. Yardımınız için teşekkür ederim, efendim. Ve lütfen, Lord'u gördüğümü kimseye söylemeyin, efendim. Size söyledim çünkü... Gitmem gerek, efendim."

İki kovayı kapıp koştu, giderken suyun çoğunu döktü.

Sherwood kuyu nişinde durup Rissa Lyn'in kalenin karanlığında kayboluşunu izledi. Arkasında aralıklı nemli lekeler bırakıyordu.

"Bir şey saklıyor," dedi alçak bir ses kulağında.

Sherwood sıçradı, itti, kaydı ve kuyunun tabanını çevreleyen dekoratif taşların üzerine düştü. Üzerinde, başlığı çekilmiş uzun siyah bir pelerin giymiş bir adam belirdi.

"Sana birkaç soru sormak istiyorum."

Sherwood'un kalbi hızla atmayı bırakıp nefes alabilmeye başladığında, bu adamın kim olduğunu anladı: önceki sabah Nysa ile tanışan iki kişiden biri.

"Çok yazık. Hiçbirine cevap vermek istemiyorum." Sherwood ayağa kalktı. "Git buradan."

"Senin isteklerin beni ilgilendirmez."

Royce Melborn — en azından adamın adının bu olduğunu düşünüyordu — tehditkar bir şekilde pelerininin içine elini uzattı.

El çıkarken Sherwood koşmaya hazırlanıyordu. Bir hançer bekliyordu. Ama gördüğü şey onu durdurdu. Pelerinli adam, Beyond the Sea'nin cam şişesini tutuyordu. "Sanmışım ki... Onu yok etmiş olacağını düşünmüştüm. Atmış ya da başka bir şey yapmış olacağını." Elini uzattı. "Geri ver."

"Hayır," dedi Melborn. "Sen bana verdin."

"Sana attım."

"Verdi, attı... aynı şey."

"Hayır, değil." Şişeye uzandı, ama Melborn onu kaptı. "Aynı şey olsa iyi olur, çünkü aksi takdirde onu bana göndermek bir polis memuruna saldırı olarak yorumlanabilir. Bu ciddi bir suçtur." "Sen polis memuru değilsin."

"Elimde bir mahkeme emri var. Görmek ister misin?"

"Lady Dulgath'a sunulduğunda benim de orada olduğumu unuttun mu? Senin polis memuru olmadığını biliyorum. Elindeki her türlü mahkeme emri sahte."

"Cevap almak için mahkeme emrine ihtiyacım yok. Bilgi almak için daha iyi yöntemlerim var. Özel olarak konuşabileceğimiz odana çıkalım."

"Hayır!"

Royce gülümsedi ve pigment şişesini havaya fırlattı. Şişe güneşte parıldayarak döndü.

Sherwood, şişe hızla geri düşerken nefesini tuttu. Ayaklarının dibindeki taşın üzerinde parlak mavi bir patlama olmasını bekliyordu, ama Melborn şişeyi havada yakaladı.

"Konuşmak istemediğinden emin misin?" diye sordu Melborn ve sanki tekrar atacakmış gibi bir hareket yaptı.

"Yapma! Ne yaptığını bilmiyorsun!" "Evet, biliyorum."

"Elinde ne tuttuğunu biliyor musun?"

"Bunu mu?" Melborn şişeye bakarak onu bir o yana bir bu yana çevirdi. "Bu Ultramarine, yaygın olarak Beyond the Sea olarak bilinen, yarı değerli taş lapis lazuli'nin toz haline getirilmesiyle yapılan bir pigment. Kumaş boyamak veya yumurta sarısı ile karıştırarak resim için tempera yapmak için idealdir."

Sherwood bir an ağzı açık kalakaldı. "Aslında ben yağ kullanıyorum."

"Ne tür?"

"Ceviz."

"Bir ara keten tohumu yağını dene."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Eskiden bu işin içindeydim." "Ressam mıydın?"

Melborn başlığını salladı. "Yasadışı ithalat. Beyond the Sea, Vandon Supply Company aracılığıyla getirilen özel ticaret ürünlerinden biridir — korsan olduğunu kibarca ifade etmek için kullanılan bir tabir. Bu malzeme ons başına yüz altın tenent'e satılıyor. Bu ne?" Melborn şişeyi kulağına götürdü ve salladı. "İki, iki buçuk ons mu?"

"Üç. Tabii birazını dökmediysen."

"Hayır, hepsi burada." Melborn şişeyi ellerinde ileri geri sallamaya başladı. "Beni odana çay ve kurabiye ikram etmek istemiyor musun?"

"İkisi de yok ama..." Sherwood'un midesi her sallamada sarsılıyordu. "İşbirliği yaparsam onu geri vereceğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle diyorum." "Tamam."

"Ve bir şey daha var."

Sherwood, teklifin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bildiği için içini çekti. "Ne?"

"Bana onu attığın için özür dilemeni istiyorum. Bu pek hoş bir davranış değildi." "Özür dilerim."

"İşte, şimdi daha iyi hissetmiyor musun?" Melborn onun yanından geçip avludan geri dönmek için öncülük etti.

Sherwood, kara bulutların biraz dağıldığını fark etti. O şişe —eğer geri alabilirse—kariyerini ve muhtemelen hayatını kurtaracaktı. Bunu yapmaktan ne kadar nefret etse de, Mehan'da satıp, kaybettiği şeylerin en azından bir kısmını telafi etmek için parayı kullanabilirdi. Tekrar resim yapmaya yetecek kadar para olacaktı. Sherwood, değerli mavi pigmenti olmadan hiçbir asilzade siparişini kabul edemezdi, ama tüccarlar da portreleri severdi.

Melborn'un pelerininin arkasında çırpındığını ve adamın verandanın gölgesine kaybolduğunu izlerken, Sherwood gölgelerdeki şeyi hatırladı. Tam olarak insan olmayan şeyi. Hayaletini bulmuştu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM BRECKEN MOOR

Scarlett Dodge, Hadrian'ı kel tepenin etrafında kıvrılan patikadan yukarı doğru götürdü. Köyün birkaç mil dışında, nehrin öbür tarafındaydılar — Papaz Payne'in dediği gibi, *kötü tarafta*. Hadrian'a kötü gelmiyordu.

Büyük bir su çarkının döndüğü değirmenin aşağısında, Scarlett onu, olabildiğince pitoresk bir kemerli taş köprüden geçirdi. Akıntılı nehir aşağıda çalkalanıyordu, güneşin ağarttığı kayaların arasında koyu yeşil suları köpürüyordu. Uzak kıyının kenarından küçük bir dağ yükseliyordu. Nehir, dağı keserek demir açısından zengin taş katmanlarını ortaya çıkarmıştı. Karşı kıyıda evler, değirmenler, ekili tarlalar yoktu ve her şey yokuş yukarıydı. İzledikleri küçük patika, yakındaki ağaçların köklerini aşındırmış, ahşabı parlayana kadar cilalamıştı. Patikanın kayaların üzerinden geçtiği yerlerde -ki bu sık sık oluyordu- taşların yüzeyi cilalanmış mermer kadar pürüzsüzdü.

Yol, kavak ve alıç ağaçlarının oluşturduğu kalın bir gölgelikle başlıyordu. Yükseldikçe, yol huş ağacı ve ardıç ağaçlarıyla kaplı bir alana dönüştü. Daha yukarıda, yol genişledi ve köknar, titrek kavak ve çam ağaçlarıyla kaplı bir dünyaya ulaştılar. Nehrin "kötü tarafı" büyüleyici, efsanevi bir nitelik taşıyordu. Yosun ve liken kayaları kaplamıştı, bazıları iki katlı evler kadar büyüktü. Sanki ihmalkar devler tarafından düşürülüp unutulmuş gibi görünüyorlardı.

"Burası çok güzel," dedi Hadrian.

"Öyle," diye onayladı Scarlett, dağ keçisi gibi dayanıklılıkla patikada ilerlerken.

"Bazı kayalar yüz şekline benziyor," diye gözlemledi. Bu, Royce'u utandıran türden bir yorumdu ve Hadrian, Scarlett'ten de aynı tepkiyi bekliyordu.

Ancak Scarlett başını sallayıp gülümsedi. "Eskiden insanlar bu tür taşların canlı olduğuna inanırlardı, biliyor musun? Ağaçlar da öyle... Her şeyin ruhu olduğuna inanırlardı. İnsanlar nehir tanrılarına, güneşe, aya ve dört rüzgara taparlardı."

"Keşişler de her yerde ruhlar olduğuna inanıyor mu?"

"Hayır, ama atalarımız öyle düşünüyordu. Çok uzun zaman önce, imparatorluk kurulmadan çok önce, insanlar Brecken Dale gibi dağınık köylerde yaşıyordu ve her köyün kendi tanrısı vardı. *Onun* heykeline tapıyorlardı ve savaşa giderken onu yanlarında götürüyorlardı. O zamanlar yüzlerce ruh ve iblis vardı. Ama her şey burada değişti."

"Burada mı? Ne oldu?" diye sordu Hadrian, ama Scarlett önünden koşarak uzaklaşmış ve bir kayalık virajın arkasında kaybolmuştu. Onu yakaladığında, zirveye ulaştıklarını fark etti.

Önünde, sazlık, mat buğday ve unutmama beni çiçekleriyle kaplı, açık, kayalık bir yamaç uzanıyordu. Ağaç sınırının üzerinde duruyordu ve aşağıda dünya uzanıyordu. Hadrian sanki sonsuzluğu görebiliyormuş gibi hissetti. Ormanlık tepelerin yeşil-mavi sırtları güneye doğru daha mavi, kayalık dağlara uzanıyordu ve onların ötesinde beyaz zirveler vardı. İki sırt arasında bir bulut sıkışmış, bir yamaçta bir tutam süt otu sıkışmıştı. Uzaklarda, köy sadece bir leke, nehir ise yeşilin içinden kıvrılan parlak bir şerit gibiydi. Doğuda, ayaklarının hemen altında gibi görünen okyanusun gümüş dalgaları parıldıyordu. Ama onu en çok şaşırtan, onu yutacakmış gibi görünen berrak, mavi gökyüzüydü. "Vay canına."

Scarlett durmuştu; ona bakarak sırtıyordu. "İnanılmaz, değil mi?" diye sordu. "Sanki dünyanın sonuna gelmişsin ve ilk kez net bir şekilde görebiliyormuşsun gibi."

Küçük dağın tepesini oluşturan, hala yükselen yamaçta eski bir taş bina duruyordu. Büyük, kaba yontulmuş taşlar harçsız olarak üst üste dizilmişti. Köşeler aşınmış ve yuvarlanmıştı ve orada sarmaşık yetişmese de, her bloğu zümrüt yeşili yosun ve altın rengi liken süslüyordu.

"Brecken Moor'a hoş geldiniz," dedi Scarlett.

Augustine Gilcrest, acımasız güneşin, rüzgârın ve tanrıların zalim kaptislerinin yıpratdığı yüzüyle, yaşlı ve yıpranmış bir keşişe benziyordu. Ama gözlerinde sonsuz gökyüzünün mavisi vardı. Uzun beyaz sakalı, on yıllardır tıraş olmadığını gösteriyordu ve sefil bir şapkanın altından her yöne dağınık bir şekilde çıkan saçları, Hadrian'a bu rahibin de en az o kadar süredir aynaya bakmadığını düşündürdü.

Scarlett'i gören Brecken Moor başrahibi sevinçle bağırdı, sonra onu sıkıca kucakladı ve yanağına üç kez öptü. Scarlett de ona, kucaklaşmaya alışkın bir ailenin rahatlığıyla karşılık verdi.

"Ziyaretine geldiğine çok sevindim. Gölgeye oturalım. Buraya gelmek için ne kadar uzun bir yürüyüş yaptığını biliyorum."

Manastırın avlusundaydılar, sütunlu bir yürüyüş yolu ile çevrili kapalı bir bahçede. Ortada, artezyen bir kaynak doğal olarak oluşmuş bir havuza akıyordu. Etrafında özenle yetiştirilmiş sebze, ot ve çiçek tarlaları vardı. Bunların etrafında yürüyüş yolları ve taş banklar inşa edilmişti.

Keşiş onları, yaşlı ve kıvrımlı bir bristlecone çamının gölgesindeki banklardan birine götürdü. Oturmaları için işaret etti. "Seni tekrar görmek çok güzel." Scarlett'e gülümsedi. "Daha sık ziyaret etmelisin." Gözleri genç adama kaydı. "Bu genç adam da kim?" Sesi şakacı ve muzipti, kaşları imalı bir şekilde yukarı kalktı.

"Bu Hadrian Blackwater, kuzeyden gelen meraklı bir yabancı," dedi Scarlett. Yüzü biraz kızarmış görünüyordu, ama bu dağ yürüyüşünden kaynaklanıyor olabilirdi.

"Asıl soru," dedi Augustine, alaycı ses tonuyla devam ederek, "neye meraklı olduğunu?"

"Aslında," dedi terden yapış yapış olan ve damlayan suya bakıp duran Hadrian, "içecek bir şeyiniz var mı diye merak ediyordum."

Başrahip, köpüren kaynağa elini uzattı. "O da bunun için var, nefes aldığınız hava gibi. Maribor sağlar."

Scarlett yanına gitti, eğildi ve sanki bir orman açıklığındaki geyikmiş gibi havuzun yüzeyinden su içti. Ayağa kalkıp ağzını sildi. "Hayatında içtiğin en iyi su."

Hadrian onun örneğini takip etti. Su soğuk, berrak ve mükemmeldi. Ayağa kalkmadan önce neredeyse bir santim kadar su içti. Yenilenmiş ve canlanmış bir şekilde, temiz havayı derin bir nefesle içine çekti ve içini çekti.

"Güzel, değil mi?" diye sordu Scarlett.

"Burada yaşayabilirim," diye cevapladı Hadrian.

"İstersen, yaşayabilirsin," dedi Augustine. "İbadet hayatıyla ilgilenen herkesi memnuniyetle kabul ederiz."

"Gerçekten mi?" Hadrian, aynı sıkıcı cüppeleri giyen iki rahipten başka kimseyi görmemişti. "Son zamanlarda pek ilgi görmüyor sanırım?"

Augustine gülümsedi. "Burada biraz uzak bir yerdeyiz."

"Kesinlikle çok güzel," dedi Hadrian. "Buradaki her şey öyle. Köyde bile, aslında tüm bu vadide."

"Evet, Dulgath, dünyanın ucunda yer alan küçük bir cennet parçası." Başrahip Scarlett'e göz kırptı.

"Tek bir yerde bu kadar çok doğal güzellik var, ama yine de..." "Evet?" diye sordu başrahip.

"Bilmiyorum, sadece doğal gelmiyor. Bu yerde garip bir şey var."

Başrahip ve Scarlett birbirlerine baktılar. "Bilmek ister misin?"

Gerçekten bilmek ister misin?"

Hadrian emin değildi. Vaazları pek sevmezdi. Büyüdüğü malikanenin bulunduğu köyde kilise yoktu. Nyphron'un bir rahibi yılda birkaç kez köyü ziyaret ederdi. Düşünleri kıyar, ölenleri ve hasadı kutsardı, ama çoğunlukla Lord Baldwin ile ekmek kırıp içki içerdi. Hintindar'da kimse dindar sayılmazdı ve Hadrian'ın babası kiliseye açıkça hor görürdü.

Hadrian'ın orduda geçirdiği yıllar, Calis'te geçirdiği zamanlar da cabası, din konusundaki kayıtsız görüşünü hiç değiştirmede. Dinin bir amacı olduğunu düşünüyordu: korkuları yatıştırmak, acıları hafifletmek, umut vermek ve bazen de başkalarının görmezden geldiği insanlara yardım etmek. Yine de, inananların körü körüne tapınmasını hiç anlamamıştı.

Diakozlar, rahipler ve piskoposlar sıradan insanlardı ve diğerleri gibi iyilik ve kötülük yapmaya meyilliydi. Onun bakış açısına göre, tek bir fark vardı: Dindarlar konuşmayı severdi. Askerler, tüccarlar, hatta soylular eylem adamlarıydı. Dindarlar ise söz adamlarıydı, genellikle çok konuşurlardı.

Ancak o öğleden sonra, Hadrian uzun bir yokuş yukarı yürüyüşten yorgun düşmüştü ve oturup bir hikâye dinlemek o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Hikâyenin pek de iyi olmayacağından emin olması önemli değildi.

"Tamam." Hadrian kendine bir taş levha buldu ve rahatça oturdu.

Augustine ona gülümsedi, sonra ayağa kalktı. Gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

"Çok, çok uzun zaman önce," diye başladı, sanki varlığın doğuşunu çağrıştırırcasına parmaklarını havaya kaldırarak, "halkımız bu vadiye geldi ve burada yaşamaya karar verdi. Ama hayalleri kabusla dönüştü, çünkü bu yer eski dünyanın kötü bir iblisi tarafından yönetiliyordu: dağları yerle bir edebilen, güneşin ışığını engelleyebilen ve şimşekleri çağırabilen bir canavar. Yollar acımasız dikenlerle korunuyordu, toprak verimsiz hale gelmişti ve su" — damlayan kuyuyu işaret etti — "zehirliydi. Burası lanetli bir topraktı, korkunç, berbat, karanlık ve ölüm dolu bir yerdi... Bran gelene kadar."

Scarlett, en sevdiği masalı dinleyen ve bunu paylaşmak için sabırsızlanan bir çocuk gibi bu ismi duyunca gülümsedi — yeni birinin tepkileriyle bunu yeniden yaşamak için.

Augustine'in dikkati, manastıra giren iki rahibe tarafından dağıldı. "Gelin." Elini sallayarak onları davet etti.

Biri genç, biri orta yaşlı olan rahipler sessizce yaklaşıp yere oturdular. Onlar da heyecanlı ve coşkulu bir ifadeye sahiptiler.

Hadrian, *burası gerçekten çok sıkıcı olmalı diye* düşündü.

"Şimdi," Augustine devam etti, "Bran, eski zamanların efsanevi kahramanı Brin'in çırağıydı. Brin henüz on dört yaşında bir çocukken, ebeveynleri, ağaçları kürdan olarak kullanacak kadar büyük olan yağmacı bir dev ordusu tarafından öldürüldü. Brin hepsini çıplak elleriyle öldürdü. Ama bu onun tek başarısı değildi. O zamanlar antik Neith şehrini yöneten cüce kralından metalin sırrını çaldı." Başrahip güneybatıyı işaret etti, Hadrian da dönüp baktı, ama tek gördüğü Delgos'un arkasında pürüzlü bir omurga gibi uzanan, bulutlarla kaplı bir dağ sırasıydı.

"Cüce kralının adı Gronbach'tı, kalbi o kadar karanlıktı ki mürekkep akıyordu. Phyre'deki herhangi bir iblisten daha kötüydü."

"O cüceyi duydum," dedi Hadrian. "Çocuk şarkılarında geçer. Kızlara hazine vaat edip sonra onları ihanet eden çirkin bir yaratık. Zavallı çocuğu taştan bir hapisaneye kilitler, ama kız - genellikle bir prenses - zekice bir hile veya büyüyle kaçmayı başarır."

Augustine başını salladı. "Bu, bu tür hikayelerin nasıl ortaya çıktığını gösteriyor. Güçlü Brin ile kötü Gronbach arasındaki gerçek bir olayın pek de doğru olmayan bir anlatımı. Ama bu başka bir günün hikayesi. Ben sadece

sahneyi hazırlamak ve Brin'in maceralarının çok geniş bir alana yayıldığını bilmenizi istedim. Sizin taşıdığınız gibi kılıçlara sahip olmamız Brin sayesinde."

Herkes Hadrian'ın kılıçlarına bakıyor, başlarını aynı anda sallıyorlardı.

Hadrian nazıkçe gülümsedi ve başrahibin hikayenin tamamını anlatmadığı için minnettardı, aksi takdirde bu çok uzun bir ziyaret olacaktı.

"Brin'in maceralarını anlatan birçok efsanevi hikaye vardır. Son ejderhayı öldürdüğü, yazıyı icat ettiği ve Büyük Elf Savaşı'ndaki önemli bir savaşta Novron'un yanında savaştığı söylenir. Hatta ilk imparatorun hayatını kurtarmıştır.

"Ama en büyük başarısı, bir grup kahramanı yeraltı dünyasına —ölümün ülkesine götürmesiydi. Bu yolculuk her şeyi değiştirdi. Bran'ın öğretmeninin maceralarını anlattığı hikayeler bize *gerçek* tanrıları öğretti. Uzun zaman önce insanların her ağacı ve yaprağı taptığını biliyor muydunuz?"

"Ben söyledim," dedi Scarlett.

"Oh, iyi," diye cevapladı, ama yüzü aksini gösteriyordu. "Şey..." Augustine, sözünü bulmaya çalışırken tereddüt etti. "Phyre'yi ve sadece beş tanrı olduğunu bilmemizi Bran'a, Maribor Kardeşliği'nin kurucusuna borçluyuz. Erebus hepsinin babasıdır; Ferrol, elflerin babasıdır. Drome cüceleri yaratmıştır ve tabii ki Maribor insanlığı yaratmıştır. Bitkiler ve hayvanlar ise Muriel'in eseridir."

"Peki ya Novron? Nyphron Kilisesi, Maribor'un oğlunu tanrıları olarak tapıyor. Maribor'un rahipleri tapmıyor mu?"

Scarlett çekindi, ama başrahip sanki bilgisiz bir çocuğu yatıştırır gibi nazıkçe gülümsedi.

"Biz gerçeğin koruyucularıyız. Başkalarının inançlarına karışmayız."

Belki de rahipler, soylular kadar konuyu saptırmada ustaydılar, çünkü Hadrian, Gilcrest'in soruya cevap vermediğini fark etti. Yine de, kaba davranıp daha fazla ısrar etmeyecekti.

Başrahip bir kez daha sözünü bulmakta zorlandı. "Brin'in başarıları sayısız olsa da, en önemli katkısı, geçmişi ne kadar kötü olursa olsun, hiç kimsenin kurtuluştan mahrum olmadığı bilgisi."

"Harika birine benziyor," dedi Hadrian. "Ama bunun Dulgath ile ne ilgisi var?"

Başrahip sırttı ve gözleri parladı. "Elf Savaşı'ndan birkaç yıl sonra, imparatorluk henüz gençken ve başkent

Percepliquis henüz inşa ediliyordu, Bran bu vadideki insanların karşılaştığı zorlukları duydu. Böylece, Muhteşem Brin'in öğrencisi Kutsal Bran yardım etmeye geldi. Tam da bu manastırın bulunduğu yerde, bu tepede durdu. Bran, bu tepede Dulgath İblisi ile yüzleşti. Canavarla güreşti ve onu teslim olmaya zorladı. Bilge olan Bran, canavarı öldürmedi, onun zulmünü pişmanlık duymasını sağladı. Bu topraklardaki insanlara yaptığı tüm kötülükleri telafi etmesini emretti. Yorgun düşen Bran, şalını çıkarıp dinlendi. Sonra Maribor'un bu vadiyi kutsaması için dua etti. Bir gecede her şey değişti. Sular arındı, dikenler sarmaşıklarla yer değiştirdi ve hava ideal hale geldi.

Hadrian, Scarlett'e "Bütün bunlara inanıyor musun?" diye sordu.

"Beş yıldır burada yaşıyorum," dedi. "Hiç kuraklık, fırtına veya kıtlık görmedim."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Buradaki kışlar hiç çok soğuk olmaz ve her zaman muhteşemdir. Sanki kar yağmasının tek nedeni, getirdiği güzellikmiş gibi. Her şeyin ne kadar yemyeşil olduğunu kendin görebilirsin. Her yerde sarmaşık var ve genellikle çok daha güneyde bulunan bitkiler burada yetişiyor. Portakallarımız var ve sahil boyunca palmye ağaçları var. Büyüme mevsimi inanılmaz derecede uzun ve çiftçiler ne kadar sık ekim yaparlarsa yapsınlar toprak asla tükenmiyor. Ekinleri bile dönüşümlü ekmiyorlar. Ne isterse, istedikleri yere ekiyorlar."

"Hala anlamıyorum..."

"Beş yıl, Hadrian," dedi sırtarak. "Beş yıldır buradayım ve gündüz vakti sadece bir kez yağmur yağdığını gördüm. Buradan Maranon'un diğer bölgelerini tahrip eden fırtınaları görebilirsin. Kıyıda gemileri batıran kasırgalar ya da yağmur ve dolu dolu kara bulutlar bize asla ulaşmaz. Ya yön değiştirirler ya da tamamen yok olurlar. Seyahat edersen, bu vadinin hemen dışında kavurucu sıcaklık veya ölümcül soğuklukla karşılaşırısın, ama burada, bu yerde, hava her zaman güneşli, her zaman ılık, her zaman... mükemmel."

Rahipler onaylayarak başlarını salladılar.

"Meyveler bolca yetişir, hiç hastalık olmaz ve mahsuller her zaman bol miktardadır. Bu topraklar kutsanmıştır, Hadrian. Ya ıslah olmuş bir iblisin çabalarından faydalaniyoruz ya da Maribor bu vadiyi seviyor, belki de her ikisi de. Karşılaştığımız tek sorunlar ara sıra meydana gelen kazalar ve hastalıklar, ve bunlar için Maddie Oldcorn ve şimdi de Leydi Dulgath var. Augustine size bunu anlatabilir. O olay olduğunda oradaydı."

Başrahip düşünceli bir hal aldı, önceki enerjisinden bir hüznün sızdı ve onu ilk kez yaşlı gösterdi. "Leydimiz engelli koşuda düşmüştü. Kötü bir şekilde yere çarpmıştı. Gözlerinde kan vardı ve kulaklarından kan akıyordu." Başını salladı ve yüzünü buruşturdu. Kendisinin de birkaç korkunç anısı olan Hadrian, başrahibin tüm bunları yeniden yaşadığını biliyordu. "Onu kaleye taşıyıp yatağa yatırdıklarında ölümün eşiğindeydi. Maddie çağrıldı. O her zaman gülün diken, arının iğnesi olmuştu, ama bir yarış atının yüreğine sahipti ve saat kaç olursa olsun, ihtiyaç duyulduğunda gelirdi. Bitiş çizgisine ulaşmak için kendini öldürürdü. Çoğu insan o gecenin onu bitirdiğini düşünüyor. Maddie, Nysa Dulgath'ı kurtardı ve tüm gücünü bu çabaya adadı. Yaşlı kadın o kızı kurtardı, ama bunu yaparken öldü. Onu köydeki bir tepeye gömdük, insanlar onun anısına çiçekler bırakıyor."

"Ve ondan sonra Leydi Dulgath insanları iyileştirmeye mi başladı?" diye sordu Hadrian. Augustine başını salladı. "Görünüşe göre Maddie ona sadece hayat vermekle kalmamış."

Belki de öleceğini biliyordu ve yeteneğini başkalarına aktarmak istedi. Her halükarda, Lady Dulgath'ın Maddie'nin yaptığı gibi hastaları iyileştirmeye başlaması çok uzun sürmedi."

"Bunu nasıl yaptığına dair bir açıklama yok mu?"

Augustine ellerini gökyüzüne kaldırdı. "O, Rabbimizin lütfuna sahip ve O, onu dinliyor."

"Ama siz başrahibisiniz. Rab'bin dinlemesi gereken kişi siz olmamalı mısınız?" "Maribor kimin aracılığıyla çalışacağını seçer. Bunun nedenleri vardır."

Bunu anlamamamız bizim hatamızdır, O'nun değil."

Bu, Hadrian'ın rahiplerden duymaya alışık olduğu türden bir konuşmaydı. Deneyimler, Augustine'e şüphecilikle karşılaşmayı beklemeyi öğretmişti. Hadrian, başrahibin bununla sık sık karşılaştığını düşündü — insanları, doğrulayamadıkları bir şeye ruhlarını emanet etmeye ikna etmek zor bir iş olmalıydı. Hadrian, Royce'un tarafsız bakış sanatını öğrenmemişti, bu yüzden yüzünde şüphe okunuyor olmalıydı.

Augustine ayağa kalktı ve ellerini çırpı. Yaşlı ve yumuşak ellerinden boğuk bir ses çıktı, ama yaşlı adamın gözleri heyecandan parlıyordu. "Benimle gelin."

Onları kilisenin ana koridorundan geçirdi. Diğer iki keşiş nereye gittiğini biliyor olmalıydılar, çünkü duvardan iki adet sönmüş meşale aldılar ve girişteki beyaz kömürlü mangaldan ateşlediler. Kilise, yükseltilmiş bir sunak ve bir

podiumdan ibaretti. Duvarlarda ve tavanda resimler vardı, ama loş ışıkta Hadrian onları seemedi. Orta yaşlı keşiş, Augustine'in elini tuttu ve dağ tepesinin sert kayasına inen merdivenlere geldiler. Bir kapıya vardıklarında, başrahip kapıyı iterek açtı. İçeride, tavandan eğik bir ışık huzmesi geçerek bir kaideye vuruyordu. Kaide, aslında dört kişinin diz çökmüş, kollarını havaya kaldırmış çarpıcı bir heykeldi. Ellerinde altın bir sandık tutuyorlardı. Parlak kutu, güneş ışığının altında göz kamaştırıyordu.

Başrahip kapağı kaldırdı ve içindekileri ortaya çıkardı: bir parça kumaş.

Yeşil, siyah ve mavi kareli kumaş, basit bir şal veya küçük bir battaniyeye benziyordu. Açıkça eski olan kumaş solmuş, yırtılmış, parçalanmış ve kenarları çok yıpranmıştı. Kumaş, bir duvar halısı gibi, tüm genişliğı görülebilecek şekilde özenle serilmiş ve yerine sabitlenmişti.

"İblisle savaşından sonra," dedi Augustine, altın kutuyu dikkatle inceleyerek, ellerini önünde saygıyla birleştirerek, "Sevgili Bran şalını çıkardı. Sabahleyin onu geride bıraktı. Bu, Tek Gerçek şey, sözlerimin kanıtıdır. Bu şalın, burada gördüğünüz bu kumaş parçasının, Brin'den Bran'a miras kaldığına inanıyoruz. Eğer öyleyse, Novronian İmparatorluğu'ndan daha eski, Nyphron Kilisesi'nden çok daha eski, hatta Percepliquis'ten bile daha eski demektir. Bu, Brin'in şalıdır."

O karanlık mağarada, ürkütücü taş ellerin tuttuğı altın kutunun yanında, saf beyaz güneş ışığıyla yıkanmış halde, Hadrian gerçekten de bir hayranlık duygusu hissetti. Mistik bir varlık onu sardı, tüyleri diken diken oldu. Kutudaki eski bir battaniye gördü, ama hissettiğı şey sonsuzlukla keşişen bir nokta, öteki dünyaya açılan bir pencere, gerçeklikte imkansız bir kırışıklık, bir tanrının ayak iziydi.

Birkaç dakika kimse konuşmadı. Sanki kendi içsel konuşmalarını, kendileriyle ve Maribor ile yapıyormuş gibi, basit yünlü kumaşın önünde donakaldılar. Sonra, başka bir şey söylemeden, başrahip kutuyu kapattı ve büyüyü bozdu. Onları sakin manastırın gün ışığına geri götürdü.

Güneş iyi geliyordu, güven vericiydi. Her şey yeniden normale dönmüştü. Yine de kimse konuşmuyordu ve Hadrian havuzdan bir yudum daha aldı. Bu sefer yüzüne su sıçrattı, sonra etrafına baktı.

Bu dağın tepesinde eski bir kahraman gerçekten eski bir iblisle savaşıp onu yenmiş olabilir mi? Bu vadi gerçekten bir şekilde kutsanmış olabilir mi?

? Hadrian, Royce'a bu hikayeyi anlattığını hayal etti ve bir kez daha ayaklarının altındaki çimleri hissetti.

Şüpheleri fark edilmiş olmalı ki, Abbott Gilcrest onu sakinleştirmek için koluna hafifçe vurdu ve şöyle dedi: "Endişelenme evlat, Maribor'a ve onun sağladığı nimetlere inanmasan da sorun değil. Ona inanmak bir zorunluluk değil. Bu, onun sana inanmasını engellemez."

ON İKİNCİ BÖLÜM

LADY DULGATH

Sherwood Stow'a verdikleri oda, güney kulesinin üçüncü katındaydı ve Caldwell House'daki Royce ve Hadrian'ın odası kadar güzel değildi. Oda daha küçüktü ve denize bakan küçük bir penceresi vardı, bu da odayı kasvetli hale getiriyordu. Duvarlarının üçü taştan yapılmış olan oda, bir zindan kadar konforluydu. Royce, keşifleri sırasında daha iyi odalar bulmuştu. Belki de Sherwood geldiğinde bu odalar doluydu ya da kral ve maiyetinin gelişi için ayrılmıştı. Ya da Sherwood'a odayı tahsis eden kişi, onun bir an önce ayrılmasını istiyordu.

Sanatçıya bir yatak verilmişti, ama akşam yaklaşmasına rağmen kimse çarşafı değiştirmeye zahmet etmemişti. Köşedeki küçük masanın üzerinde sarı okra ve kırmızı demirden kırık taşlar dağılmıştı. Enkazın arasında küçük bir çekiç ve metal bir ege yatıyordu. Masanın yüzeyindeki çekiç izleri, Sherwood'un odasını kendisine tahsis edenlerin sanatçıya gösterdiği saygı kadar odasına da saygı duyduğunu gösteriyordu. Tavuk kemikleri, lazımlığın yanındaki zemini kaplıyordu. Royce, bunların kıl payı kaçtığını tahmin etti. İçeri girer girmez burnuna çarpan kokuşmuş kokudan, Sherwood'un lazımlığı da yataktan daha iyi bir şekilde temizlenmemişti.

"Ziyaretçim olmaz," dedi Sherwood, sinir ve utanç karışımı bir ifadeyle. Atılmış kemikleri topladı, odayı geçti ve onları ve lazımlığın içindekileri pencereden denize attı. Geri döndüğünde, ressamın yüzünde şok ifadesi belirdi.

Royce durum farkındalığı eksikliğinden muzdarip değildi. Bazı insanlar —çoğu insan— neredeyse her şeyden habersiz dolaşıyordu. Bir haftadan fazla nasıl hayatta kaldıkları, ona hindilerin neden kanatları olduğu kadar merak uyandırıcı geliyordu. Royce'un mesleğinde, şaşırarak ölmekle eşdeğerdi,

bu yüzden onu hazırlıksız yakalamak nadir bir şeydi. Ancak Sherwood'un yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, Royce, içeri girdiklerinde birinin köşede saklandığından emin oldu. Aptallığı için kendine lanet eden ve en kötüsünü bekleyen Royce, hançerine uzanırken hızla döndü.

Orada kimse yoktu, sadece sanatçının şövale ve boya paleti köşede duruyordu.

Sherwood, Royce'un odada olduğunu unutmuş gibi şövaleye doğru yürüdü. Elini uzattı ve tripoda dokundu, boya sıçramış ahşap yüzeyi elleriyle okşadı. "İmkansız."

"Ne imkansız?"

Sherwood, rulo haline getirilmiş bir tuval çantasını çözdü. Çanta açıldı ve bir ucu şövale tepsisinden sarkmaya başladı. Çanta, her biri için küçük cepleri olan bir tür fırça taşıma çantasıydı. Bölmelere düzgünce yerleştirilmiş iki düzine fırça olmalıydı. "Hepsi burada."

Sherwood tepsinin kapağını açtı ve nefesini tuttu. Sanki orada bir yılan saklanıyormuş gibi geri çekildi. Elini uzattı ve her bir pigment şişesine çekinerek dokundu. Sonra boya lekeli paleti eline aldı ve ona baktı. "Bu... bu..." diye tekrarladı, başını sallayarak. "Bu aynı palet. Boya... Anlamıyorum."

"Şövale, boyalar, odan, anlamayacak ne var ki?"

"Bunlar artık yok, ya da yoktu demeliyim, hiçbir yok. Dün gece Lord Fawkes çalışma odasına girip hepsini mahvetti. Bu şövale yarım düzine parçaya ayrıldı, boya şişeleri duvarlara ve yere parçalandı. Ve bu..." Sherwood paleti kaldırdı. "Bu ikiye kırılmıştı. Ama şimdi hepsi burada, hiçbir iz, hiçbir leke yok."

"Leke yok mu? Üzerinde çukurlar, çizikler ve boya lekeleri var."

"Evet!" Sherwood, paleti küçük bir kalkan gibi kaldırarak döndü. "Her izi, her boya damlasını biliyorum. Bu bir yedek ya da kopya değil. *Bu* benim eski şövale. *Bunlar* benim eski boyalarım."

Sherwood düşünceli bir şekilde gözlerini genişçe açtı. Dönüp pigmentleri tekrar inceledi. "Denizin Ötesinde... burada değil."

"Çünkü onda ben varım." Royce şişeyi uzattı.

"Evet." Sherwood şişeyi aldı ve ait olduğu yere koydu. "Bu mantıklı değil."

"Bunu sonra düşün. Sorularım var, hatırladın mı?"

Sherwood ona sersemlemiş bir gülümsemeyle baktı. "Tabii. Neyse. Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana Leydi Dulgath'tan bahset. Nasıl biridir? Alışkanlıkları nelerdir? İlgi alanları? Onun..."

"Saçları siyah değil."

"Aslında daha çok ilgimi çeken..."

"İnsanlar bunu bilmiyor," diye devam etti, Royce'a ciddiyetle bakarak. "Dikkat etseler, yakından baksalar bilirlerdi, ama insanlar bunu yapmıyor. Herkes kendiyle o kadar meşgul ki, başkalarını izlemeye hiç zaman ayırmıyor ve onları nadiren görüyor."

Royce, Sherwood'un, önce gereksiz, kirli suyu fişkırtarak ve tükürerek başlayan tuhaf musluklardan biri olduğunu hissetti. Ama birkaç kez pompaladıktan sonra, iyi şeyi kismaya başladı. Ne çıkacağını görmek için onu ikna etmeye devam etmeye karar verdi. "Peki saçları ne *renk*?"

"Kahverengi."

"Bana siyah gibi görünüyor."

"Ben ona *yumuşak siyah* diyorum, ama aslında çok koyu kahverengi. Güneşli bir günde pencerenin önünde durduğunda görebilirsin. Işık, saç tellerinden geçerken ona altın bir hale veriyor. Gözleri de aslında kahverengi değil. İçlerinde altın rengi ve hatta biraz yeşil bile var."

"Onu resmetmekle ilgilenmiyorum."

"Ama ben onu böyle tanıyorum. Onu böyle anlıyorum. O, herkes gibi siyah saçlı ve kahverengi gözlü değil, çünkü o herkes gibi değil. O, hiç kimseye benzemiyor. Sesinden bunu anlayabilirsin. Sanki başka bir ülkeden gelmiş gibi, sesli harfleri uzatıyor, yanlış heceleri vurguluyor. Ama ben hepsine gittim ve hiç böyle bir şey duymadım. Sadece ona bakarak bile farkları görebilirsiniz. Henüz yirmi iki yaşında, ama ruhu yaşlı. Kahverengi olmayan gözlerinden, genç olmayan ruhu okunuyor. Hareketlerinde, davranışlarında bunu ele veriyor. Her adımı, her hareketi dengeli ve tam bir özgüvenle dolu. Vücudunu korkusuzca kontrol ediyor. Bu özgüven, sesine ve çalışanlarına verdiği talimatlara da yansıyor. Kararlı, güçlü, ama nazik ve şefkatli, görünüşteki yaşının çok ötesinde bir bilgeliğe sahip. Ve cesarete! Sherwood, Royce'un Lady Dulgath'ı korkak olmakla suçlamış gibi, bu saçmalığa gülerek karşılık verdi.

"Bir keresinde iki askerin kavgasını durdurduğunu görmüştüm. Birinin burnu kırılmış ve kanıyordu, kılıcını çekmişti. Diğeri yüzü

öfkeden kızarmış ve öfkeyle bağıırıyordu. Diğer herkes, bazıları silahlı iri yarı adamlar, geri çekildi. O ise doğruca yanlarına gitti ve önce birini, sonra diğerini tokatladı. Sadece tokatladı. İnanamadım. Kimse inanamazdı sanırım. Aynı şeyi asi bir ata da yaptı."

"Atı tokatladı mı?"

Sherwood yine güldü; adam ilk tanıştıklarından çok daha iyi bir ruh halindeydi. "Hayır, ama... hayvan arka ayakları üzerinde yükselip tekmeliyordu ve Nysa, yani Leydi Dulgath, hiç tereddüt etmedi. Elini hayvanın boynuna koydu. At gevşedi, sakinleşti." Sherwood şövaleye bakmaya devam etti, sonra gözlerini kırıştırdı ve tekrar güldü. Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi.

Royce sessiz kaldı ve Sherwood'un devam edip etmeyeceğini bekledi. Sanatçının konuşmasını bitirdiğini düşündüğü anda, tekrar konuşmaya başladı.

"O üzgün," dedi Sherwood sonunda. "Yalnız, sanırım." "Babası yeni öldü."

"O yüzden değil. Ben o ölmeden *önce* geldim. O zaman da melankolikti. Aslında babasının ölümünü çok iyi karşıladı, çok metanetliydi. Yine de, etrafında dolaşan bir pişmanlık var. Onun hakkında en çok dikkatimi çeken şey bu. Bunu sanki... senin o pelerini giydiğin gibi giyiyor, arkasına saklanıyor. Bu yüzden onu görmek çok zor."

Sherwood, Nysa Dulgath hakkında sadece derin ve taze bir hayranlığın yaratabileceği bir hayranlıkla konuşmaya devam etti. Sherwood, bu hanımefendinin sıradan ölümlülerden daha keskin bir zeka ile nefes aldığını ilan etmek üzereydi, ama yine de...

Sıcak ve soğuk seni arkadaşın kadar rahatsız etmiyor, ama buz, kar ve tekneler... ah, gemiler!

Eğer kaçındığı şeylerin listesine köpekleri ve cüceleri de eklemiş olsaydı, Royce onun kendisini tanıdığı sonucuna varırdı. Ve su hakkındaki yorum... Royce yüzebilirdi, birkaç kez yüzmek zorunda kalmıştı, ama gölleri, nehirleri ve okyanusu kaçınırdı. Ayaklarının altında sağlam bir zemin olmamasından nefret ederdi. Tekneler ve rıhtımlar bir şekilde daha da kötüydü. Dengesi bozuluyor ve midesini bulandırıyor. Bunu kimseye söylememişti. Zayıflıklar sadece aptalların ilan ettiği şeylerdi. Nysa Dulgath ona bakarak zayıflıklarını anlamıştı.

Royce masanın arkasındaki bezle örtülü tabloyu gördü. "Bu onun portresi mi?"

"Evet."

"Görebilir miyim?"

"Hayır."

"Neden?"

"Henüz
bitmedi."

Royce yine de bakmayı düşündü, ama zenginlerin salonlarında asılı duran, genellikle tombul erkekler ve solgun kadınların portrelerini defalarca görmüştü. O kadar da ilgilenmiyordu. Öğrenmek istediği şeyi öğrenmişti. Sherwood, Leydi Dulgath için bir tehdit değildi, ona aşıktı. Royce, ressamın onu savunmak için mavi pigmentten oluşan bir serveti ona fırlattığı andan itibaren bunu tahmin etmişti. Artık emindi. Anlaşmaları tamamlandığında, Royce ressamı şövale gizemiyle baş başa bırakmaktan memnundu. Yine de, bakması gerektiği hissini bir türlü atamıyordu.

İkinci kez sarmaşıkları tırmanmak daha da kolaydı.

Lady Dulgath yatak odasında idi. Tırmanmaya başlamadan önce ışığın yandığını görmüştü ve yaklaşmasını gizlemeye çalışmadı. Yine de, onu gören veya duyan olma ihtimali çok düşüktü. Pratik ve deneyim, gizliliğini alışkanlık haline getirmişti. Kediler, avlanmadıkları zamanlarda bile, duyulması çok zor hayvanlardı.

Kadın yatakta değildi.

Royce başını pencere pervazının üstüne kaldırdığında, Nysa Dulgath'ı küçük masada, sırtı ona dönük otururken gördü. Farklı bir gecelik giyiyordu. Bu beyaz ve omuzları açık bir geceliktir, pürüzsüz koyu zeytin rengi tenine dikkat çekiyordu ve — Sherwood'un ne dediği umurunda değildi — siyah saçları vardı.

Onu inceledi.

Lady Dulgath ile ilk tanıştığında, kadının kendisini pek fark etmemişti. Bunun yerine, Maranon'a giderken kafasında biriktirdiği varsayımları görmüştü. Bu sefer daha dürüstçe baktı ve güzel bir kadın gördü. İnce, uzun, vücudu rahat... Sherwood, duruşu ve kendine güveni konusunda haklıydı. Sadece masasında oturuyordu, ama dik oturuyordu, ayak bilekleri çaprazdı. Kalem kullanırken ellerinin ve kollarının hareketi...

"Bu sefer beni öldürmeye mi geldin?" diye sordu, dönmeden.

Royce pencereden içeri süzülerek pencere pervazına oturdu, ayakları odanın içinde sallanıyordu ama zeminin yarısını kaplayan kıvrılmış halıya değmiyordu.

"Hayır. Neden böyle söylüyorsun?"

Lady Dulgath kalemini bıraktı ve koltuğunda yarıya kadar döndü, bir kolunu sandalyenin arkasına attı. Uzun saçları yüzünün bir tarafını kaplıyor, bir gözünü gizliyor ve bir omzunu örtüyordu. Arkasında duran mum, saçlarına hoş bir parlaklık veriyordu. "Çünkü kimse sadece bir cinayet *planlamak* için bir suikastçı tutmaz. Beni öldürmek için seni tutan Piskopos Parnell miydi, yoksa Lord Fawkes mı?"

O biliyor!

"Aslında beni onlar tuttu, ama sadece onlara bir plan hazırlamam için."

"Onlar da bu planı uygulayacaklar mı?"

Royce omuz silkti. "Muhtemelen."

Royce'un bu asil kadını ne kadar yanlış değerlendirdiği, dünyayı sarsacak derecede idi. Daha önce de yanlış tahminlerde bulunmuştu, ama neredeyse her zaman düşmanlarını abartmıştı. Bu sefer hedefini dikkatsiz, ihmalkar, farkında olmayan bir çocuk olarak belirlemişti; tilkiyi tavukla karıştırmıştı.

"İnsanların senin ölümünü planladığını açıkça bildiğine göre, neden önlem almaya zahmet etmedin?"

"Bay Melborn, değil mi? Bir krallığı yönetmek, sınırsız güce sahip olmakla aynı şey değildir. Örneğin, benim ortadan kaldırılmamın başlıca destekçisi olan Nyphron Kilisesi'ni ele alalım. Onları ortadan kaldırma gücüm yok. Onlar benim için çalışmıyorlar. Sadece kral böyle bir yasaklama emri verebilir, ama o bunu yapmayacaktır. Bu da beni pencere pervazında bir suikastçı ile baş başa bırakıyor, ki bu sadece bir metafor olması gereken bir şey."

"Yine de hiç korkmuş görünmüyorsunuz."

Omuzlarını silkti, saçlarını geriye attı. "Beni öldürmek için burada olmadığını söyledin."

"Bir katilin sözüne mi inanıyorsun?" "Belki de

ölmekten korkmuyorumdur."

"Herkes ölümden korkar."

"Diyor ki kurye. Yine de bunu iş haline getiriyorsun."

"Eskiden iş yapıyordum," diye açıkladı Royce, sonra neden zahmet ettiğini merak etti. Kız umursamıyordu, o da umursamamalıydı. "Ve insanlar ölümün *gerçekleşmesinden* korkmazlar, sadece *kendilerine* olmasını korkarlar."

"Yani artık katil değilsin?"

"*Suikastçı* değilim."

"Ah." Kadın başını salladı. "Artık sadece başkalarına tavsiyelerde bulunuyorsun." "Bu alışılmadık bir iş."

"Hiç şüphesiz." Saçlarını yüzünden çekip, iki gözüyle ona net bir şekilde baktı. "Beni nasıl öldürürdün?"

Kışkırtıcı davranıyordu, onu dengesinden çıkarmaya çalışıyordu. Bundan büyük zevk alıyordu, ona saldırıp geri çekilmesini izlemekten keyif alıyordu. "Sen uyurken boğazını keserdim."

"Ben yataktayken buraya gizlice girip, beni hazırlıksız yakalardın, ama... dün gece bu pek işe yaramadı... ya da bu."

"Çok uğraşmadım."

"Tabii, normalde başarılı olursun çünkü... çünkü senin özel sırrın var."

"Yine o konuya girmeyelim."

"Neden? Kendin hakkında bir şeyler öğrenmekten korkuyor musun?" "Kendimi gayet iyi tanıyorum, teşekkürler."

"Hayır, tanı mıyorsun." Nysa ayağa kalktı. Arkasında duran masadaki mumun ışığı, kadının yüz hatlarını karanlıkta bırakırken, parlak beyaz geceliği adeta ışık saçıyordu. "Kendini erkek sanıyorsun, ama sen bundan daha iyisin."

"Daha mı iyiyim? Dün gece bana elf dedin." "Öylesin."

"Ve buna *daha iyi* mi diyorsun? Benim geldiğim yerde, bu en ağır hakaretlerden biridir."

"Benim geldiğim yerde, bu en yüksek övgü biçimidir."

Royce eğilip ona hoş olmayan bir sırıtışla baktı. "Maranon'un elfleri sevdiğini fark etmemiştim. Aslında, buraya geldiğimden beri hiç elf görmedim."

Lady Dulgath dudağını ısırды ve yüzünü çevirdi.

Bir puan kazandı.

Royce, Sherwood'u bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu anlayabilirdi. Leydi Dulgath'ın, onun bile inkar edemeyeceği bir çekiciliği vardı. Gwen DeLancy'ye biraz benzemesi de bu durumu daha da zorlaştırıyordu: aynı düzgün vücut hatları, koyu renk gözler ve koyu renk saçlar. Bir süre önce Royce, tüm kadınların güzelliğini Gwen'e ne kadar benzediğine göre değerlendirdiğini fark etmişti, ama Nysa Dulgath'ın çekiciliği bundan daha fazlasıydı. Gwen'den daha genç ve daha açık tenliydi, ama ikisi de aynı baş döndürücü gizem duygusuna sahipti. Sıradan ve öngörülebilir bir dünyada, onlar ilgi çekici bilmecelerdi — güneşli havada yağmurun gökkuşağı yaratması gibi.

"Beni öldürmek için buraya gelmediysen, neden sarmaşıkları tırmandın? Beni giyinirken yakalamayı mı umuyordun?"

Royce gözlerini devirdi.

"Üzgünüm, daha önce hiç suikastçı ile tanışmadım. Senin ne iş yaptığını nereden bileyim?"

Ama amacın röntgencilik değilse, neydi?"

"Neden birinin seni öldürmek istediğini anlamaya çalışıyorum."

"Hayır, o değil." O da ona bir sırtış gösterdi. "Benim yaşamayı hak edip etmediğime karar veriyorsun. Beni öldürmek için onlara nasıl yapmaları gerektiğini söylemenin paraya değer olup olmadığını belirlemeye çalışıyorsun. İlk tanıştığımızda bunu yapmakta hiçbir sorun görmemiştin, ama dün gecedan beri ikinci düşünceler aklına girmeye başladı. Ve şimdi... şimdi kararsızsın... pencere pervazında, tabiri caizse."

"Bir metaforu son damlasına kadar sömürebiliyorsun, değil mi?"

Ayağa kalktı, sol topuğuyla yarım dönüş yaptı ve yatağa doğru yürüdü. Sherwood, hareketleri konusunda haklıydı. Yürümekten çok süzülüyordu ve yaptığı topuk dönüşü bir dansçının pirouette'i kadar zarifti.

Elbise, hareketin dramatikliğini artırıyordu, parlak, belki de saten bir kumaştan yapılmıştı. Hem mumdan hem de aydan gelen ışığı yakalıyor, sakın bir gece göletindeki dalgalar gibi dalgalanıyordu.

Hayalet gibi. Aklına gelen kelime buydu. Yatağa oturdu ve ayak bileklerini tekrar çaprazladı, bu sefer ellerini kucağında birleştirdi ve sanki poz veriyormuş gibi omuzlarını geriye çekti.

Belki de öyledir. Belki de beni baştan çıkarmaya çalışıyor, hayatını kurtaracağına dair boş bir umutla büyük gözlerini kırıştırıyor. Daha düşüncesini tamamlamadan, bir şey ona yanıldığını söyledi. *Onun da diğerleri gibi olduğunu düşünmeyi bırakmalıyım — o bir tilki, tavuk değil.*

"Madem benim hakkımda bu kadar kararlısın," dedi gülümseyerek, "kendimi savunacağım ve seni merhametli davranmaya ikna edebilecek miyim bir bakayım."

"Keyfine bak."

Gözlerini kısarak, "Pardon... ne?" dedi.

"Devam et, savunmanı yap," dedi Royce.

Nysa bir an daha ona baktı, sonra iki eliyle saçlarını kulaklarının arkasına attı. Bir kez daha dikleşti ve sordu, "Dulgath ailesinin Avryn'de en eski hükümdar soyu olduğunu biliyor muydun?"

"Bu beni etkilemeyecek. Geleneklere pek önem vermem." "Hayatım söz konusu. Bana biraz hoşgörü gösterin."

Royce omuz silkti ve uzun bir hikaye bekleyerek pencere çerçevesine kıvrıldı. Sırtını bir tarafa dayadı, ayaklarını çekip diğer tarafa koydu.

"Bir bakalım." Leydi Dulgath çenesini parmağıyla dokundu ve başını tavana doğru eğdi, sanki çok küçük ya da çok uzak bir şeyi görmeye çalışıyormuş gibi. "Yaklaşık üç bin yıl önce, Büyük Savaş sona erdiğinde ve Novron İmparatorluğu kurulduğunda..."

Royce sözünü kesti. "Gerçekten o kadar geriye gitmemiz mi gerekiyor? Cidden mi?"

Onu görmezden geldi. "Savaştan önce, kimse bu kadar batıya gelmemişti. Savaştan sonra ise herkes geldi. Bir sürü insan verimli topraklar aradı. Maranon mükemmeldi. Maranon'un başkenti Mehan, aslında o dönemin önde gelen bir klanının adıydı. Buraya ilk gelenler onlardı ve en iyi tarlaları aldılar. Sonradan gelenler daha batıya gitti. Gördüğün gibi, bu vadide okyanusla karşı karşıyayız, bu yüzden buraya yerleşenler geç gelenler ve istenmeyenler, yani dışlanmışlardı. Onları Dul adında bir adam yönetiyordu. O kadar fakirdi ki neredeyse açlıktan ölecekti ve o kadar zayıftı ki insanlar ona Ghast diyordu. Bu, Percepliquis'in ilk taşlarının döşendiği zamanla hemen hemen aynı zamana denk geliyordu. Ghast Dul, Mehan Klanı'nın yaklaşık yüz üyesinden oluşan sefil bir grubu bu vadiye getirdi ve burayı güzel ve zengin buldular.

"Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar," diye Royce onun yerine cümleyi tamamladı.

"Hiç de değil. Ghast Dul ve takipçilerinin istenmeyen olmalarının bir nedeni vardı: onlar aptaldılar."

Bu, Royce'u gülümsetti.

Nysa da gülümsedi.

"Sınırdaki kendilerine nasıl bakacaklarını bilmiyorlardı. Getirdikleri erzakları tükettiklerinde, kendilerini çaresiz bir durumda buldular. O zamanlar, Novron ölmeden ve kültü büyümeden önce, insanlar doğada var olduğuna inandıkları ruhlara tapıyorlardı: ağaçlar, kayalar, ayılar, bu tür şeyler. Çaresizlik içinde, Dul ve ölmekte olan halkı, doğanın ruhlarına kendilerini kurtarmaları için yalvarmaya başladı. Dul muhtemelen bunun bir sonuç vereceğini hiç beklemiyordu, ama bilmediği şey, bu vadide gerçekten bir ruhun yaşadığı ve bu ruhun onu duyduğu idi. Bir gecede her şey değişti ve o koruyucu ruh o zamandan beri Dulgath Hanesi'ni koruyor."

"Bu yüzden endişelenmediğini mi söylüyorsun? Seni koruyan sihirli bir koruyucu ruh olduğu için mi?"

"Evet, öyle de denebilir."

Royce, onun samimiyetine inanmakta hiç zorlanmadı. Soylular ve zengin tüccarlar hayaletlere ve uğurlu tılsımlara inanmalarıyla biliniyorlardı. Bir keresinde

on dokuz yıllık köpeğinin hala hayatta olduğuna ikna olmuş bir ipek tüccarı tanıyordu. Diz çöküp havaya okşayarak ona seslenirdi. Garip olan şey, karısının köpekle aynı yıl ölmüş olmasıydı, ama karısı hiç ziyaret etmemişti. Koruyucu ruh Royce'u hiç şaşırtmadı ve normalde onun hikayesini bir başka dilek aptallığı örneği olarak kabul ederdi, ama...

Tilki, tavuk değil.

"Tamam, bu senin neden bu kadar rahat olduğunu açıklıyor. Ama neden herkesin seni öldürmek istediğini açıklamıyor."

"Birkaç yıl önce, Nyphron Kilisesi ziyarete geldi. Önde gelen beş piskoposları, eyalet eyalet dolaşarak soylu ailelere Novron inancını geri getirmenin önemini vaaz ediyorlardı. Buraya geldiler ve Dulgath Kontu'nun eski imparatorluğu geri getirme inançlarına sıcak bakmamasından hoşnut olmadılar."

Dulgath Kontu mu? Babasından bahsetmek için tuhaf bir yol.

"Zamanı geldiğinde, onların seçtiği imparatora bağlılık yemini edeceğini garanti etmesini istediler. Biz burada hiç Novron'a tapmadık. İmparatorluğun bir parçasıyken bile, sadece lafta bağlılık yemini ettik. Bu küçük vadi kendi geleneklerine sahiptir, eski geleneklere, ve biz onlara bağlıyız. Yaşlı Beadle onlara işbirliği yapmayacağını söyledi."

Yaşlı Beadle mi?

"Kont bir sorundu, yolunda bir engeldi. Büyük, yerinden kıpırdatılamayan bir kaya. Ne yazık ki, çoğu kaya gibi uzun bir ömrü yoktu. Erkek varisi olmadan öldüğünde, sadece narin, genç, deneyimsiz bir kızı kaldığında, kilise bir fırsat gördü." Kafasını salladı ve iç geçirdi. "Ama ne yazık ki, kontes de kont kadar esnek değildi. Bu yüzden, geçen yıllarda daha uysal birini buldular. Lord Fawkes, kontrolün kendisinde olduğunu düşünürken, onların iplerini çekmelerine izin verecek." Yine kafasını salladı. "Ne kadar aptalca. Şimdi, küçük dramalarının son perdesi için sahne hazır: Son Dulgath'ın Ölümü."

"Ve bunların hiçbiri seni korkutmuyor çünkü vadinin büyülü orman ruhu tarafından korunuyorsun. Doğru mu?"

"Cinayet konusunda uzman olan sensin. Sen söyle. Şimdiye kadar üç kez denediler. Narin bir genç kızı öldürmek ne kadar zor olabilir ki?"

Sesindeki bir şey - kibir değil, ama kendine güven - Royce'u rahatsız etti, sanki bir geyiğin ulumasını ya da bir tavşanın kükremesini duymuş gibi.

"İlginç bir hikaye, ama ikna olmadım. Kiliseyi ya da soyluları sevmem. Kimin hüküm sürdüğü benim için önemli değil. Alt tabakadaki insanların hayatları değişmeden kalıyor. Kararımı verdim ve onlara seni nasıl öldüreceğimi anlatacağım. Bunu bilmeni istiyorum."

"Ne kadar düşüncelisin."

"Tabii ki, o sarmaşık kesilip bahçeyi devriye gezecek bir nöbetçi dikilirse, böyle bir şey çok daha zor olur. Ve kapını kilitleyip dışarıya başka bir nöbetçi dikersen, hayatını sonlandırmak isteyenler şanssız olabilir."

"Sen pek becerikli bir suikastçı değilsin, değil mi? Pencereden tırmanmaktan daha akıllıca yollar olduğunu düşünürdüm."

"Basit planlar işe yarar. Hareketli her parça potansiyel bir başarısızlık noktasıdır. Ayrıca..." Royce omuz silkti. "Bu işte pek teşvik edici bir şey yok. Ben sadece paramı almak için buradayım. Önemli olan tek şey bu."

"Öyle mi?" diye sordu kadın, ayağa kalkarak.

Bir kalçasını öne doğru çıkardığı, kolları yanlarında sarkık bir şekilde onun önünde durdu. Gözlerinde yırtıcı bir bakış vardı. Royce kaslarının gerildiğini hissetti. Bakışı tehditkardı.

Beni pencereden aşağı itmeyi mi düşünüyor? Hayır, bu bakış şiddet dolu değil, davetkar.

O bakışı daha önce görmüştü, genellikle odada çalışan fahişelerde. Gwen'in kızları sık sık o ifadeyi takınırdı, ama hiçbiri ona öyle bakmazdı. Silahlarını gürültücü ve sarhoşlara, parayı gümüş çeşmeler gibi savuranlara yöneltirlerdi. Kimse Royce'a bakmazdı.

Nysa onunla göz göze geldi ve gülümsedi, yumuşak yanakları yuvarlaklaştı. "Bence meraklısın," dedi ona.

"Ne hakkında?"

Ne bir değişiklik, ne bir göz kırpma. "Benim hakkımda, elbette, ama daha çok senin hakkın. Gözlerinde şüphe görüyorum. Söylediklerime inanmak istemiyorsun, ama gerçeği görmezden gelmek imkansız. Senin sorunun, hayatın boyunca yalanlarla yaşamış olman. Başka seçeneğin var mıydı ki? Herkes elflerin kirli, değersiz, tembel, cahil haşere olduğu konusunda hemfikir. Karşıt görüşlerin olmadığı bir dünyada, kimse adil bir yargıya varabilir mi? Karşındaki soru, "*Nasıl onlardan biri olabilirim?*" değil, "*Nasıl sadece bir insan olduğuma inanmış olabilirim?*"

"Bir kontun kızı elfler hakkında ne bilir ki?"

"Çok okurum," dedi, sonra yarışmayı bırakıp güldü.

Elbisesi dalgalandırılarak dönerek başını geriye attı. Gwen'in kızları da bunu yapardı. Belki Nysa bu konuda beceriksizdi ya da Royce onun niyetini yanlış anlamıştı, çünkü bu hareket alışılmadık bir şekilde garipti ve hayal kırıklığı ve sinirle doluydu. O anda, gardı düştü ve Royce ilk kez maskenin arkasındaki kadın olan Nysa Dulgath'ı gördüğünü hissetti. Kadın bunu planlamamıştı, ama bu hata, önceki çabalarının başarısız olduğu yerde başarılı oldu. Gerçeği görmezden gelmek gerçekten zordu. Royce, Nysa Dulgath'ı sevdiğine karar verdi, ya da en azından ondan hoşlanmadığını. Kesinlikle ilginç bir kadındı.

Kadın ona doğru bir adım attı.

"Gitme vaktim geldi." Royce döndü ve bacaklarını pencereden dışarı attı.

"Sarmaşıkları unutma. Onlardan kurtulman gerek."

"Ama ben sarmaşıkları severim."

"Yeniden büyür."

"Peki ya sen? Eğer onu yıkarsam, beni nasıl tekrar ziyaret edeceksin?" "Ziyaret etmeyeceğim. Hoşça kal, Leydi Dulgath."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FAWKES VE TAZILAR

Dağdan aşağı iniş, her zaman olduğu gibi daha hızlıydı. Yine de, Hadrian ve Scarlett Dodge, yolun eğiminin düzleştiği ve yan yana yürüyebilecek kadar genişlediği bölüme vardıklarında gece olmuştu. Ay dörtte üçü doluydu ve yaprakların arasından sızan ışıyla gümüş bir havuzlar oluşturuyordu. Ay ışığı, ay ışığı havuzlarının içinden geçerken vücutlarını aydınlatıyordu ve Hadrian, Scarlett'e sürekli bakıyordu. İlk başta, bunu fark edilmeden yapabildiğini sandı. Hala rehberlik eden Scarlett, önündeki patıkaya odaklanmıştı, ama Hadrian onun gülümsediğini fark ettiğinde, Scarlett'in onu yakaladığını anladı. Ayrıca, Scarlett'in bunu umursamadığını da biliyordu.

"Peki, nasıl oldu da Dulgath'a, Brecken Dale'e geldin?" diye sordu Hadrian.

"Ne önemi var?" Ses tonu hem keskin hem de soğuktu.

Hadrian şaşırdı, sonra şaşırmaması gerektiğini fark etti. Royce, Scarlett'in boğazına bıçak dayamıştı. "Bak, yanlış bir başlangıç yaptık. Sen beni zehirledin, Royce seni öldürmekle tehdit etti... Gerçek şu ki, biz senin sandığın kişiler değiliz ve ben senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Muhtemelen en iyisi bu, sence de öyle değil mi?" "Hayır, hiç de öyle düşünmüyorum."

Ay ışığı yüzüne vurduğu anda ona baktı. Onun sık kullandığı ifadelerden biri olan şaşkın bakışını takındı, en azından ona karşı kullandığı ifadelerden biri.

"Ama sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Tanımadığın birine güvenmemek kolaydır. Geçmişini bilmiyorsan, motivasyonlarını anlayamazsın, bu yüzden genellikle yanlış olan sonuçlara varırsın."

Örneğin, ben gerçekten iyi biriyim, ama sen muhtemelen benim hakkımda farklı bir fikre sahipsın."

"Evet, bence sen bir aptalsın."

O gülümsedi. "Bu sadece beni tanımadığın için. Beni tanıdığında, aslında sadece bir aptal olduğumu anlayacaksın."

Bu onu güldürdü. Onun istemediğini anlayabilirdi ve hayal kırıklığı bu sesi daha da tatlı hale getiriyordu.

"Gördün mü, bana karşı koyamıyorsun. Ayaklarının dibine topu bırakan bir köpek gibiyim." "Hadrian," dedi yorgun bir sesle ve başını sallayarak.

"Anlıyorum

. Benden hoşlanıyorsun. Burada bir şey başlatmaya çalışıyorsun, beni kendine aşık etmeye çalışıyorsun, ama sadece birkaç gün burada kalacaksın ve Wagner ile ben... biz bir tür ilişki içindeyiz."

"Wagner mı? Barmen mi? O yaşlı adam mı?" "Caldwell House'un *sahibi* ve iyi biridir."

Hadrian alt dudağını dışarı çıkararak yavaşça başını salladı.

"Ne?"

"Sadece biraz yaşlı görünüyor, hepsi bu."

"Evet, çoğu değerli erkek öyledir. Erkek çocuklar genellikle tembeldir ya da aşırı hayalleri vardır; sürekli ararlar ama asla bulamazlar çünkü gerçekten ne istediklerini bilmezler." Konuşurken ona doğrudan baktı. "Wagner gibi erkekler hayalperestlik aşamasını geçmiştir. O, dünyanın nasıl işlediğini anlar ve bundan en iyi şekilde yararlanır."

"Ah-huh." Hadrian bu sefer gözlerini öne doğru tuttu, ama kadının yine ona baktığını hissetti.

"Bu ne anlama geliyor?" "Hiçbir şey."

"Wagner bana karşı iyi davrandı."

"Öyle olmadığını söylemedim. Muhtemelen harika bir adamdır... insanları zehirlemediği zamanlarda."

"Ben yaptım... ama seni zehirlemedim. Sana ilaç verdim. Zehir kullanmış olsaydım, şimdi ölmüş olurdun."

Hadrian tekrar boyun eğerek başını salladı. Kısa kılıcının kemerini, onu sıkı kalçasından biraz uzağa kaydırды. Bir buçuk elli kılıç her zaman aşağıda asılı dururdu, ama at sürerken kısa kılıcı uyluklarından uzak tutmak için daha yukarıda takardı. "Biliyorsun, seninle evlenmek istemiyordum. Sadece Colnora'dan bir kadının buraya nasıl geldiğini merak ediyordum. Bana biraz garip geldi, hepsi bu."

Sessizce yoluna devam ettiler. İkili, Hadrian'ın yolculuktan hatırladığı bir alıç ağacının etrafında ayrı yollara saptı. Aynı şey daha önce bir kaya parçası için de olmuştu. *Neden bazı şeyleri hatırlıyorum da diğerlerini hatırlamıyorum? Neden ağaç ve kaya parçası, ama düşmüş kütük ya da virajı hatırlamıyorum?*

Bu, Royce'a sık sık sözlü olarak ifade ettiği türden bir içsel konuşmaydı, partnerini çılgına çeviren türden. Ama biriyle seyahat edip onu görmezden gelmek kibarlık değildi, bu yüzden biraz anlamsız bir konuşma makul görünüyordu. Sessizlikten rahatsız olmak yerine, Hadrian şunu yapmayı tercih etti...

"Colnora'da bazı sorunlar yaşadım," dedi Scarlett.

Hadrian ona bakmaya cesaret edemedi. Onun orada olduğunu bildiğine dair hiçbir işaret göstermedi.

"Royce, Black Diamond'da olduğum konusunda doğruyu söylüyordu." Bir süre durdu.

Hadrian cevap vermedi, onu Royce hakkında bir tartışmaya çekmek istemiyordu.

Bir süre sonra devam etti. "Bir çiftçinin kızı olarak büyüdüm ve yeteneğim olduğu için büyük şehre kaçtım, orada tiyatrodan oynamak istiyordum. Sadece on dört yaşındaydım, kadınların oyuncu olamayacağını bilmiyordum. Bana güldüler, eve gitmemi söylediler. Bunu yapamazdım. Annemin sessiz bir ıstırap içinde intihar etmesini izlemiştim. Geceleri ağlayarak uykuya daldı. Ben öyle olmayacaktım, öyle biri *olmayacaktım*.

"Para kazanmak için sokak köşelerinde dans edip şarkı söyledim. İnsanlar beni sevdi ve şapkamın içine bozuk paralar attı. Bir gelecek bulduğumu düşündüm ve çok mutluydum. Minstrel Guild'i ve insanların ne kadar acımasız olabileceğini bilmiyordum. Dediğim gibi, daha on dört yaşındaydım."

Hadrian bir bakış attı ve Scarlett'in ona bakmadığını fark etti. Gözleri gölgelere sabitlenmişti, yüzünde sert ve acı dolu bir ifade vardı. "Ben sadece aptal bir küçük kızdım," dedi küçümseyici bir alaycı gülümsemeyle, sanki kendini görüyor ve gördüğünü nefret ediyor gibi.

"Lonca, benim genç ve naif olmamı umursamadı. Tek umursadıkları şey, kârlarını kesmemdi. Beni kanlar içinde bıraktılar ve dudağımı yırttılar. Gözlerim o kadar şişti ki, günlerce göremedim. Sol kolum kırılmıştı, bu elin üçüncü parmağı da." Sanki bir yüzük gösterir gibi elini kaldırdı. "Hâlâ biraz eğri." Yüzünü buruşturdu ve o eliyle yumruk yaptı. "Ama yaptıkları sadece buydu, daha kötüsü de olabilirdi.

Black Diamond seni kendi bölgelerinde keserken bulsaydı, kırık, dövülmüş ve bir hendekte kusarken bırakılmakla kalmaz, ölürdün. Görüyorsun, Minstrel Guild üyeleri kendilerini yırtıcılar ve haydutlar değil, profesyonel adamlar olarak görürler. Bu işti, zevk değildi. Aptal bir kızı neredeyse öldürmek işlerinin bir parçasıydı.

"Chase olmasaydı, ondan sonra ne yapardım bilmiyorum. Eve gitmezdim, bu yüzden muhtemelen ölürdüm, sanırım."

"Chase kim?"

"Chase bir eğlenceciydi, sihirbaz ve aktördü."

"O da o adamlardan biri miydi? Loncaya üye miydi?"

"Hayır, o zamanlar bu beni de şaşırtmıştı, çünkü Chase şehirde istediği yerde gösteri yapardı. Kimse onu rahatsız etmezdi. Meğer kimse ona cesaret edemiyormuş. O farklı bir çeteye üyeydi: Kara Elmas." Hadrian'ın anlamadığı acı bir gülümsemeyle ona baktı. "Gösterileri kalabalıkları, büyük kalabalıkları çekiyordu. Herkes büyülenmişti ve sihirbazlığı nasıl yaptığını görmek için ellerini izlemeye odaklanmıştı. Bu arada, hırsızlar da kendi sihirlerini yapıyordu. O her zaman, *dikkatin başka yöne çekilmesinin anahtar olduğunu* söylerdi. Beni o çukurdan çıkardı ve temizledi. Bana yemek ve uyuyacak bir yer verdi. Gösterilerinde şarkı söylememi ve dans etmemi sağladı, bana yankesicilik ve sihir yapmayı öğretti. Onun için ikisi aynı şeydi. Beni gösterisine dahil etti ve adımı Dodge olarak değiştirdi — Scarlett Dodge, kızıl saçlı büyücü. Ayrıca Diamond'a üyeliğimi de destekledi. Chase iyi bir adamdı. Hayatımı kurtardı."

"Öyleydi mi?"

"Onu öldürdüler — Malachite ve Jasper. Bu beş yıl önceydi. Hoyte, Diamond'da işleri yönetiyor ve Birinci Subay olarak konumunu güçlendiriyordu — bu, bir tür dük gibi, Jewel'in kendisinden sonra en güçlü ikinci üye, esasen kral gibi bir şeydi. Ve her iyi dük gibi, kendisine sadık olmayanları ayıklamakla meşguldü. Alt kademelerde çalışan çoğumuz Hoyte'dan nefret ediyorduk. Chase de farklı değildi. Sadakatini, Hoyte'un yerini alabilecek gibi görünen, guildin yeni üyesi ve yükselen yıldızı olan bir adama verdi, ama sonra her şey değişti.

"Hoyte temizlik yaptı. Yükselen yıldız Manzant'a gitti, Chase ve diğerleri Bernum Nehri'nde yüzüstü yüzerken bulundu. Sıradaki olmak istemedim, bu yüzden kaçtım. Güneye gittim.

Ratibor'da, ne tesadüf ki, gezgin bir minstrel gösterisine katıldım. Sihirbazlık yaptım ve Colnora'da olduğu gibi seyircilerimizi soyduk.

Sorunlardan kaçınmak için sürekli yer değiştirdik. Swanwick'te başımız belaya girdi. Tutuklandım. Beni Manzant Hapishanesine göndermeye karar verdikleri için ellerimi kesmediler. Tuz madeninde her zaman işçiye ihtiyaç vardır ve işçilerin elleri olmalıdır. Güneye giderken bir kez daha sihirbazlık numarası yaptım ve zincirlerimden kurtuldum. Bunu da Chase öğretmişti. Hayatımı kurtardığı bir başka yol daha. Batıya, dağlara doğru kaçtım."

Yavaşladı, sonra durdu. Scarlett gölgeli yolu, sonra da ormanın karanlığını izledi. "Buradaki insanlar, bu ormanda bir ruhun dolaştığını ve yüzyıllardır bu vadideki insanları koruduğunu söylüyor."

"Augustine'in ıslah ettiği iblis mi?"

"Sanırım." Utanmış gibiydi. "Her şeye inandığımı söylemiyorum, ama herkes bir şeye inanır. Tanrıların, şeytanların veya ağaç ruhlarının varlığını ısrarla savunurlar ya da böyle şeylerin var olmadığını düşünürler. Birisi insanların temelde iyi olduğunu söylerken, bir başkası tam tersini düşünebilir. Ama herkes bir şeye inanır, değil mi? Ve neye inanmayı seçtiğimiz, sadece ne tür insanlar olduğumuzu değil, ne tür insanlar olmak istediğimizi ve ne tür bir dünyada yaşamak istediğimizi de çok şey anlatır."

"Augustine mi söyledi bunu?"

Durdu ve ona kızgın bir yüz ifadesiyle baktı. "Ne? Yeniden doğmuş bir hırsızın böyle şeyler düşünemeyeceğini mi sanıyorsun? Yoksa bir kadının böyle fikirler üzerinde düşünemeyeceğini *mi* düşünüyorsun?"

Ona karşı içini açıyordu, pek çok insana söylemediğini düşündüğü şeyler söylüyordu. Belki de onun anlayacağını, aynı şeyi hissedeceğini düşündü - ve öyle de oldu - ama o, ona hak vermek yerine, onu aptal olmakla suçladı. "Üzgünüm," dedi ve içtenlikle söyledi.

"Özür
dilemelisin."

"Özür
diliyorum."

Yürürken yüzündeki somurtkan ifade gücünü kaybetti ve yavaşça kayboldu.

Hadrian bekledi. O konuşana kadar başka bir şey söylemeye cesaret edemedi. "Her neyse," dedi kadın, sonunda sessizliği bozarak ve geçmişteki

"Dürüstçe, beni buraya bir şeyin yönlendirdiğini hissediyorum."

"Buraya mı? Bu patikaya mı?"

O başını salladı. "Bu yola rastladım ve manastıra kadar takip ettim. Sanki Maribor ya da başka bir şey beni oraya yönlendirmiş gibiydi."

“Ve Başrahip Augustine seni kabul etti.”

"O da Chase gibi beni kurtardı. Azarlamadı, yargılamadı, soru sormadı. Sanki her şeyi biliyormuş gibi, hayatımı değiştirmem gerektiğini söyledi. Beni vadideki insanlarla tanıştırdı ve onlar da onun desteğiyle beni aralarına kabul ettiler."

Yürümeye devam etti, sanki bir yükten kurtulmuş gibi daha hızlı ve daha hafif adımlarla.

"Peki şimdi?"

Omuzlarını kaygısızca silkti. "Dans ediyorum. Şarkı söylüyorum. Sihirbazlık numaraları yapıyorum. Haftada üç kez Caldwell House'da insanları eğlendiriyorum. Geri kalan zamanlarda, çarkı çevirmeyi öğrenmeye ya da çömlek yapmaya çalışıyorum. Henüz tek bir çömlek bile yapamadım, ama yün eğirmekten daha iyiyim. Eğirme işkence gibi. Ayrıca pasta yapmayı da öğrenmeye çalışıyorum."

Hadrian nehrin sesini duyabiliyor ve ayın nehrin yüzeyinde yansımaları görebiliyordu. Scarlett sordu: "Peki ya sen? Böyle dövüşmeyi nasıl öğrendin? Royce ile nasıl tanıştın? Bu bir hikaye olmalı."

“Askeriyede büyüdüm diyebiliriz, sonra Calis'te birkaç yıl paralı askerlik yaptım. Royce ile nasıl tanıştığım gerçekten de bir hikaye, hem de uzun bir hikaye.” Vadinin ve yolculuklarının sonuna giden köprüyü işaret etti, sonra sırtıttı.

"Haksızlık bu."

“Bu akşam Royce ile randevum var, ama gerçekten ilgileniyorsan, yarın beni akşam yemeğine davet edebilirsin.”

Kız sırtıttı. "Sen gerçekten ilginç birisin, değil mi?"

"Sadece topu olan bir köpek."

Hadrian, Scarlett'e iyi geceler diledi ve Caldwell House'un kapısına neredeyse varmıştı ki, ahırların yakınında tanıdık bir başlık gördü. Üç yıl geçmesine rağmen, Royce'un kendisine doğru geldiğini görmek rahatsız ediciydi; bir kuşun yarasaların imkansız derecede çevik uçuşuna şaşırması gibi şaşkın hissetti. Buna ek olarak, Royce ay ışığında görünür kalırken gölgelerde kayboluyordu. Sanki kaybolup sonra tekrar ortaya çıkıyor gibiydi. Siyah pelerininin dalgalanması ve akışıyla birleşince, bu etki ürkütücüydü ve Hadrian'ın tahminine göre Royce'un kötü tarafında olan herkes için kesinlikle korkutucuydu.

"Düşündüğümden daha erken döndün," dedi Hadrian.

"İhtiyacım olanı aldım. Yemek yedin mi?"

"Henüz yemedim."

Royce etrafına bakındı. İnsanların gece boyunca dolaştığı ya da sokaklarda ve kapı önlerinde uyuduğu Medford'un Aşağı Mahallesi'nden farklı olarak, Caldwell House'un çevresindeki sokaklar boştu. "Sonra bir şeyler yeriz," dedi Royce. "Önce odada konuşalım."

"Bir şey mi oldu?"

"Onunla tekrar konuştum. Onun bir tarzı var... İçeri girelim, gerisini sana anlatırım."

Caldwell House boştu; ne Wagner ne de Gill görünürdeydi. Şöminede ateş yavaşça yanıyordu. Odunların çıtırtısı ve kapının gıcirtısı sessizlikte yüksek sesli geliyordu.

"Bu gece kasaba toplantısı falan mı var?" diye sordu Royce.

"Bildiğim kadarıyla yok, ama ben bütün gün dağdaydım. Erken yatmış olabilirler. Burası çoğunlukla bir çiftçi topluluğu. Kırsal kesimde insanlar geç saatlere kadar uyanık kalmazlar."

Gıcırdayan merdivenleri çıkarak ikinci kattaki odalarına çıktılar. Hadrian kapı koluna uzandı, ama Royce bileğini tuttu. Kapının altından sızan ışığı işaret etti. Birbirlerine şaşkın bakışlar attılar, sonra Hadrian yavaşça kılıçlarını çekti ve Royce kapıyı açarken geri çekildi.

İçeride üç mum yanıyordu: biri yatağın yanında, biri pencere kenarında, biri de Lord Fawkes ve Papaz Payne'in oturduğu küçük masanın üzerinde. İkili kart oynuyor ve uzun siyah bir şarap şişesinden doldurdukları kristal bardaklardan içiyorlardı. Royce ve Hadrian odaya girince başlarını kaldırdılar.

"Ah! Sonunda," dedi Fawkes geniş bir gülümsemeye. "Hiç gelmeyeceksiniz sandım."

"Genelde odamda beklenmedik misafirler bulduğumda," dedi Royce, "geldikleri gibi ayrılmazlar."

Royce'un yorumunda gerçek bir tehdit yoktu, çünkü Alverstone'u çekmemişti. Hadrian, partnerinin izinden giderek kılıçlarını kınına koydu.

"O zaman kendimi şanslılardan biri olarak göreceğim," diye cevapladı Fawkes, gülümsemesini daha da genişleterek. Kartlarını masaya bıraktı ve papaza göz kırptı. "Zaten seni yakaladım."

Papaz Payne kaşlarını çattı ve hayal kırıklığıyla kartlarını masaya vurdu. Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, kollarını kavuşturup Fawkes'a öfkeyle bakarak sahneyi Lord'a bıraktı.

"Sizi bizi aramakla uğraşmaktan kurtarayım dedim," dedi Fawkes. "Yani yeri gördünüz, işi değerlendirdiniz. Ne dersiniz? Lady Dulgath'ı nasıl öldüreceksiniz?"

Hadrian, Royce'a baktı. Ortağının sinirlendiğini anlayabilirdi. Fawkes'ın odalarında olması beklenmedik bir durumdu ve Royce beklenmedik durumları sevmezdi. Hadrian da bundan pek hoşlandığını söyleyemezdi. Kapıda kilit yoktu ve onlar sadece kiracıydılar, ama yine de. Bir asil lord bunu kaba bir davranış olarak görmeyebilirdi. Soylular arasında nezaket ve saygı gerekliydi, ama bunlar tek yönlüydü. Fawkes'a göre Hadrian ve Royce kesinlikle ondan aşağıdaydı.

"Bana daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?" dedi Fawkes. Payne'e baktı. "Papaz, kilise fonlarını harcarken mali açıdan bilinçli davranmak zorundadır. İkinizin bu işi uzatarak masrafları artırdığınızdan endişeleniyor. Ben ise, bir soylu kadının hayatının tehlikede olduğunu görünce endişeleniyorum."

"Hayır, daha fazla zamana ihtiyacım yok," dedi Royce.

"Öyleyse," dedi Fawkes içkisini yudumlarken, "duyalım bakalım."

"Tamam." Royce, Hadrian'a baktı ve hala bu müdahaleye kızgın olduğunu belli etti, ama kendini kontrol etti. "Şahsen ben, gece geç saatlerde kulenin dışından onun yatak odasına tırmanır, pencereden içeri girer ve o uyurken boğazını keserdim."

Papaz Payne yüzünü buruşturdu ve eliyle boğazını okşadı. "Bu çok acımasızca."

"Cinayet genellikle öyledir."

"Ama *bu* nasıl bir kaza gibi görünebilir ki?" diye sordu Payne.

"Değil." Royce masaya doğru yürüdü ve siyah şarap şişesini eğerek etiketi aradı. Etiket yoktu. "Kaza zamanı çoktan geçti. Herkes onun bir hedef olduğunu biliyor. Aksini iddia etmek aptallık olur. Leydi Dulgath gerçekten soğuk algınlığı geçirip birkaç hafta sonra ateşten ölseydi, herkes bunun bir cinayet olduğunu düşünürdü."

"Ama yatak odasının penceresi altıncı katta," dedi Fawkes.

"Yedi," diye düzeltti Royce. "Ama dışarı, bir insanın parmağından daha kalın dalları olan, gür ve güçlü sarmaşıklarla kaplı. Merdivene tırmanmaktan pek farkı yok. Biliyorum. Ben yaptım, yatak odasına girdim."

"Yapmadınız!" dedi papaz, dehşete kapılmış bir şekilde.

Fawkes ayağa kalktı. Dudaklarını büzerek masanın etrafında dolaşmaya başladı. Kadehini iki eliyle tutarak, işaret parmağıyla kenarına hafifçe vurmaya devam etti. "Başka ne olabilir? Önlem alırsak, sarmaşıkları temizlersek, suikastçı kesinlikle yeni bir taktik seçecektir. Başka ne deneyebilir?"

"Knox daha fazla muhafız görevlendiriyor, bu yardımcı oluyor. Lady Dulgath'ı oldukça iyi koruyor. Artık zehirleme zor olacak, çünkü o buna karşı önlem alıyor. Personel çok az ve sadık, rüşvet veremezsiniz."

Hadrian bunun bir şaka, keskin bir hakaret olduğunu biliyordu ve gülümsememek için kendini zor tuttu.

Fawkes gözünü bile kırpmadı. "Yine de bir yol olmalı."

"Elbette," diye cevapladı Royce. "Ama daha zorlu bir yol."

"Duyalım bakalım." Fawkes, öneriyi kutlamak için küçük kadehini kaldırdı. "Peki, önceden nerede olacağını öğrenebilirsen ve o yer açık havadaysa, uzun mesafeli bir ok atışı yapardım." "Uzun mesafe mi?" diye sordu Payne. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani, ilk atışın ölümcül olmasını sağlayacak kadar yakın bir yere bir okçu saklarsın, ki bayanın güvenliği ölü bir sincap kadar bile olsa, bu çok uzak bir mesafe olacaktır."

"Peki, burada neyden bahsediyoruz?"

"Uzun yay - özellikle okçu yüksek bir konumda ise. Katil, pozisyonunu alana kadar onu baston gibi gösterebilir. Sonra yayı gerip, atışını yapıp, yayı gevşetip uzaklaşabilir."

"Uzun yayların menzili ne kadardır?"

"Üç yüz, dört yüz yarda," dedi Hadrian.

"Evet, ama isabetlilik çok önemli," dedi Royce. "Yüz yardan fazlasını önermem. Sadece bir atış hakkın olacak."

Fawkes düşünürken, bardağını tekrar tıklattı.

"Eğer bu işi ben alsaydım," diye devam etti Royce. "Bunu dışarıya yaptırırdım, profesyonel bir nişancı tutardım."

"Kim?"

"Uzun yayla atış yapabileceğine güvenebileceğim sadece üç kişi var," diye cevapladı Royce. "Ve biri öldü."

"Peki ya diğer ikisi?"

"Biri Tom the Feather." Royce, Hadrian'a baktı. "Ama o Ghent'te ve ne kadar para ödenirse ödenilsin bunu yapacağını sanmıyorum. O vicdanlı bir adam."

"Diğeri?"

"Roosevelt Hawkins adında bir adam. O aslında buralı, çok yakın, fazla yakın."

"Ne demek istiyorsun? Nerede o?"

"Manzant Hapishanesi'nde, ama oradan kimse çıkamaz."

Fawkes, papaza uzun uzun baktı ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Peki ya tatar yayı?" diye sordu Fawkes. "Herhangi bir aptalın onu kullanabileceğini duydum."

"Doğru, ama aynı menzilde olması için büyük olması gerekir," diye cevapladı Royce. "Peki onu kale güvenliğinden nasıl geçireceksin? Gördüğün gibi, kuleye tırmanmak çok daha kolay ve suikastçının muhtemelen bunu kullanacaktır. Diğer seçenek ise birini tutmaktır. Bu sadece işleri karmaşıklştırmakla kalmaz, aynı zamanda para da gerektirir ve kârı azaltır. Ayrıca Leydi'nin programını bilmek ve onun atış için ideal bir yerde dışarıda olmasını ummak gerekir."

"Başka ne var?"

Royce omuz silkti. "Kalabalık bir yerdeyse, biri yanına yaklaşp bıçaklayabilir. Ama bu durumda suikastçı muhtemelen yakalanır."

"Ya personeli tamamen sadık değilse?" diye sordu Papaz Payne. "O zaman ne olacak?"

Bunun olasılığı ne kadar? Hadrian gülümsemeyi engelleyemedi. İkisnin genç bir kadını öldürme olasılığından hesaplayıcı, hevesli, neredeyse neşeyle keyif almaları midesini bulandırdı.

"Birçok olasılık var," dedi Royce. "Korunmak için çok fazla. Eğer bu gerçekten bir endişe kaynağıysa, en iyi tavsiyem tüm personeli değiştirmek olur."

"Elindeki en iyisi bu mu?" diye sordu Fawkes.

Royce başını salladı.

Yalan söylüyordu. Kimse yüzüne bakarak bunu anlayamazdı, ama üç yıl Hadrian'a başlıklı adam hakkında özel bir sezgi kazandırmıştı. Bir şeyleri atlıyordu. Hadrian hiç profesyonel suikastçı olmamıştı, ama Lady Dulgath'ı öldürmenin başka yolları olduğunu tahmin edebiliyordu. Lady Dulgath, köyleri gezip hasta ve yaralı insanlara yardım etmesiyle ünlüydü. En azından, dışarıya çekilip pusuya düşürülebilirdi. Hatta, bir yıl önce Medford'da olduğu gibi kale ateşe verilebilirdi. O yangın kraliçenin hayatına mal olmuştu. Kralı da öldürebilirdi, ama o gece orada değildi. Yine de, kulenin sarmaşıklarına tırmanmak uygulanabilir ve basit bir çözüm gibi görünüyordu

, bu da Hadrian'ı Royce'un neden diğer seçenekler yerine bunu önerdiğini meraklandırdı.

Fawkes de benzer tereddütler yaşıyorsa, bunu yüzüne yansıtmadı. Gülümsedi. "Mükemmel. Bu harika bir haber." Payne'e baktı ve başını salladı. "Tek yapmamız gereken sarmaşıkları temizlemek ve Leydi Dulgath'ın dışarıdayken iyi korunmasını sağlamak. Ayrıca tatar yaylı veya uzun yaylı adamlara da dikkat edeceğiz. Bu gerçekten bir rahatlama."

Fawkes masaya geri döndü, kendisinin ve Payne'in kadehlerini yeniden doldurdu, sonra sandalyelerden birinin üzerine asılı küçük bir çantadan iki kadeh daha çıkardı. "Bu gece başarıya ulaşacağımızı tahmin ettim ve kutlamak için bir şişe şarap getirdim. Ne yazık ki, çok uzun sürdü, papaz ve ben beklerken çoğunu içtik. Yine de, kadeh kaldırmak için yeterince var," dedi Fawkes.

"Bize borçlu olduğun parayı da getirdin mi?"

"Elbette." Fawkes sıırttı.

Payne pencereden geri döndü ve kadehini aldı. Royce, Fawkes'ın elindeki şişeye alaycı bir bakış attı.

"Bu tavır takınılmayacak bir şey. İşleri kadeh kaldırarak bitirmek Maranon geleneğidir."

"Ben geleneklere pek önem vermem," diye cevapladı Royce.

Fawkes gözlerini kısarak, "Çoğu gelenekte olduğu gibi, bunun da bir anlamı var. Kuzeyde insanlar el sıkışırlar. İnsanlar bunu, silah taşımadıklarını ve kollarının altında bir şey saklamadıklarını göstermek için yaparlar. Burada ise içki içeriz. Birlikte yemek yemek ve içki içmek, kişisel bir bağ kurar. Bu, bir dereceye kadar güven olduğunu kanıtlar."

"Sana güvenmiyorum."

"Ben de ilk çocuğumu senin bakımına bırakmaya hazır olduğumu söyleyemem, ama birbirimize bir dereceye kadar güvenmemiz gerekiyor. Senin gerekli özeni gösterdiğinden ve aslında aynı fikirdeki kardeşlerine katılıp bizi yanlış yola yönlendirerek suikastçının işini kolaylaştırmadığından emin olmam gerekiyor. Ve senin de, bizlerin dillerimizi sallayıp, önceki suçlarıyla ilgilenebilecek yetkililere kimliklerini ifşa etmeyeceğimizi bilmen gerekiyor," dedi Fawkes.

"Ve içki içmek tüm bunları sağlayabilir mi?"

"Hayır, ama bize katılmayı reddetmen beni endişelendiriyor."

"İstediğin kadar endişelen. Bana sunduğun hiçbir şeyi içmeyeceğim," dedi Royce.

"Benim dürüstlüğümden şüphe duyan adamlarla iş yapmam."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, ödeme almayacağınız anlamına gelir," dedi Fawkes.

"Haklısın. Senin dürüstlüğünden neden şüphe etmem gerektiğini anlayamıyorum." "Yani bize katılacak mısın?"

"Hayır, ya bana ödeme yaparsın ya da bu odadan canlı çıkamazsın."

Royce bakışlarını Payne'e çevirdi. "İkinizden biri."

"Beni tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?" diye bağırdı Fawkes, masadan bir adım geri çekilirken elini kılıcına uzattı.

"Dur! Dur!" Hadrian onu durdurdu. "Bir şeyler içelim." "Hayır, içmeyeceğiz," dedi Royce.

"Tabii ki içeceğiz." Şişeyi işaret etti. "Zaten şarabı içmişler. Sorun yok."

"Peki ya bardaklar?" diye sordu Royce.

Hadrian, yataklarının üzerindeki rafta duran bir çift bardağı işaret etti.

"Onları kullanırsınız." Bardakları aldı ve Fawkes'a uzattı.

Lord kaşlarını çatı. "Bu kadar kaliteli bir şarabı tahta bardaklardan içmeyeceksin, değil mi?"

"Tahta bardaklarla kadeh kaldırmanın bir kuralı mı var?" diye sordu Hadrian.

"Hayır." Fawkes içini çekti ve her birine azar azar şarap dökerken kaşlarını çatmaya devam etti. "Siz ikiniz çok güvensizsiniz."

"Aramızdaki barış ve herkesin uzun ömrü için." Hadrian kadehini kaldırdı ve içti.

Fawkes de mutsuz bir ifadeyle aynısını yaptı. Payne de onu takip etti, ama Royce kadehine hiç dokunmadı.

Şarap zengin ama narindi — bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra yok olmuştu. "Peki ödeme?" diye sordu Hadrian.

"O içmedi," dedi Payne, Royce'u işaret ederek. "Önemli değil," dedi Fawkes. "Parayı al."

Payne kadehini masaya koydu ve pencereye doğru yürüdü, eğilip mumu üfledi. Aşağıda Caldwell House'un kapısı açıldı. Birkaç çift botlu ayak, ortak salonun ahşap zemini üzerinde koşarak merdivenlere doğru ilerledi.

Royce'un yüzünde endişe belirdi.

"Sakin ol. Sadece yukarı getiriyorlar," dedi Fawkes, ama sözleri tuhaf geliyordu.

Royce hançerine uzandı ve Hadrian onu durdurmak için bir adım attı, sonra dünyanın dönmeye başladığını fark etti. Oda garip bir şekilde sallandı. Mum ışığı yayıldı ve Payne, Fawkes ve Royce'un silüetleri yavaş çekimde hareket ediyordu. Odanın kapısı açıldığında aralarındaki masa bir kenara fırladı. Ses garip bir şekilde boğuktu, sanki Hadrian su altındaymış gibi.

Yine mi, diye düşündü Hadrian.

Siyah üniformalı, zincir zırhlı ve konik miğferli altı adam odaya girdi. Kılıçlarını sallıyorlardı ve gözlerinde şiddet parıldıyordu. Bunlar köylüler değildi. Kale muhafızları bile değillerdi. Başka bir şeydi ve bu iyi bir şey değildi.

Masa devrildiğinde devrilen şarap şişesi yere çarpmış ama kırılmamıştı. Yarım daire şeklinde yuvarlandı ve boynundan kan rengi içeriği damladı. Hadrian kılıçlarına uzandı. Kılıçlarını kınından çıkaramadan vuruldu. Bir darbe daha sırtına isabet etti. Bir darbe daha onu haykırmaya zorladı ve yere yığıldı.

Kılıçları ellerinden düştü.

"Umarım bu konuda haklısındır," dedi Payne.

"Para, seçenek demektir, sevgili papazım. Sadece ikiye bölünürse, bu seni kilise dediğin o kulübeden kurtarır ve bu kış açlıktan ölmekten kurtarır."

"Kaçma şansları olmadığına emin misin?" diye sordu Payne.

"Kendi kulaklarınla duydun. Manzant Hapishanesinden hiç kimse kaçamadı, hiç kimse."

Hadrian'ın gözleri karardı ve her şey simsiyah oldu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NOT

Ertesi sabah, Sherwood Lady Dulgath'ın özel çalışma odasında bekleyerek içgüdülerini takip etti. Birçok yönden, bu durum karşısında dürüst davranmadığını, hatta aşağılık olduğunu hissediyordu, ama bilmek zorundaydı. Sherwood her zamanki rutinini sürdürdü: şövaleyi ayarladı, tuvali yerleştirdi, boyalarını karıştırdı. Paletin kusursuzluğuna hayran kaldı. Paletini hiç temizlemiyordu. Yeni yağ, boyayı günlerce kullanılabilir halde tutuyordu ve temizlemek büyük bir israf olurdu. Bu, dakikalar içinde kuruyan yumurtaya göre yağın diğer avantajlarından biriydi. Yağ olsa bile, boya kurudukça geri kazanamayacağı kadar kaçınılmaz bir birikinti oluşuyordu, ama paletler ucuzdu ve sonunda hepsini yenisiyle değiştirecekti. Bu paleti bir süredir kullanıyordu; boya tarafında orijinal ahşap hiç görünmüyordu. Arka tarafı bile lekeler ve rengarenk parmak izleriyle doluydu ve her biri eskisiyle tamamen aynıydı. Sherwood nasıl olduğunu bilmiyordu, ama bunun sorumlusunun Lady Dulgath olduğundan emindi.

Bunu benim hatam olarak görüyorum. Sorumlu benim ve bunu düzelteceğim.

Belki de bunu söylemesi bir tesadüftü, ama içten içe o bundan emindi. Ancak bir his, gerçekte aynı şey değildi, bu yüzden Sherwood, güneşin doğuşunu izlerken bekledi; güneşin ışığı tavandan duvara doğru yayılıyordu.

Eğer bununla hiçbir ilgisi olmasaydı, Nysa bir seans beklemezdi. Melborn dışında kimse mucizeyi bilmiyordu ve Sherwood, onun bunu söyleyecek kadar umursamadığına emindi. Yani Lady Dulgath çalışma odasına gelirse, bu onun bu olayla ilgisi olduğunu kanıtlayacaktı.

Peki bu ne anlama gelecekti? Bilmiyordu, umursamıyordu. Bir şey bir

Karıştırmayı bitirdi, sonra palet bıçağını bıraktı. Tabureye atlayarak ellerini bir bezle sildi, sonra beklerken güneşin yayılmasını izlemeye geri döndü.

Onun yürüdüğünü duymadı; hiç duymazdı, en azından ayak seslerini. Duyduğu şey elbisesinin tanıdık *hıştırtısıydı*. Lady Dulgath her zamanki gibi, tek kelime etmeden ve bakmadan içeri girdi. Aynı altın rengi ipek brokar elbiseyi giymişti, omuzlarına tilki kürkü sarmış ve binicilik eldivenlerini elinde tutuyordu. Yerdeki işaretine doğru ilerleyip döndü, çenesini kaldırdı ve avizeye baktı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Bu iki kelime ağzından öylece çıktı. Sherwood kafasında bir düzine farklı konuşma senaryosu canlandırmıştı, ona suçlayıcı bir fırça sallamaktan, kadının ayaklarına diz çöküp ağlamaya kadar her şeyi. O gelirse gerçekten ne yapacağına karar verememişti. Artık biliyordu ve bu basitlikten memnundu, ağlamaktan çok daha iyiydi.

"Ne için?" Sözleri soğuktu, gözleri hala avizeye bakıyordu.

"Gerçekten bilmiyorum."

Bu, kadının ona bakmasını sağladı.

"Bana neden teşekkür ettiğini bilmiyor musun?"

"Mülkümü geri verdiğin için elbette, ama... *Ne* yaptığını ya da - belki daha da önemlisi - *nasıl* yaptığını bilmiyorum. Bu yüzden, hediye için teşekkür etsem de, tam olarak ne için teşekkür ettiğimi bilmiyorum. Anlatabildim mi?"

"Hayır, mantıklı değil."

"Ama şovaleyi, fırçaları ve boyaları tamir ettin."

Dudaklarını sıkıp gözlerini kısarak onun aletlerine baktı. "Oh, doğru. Bunlar yeni mi?"

"Hayır, değil. Bunlar, tahrip olanların aynısı. Bir şekilde, bu fırçadaki son samur kılına kadar hepsini benim için bir araya getirmeyi başardın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sen değilsen, bu sabah buraya gelmeyi nereden bildin?" Yine avizeye bakmaya başladı. "Alışkanlık."

"Alışkanlık mı?"

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, dünkü talihsizliğini unutmuştum. Bunu bana o kadar uzun süredir yaptırıyorsun ki, artık ezbere yapıyorum, ki bunu düşündükçe

Bu aptalca resmi bitirmen lazım ki sabahlarım geri gelsin. Bu çok uzun sürdü."

Çenesini kaldırdı ve yüzünü ifadesiz hale getirdi.

"Seni tanıyorum," dedi. Bir kez daha, sözler düşünmeden ağzından çıktı, sanki zihninden ağzına doğrudan bir boru uzanıyor ve biri musluğu açmış gibi.

"Hayır, tanımıyorsun," dedi kadın.

"Oh, ama tanıyorum. Senin gerçekte kim olduğunu görebiliyorum. Herkesten saklamak için çaresizce mücadele ettiğin şeyi görebiliyorum. Bunu açıkça görebiliyorum ve bu çok güzel."

"Gerçek beni tanısaydın, beni güzel bulmazdın."

"Ama ben seviyorum, ve sen... güzel, harika, bilge ve... ve ben..."

..." Sherwood kendini tuttu. Onarılmış şövaleye, önündeki mucizeye baktı ve ihtiyatlılığını bir kenara attı. "Seni seviyorum, Nysa."

İşte. Sherwood, haftalardır kendisini hasta eden bir tür zehri vücudundan atmış gibi hissetti. Bunu söylemek onu rahatlatmış ve sevindirmişti. Bu coşkulu his bir saniye sürdü; sonra gerçeklik yüzüne çarptı.

Ne yaptım ben?

Öfke ya da kahkaha bekliyordu. İlki olursa, muhafızlar onu kaleden dışarı atacaktı. İkincisi olursa, kalbi kırılacaktı. Bunun yerine, Nysa Dulgath yavaşça bakışlarını ona çevirdi. Gözlerinde acıma vardı, o kadar derin, kederli bir üzüntü ki Sherwood titredi.

Dudaklarında neredeyse bir gülümseme belirdi, acı ve keder dolu bir yüz. "Sen beni tanımıyorsun, Sherwood. Kimse tanımıyor ve kimse de tanımayacak. Sadece resim yap. Bunu yapabilir misin?"

O, korkunç bir boşluk hissiyle başını salladı.

Sherwood öğle yemeğini dışarıda, avludaki çimlere oturarak yedi. Dulgath'a geldiğinden beri her gün olduğu gibi, gün mükemmeldi.

Asla yağmur yağmazdı.

Bunu ancak o zaman fark etti ve daha önce fark etmemiş olmasına şaşırdı. Gökyüzü sürekli maviydi. Her zaman hafif, ılık bir esinti vardı, asla sıcak değildi. Güney duvarının gölgesinde, çimlerin uzadığı bir alanın yanında oturdu.

burada, yıkılmış kulenin dağınık taşları çimleri biçmeyi çok zorlaştırıyordu. Sırtını büyük bloklardan birine dayadı ve bacaklarını öpüşen bir erkek ve bir kadının heykeline doğru uzattı. Dulgath Kalesi'ndeki birçok harika sanat eserinden bu, Sherwood'un en sevdiği idi. İki figür, sanki bir ağaç gövdesinin parçalarıymış gibi, tabanda birbirine dolanmış ve karışmıştı. Sonra, gövde yukarı doğru kıvrıldığında, bir erkek ve bir kadın, yıpranmış bir ipin uçları gibi ortaya çıktı. İki öpüşmek üzere kucaklaşmış, dudakları birbirine çok yakın, gözleri kapalı, yüzlerinde coşku dolu bir ifade vardı.

Heykel, uzun otların arasında, yabani bir çalı ve tek başına duran bir ağacın arkasında kısmen gizli duruyordu. Oraya kimse gelmezdi. Kimse kalenin o tarafını ziyaret etmiyordu ve ilk başta heykelin yalnızlığından şikayet etmişti. Diğerlerinin de insan formunu tasvir etmenin ötesine geçen, onu gerçekliğin ötesine, olması gerekenin kapsamına yükselten güzelliğini ve inanılmaz sanatını görmeleri gerektiğini düşünüyordu. Soğuk taştan oluşan ham duygu, heykel özlem ve zafer, tutku ve sevginin bir anını yakalamıştı.

Sanattan başka ne umulabilir ki? Sadece gerçeği değil, sergilenmeye değer, rahatlık, neşe veya anlayış sağlayan, kalbi harekete geçiren veya durduran bir gerçeği yakalamak.

Haftalar geçtikçe, Sherwood avlunun bu ihmal edilmiş köşesini, bu sakin ve huzurlu yalnızlık mekanını *kendine ait* görmeye başladı. Bu yerin inzivaya çekilme özelliğini takdir ediyordu. Heykel — unutulmuş bir geçmişin yabani otları arasında kaybolmuş ilham verici aşıklar — ona gelecek için umut veriyordu. Bazen, gölgeler tam doğru olduğunda, kadının Nysa'ya biraz benzediğini düşünürdü. Yanakları çok yüksek ve keskin, yüzü çok uzundu, ama belli ki sadece gözleriyle görmüyordu.

Çimlerin arasında ayak sesleri duydu ve Rissa Lyn'in kendisine doğru geldiğini görünce şaşırdı. Bu sefer elinde kova yoktu. Bunun yerine, kıvrılmış bir parşömen parçası taşıyordu.

"Affedersiniz, efendim." Ona döndüğü anda durdu ve reverans yaptı. "Size bir mesajım var."

"Kimden?"

"Chamberlain Wells verdi, efendim, ama Leydi'den geldiğini söyledi."

"Leydi Dulgath

mı?" "Evet,

efendim."

Sherwood ayağa kalkmaya çalışırken tabağını neredeyse düşürüyordu. "O zaman ver bakalım."

Elini uzattı, ama Rissa Lyn tereddüt etti. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Efendim, şövaleyi gördüm. Bu sabah çalışma odasında boyalarınızı ve fırçalarınızı gördüm ve..." Yüzü kızardı. "Kapının dışındaydım ve Leydi Hanımla konuştuğunuzu duydum... onun bildiğini, bununla bir ilgisi olduğunu falan."

"Evet?" diye sabırsızca sordu. Sherwood, Rissa Lyn'i yeterince seviyordu, ama Leydi Dulgath ona ilk kez bir mesaj göndermişse, ne yazdığını bilmek istiyordu.

"Şey, bence haklısınız efendim. Bence o biliyor... Bence bunu yapan oydu."

"Teşekkürler, Rissa Lyn, bana söylediğin için minnettarım, ama..."

"Efendim..." Dudaklarını ısırды ve ayaklarına baktı. "Sadece öyle olduğunu *düşünmüyorum*. Öyle olduğunu *biliyorum*."

"Ne demek istiyorsun? Onu bir şey yaparken mi gördün?" Rissa Lyn başını salladı.

"O zaman nereden biliyorsun?"

"Son on yıldır Leydi Dulgath'ın hizmetçisi olduğum için. On iki yaşından beri ona hizmet ediyorum, efendim. Derby'nin sırtından düştükten sonra oraya taşındığında ben de oradaydım. Onu kurtarmak mümkün değildi, efendim. Zavallı Nysa. Sırtı ve boynu kırılmıştı. Kaleye ulaşmadan önce ölmüştü."

"Ne?" Sherwood, Rissa Lyn'in elindeki nota o kadar odaklanmıştı ki dikkatini vermemişti, ama son sözleri görmezden gelmek imkansızdı. "Ne diyorsun?"

"Kont Beadle Dulgath'ın kızı Kontes Nysa Dulgath'ın iki yıl önce öldüğünü söylüyorum. Lordum, daha önce hiç görmediğim kadar ağlıyor ve sızlanıyordu. O, onun tek çocuğuydu, Leydi Raychelle ile olan son bağıydı. Onun ölmesine izin veremezdi. Abbot Augustine'den o cadı Maddie Oldcorn'u getirmesini istedi. Maddie ona kızının öldüğünü ve hiçbir şey yapılamayacağını söylediğinde orada sadece Lordum, başrahip ve ben vardık."

"Rissa Lyn, Leydi Dulgath hayatta. O hemen yukarıda... Elinde bana yazdığı bir not tutuyorsun!"

"O Leydi değil. O başka biri... başka bir şey. Sana sylyyorum çünkü bana inanacağını biliyorum. Onu olduğu gibi görebilirsin. Sıradan bir hanımefendi senin şövale ve boyalarını dzeltemezdi, değil mi? Sıradan bir hanımefendi zehirlenip hayatta kalamazdı. Ve o gün taş düştüğünde ben oradaydım. Onu ıskalamadı, efendim."

"Neden bahsediyorsun? Ezilirdi. Taş..." imlere yarı gömülü devasa bloklardan birini işaret etti. "Bunlar kadar büyüktü."

"Ve ben onun onu sinek gibi kovduğunu gördüm," dedi hizmetçi.

Sherwood gözlerini kısarak baktı. "Rissa Lyn, içki mi içtin?"

Kız somurtarak kaşlarını çattı. "İmedim efendim! Neden bana inanmıyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz anlamıyorum."

"nk inanmıyorum!" Neredeyse bağırarak söyledi, ama içinden bir ses "*Evet*" diye fısıldıyordu.

"Ben sandım ki..." Rissa Lyn dudaklarını dişlerine sıkıca kapattı. "Sizin farklı olduğunuzu sandım." Alt dudağı titredi. "Anlayacağınızı sandım."

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Not!" diye bağırdı.

Rissa Lyn döndü. Gözleri yaşlarla doluydu ve parşömeni ona fırlattı. "Bir canavarı seversin, ama... ben... ben tam karşındayım... Lanet olsun sana! Lanet olsun sana, Sherwood Stow! Devam et. *Git*. İblis seni Phyre'ye srklesin. Artık umurumda değil."

Bunun zerine Rissa Lyn gözyaşları içinde kaçtı ve notu çimlerin üzerinde, hafif esintiyle dalgalanan bir şekilde bıraktı.

Sherwood notu ezberlemiş ve odasının köşesindeki yığından kılıcını çıkarırken kafasında sözleri tekrarlamıştı. Metalde pas yoktu, ama adamda bolca vardı. Sherwood kılıca kendinden daha iyi bakmıştı. Onu en son ne zaman kullandığını ya da uzun bir yürüyüşten daha yorucu bir şey yaptığını hatırlayamıyordu.

Her şey gibi, kılıcı da Yardley'den miras almıştı; Yardley'in onu nereden aldığı ise kimse bilmiyordu. Çok süslü olmayan kılıç, düz bir koruyucu ve şahin başlı bir kabza sahipti, ancak işçiliği yüksek kalitede ve kılıç sadece dekoratif değil, profesyonelce yapılmıştı. Gezin sanatçılar

Fazla bir şey taşımadıkları için, nesilden nesile aktaracak kadar uzun süre sakladıkları her şey çabaya değerdı. Avryn'in çoğu krallığında, sağlıklı erkeklerin lordları tarafından bir silah sahibi olmaları ve gerektiğinde onu kullanmaları gerekiyordu. Ancak sadece soylular ve askerler ve şerifler gibi yetkili kişiler silahlarını açıkça taşıyabiliyordu. Sonuç olarak, o da öncülleri gibi silahını yatak örtüsünün içinde, görünmeyecek ama elinin altında tutuyordu.

Sherwood birkaç kez saldırıya uğramıştı. Çoğunlukla, bir veya iki kabadayı ona saldırırdı ve genellikle aralarında tek bir bıçakla silahlanurlardı. Yatak örtüsünden kılıcını çekmesi, neredeyse her zaman saldırıyı sona erdirirdi. Ancak, uzun kılıç gösterisiyle caydırılmayan, kendi silahlarını sallayan hırsızlarla karşılaştığı zamanlar da olmuştu ve Sherwood hayatı için savaşmak zorunda kalmıştı.

İyi iş çıkarmıştı. Sherwood en az bir adamı öldürdüğünden emindi, ama emin olmak için oyalanmamıştı. Başka bir kavgada, on yedi yaşından büyük olmayan genç bir kabadayıyı karnından bıçaklamıştı. O da muhtemelen ölmüştü. Altıdan fazla kavgada Sherwood hayatta kalmış, sadece üç yara almıştı ve bunlardan sadece biri ciddi sayılabilirdi. Neyse ki Yardley ona kesikleri dikmeyi de öğretmişti.

Sherwood, yetenekleri konusunda hiçbir yanılgıya kapılmamıştı. Sadece Lady Dulgath'ın kılıcına ihtiyaç duyarsa, becerilerinin bu görevi yerine getirebileceğini umuyordu. Güneşin okyanusa batışını izleyerek bekledi. Güneş henüz dörtte üçü batmıştı, ama daha fazla bekleyemezdi. Ondan önce varmak istiyordu.

Kılıcı beline bağladı, merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kaleden dışarı koştu.

Notta şöyle yazıyordu: *Sherwood, gün batımında kalenin batı tarafındaki kayalıklarda buluşalım. Yardıma ihtiyacım var ve güvenebileceğim tek kişi sensin.*

Duyguları sevinç ve dehşetin karışımıydı. Onun kendisine güvendiğini ve ihtiyacı olduğunu öğrenmek ona büyük bir mutluluk vermişti. Kale dışında, bu kadar تنها bir yerde buluşmak istemesi, ona söyleyecekleri konusunda endişelenmesine neden olmuştu.

Belki de benimle kaçmak istiyordur?

Hayır. Bu çok fazla umut etmek olurdu. Duygularının aklını gölgelemesine izin veriyordu. Muhtemelen Kral Vincent'a bir mesaj iletmesini istiyordu, Wells veya Rissa Lyn'e güvenemeyeceği bir şey.

Sherwood avludan geçip kapıdan dışarı koştu, hızla sola dönüp duvara yapıştıktan sonra kalenin çimenli kayalıklarına doğru yöneldi

Orada rüzgâr daha kuvvetliydi, okyanustan gelen nemli ve tuzlu bir esinti, kalçaya kadar uzanan çimleri kalıcı olarak eğmişti.

Kalenin içindeki birinden korkuyordu, belki de herkesten... "Güvenebileceğim tek kişi sensin."

Açıkcası, Rissa Lyn'e güvenemiyordu, ama hizmetçisinin onu bir iblis olarak gördüğünü biliyor muydu?

Hayır, o anda fark etti, açıkça gördü. Bir canavarı seversin, ben... ben... tam karşıdayım... Rissa Lyn kıskançtı ve ya uyduruyordu ya da bir tür sanrıdan muzdaripti. Onun duyguları ne olursa olsun, çılgın suçlamaların onu Nysa'dan uzak tutamayacağını anlaması gerekiyordu. *Onunla sonra konuşacağım... onu nazikçe reddedip.*

Ayaklarına ve bacaklarına çarpan, rüzgârla savrulan uzun otları yırttı. Dalgaların sesi gittikçe yükseliyordu; başının üstünde martılar çılgık atıyordu. Batı tarafında, Dulgath Kalesi'nin gün batımı kulesi, burunun deniz tarafından aşınmış ucunun en kenarında duruyordu. Kayalıkların bir uzantısı gibi görünen sekiz katlı taş sütun, o tarafta penceresi yoktu. Yaklaşık 60 fit aşağıda, amansız dalgalar inatçı taşa çarpıyordu.

Kulenin dibinde biri vardı — kulenin iki devasa oyulmuş ayağı arasındaki gölgeli boşlukta duran karanlık bir siluet. Sherwood, onun Nysa olmadığını, hatta bir kadın bile olmadığını fark edince koşusunu tereddütlü bir tırıs yürüyüşe çevirdi. Siyah pelerinli, başlığı takılı bir adamdı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Sherwood, aniden durarak.

"Tabii ki seni bekliyorum," diye cevapladı Lord Fawkes. Uçurumun tepesindeki rüzgâr kaotik ve şiddetliydi, Fawkes pelerinin kenarlarını tutarak bayrak gibi dalgalanmasını engelliyordu. Çabalarına rağmen, pelerinin alt kenarları arkasında ürkek bir kuş gibi çırpınıyordu.

"Mesajı *sen mi* gönderdin?" Sherwood mesafesini korudu. Nefes nefese, yorgun ve koşmaktan terlemişti.

"Evet, seninle özel olarak konuşmam gerekiyordu ve benim isteğim üzerine geleceğini düşünmemiştim." Fawkes bir adım öne çıktı. Belki rüzgardan kaçmak istiyordu ya da kulenin pençeleri arasında kendini rahatsız hissediyordu. "Nysa'yı kendine aşık etmeyi gerçekten başardın."

"Aşık mı?"

"Mütevazı olma, evlat. Bu sabah onunla konuştum ve kralın, Dulgath soyunun son üyesi olması nedeniyle onun atanmasından rahatsız olabileceğini açıkladım. Evlenme teklifinde bulundum ama reddedildim.

Görünüşe göre başka birini bulmuş. Yüksek standartları olduğunu biliyorum ve senin bu çıtayı aşmış olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Sherwood inanmak istedi. "Başka biri olduğunu mu söyledi? Belki de sadece sana ilgi duymuyordu."

"Oldukça samimi ve oldukça netti."

"*Tam olarak* ne dedi? Adımı verdi mi?"

"Hayır, ama onu düzenli olarak ziyaret eden bir adamdan bahsetti. Her gün daha iyi tanıdığı biri ve onu daha iyi tanıdıkça, birlikte olabileceği birini bulduğuna daha çok inanmaya başlamış."

"O... o böyle mi dedi?"

"Evet, ama fazla umutlanma. Sonsuza kadar mutlu yaşayamayacaksın. Seni gitmeye davet ettim, ama sen ipucumu anlamadın. Şimdi ısrar etmeliyim." Pelerini bıraktı, pelerin arkasında uçarak çimlere düştü ve kılıcını ortaya çıkardı.

Sherwood geri çekildi ve kendi kılıcını çekti. "Gitmeyeceğim. Ölmeyi tercih ederim."

Fawkes kılıca şaşkınlıkla baktı. "Bir ressamın kılıçla ne işi var? Hediye miydi? Kılıcı tutmayı biliyor musun ki?"

Sherwood sırttı. "Bununla adam öldürdüm, bana saldıran adamları. Ya sen? Sanırım birçok sergi yaptın. Belki de saray seyircileri önünde sivri uçlu kılıçlarla güzel danslar sergiledin? Kralın kuzenine karşı kılıç çeken ve bunu ciddiye alan pek kimse olduğunu sanmıyorum."

"Oh, ciddiydiler," dedi Fawkes, ona doğru büyük adımlarla yaklaşarak kılıcını çekerek. "Mehan'da pek sevilmiyorum. Sergilerde insanlar uzuvlarını kaybetti, bazıları öldü. Bunu yapmak istediğinden emin misin? Sana son bir şans veriyorum. Basitçe gidebilirsin."

"Ben de sana aynı nezaketi göstereceğim. Şimdi git. Nysa kararını verdi."

"Ben kalacağım. Bu eğlenceli olacak, sence de öyle değil mi?" "Birimiz için," diye karşılık verdi Sherwood.

Lord Fawkes ilk hamleyi yaptı. Sherwood geriye doğru dans etti ve kılıcın havada şarkı söylemesine izin verdi.

Nefesini büyük ölçüde geri kazanmıştı, ama uçuşuma koşarken enerjisini tüketmişti. Fawkes dinlenmenin avantajına sahipti. Öte yandan, yolculuk Sherwood'u ısıtmış ve kaslarını gevşetmişti. Fawkes kim bilir ne kadar süredir serin rüzgarda duruyordu.

Sherwood onun tekrar kılıcı sallamasına izin verdi. Aynı hareket, sağdan sola, aşağı doğru bir açıyla. Sherwood'un zayıf yanını kullanmaya çalışan güçlü bir vuruş. Ya da belki de lord onu sadece test ediyor, yeteneğini anlamaya çalışıyordu.

Yardley her zaman iyi bir dövüşün kısa bir dövüş olduğunu söylerdi. Ona hiçbir şey gösterme. Onun enerjisini tüketirken kendi enerjini koru. Sonra, ilk fırsatta bitir.

Sherwood ve Fawkes kılıçlarını sertçe çarpıştırdılar. Sonra, sanatçı elinden geldiğince hızlı bir şekilde, Fawkes'ı boynundan yakalamak için açılı bir geri vuruş yaptı.

Lord eğildi.

Lanet olsun!

Sherwood, Fawkes'ın göğsünün açık kaldığı o anda yukarı doğru bıçak saplayacağından korkuyordu. O da öyle yapardı, ama Fawkes üç adım geri çekildi ve ayakları üzerinde zıpladı.

Sergi dövüşçüsü ile hayatta kalma uzmanı arasındaki fark budur, diye düşündü Sherwood.

Fawkes puan kazanmak için iyi görünmeye çalışıyordu: saldır, geri çekil, yeniden başla, sola dön, sağa dön, tekrar saldır. Bu güzel bir gösteriydi, ama hayatların tehlikede olduğu ıssız bir uçurumda, seyirci olarak sadece martılar ve çimenler varken, kimse bu şekilde savaşmazdı.

Bu, Christopher Fawkes'ın ilk gerçek savaşı olabilir. Bu, Sherwood'un avantajıydı.

O bunu hiç yapmamıştı. Onu yakaladım. Ama Sherwood'un kafasında birden fazla ses vardı. Diğer, Fawkes'ın kılıcını ne kadar iyi kullandığını düşünüyordu. O çok daha deneyimli, o kılıcı benim fırçayı tuttuğum kadar sık tutmuş. Ve öğretmenleri yaşlı portre sanatçıları değil, yetenekli kılıç ustalarıydı.

Ama hiç kimseyi öldürmemişti. Bu güven verici mantık yürütmenin ardından rahatsız edici bir düşünce geldi. *Her şeyin bir ilki vardır.*

Bir başka saldırı. Bu sefer Fawkes daha incelikli davrandı. Aynı hamleyle başladı — ve Sherwood, beklentileri belirlemek için bunu iki kez yaptığını şimdi anladı — sonra sola döndü ve kılıç bıçağını yukarı kaldırdı, ya Sherwood'un gövdesini kesmeyi ya da — gerçekten şanslıysa — bıçağın ucunu karnına saplayıp sonra da hamle yapmayı umuyordu.

Sherwood sağa dönerek Fawkes'ın planını bozdu. Bu beceri değildi. Fawkes'ın akıllıca bir şey denediğini bilmiyordu. Sherwood sadece, aynı hamleyi tekrar denerse, onu yakalayacağına karar vermişti.

diğer tarafa geçip adamın arkasına geçmeye çalıştı. Sonuçta, birbirlerini alt ettiler ve her ikisi de hissettikleri şaşkınlığı ve endişeyi gizlemeye çalışarak uzaklaştılar.

"Etkileyici," dedi Fawkes, Sherwood'un inanmadığı bir özgüven duygusu sergileyerek.

Daha önce korkmuş olabilirdi, ama Fawkes'in çoğunlukla palavra attığını ve aslında pek de iyi olmadığını fark etti. O anda kazandığını anladı.

Yardley, zafer kazanacağına inanmanın, bunu sadece kafanda değil, kalbinde de bilmenin sana başarıya ulaşma yeteneği vereceğini söylerdi. Korkuyu yitirirsin ve seni öldüren de korkudur. Kendine inanırsan zafer kazanırsın.

Sherwood artık Fawkes'tan daha iyi olduğunu biliyordu. Daha da önemlisi, lordun gözlerinde korkuyu görebiliyordu.

Fawkes de bunu biliyordu.

Lord Christopher Fawkes'a bakmak, ölü bir adamı görmek gibiydi.

Sherwood bu sefer ilerledi. Kılıcı daha rahat tutuyordu. Kaslarının gevşediğini, nefesinin yavaşladığını hissetti. *Burnundan nefes alıp, ağzından ver.*

Kafasındaki iki ses sustu ve dengesini buldu. Rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor, martılar çılgık atıyordu, dalgalar aşağıda çarpıyordu, ama Sherwood sırtını kayalığa dayamış olan Fawkes'a odaklandı. Karışık bir adım attı ve kılıcını kaldırdı...

Sherwood'un sırtında bir acı patladı.

Vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesildi. Nefesi durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Önünde, Fawkes'ın dikkati Sherwood'un arkasındaki bir şeye kaydı ve Lord gülümsedi. Kötü niyetli bir üstünlükle değil, rahatlamış bir şekilde.

Sherwood'un kaslarındaki gerginlik, tüm gücüyle birlikte kayboldu. Sanki vücudundaki tüm kemikler erimiş gibi, çimlerin üzerine yığıldı. Nefes almaya ihtiyacı vardı ama dayanılmaz acı yüzünden nefes alamıyordu.

Orada ne kadar süre yattığını bilmiyordu, ta ki ayak sesleri yaklaşıp gitsin.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi Şerif Knox. "İstediğin tatar yayını getirdim. Çok büyük, ama bulabildiğim tek şey bu. Sadece ne kadar iyi çalıştığını görmek istedim."

"Hiç sorun değil," dedi Fawkes. "Bu şey... inanılmaz."

"Değil mi? Kaya kadar ağır ve ateş ederken tutulması uygun değil. Arbaletler gerçekten benim işim değil. Tam ortasına nişan almıştım ve onu anında öldürmesi gerekirdi. Küçük pislik hala hırıltılı nefes alıyor."

"İnanılmaz bir delik açtı," dedi Fawkes, sesi boğazında düğümlendi. "Onun kalıntılarını uçurumdan atmama yardım et."

Sherwood, onu sürüklerken hareket edemiyor, nefes alamıyordu. Böyle bir yükseklikten düşmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

Çarpma beni öldürecek mi, yoksa boğulacak mıyım?

Sonuçta, ikisi de olmadı. Sherwood Stow, uçurumun kenarına ulaşamadan öldü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

RESİM

Christopher Fawkes empatik biriydi. Uzun bir düşman listesi olmasına rağmen (bu listeyi ceketinin astarında saklıyordu), genellikle her birinde saygı duyacağı ya da en azından acıyacağı bir şey bulabiliyordu. Anlayış ve şefkat gibi bu can sıkıcı eğilimi, sık sık zaferin keyfini çıkarmayı engelliyordu. Bunun önemli bir istisnası Maranon Kralı'ydı. Lord Fawkes, Kral Vincent Pendergast'ın varlığının tek nedeninin Christopher'a çekinmeden nefret edebileceği bir şey vermek olduğuna emindi.

Christopher'ın kafasının içindeki güvenli sınırlar içinde ona "Vince the Vile" (Kötü Vince) dediği bu adam, dünyadaki tüm kötülükleri tek bir korkunç pakette bir araya getirmiş gibiydi. Boyu kısaydı, ki bu bir hükümdar için affedilemez bir şeydi, ayrıca çirkindi, ki bu da herkes için affedilemez bir şeydi. Pendergast soyundan gelmişti ve yüzünde kocaman, kıvrık bir burnu vardı. Derin gözleri, bir tebeşir çubuğunun sığabileceği kadar geniş bir kemik çıkıntısının altında gizleniyordu. Dişlerinde boşluklar vardı, normal bir canavarın dişlerinde olduğu gibi sadece ortadaki ikisi arasında değil, hepsinin arasında.

Vince the Vile'in çiçek bozuğu cildinde sakal çıkmaması bir sır olarak kaldı, tabii saçlarını uzatmak krallığını yönetmek kadar zor değildi. Majestelerinin parmakları şişman ve kısa, ince, gergin derisiyle küçük sosisler gibiydi. Tek farkı neydi? Christopher hiç bu kadar çok saçlı sosis görmemişti. Kralın parmakları, adamın tek şişman kısmı değildi. Vince the Vile, bir fiçı ustası bir iki çıta çıkarmadan fiçı giyemezdi. Belki de kralın en kötü özelliği, tükürme alışkanlığı ve bu konuda tamamen beceriksiz olmasıydı. Vincent'in yüzü genellikle tükürükle ıslaktı ve çenesini sık sık bir balgam parçası süslerdi. Kişiliği, görünüşüne uyuyordu.

Kral, avluda onu gördüğünde "Chrissy?" dedi. "Seni Dulgath'ta gördüğüme şaşırdım."

"Majesteleri." Christopher, şişman, tükürük damlayan taç standına bir ok fırlatmayı hayal ederken, dudaklarında bir gülümsemeyle eğildi. Christopher, Knox'un dev tatar yayı olarak adlandırdığı arbalest'i yatak odasındaki gardırobun arkasına elinden geldiğince saklamıştı. Kontrbas büyüklüğündeki silah, yatağın altına sığmazdı. Gardırobun arkasına da sığmazdı. Knox'un yay kısmı olarak adlandırdığı produn kanat açıklığı her iki tarafa da taşıyordu. Üzerine bir çarşaf örtmüştü, böylece kolları uzanmış minik bir hayalet gibi görünüyordu.

İki hırsız Manzant'a gönderdikten sonraki sabah, Christopher batı kulesindeki sarmaşığın kaldırıldığını fark etti. Bahçıvan, kontesin emriyle, o ve Payne Brecken Dale'deyken sarmaşığı koparmıştı. Ya kontes falcıydı ya da hırsızlar onu uyarmıştı. Lord, bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu, ama önemi yoktu.

Christopher, Knox'tan ağır bir tatar yayı bulmasını istemişti ve uzaktan ateş etme fikrinin de engellenmemiş olmasını umuyordu. Çelik çubuğu, el krankı ve üç çeyrek inç kalınlığındaki dişbudak oklarıyla tatar yayını görünce, onu durdurabilecek hiçbir şey hayal edemedi. Sherwood'u öldüren dev ok, sırtına girmiş, göğsünden çıkmış ve hiç durmadan okyanusa doğru uçmuştu. Geriye kalan tek zorluk, ne Nysa Dulgath ne de başka kimse suikastçının tetiği çektiğini göremeyecek şekilde onu hedef almaktı.

Christopher, Kral Vincent ve maiyetini resepsiyon salonuna kadar takip etti. Hükümdar, silahlı adamlar da dahil edildiğinde Lady Dulgath'ın kalesindeki tüm hizmetçilerden daha fazla sayıda olan karavanının büyük bir kısmını, ahırların hemen aşağısındaki minyatür çadır kentinde bıraktı. Christopher, arkadaşı Sir Gilbert'in gelmediğini görünce üzüldü. Onun yerine, Sir Dathan ve Sir Jacobus, Piskopos Parnell ve her zamanki gibi kralın kadehini tutan, yakasını düzelten ve geniş kıcını öpen kişilerle birlikte Majestelerinin yanında duruyorlardı.

Lady Dulgath, tüm personeli en güzel beyaz ve mavi giysileriyle sıraya dizilmiş olarak bekliyordu. Mavi ve beyaz, Dulgath Hanesi'nin renkleri idi, ancak indigo boyası pahalıydı. Yine de, hanenin her üyesi en az bir mavi giysi giyyordu. Mutfak personeli, sütçü kızlar, temizlikçi kadınlar ve ahır çocukları hep açık mavi boyun atkıları takıyordu. Bahçıvanlar, oduncular ve aşçılar mavi kemerler takarken, oda hizmetçileri ve

terziler omuzlarına kuşak takıyordu. Yazman, terzi ve hazinedar gibi vasıflı hizmetçiler mavi yelekler giyiyordu. Evden sorumlu olan Chamberlain Wells, kravat ve uzun mavi bir ceket giyiyordu. Personel, sırtları ve saçları düzgün, gözleri aşağıda, yüzleri temiz bir şekilde güzel bir görüntü sergiliyordu. Kontes ise muhteşem görünüyordu. Lady Dulgath tamamen mavi giyinmişti, boynundaki safirin derin rengiyle uyumlu zengin bir elbise giyiyordu.

Güzel. Kesinlikle güzel. Evlilik teklifimi reddetmesi ne yazık. O göğsüne üç çeyrek inç kalınlığında bir ok saplamak ne büyük bir israf.

Her zamanki rakipsiz zarafetiyle reverans yaptı ve başını eğdi. Kral elini tutup elinin sırtını öptü. Christopher, kraliyet sivilcesinin aklından geçenleri biliyordu. Babası ölmüştü. Talibi yoktu. Kraliçe Mehan'daki evinde kalmıştı. Ve sahilde geceleri, yazın bile hava soğuktu.

Vince the Vile'in ne düşündüğünü tam olarak tahmin edebiliyordu: *Sonuçta ben kralım ve çok yakışıklıyım! Nasıl karşı koyabilir ki?*

Yaşlı siğil, sinir bozucu bir gece geçirecek. Nysa, Christopher'a Sherwood'a olan ilgisinin arttığını şahsen söylemeseydi, Christopher onun soğuk bir kadın olduğunu düşünürdü.

Ama Sherwood'un adını vermedi, değil mi? Ve ressam çok şaşırılmış görünüyor. Neden? Gurur duyması ya da en azından suçluluk duyması gerekirdi. Başka biri olabilir mi?

"Baban için çok üzuldüm, Nysa," diye gevezelik etti salya akıtan karga, en ufak bir samimiyet belirtisi göstermeden. Hâlâ elini tutuyordu, kendi eliyle ezip duruyordu. "Cenazeye gelirdim, ama bir kralın zamanı kısıtlı olduğu için genellikle istediğim şeyi yapamıyorum."

Ne garip, diye düşündü Christopher, o sırada Swanwick Bahar Derbisine katılmıştın. Atının bir kez daha birinci olduğu bir yarış.

"Sana temin ederim ki, feodal toprağı değiştirmeye niyetim yok. Dulgath Hanesi, topraklarını her zaman iyi yönetmiştir. Yüzyıllar sonra bunu değiştirmek suç olur," dedi piskoposa bakarak. "Töreni yarın yapabilir miyiz? Böylece seni rahatsız etmem ve sen hayatına devam edebilirsin."

Ve Majesteleri ava çıkacak. Bir avuç sarhoşun ormanda at sürmesi ve bir grup askerin bir sürü hayvanı kesime götürmesi av sayılabilirse tabii.

"Evet, Majesteleri," dedi Nysa. "Bunu ayarlayabiliriz. Gelirken süslemeleri fark etmişsinizdir. Töreni avluda yapmayı düşündüm."

"Ya yağmur yağarsa?" diye sordu Vincent.

Bu soru, hizmetkarların yüzlerinde birkaç gülümseme yarattı. "Yağmur yağacağını sanmıyorum, Majesteleri."

"Neden?"

"Çünkü... bu hoş olmaz."

Christopher konuşmayı dinlemeyi bırakmıştı, ama kral "Sherwood Stow nerede?" diye sorduğunda dikkatini tekrar konuşmaya verdi.

"Bilmiyoruz, Majesteleri. Dünden beri kimse onu görmedi," diye açıkladı Leydi Dulgath.

"Gitti mi?"

"Hayır, Majesteleri, en azından öyle sanmıyorum. Eşyaları hala burada."

Vincent parlak çenesini ovuşturdu. "Kızım Evangeline'in portresini çizmesini düşünüyordum. Hala genç ve güzelken, annesine benzemeye başlamadan önce çizilmesini istiyorum. Stow buraya gelirken Mehan'dan geçtiğinde onunla konuşmuştum, ama bu aylar önceydi."

"İki ay ve üç gün, Majesteleri," diye cevapladı kralın özel muhafızı Perkins Fallinwell. Fallinwell, Christopher'ın duyduğu en komik isimlerden birine sahipti. Bu ismin arkasında mutlaka bir hikaye vardı, ama Perkins, burun kıvrımlı, dudakları kuru bir pislik olduğu için, bu konuda tek kelime bile konuşmayı reddetti.

"Evet, doğru, *iki* ay. Bir portre yapmak ne kadar sürer? Bunun için buradaydı, değil mi?"

"Evet, Majesteleri," diye cevapladı Nysa. "Babam ona sipariş vermişti, ama Bay Stow henüz bitirmedi."

"Yavaş adamdır, ama en iyisi olduğunu duydum. Ve benim küçük E-line'im için en iyisini istiyorum. Onu günlerdir görmediğini mi söylüyorsun?"

"Bir gündür, Majesteleri," diye düzeltti Perkins Fallinwell.

Vincent, Fallinwell'in sırtına bir şaplak attı. "Kraliyet kasasını taşıyor. Anlayabiliyor musun?" Kral güldü — grip olmuş bir kaz gibi halsiz, gürültülü bir sesle. Kral kendini topladığında öksürdü ve sonra yere tükürdü, Fallinwell'in ayakkabısını kıl payı ıskaladı. Uzun, elastik bir ip çenesine takıldı ve orada kaldı, izleyen herkes için parıldayan bir işaret gibiydi, ama kral bunun tamamen farkında değildi. "Resim iyi mi?"

"Ben, ah..." Nysa dudağını ısırđı. "Aslında görmedim."

"Görmedin mi? Hiç mi?" Kral Wells'e, sonra da hizmetçiye baktı. İkisi de sırayla başlarını salladılar.

"Sherwood, yapım aşamasındaki eserlerini çok korur." Nysa, gülümsemeyle bilgisizliğini telafi etmeye çalıştı.

"Ama iki ay mı?"

Nysa ellerini birleştirdi. "Sanırım sürpriz bir açılış istiyor. Ona bu zevki yaşatmak istiyorum."

"Hepsi iyi güzel de, bu adamı beklemeye değer mi yoksa başka birini mi tutmalıyım görmek istiyorum. İki ay sonra neredeyse bitmiş olmalı. Ve bir portre ressamının Maranon Kralı'nın bir göz atmasına aldırış edeceğini sanmıyorum. Nerede?"

"Odasında. Çalışma odasına getirteceğim." Rissa Lyn'e başını salladı ve Rissa Lyn hızla uzaklaştı. "Bu taraftan. Size göstereyim."

Piskopos Parnell peşinden gitmek için harekete geçtiğinde, kral elini kaldırdı. "Ekselansları, sizin varlığınız gerekli değil. Eminim daha önemli işleriniz vardır. Belki Papaz Payne ile çay içebilirsiniz. Bu iş uzun sürmez, ben de birazdan size katılırım."

Lady Dulgath, Vincent'ı koridordan merdivenlerin karşısındaki küçük odaya kadar eşlik etti. Christopher onların gitmesini izledi, sonra peşlerinden gitti. Sherwood'un tablosuyla ilgilenmiyordu, ama Vincent'ın hanımefendiyle özel olarak konuşmak istemesinden şüpheleniyordu.

Christopher kapının dışında beklerken, Rissa Lyn büyük, örtülü tuvali taşıyarak hızla yanından geçti. Christopher diz çöküp ayakkabısındaki tokayı kurcalarken, Rissa Lyn çalışma odasından çıktıktan sonra ona doğru reverans yaptı ve koridordan hızla uzaklaştı.

"Christopher Fawkes ne zamandır burada?" diye sordu kral, daha önce kullandığından çok daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Cenazeden beri."

Majesteleri tükürdü. Christopher bu sesi tanıyordu. Hafızası canlı ve iğrenç bir görüntü canlandırdı ve yüzünü buruşturdu.

"Onun bir sonraki Dulgath Kontu olmak istediğini size söylemezsem görevimi ihmal etmiş olurum. Size ilgi gösterdiyse, bunun sizin kalbinizi kazanmaktan çok arazinizi ele geçirmekle ilgili olduğunu sanıyorum."

"Endişeniz için teşekkür ederim, Majesteleri."

Vincent devam etti. "Dediğim gibi, bu kadar iyi işleyen bir şeyi değiştirmeye niyetim yok. Maranon her zaman bereketli, zengin bir krallık olmuştur, ama

Dulgath pastanın üzerindeki krema gibidir. Buraya gelirken, her tarlanın ekili olduğunu, her bitkinin canlı ve güçlü olduğunu gördüm. Yollarınız çukurlu değil ve evler iyi durumda. Halkınız iyi besleniyor, gülümsüyor ve gülüyor. Bunu görmek güzel, bu yüzden Dulgath'ın görev süresini yenilemek konusunda hiç şüphem yok. Birçok kişi aksini tavsiye etse de, benim hiç şüphem olmadığını bilmelisiniz. Şimdi, şu tabloya bir bakalım.

"Oh, sadece özel olarak konuşmak istediğinizi sanmıştım. Gerçekten yapmamalıyız..."

"Saçma, eminim sorun olmaz. Bitmemiş olsa bile, adamın yeteneği hakkında bir fikir verecektir. Gerçekten Evangeline'imi ona çizdirmeyi düşünüyorum."

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Leydi

Dulgath. "Görmek istemiyor musunuz?"

"Hayır, teşekkürler, efendim. Bu... kabalık olur."

"Nasıl istersen. Tamam, öyleyse... ah, işte buradayız... Mar adına! Bu... bu... hayır, bu hiç de doğru değil. Nysa, neden sana göstermediğini kesinlikle anlayabiliyorum. Bu çok rahatsız edici. Bu bir hakaret. Tamamen... İnanamıyorum... Lanet olsun! Bu bir tür şaka olmalı, ama komik bir şaka değil. Hayır, sonuçta kızımın resmini yapacağına inanmıyorum. Kesinlikle hayır! Ve ben senin yerinde olsam, bu adamın bu... bu... affedersiniz."

Kral çalışma odasından aceleyle çıktı, yüzünde çarpık bir kaş çatma vardı. Vincent the Vile, Christopher'ın yanından sanki orada değilmiş gibi geçip gitti. Nysa Dulgath onu takip etmedi.

"Büyük Salon nerede?" diye sordu kral, baş uşak ana girişten içeri girerken Wells'e.

"Bu taraftan, Majesteleri," dedi baş uşak. "Ve

bana bir içki getir!" diye bağırdı Vincent.

"Elbette, Majesteleri. Hemen, efendim."

Christopher salonda kalarak çalışma odasının açık kapısını izledi. Birkaç dakika sonra, Leydi Dulgath hala çıkmamış olduğundan, içeriye göz attı. Nysa şövale başında durmuş, tabloya bakarak ağlıyordu. Dulgath'ta geçirdiği onca zaman boyunca, onun hiçbir zaman duygularını gösterdiğini görmemişti.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Cevap vermedi. Bir elini ağzına götürerek çalışma odasından koşarak çıktı.

Şaşkın bir şekilde, Christopher onun gitmesini izledi. Nysa, kaledeki insanlardan çok, kaledeki heykellerle daha çok ortak noktası vardı. Ama bir tablo onu

bir resim onu gözyaşlarına boğmuştu.

Ne kadar kötü olabilirdi ki?

Christopher, Lady Dulgath'ın uzaklaşan ayak seslerini dinledi, sonra yavaşça şövaleye doğru ilerledi ve örtüyü kaldırdı.

İlk başta gördüğü şeyin ne olduğunu anlayamadı. Kesinlikle bir yüz vardı — bir çift göz ona şaşırtıcı, hatta rahatsız edici bir netlikle bakıyordu. Ama bu Nysa'nın yüzü değildi. Bu kişi keldi, elmacık kemikleri yüksek ve keskindi. Gözler büyüleyiciydi, ama en çarpıcı özellik onlar bile değildi.

Kulaklar! Kulaklar sivri!

Portredeki yüz insan yüzü değildi, elf yüzüydü. Ama Christopher'ın şimdiye kadar gördüğü hiçbir elfe benzemiyordu.

Şimdiye kadar karşılaştığı tüm elfler pislik içindeydi ve en sefil, ezilmiş ifadeyi takınıyorlardı. Saygın toplumdan kovulmuşlardı ve birçok kasabada yasaklanmışlardı. Hoş görüldükleri yerlerde ise sadece en kötü mahallelerde bulunabiliyorlardı. Erkekler tembel olmakla ünlüydü, kadınlar ise çocuklarını ihmal etmekle biliniyordu. Cinsiyetlerin ortak noktası ise durmaksızın dilenmeleriydi. Kirli elleri sürekli uzanmış, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorlardı, ama niyetleri belliydi.

Sherwood, Lady Dulgath'ın kıyafetlerini giymiş bu iğrenç yaratıklardan birini resmetmişti. Ancak en rahatsız edici detay, resmedilen kişinin ırkı değil, yüzündeki ifadeydi. Gözleri geniş ve berrak bir şekilde ona dik dik bakıyordu. Dilenmiyordu ve ifadesinde utanç belirtisi yoktu. Asıl rahatsız edici olan, portredeki elf kadının kendini üstün gördüğü izlenimini vermesi idi. Christopher bunu kadının kibirli bakışlarında, dik duran omuzlarında ve onun bilmediği bir şeyi bildiğini ima eden hafif gülümsemesinde görebiliyordu. Bu elf ona gülüyor, tuvalden boyalı gözleriyle ona bakıyor ve *onu* değersiz buluyordu.

Christopher düşünmeden tuvali kapıp aldı. O gözler ona bakarken konsantre olamıyordu — küçümseyen, onu aşağı gören, varlığını aşağılayan, var olma hakkını sorgulayan gözler. Tuvali duvara çarptı, çerçeve parçalandı. Tuvali çekip bükerek ikiye ayırmaya çalıştı, ama tuval görüldüğünden daha sağlamdı. Tuvali yere fırlattı ve hançerine uzandı.

O sefil gözleri senden keseceğim...

"Lord Fawkes?"

Christopher döndü ve Leydi Dulgath'ın hizmetçisini gördü.

Adı Rissa Lyn'di ve soluk mavi kuşağı olan sade beyaz elbisesiyle kapının eşiğinde duruyordu. Gözleri kocaman, ağzı ise büyük bir O şeklindeydi.

Christopher hançeri çekmiş halde donakaldı, sonra hızla hançeri kaldırdı. Kızın yalnız olduğunu görünce, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kadın tereddüt etti. Açık kapıya gergin bir bakış attı, sonra hızla ona doğru yürüdü. Gözleri kırık tabloya dikilmişti ve "Sherwood Stow'u öldürdü" dedi.

Christopher'ın kalbi hâlâ hızla atıyordu, nefesleri kısa ve hızlıydı. "Ne saçmalıyorsun kızım?"

"Lady Dulgath'ın, Bay Stow ortadan kaybolmadan hemen önce ona gönderdiği notu okudum."

Bu, onun tüm dikkatini çekti.

"Leydi, ona deniz kenarındaki kayalıklarda buluşmak için yalvardı. Ben ona Leydi'nin ne olduğunu söyledim. Gitmesini engellemeye çalıştım. Bay Stow öldü." Resme işaret etti. "O şey onu öldürdü. Onu öldürdü çünkü Leydi'nin gerçekte ne olduğunu biliyordu."

"Peki o ne?"

"Bir iblis. Maddie Oldcorn'u ele geçirenle aynı. Zavallı Leydi Nysa öldü ama asla düzgün bir şekilde gömülmedi. Şimdi bir canavar onun cesedinde dolaşıyor. Bay Stow bunu gördü. Her şey resimde var, değil mi, lordum? Dün gece onu şeytan konusunda ikna etmek için odasına gittim. Orada değildi ama resim oradaydı, ben de baktım. Bay Stow, Leydi Dulgath'ın içindeki canavarı gördü ve bu onu öldürdü. O görüşmeden bir daha geri dönmedi."

Kadın deliydi ve çaresizlik gözlerini doldurmuştu, ellerini göğsüne bastırarak parmak uçları beyazlaşana kadar sıkıyordu.

"Bir şeyler yapmalısınız, lordum. Kral burada. O bunu durdurabilir.

Ona benim söylediklerimi anlatırsanız..."

"Christopher!" piskoposun sesi duyuldu. "Fawkes!"

"İzninizle." Dışarı çıktı.

Sakin ol, Christopher. Sadece bir gün daha, tam bir gün bile değil. Sadece birkaç saat daha. Sadece birkaç saat.

ON ALTINCI BÖLÜM GÜNEY YOLU

Dünya yine sallandı, yüksek ve acı verici bir gürültü eşliğinde. Hadrian gözlerini açtı. Yanağı, pürüzlü, titreyen tahtaya bastırılmış başının geri kalanıyla birlikte zonkluyordu. Parlak ve sert güneş ışığı, parmaklıklılı pencereden içeri girerek gözlerini yakıyordu. Bilekleri ağrıyordu ve arkadan kelepçelenmişti. Yutkunmaya çalıştı. Evet, dili, boğazı ve ağzı kurumuştu, ama asıl sorun geniş demir tasmaydı. Bileklerini boyun bandına bağlayan metal halkalar sırtına batıyordu.

Kapalı bir vagonda yatıyordu. Üç parmaklıklılı pencere — her iki yanında küçük olanlar ve arkadaki kapıda büyük olan — düz, açık bir arazide iki şeritli bir yolda seyahat ettiklerini gösteriyordu. Bir başka sert sarsıntı daha ve Hadrian'ın sağ tarafında bir ağrı hissetti. Kollarının sırtının ortasına doğru çekilmesi de durumu kolaylaştırmıyordu. Bir başka acı verici sarsıntıdan sonra, dişlerini sıkmasına neden olan sert bir darbeyle Hadrian oturdu - bağlandığı halde bunu yapmak kolay değildi.

Parmaklıklar arasından görünen güneş, ya günün geç olduğunu ya da yeni doğan şafağı gösteriyordu. Hadrian yalnız değildi. Royce, dizleri yukarıda, başı aşağıda, Hadrian'la aynı şekilde zincirlenmiş olarak karşısına oturmuştu.

"Asla uyanmayacağını sandım," dedi Royce.

"Ne kadar zamandır baygındım?"

Royce omuz silkti. "Bir buçuk gün, belki."

Hadrian'ın ağzı açık kaldı. "Ciddi misin? Bu doğru olamaz.

Geçen sefer sadece birkaç saattir. Ve bu sefer daha az içtim."

Royce yine omuz silkti.

Hadrian, dişlerinin üzerinde soluk dilini gezdirdi. "Bu, ağzımdaki tadı açıklıyor. Bir daha asla bir şey içmeyeceğim."

Dışarıda, üç adam eskort olarak at sürüyordu — biri her iki yanında, diğeri arkada. Caldwell House'daki odalarına giren adamlarla aynı siyah üniformaları giyiyorlardı. Güneş, arabanın sağ tarafındaydı. Akşamsa, güneye doğru gidiyorlardı; sabahsa, kuzeye.

"Ne oldu?" diye sordu Hadrian.

"Biz gelmeden önce rafa koydukları bardaklara ilaç koymuşlar."

"Evet, onu anladım. Ben sonrasını kastetmiştim."

"Sen bayıldın ve biz de davetsiz misafirlerimizle kaldık. Çok kaba davrandılar. İçtiğine inanamıyorum."

"Dulgath'taki herkesin simyacı olmasını beklemiyordum."

"Herkes değil, sadece o."

"O mu?"

"Feldspar," dedi Royce acı bir şekilde.

"Scarlett'in de bu işe karıştığını mı düşünüyorsun?"

"Aynı yer. Aynı uyuşturucu. Herkes uygun bir şekilde ortada yoktu. Dahi olmaya gerek yok." Royce başını salladı. "Fawkes ve Payne için çalışıyor."

"Ciddi olamazsın?"

Royce sadece gözlerini değil, başını da çevirdi. "Dur tahmin edeyim. Ona aşıksın."

"Hayır!" dedi, başındaki zonklamayı daha da şiddetlendirecek kadar yüksek sesle. Vagon ve engebeli yol onu yeterince işkence ediyordu; onun da yardımına gerek yoktu. "Ondan hoşlanıyorum, hepsi bu. İyi, tatlı ve arkadaşlarını koruyan birine benziyor." Arkalarından gelen askere baktı. "Emin misin? Yani... Bir insanı bu kadar yanlış değerlendirebileceğime inanamıyorum."

"Karakter yargılama konusunda pek iyi bilinmiyorsun, ama kendini çok kötü hissetme. Bu kadın bir profesyonel. Çoğu Diamond kızı manipülasyon ve baştan çıkarma konusunda eğitilir, bunlar onların en iyi iki silahıdır."

Hadrian kendini kötü hissediyordu. Scarlett tarafından kandırıldığı için değil, onun böyle bir şey yapabileceği düşüncesinden dolayı. Onu gerçekten sevmişti. Daha da kötüsü

—ona inanmıştı. Hadrian, Colnora'dan kaçıp vadide daha iyi bir hayat bulduğu hikayesinin tamamına inanmıştı. Böyle bir şeye inanmak kolaydı. Bunun doğru olmasını istiyordu, hala da istiyordu. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Eski Maden Yolu."

"Eski...?" Hadrian çenesini kaldırdı. Yan tarafı yine acıdan çığlık attı. Bir kez daha, acıdan dişlerini sıktı. Bu çabasının karşılığında, Dulgath ile Büyük Maranon'u ayıran küçük yeşil dağları gördü. "Artık

Artık Dulgath'ta değiliz. Bu yol, gelirken durduğun yol, güneye giden yol."

Bu da geç öğleden sonra, akşamüstü olduğu anlamına geliyordu.

Arkasındaki askere tekrar baktı. Asker miğferini çıkarmış ve zincirli başlığını geriye atmıştı. "Nereye gidiyoruz?"

"Manzant."

Bu isim ona bir şekilde tanıdık geliyordu, ama iyi anlamda değil.

Royce bilmediğini varsayarak ekledi: "Maranon'un kayalık parmağındaki bir tuz madeni. Aynı zamanda bir tür hapisane. Hoşuna gitmeyecek."

Tuz madeni hapisanesi mi? "Bunları açabilir misin?" Bileklerini tutan zinciri salladı.

"Hayır."

Royce, sanki o gün kafası daha ağırmış gibi başını öne eğdi. Başlığı çıkmış, geriye atılmıştı. Pelerini de dağınık ve yırtılmıştı, ama saçları yüzünü iyi gizliyordu.

"Ciddi misin?" diye sordu Hadrian.

Royce başını eğip ona sert bir bakış attı. "Ellerim de seninki gibi kelepçeli. Aletlerime ulaşamıyorum."

"Belki ben ulaşabilirim." Hadrian dizlerinin üzerine çöktü, zincirler tahtaya çarparak tıkırdayan bir ses çıkardı, sonra keskin bir acı yine yan tarafını deldiğinde nefesini tuttu.

"Yardımcı olmaz," dedi Royce, yüzünü bir kez daha eğerek.

"Neden olmaz?"

"Sağ elim kırık. Sol elimin orta parmağı da öyle. Ayrıca, bizi ararken onları gözden kaçırdıklarını sanmıyorum."

"Oh." Hadrian iç geçirdi, sonra tekrar yere çöktü. Daha fazla acı çekmeye hazır olarak yavaşça hareket etti.

"Ya sen?" diye sordu Royce.

"Sanırım kaburgam çatlamış."

"Hepsi bu mu?"

Hadrian başını salladı. "Eminim."

Royce başını tekrar kaldırdı ve Hadrian'ın yüzünü inceledi. "Berbat görünüyorsun."

"Gerçekten mi?" Hadrian çenesini hareket ettirip yanak kaslarını oynattı, morluklar var mı diye baktı. "Yüzüm hiç acımıyor bile."

Royce başını salladı. "Genel olarak demek istedim. Daha önce hiç oturup sana bakmadım sanırım."

Hadrian kaşlarını çattı. Oturur pozisyona geri dönerek başını arkasındaki duvara yasladı. "Neden her zaman ölmek üzereyken mizah anlayışını buluyorsun?"

Royce omuz silkti. "Sanırım hayatın en absürt olduğu anlar o anlar olduğu içindir."

"Öleceğiz, değil mi? Gereksiz yere umutlanmak istemiyorum."

"Şanslıysak," diye cevapladı Royce, bu sefer hiç espri yapmadan.

"Manzant, insanların ortadan kaybolmak için gittikleri bir yer. Uzun, derin, dar bir shaft. Cüceler bu madeni yüzyıllar önce inşa etmişler, korkunç bir hapishane. Mahkumlar, yiyecek ve temiz su karşılığında karanlıkta tuz çıkarıyorlar. Alet yok, koruma yok, ya tuzu bulmanın bir yolunu bulursun ya da denerken ölürsün. Zamanla, tuz insanın ruhunu sömürür, en azından ben öyle duydum." "Şanslısın. Taştan şarap sıkılmaz, değil mi?" Hadrian kelepçeleri tekrar çekti. Şimdi Scarlett'in ona bahsettiği Manzant adını hatırladı. Zincirlerinden kurtularak kaçmıştı, ama bu da her şey gibi muhtemelen bir yalandı. "Hapse gireceksem, suçlamalar ne olabilir sence?"

Bizim

yanlış bir şey yapmadım."

"Manzant'a düşmek için yanlış bir şey yapman gerekmez. Dedğim gibi, burası hem maden hem de hapishane. Ambrose Moor, buranın yöneticisi —işçileri nereden bulduğu umurunda değil. Suçlular da olur, ama köleler için de iyi para öder."

"Ama biz köle değiliz."

"Artık öyleyiz."

Hadrian arabayı inceledi ve çürümüş saman ve koyu pas rengine dönmüş fazladan zincirler dışında boş olduğunu gördü. Her sert sarsıntıda yüksek sesli tıkırtıya katkıda bulunuyorlardı. "Alverstone hala sende mi?"

Royce başını salladı. "Manzant köle tüccarları işlerinde mükemmeldir. Henüz bitmedi. Hapishaneye vardığımızda bizi çıplak soyacaklar. Kafalarımızı da kesecekler."

"Konuşmayı kes. Tüm sürprizleri mahvediyorsun."

Araba başka bir tümseğe çarptı, bu seferki büyüktü. Sabit aks yola çarptığında ikisi de inledi. Sonra hareket durdu. "Şimdi ne oldu? Vardık mı?"

Royce başını salladı. Başını yana eğip yan camdan dışarı baktı ve dinledi. "Su." Royce durakladı. "Mercator Creek'te olmalıyız." Başını salladı.

"Atları suluyorlar. Düşündüğümde daha güneydeyiz."

Hadrian bir kahkaha duydu. İki adam konuşuyordu, ama sesleri çok uzaktaydı ve anlaşılmazdı.

"Manzant'a ne kadar var?" diye sordu Hadrian.

"Mercator Creek hapishaneden on milden az uzaklıkta, ama o virajlı dağ yolunda bir at arabasıyla seyahat edersek..." Pencereden gökyüzüne baktı. "Yarın orada oluruz herhalde."

"Yani bir çıkış yolu bulmak için bütün bir gecemiz var."

Royce ona acınası bir sırıtış attı. "Her şeyin yoluna gireceğini düşünme şeklinizi gerçekten çok seviyorum. Feldspar nasıl demişti? Çok... *sevimli*."

Hadrian kaşlarını çattı ve bileklerindeki kilidi yoklamaya çalıştı, ama parmakları sıkıştığı için uyuşmuştu.

Royce, "Arcadius senin hakkında haklıydı. Sanki renk körü gibisin. Ama göremediğin renkler değil, gerçeklik. Senin sorunun insanlardan çok fazla şey beklemendir." dedi.

"Burada kör olan ben değilim," diye cevapladı Hadrian. "İnsanların ulaşabileceği en düşük seviyeleri gördüm, inan bana. Ama aynı zamanda kahramanca, hatta gülünç derecede nezaket örneklerine de şahit oldum. Sen de oldun, ama bunları görmezden geliyorsun. *Bu körlüktür, dostum.*"

Royce yavaşça başını salladı ve tıslama sesi çıkardı — küçümseyen bir kahkaha — Royce Melborn'un alameti farikası. "Su yokuş aşağı akar," diye açıkladı. "Kediler fare yer. Elbette, yazın garip soğuk günler ya da kışın olağanüstü sıcak günler olabilir, ama kural olarak bu olmaz. Aslında, bu o kadar kural dışı ki, bahsetmeye bile değmez. Anlamadığın ya da görmezden gelmeyi tercih ettiğin şey, insanların sadece kendilerini önemsedikleri. Başkaları için paralarını, hatta hayatlarını riske atmazlar. Birinin başka bir kişi için kendi hayatını riske atmasının tek nedeni, o kişinin hayatının kendi refahı için önemli olmasıdır, ve o zaman bile..." Başını salladı ve aynı ince gülüşü attı. "Korku çoğu insanı yönlendirir. Cesurca davranışlar çoğu zaman cehalet veya dürtüsellik sonucudur. Düşünmek, olası tehlikeleri fark etmek ve üzerinde düşünmek için bir an bile zaman verilirse, kahraman olmak isteyen kişi her zaman çekinir."

"Ben öyle yapmadım," dedi Hadrian. "Ve bu yüzden hayattasın."

Royce bu yorumu bekliyormuş gibi gülümsedi. "Haklısın, ve biliyor musun? Bu üç yıldır beni rahatsız ediyordu, ama sonunda anladım."

Bir şey vagonun yan tarafına sertçe çarptı. "Siz ikiniz hala hayatta mısınız?" diye sert bir ses duyuldu. Royce'un başının üzerindeki pencerede bir yüz sırttı.

"Onlar iyi. İkisi de sanki bugün şanslı günleriymiş gibi oturuyorlar. Siz ikiniz rahatlayın. Yakında tekrar yola çıkacağız ve yarın evinizde olacaksınız. Güneşin tadını çıkarın çocuklar, onu son kez görüyorsunuz." Adam güldü ve uzaklaşırken kıkırdarak gitti.

"İyi adam," dedi Royce. "Belki bize yardım eder."

"Komik. Peki, neyi çözdün?" diye sordu Hadrian. "Ah, doğru. Geri dönmenin tek nedeninin , aşağı inip kaçmak yerine kuleye geri dönmenin tek nedeninin ölmek istemen olduğunu belirledim."

Hadrian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bir bakıma hala öyle, sanırım. Calis'ten hayal kırıklığına uğramış ve yönünü kaybetmiş olarak geri döndüğünde, hayatın bir anlamı veya amacı olmadığını hissettin. İnsanların birbirlerinden beslendiği bir dünyada yaşamaya dayanamıyorsun. Hayatın sefalet olduğunu ve insanlığın komşularının boynuna basarak ilerlemek için her fırsatı değerlendiren vahşi hayvanlar olduğunu kabul etmektense, protesto etmek için ölmeyi tercih edersin."

"Tamam." Hadrian başını salladı. "Beni köşeye sıkıştırmış gibisin, ama ya..."

"Gwen mi? O, kışın yaşanan garip bir sıcak hava dalgası olabilir. Bilmiyorum."

"Hayır, o değil. *Benim* ne olacağım diye soracaktım." "Ben mi?"

"Medford'a ilk girdiğimizde, benim için hayatını tehlikeye attın. Dahası, benim için sokakta yalvardın. Neden bunu yaptın?"

"Tamam." Royce başını salladı. "Listeye bir koşul daha ekleyebilirsin. Kişinin kendi çıkarlarına aykırı davranışları cehalet, dürtüsellik ve *hevesden* kaynaklanır."

Hadrian güldü. "Orada güzel bir kale inşa etmişsin, ama pek rahat değil sanırım."

"Ve üzerinde yaşadığın o bulut Manzan'ta yok olacak. İnsanlar kendilerine bir fayda sağlamadıkça başkalarına yardım etmezler ve biz kimseye faydamız olmadığı için kimse bize yardım etmeyecek."

Arka camdan, dikey demir parmaklıklar arasından Hadrian yolda başka bir yolcu gördü. Bir araba onlara doğru geliyordu.

Hadrian gözlerine inanamadı.

Onay için Royce'a baktı ve ortağının ağzı açık, kaşları karışık bir şekilde at arabasının arkasına bakarken buldu. "O burada ne arıyor?"

Scarlett Dodge, birbirine uymayan iki atın çektiği bir at arabası sürüyordu. Yama elbisesini bol bir gömlek ve erkek pantolonuyla değiştirmişti. Canlı renkli saçlarını geniş kenarlı hasır şapkanın altına saklamıştı. Hadrian, onun erkek kılığına girmeye çalışmadığını umuyordu; kıyafeti olmasına rağmen hala her yönüyle bir kadın gibi görünüyordu. Yaklaştıkça, Scarlett arabasını yolun soluna çevirerek yanlarına geldi. At arabasının kasası altı fiçî ile doluydu: dördünde BEER, diğer ikisinde ALE yazıyordu.

"Merhaba!" siyah üniformalı adamlardan biri ona seslendi.

"Merhaba," diye cevapladı, sesi yumuşak, uysal ve temkinliydi.

Hadrian ve Royce, sol taraftaki pencereden dışarı bakmak için yer değiştirdiler. "Adın ne?" diye sordu biri, pencerenin köşesinin çok ötesinde

"Atlarımı sulamak için duruyorum. Birazdan yola çıkacağım..."

"Sadece atlarımı sulamak için durdum. Birazdan yola çıkacağım..."

"Atlarını sormadım. Adını sordum tatlım. Adın ne?"

"

"Ruby." Scarlett, Hadrian'ın yüzünü göremeyeceği kadar uzağa kaymıştı. Hadrian'ın görüş alanı tamamen vagon, variller ve atların arka kısımlarından ibaretti.

"Gördün mü, gerçek adını vermemekle akıllılık ediyor," dedi

Royce. "Bize yardım etmek için burada," dedi Hadrian.

"Tek başına mı? Altı Manzant köle tüccarına karşı mı?"

Hadrian arka camdan dışarı bakarak diğerlerini aradı. Düz ve düz olan yol kilometrelerce boştu.

Royce başını salladı. "Bizi buraya getiren o."

"Çocuğun kıyafetleri ne iş, Ruby?" köle tüccarlarından biri sordu.

"Kardeşimin kıyafetleri. Çalışmak için daha rahat."

"Bütün bu bira ve şarabı nereye götürüyorsun?"

İçlerinden biri vagona gelip bir fiçıyı itti, sonra bir başkasını. "Doldular."

"Bunlar, ah... eski. Bozulmuşlar. Tadı gerçekten kötü. Onları Manzant'a satmaya götürüyorum. Muhafızlar alabildikleri her şeye minnettarlar."

Hadrian vagonun duvarına yaslandı.

Yalan söylüyor, ama neden?

Fawkes, onların kilitli tutulduğundan emin olmak için onu gönderebilirdi.

"Kapsamlı" *kelimesinin anlamını biliyor musun?*

Aklı bunun mümkün, hatta muhtemel olduğunu biliyordu, ama kalbi inanmak istemiyordu.

O yardım etmek için burada, diye düşündü. Belki diğerlerini de ikna etmeye çalıştı, ama onlar reddetti. O inatçı ve aptal, tek başına peşimizden geldi.

"Şanslısın, küçük hanım. Biz Manzant'lıyız. Onu bize verebilirsin bize verebilirsin."

"Kimseye vermeyi düşünmüyordum. Satıyorum, ama tabii ki sana da satabilirim sana satabilirim. Bakalım, altı fiçı için sana maliyeti... beş sarı tenent ya da Kral Vincent'in profilinin olduğu on iki tenent olacak."

"Hayır, bunların bağış olduğunu düşünüyorum." "O zaman yanlış düşünüyorsun."

İki adam arabadan bir fiçı kaldırdı ve onu gözden uzak bir yere taşıdı.

"Onu bırakın!"

"Sadece tadına bakıyoruz, tatlım."

"Kesin şunu!"

"Görünüşe göre bir parti var, çocuklar."

"Mar! Bira, ale ve bizi eğlendirecek güzel bir kız var." "Ve sen gelmek istemedin."

"Biliyorum, değil mi? Kendimi tekmelerdim."

"Geceyi burada geçireceğiz, değil mi? Yani, bugün daha fazla gitmenin bir anlamı yok, değil mi?"

"Kesinlikle. Hey, Owen, neden ateş yakmıyorsun?"

"Ve fahişelik ve içki içmeyi sana mı bırakayım? Hayatta olmaz."

"Kes şunu dedim!" Scarlett'in sesi bir ton yükseldi. Korkmuştu. Atlar bundan hoşlanmamıştı. Scarlett'in arabasındaki iki at, koşum takımlarını çınlatarak kıpırdadı ve araba ileri geri sallandı.

Hadrian zincirlerini çekti; zincirler, ona kötü muamele görmüş etine batarak karşılık verdi. Yüzünü pencerenin parmaklıklarına dayadı, ama Scarlett'in fiçı yüklü arabasının ötesinde hiçbir şey göremedi.

"Neden oturmazsın?" diye bir ses homurdandı.

Bir şeyden korkmuş gibi, iki at da birden sıçradı. Royce ve Hadrian'ın bulunduğu araba sallandı ve Hadrian'ın yüzü pencereye çarptı. Aynı anda Scarlett de nefesini tuttu. Tam bir çığlık değildi, ama ona yakındı.

Hadrian kelepçeleri tekrar sıktı ve bileklerinden kan damladı.

"Bunda bir sorun yok, değil mi?" "Bana göre tadı güzel."

"Hatta biraz soğuk bile."

"Bence bize yalan söylüyor, sence de öyle değil mi?"

"Bize biradan daha fazlasını yalan söylüyorsun, eminim. O giysiler de yalan söylüyor. Senin eski moda olduğunu söylüyorlar, ama eminim altında oldukça güzel bir vücudun vardır."

"Hayır!" diye bağırdı Scarlett.

Koşan ayakların sesi toprağı çırpıyordu ve bir an sonra Scarlett Hadrian'ın görüş alanına geri döndü. Küçük pencereden bakıyordu, gözleri korkuyla büyümüştü. "Yardım edin!" diye bağırdı.

Adamlardan biri onu kolundan yakaladı. Scarlett geri çekildi ve arabalarının yan tarafına çarptı. Tekrar çığlık attı. Başka bir adam onu belinden yakaladı ve kaldırdı. Şapkası düştü ve uzun kızıl saçları döküldü. Adamlar bu manzarayı görünce sevinçle bağırdılar.

"Sana o kıyafetlerin özel bir şey sakladığını söylemiştim!"

Hadrian kendini tahta duvara attı. Kalın ve sağlam tahtalar titremeye bile uğramadı. Darbe sadece kaburgalarını sarsmaya yaradı ve yeni bir acı dalgası nefesini kesti.

"Orada sakın olun!" köle tüccarlarından biri bağırarak vagonun duvarına vurdu.

"Onlar bizim şansımızı kıskanıyorlar," dedi bir diğeri.

Kollarını ve bacaklarını çırparak Scarlett gözden kayboldu. Hadrian yüzünü duvarın küçük açıklığının köşesine sıkıca bastırmaya devam etti ve onların ne yaptığını görmek için çabaladı. Tek gördüğü, Scarlett'in atlarının ayakta durup, yere tekmeledikleri ve Hadrian'ın göremediğı şeyi izlemek için başlarını kaldırdıklarıydı. Dışarıdaki zeminde, Scarlett'in şapkası bir çukurda yatıyordu, uzun kırmızı saçlar şapkanın kenarına takılmıştı.

Scarlett ığlık attı. Bu seferki ses farklıydı ve Hadrian, ığlıkların kendi dilinin olduğunu keşfedince şaşırdı. Daha önce korkudan bağırmıştı; şimdi ise panik içinde çığlık atıyordu. Olası olanın korkusu, gerçeğin dehşetine dönüşmüştü. ığlıkları boğuklaşana kadar ağladı. Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra tekrar çığlık attı. Bir dakika kadar sonra çığlıklar durdu ve Scarlett hıçkırarak ağlamaya başladı.

Hadrian kendini tutamadı. Zincirlerden, onu çaresiz bırakan demir kelepçelerden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışarak çırpınmaya başladı, ama böyle bir yol yoktu.

"Onu tutun!"

"Ayak bileklerini tutun! Lanet olası ayak bileklerini tutun!"

Hadrian demiri çekti, braketlerin daha derine kesildiğini hissetti, ama hiç pes etmedi.

"Sakin ol," diye fısıldadı Royce.

"Bir şeyler yapmalıyım! Burada oturup bunu dinleyemem."

"Yapabileceğin bir şey yok. Sakin ol."

"Sakinleşemem!" diye bağırdı. "O bu işe karışmadı, Royce. Yardım etmek için buradaydı ve şimdi..." Hadrian yüzünü tekrar pencereye çevirdi ama yine de göremiyordu.

"Başka bir şey yapamazsın," dedi Royce, her zamanki soğuk, kayıtsız ve duygusuz tavrıyla. Böyle zamanlarda Hadrian ortağını, acımasız kayıtsızlığını nefret ederdi. Royce'un bu yönü şefkatten, empati duygusundan yoksundu. Dışarıda olanlara bakarken o burada rahatça oturabilirdi...

Scarlett yine çığlık attı, bu sefer daha yüksek sesle. Köle tüccarları kahkahalarla cevap verdi.

Hadrian bir kez daha yüzünü pencerenin parmaklıklarına dayadı. Soğuk metal yanağına bastırdı. "Sizi orospu çocukları!" diye bağırdı Hadrian. "Onu rahat bırakın!"

Daha fazla kahkaha.

Royce hiçbir şey yapmadı. Vagonun zemininde, sırtı duvara yaslanmış oturuyordu. Mücadele etmiyor, kelepçelerden kurtulmak için çaba göstermiyordu, sadece orada oturmuş, başını geriye atmış, botlarına bakıyordu. En azından gülümsemiyordu. Bu da bir şeydi.

Scarlett daha yüksek sesle ağladı ve sonra tekrar hıçkırıklara boğuldu. Ardından bir sürü homurtu ve bazı öğürme ve tükürme sesleri geldi.

Sonra yavaş yavaş, sesler azaldı. Atlar hala koşum takımlarını sallıyor ve nallarıyla yere vuruyorlardı, ama Scarlett'in sesini artık duyamıyordu.

Onu öldürdüler mi? Bu düşünce kafasında büyümeye başladı.

İlk başta buna inanmak istemedi, ama sessizlik devam ettikçe, bu olasılıktan giderek daha fazla emin oldu. Onu öldürmüşlerdi ve cesedinin etrafında oturup içki içip kendilerine gelmeye çalışıyorlardı.

Hadrian pencerenin yanında kalarak, duymaya çalıştı. Rüzgâr çimleri okşayarak, yağmur kadar hafif bir ses çıkarıyordu. Tek bir cırcır böceği yalnız bir nota çaldı. Bir yerlerde bir kırlangıç cıvıladı. Çok sessizdi.

Neden bu kadar sessiz?

Ayak sesleri.

Hadrian, ayak seslerinin toprağı sürttüğünü duydu. Bir an durdular, sonra Royce'un bulunduğu tarafa yaklaşırken sesleri daha da yükseldi.

Midesinin bulandığı, öfkeli ve bitkin hisseden Hadrian, arka kapıya döndü, birinin onu açacak kadar aptal olmasını umuyordu. Bilekleri bağlı olduğu için yapabileceği pek bir şey yoktu, ama en azından birini öldürebileceğinden emindi.

Hadrian öldürmede iyiydi, bu onun becerisi, tek gerçek yeteneğiydi. Bir zamanlar bu yeteneğiyle gurur duyuyordu. O zamandan beri gururunu aşmış ve kana olan bağımlılığından kurtulmuştu, ama yirmi iki yaşında, öldürmenin gurur duyulacak bir şey olmadığına dair basit bir bilgeliğe çok geç ulaşmıştı. Yine de, böyle anlarda, korkunç yeteneklerin bile bir işe yaradığını fark ettiği zamanlar oluyordu.

Şaşkınlıkla, kapının kilidine bir anahtarın girdiğini duydu.

Kapıyı açıyorlar!

Hadrian, Royce'a büyük bir heyecanla baktı. Ortağı çömeldi. Çevik, kedi gibi yumuşak hareketi, sözsüz bir plana onay verdiğini gösteriyordu.

Vagonun kapısını açan adamın zincirlerimizin anahtarı da varsa...

Kapı açıldı. Royce ve Hadrian aynı anda hareket ettiler, sonra kırmızı saçları görünce şaşkınlıkla durdular.

"Bekleyin, doğru anahtar bulmam lazım," dedi Scarlett Dodge, bir düzine anahtarla dolu büyük metal bir halka tutarak. Gömleğinde biraz kir vardı ve pantolonunun bir dizinde çim lekesi vardı. Onun dışında iyi görünüyordu. "Buraya dön," dedi Hadrian'a.

"Sen... sen iyi misin?"

"Evet," dedi hafifçe nefes vererek, neredeyse gülmek üzereymiş gibi, *Neden olmasın ki?* "Arkanı dn."

O, kadının talimatına uydu ve Royce'a şaşkın bir bakış attı. Royce şaşırmış görünmüyordu, ama yüzü şüpheyile kaplıydı.

Hadrian, bileğindeki kelepçelerin çekildiğini hissetti.

"Ne yaptın? Cildin yırtılmış ve kanıyor." Birini gevşetti; sonra ikisi de açıldı ve kolları serbest kaldı. Omuzlarında hemen bir rahatlama hissetti. Kan parmak uçlarına ulaştı ve bir karıncalanma hissi uyandırdı. Yanındaki ağrı - tamamen geçmemiş olsa da- biraz hafifledi.

"Sabit dur," diye şikayet etti kadın, adamın yakasına bakmaya başladı. "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu adam.

"Ben mi? Tabii ki iyiyim."

Ağır metal yaka, vagonun yatağına çarptığında yüksek *bir ses* çıkardı. Hadrian, yaralı boynunu ovuşturdu ve birkaç kez yutkundu, bu basit zevkin tadını çıkardı.

Scarlett, Royce'un önünde durdu ve anahtarı kaldırdı. "Seni çzersem, uslu olacak mısın?"

Royce hiçbir şey söylemedi. Ona anlaşılmaz bir ifadeyle baktı: Öfke, şüphe, ama aynı zamanda başka bir şey daha.

Scarlett hayal kırıklığıyla i geçirdi ve Royce'un kilitlerini açmaya başladı. O bunu yaparken Hadrian dışarı çıktı. İki vagon arasında dikkatlice ilerlerken serin bir esinti cildindeki teri soğuttu. Nehre doğru yöneldi, ancak nehir yolun üzerinden akan zavallı bir derecikten ibaretti. Yüksek kıyıları bahar selinin izlerini taşıyordu, ama o anda Mercator Deresi pek etkileyici değildi. Köprü yoktu; iki şeritli yol, kayaların yıkanıp gitmediğİ sığ bir bölgeden geçiyordu. Hapishane vagonunu çeken atlar dalgalanan sudan su içiyorlardı. Scarlett'in atları el freniyle tutuluyordu, diğİrlere katılmak için çok gerideydiler. İki hayvan terden kaygandı, deri kayışların ve tasmaların altında tüyleri ıslanmış ve koyulaşmıştı. Onları çok zorlamıştı, soğuyana kadar su içmelerine izin veremeyecek kadar.

n tarafta, BEER yazılı bir fii yolun ortasında dik duruyordu. Tamamen minyatür bir yağmur varili gibi görünüyordu; kapağı iki parçaya ayrılmıştı. Tabanının etrafındaki toprak koyu renkli ve ıslaktı. Birkaç santim ötede, toprakta bir teneke bardak gördü. Yanında bir köle tüccarı yatıyordu. Yalnız değildi. Hadrian adamları saydı ve altı kişi olduğunu gördü. Yolun üzerinde ya da çimlerin üzerinde yatıyorlardı

Çimenlerin üzerinde yatıyorlardı; ancak biri kısmen dere içindeydi ve sol elinin parmakları akıntıda hareket ediyordu.

Royce vagondan çıktı ve onu iterek geçti. En yakın muhafızın üzerine atladı, yırtık pelerini bu hareketle akbaba kanatları gibi açıldı.

"Buna gerek yok..."

Scarlett cmlmesini bitiremeden, Royce askerin kemerinden bir hançer çekip adamın boğazına sapladı.

Royce bir sonrakine yöneldi.

"Bunu yapmak zorunda değil," dedi Scarlett, Hadrian'ın yanına geçerek.

"Onu durdurmaya çalışmayın. Onları hayatta bırakması imkansız."

"Hayır, mesele o değil," dedi Scarlett. "Onlara ilaç vermedim."

Royce durakladı, önce ona, sonra da üzerine ktğ adama baktı. Elini köle tüccarının boğazına koydu. Bir tür sert onaylayıcı bir hareketle başını salladı ve ayağı kalktı. Hançeri hala elinde tutarak Scarlett'in yanına döndü, Scarlett ise üç ağım geri attı.

"Royce!" diye bağırdı Hadrian, ama hırsız onu duymazdan geldi.

Sol eliyle Scarlett'in boğazını yakaladı. Orta parmağı kırık olduğı için başparmağını kullanarak Scarlett'in çenesini kavradı ve kafasını hapishane vagonunun yan tarafına doğru zorla geriye doğru eğdi. Hançeri, birinin üzerine bastığı için üzerinde hala bot izi bulunan diğeri eliyle garip ve acı verici bir şekilde tutuyordu. "Neden yaptın?"

"Royce, bırak onu!"

"Nedenini bilmek istiyorum."

"nk senin aksine, o insanları önemsiyor. Geçen gün arkadaş olduk. Benim için yaptı."

"Hayır," dedi Scarlett. "Onun için yaptım." Royce'a hafifçe başını salladı.

Hırsız ona bakakaldı. "Neden benim için hayatını tehlikeye attığını açıkla. abuk açıkla."

"Royce!" Hadrian, siyah üniformalı bir adamın kemerinden kılıcı çekip aldı.

"Bunu yaptım çünkü benim otlarımla uyuşturulmuştun. Hadrian'la dışarıdayken biri onları ben Hadrian'la dışarıdayken benim evimden çaldı, ama buna inanmayacağını biliyordum. Beni sulayacağını ve Manzant'ın seni tutamayacağını biliyordum. Ve

Son kaçışında neler olduğunu duydum, seni oraya koyanlara ne olduğunu duydum."

"Royce!" Hadrian bağırdı ve çıplak kılıçla ona doğru geldi.

Royce onu bıraktı ve bıçağı diğer eline dikkatlice geçirdi, bunu yaparken yüzünü buruşturdu. Ondan uzaklaştı.

Hadrian, toplanan sinekleri görmezden gelerek, korkunç manzarayı geçerek yavaşladı. "Bu aptalcaydı. Ya hemen içmeselerdi? Ya iyi şanslarını kutlamak için bekleseydiler?"

"Bütün gün sıcak güneşin altında at sürmek mi?" diye cevapladı Scarlett. "Neredeyse kesin bir şey."

"Yani onlar..." Hadrian ona baktı ama doğrudan gözlerine bakmadı. Bu çok fazla bir müdahale gibi gelmişti. "Onlar... bilirsin?"

"Hayır." Scarlett başını sertçe salladı. Gözlerini kısarak hafifçe gülümsedi, sanki Hadrian onu hem eğlendirmiş hem de şaşırtmış gibi. Sonra omuz silkti. "Sonlara doğru biraz fazla dokunaklı davrandılar." Gümleğinin kenarını çekip altına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Kötü bir morluk olacak."

"Ya başka bir fiçından içmişlerse?" diye sordu Hadrian.

"Hepsi zehirli," diye Royce onun yerine cevap verdi. "Peki ya hepsi içmemişse? Ya ilki diğerleri içmeden önce ölmüşse?"

Scarlett, gümleğinin uzun eteklerinin altından bir bıçak çıkardı ve omuz silkti.

"Birini öldürmüş olabilirler, belki. Bunlar Manzant köle tüccarlarıydı. Kolay kolay pes etmezler." Royce başını salladı. "Bu çok tehlikeliydi."

"Fark ettiğine sevindim," dedi. "Ayrıca şunu da unutma, bu Wagner'in tüm bira ve ale stoğu, seni kurtarmak için mahvoldu. Böylece ikiniz geldiğiniz yere geri dönebilirsiniz, değil mi? Hadrian'ın kılıçları, sürücünün ayaklarını dayadığı kutunun içinde. Wag, onları yüklediklerini gördüğünü söylüyor. O güzel beyaz hançer ve paralı cesetlerin üzerinde bulacaksın. Atları al, git ve Dulgath'ı unut. Tamam mı? Sadece git."

Hadrian, Royce'un kırık elini tutuşunu gördü.

Royce ona tanıdık bir ifadeyle baktı, bu ifadeyi okumak kolaydı okunması kolay bir ifadeyle ona baktı.

"Üzgünüm," dedi Hadrian. "Gitmiyoruz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SHERVIN GERAMI

Çoğunlukla tuz ve kuş tutkalıyla kaplı olan Rye sahil köyü, iğrençten de öte bir yerdi. Christopher, burayı tanımlayacak kadar kötü bir kelime bulamıyordu. Dulgath Kalesi'nin güneybatısında bir saatlik mesafede bulunan kulübeler, sahilde duruyor ve fırtınada karaya vurmuş enkaz gibi görünüyordu. Ön bahçeleri, küçük, yıpranmış teknelerin ters dönmüş gövdeleriyle kaplı, yosunlarla kaplı kumdan oluşan küçük parçalardı. Şamandıralar, yıpranmış ağlar ve kırılmış dallar yığınlar halinde birikmişti. Derisi buruşuk köylüler, neredeyse sadece peştamal giymiş halde, dumanlı kamp ateşlerinin üzerinde çömelmişlerdi. Christopher, Knox'tan Dulgath Kalesi ile ilgisi olmayan birini bulup işi halletmesini istemişti, ancak bu süreçte başka bir dünyayı ziyaret etmek zorunda kalacağını tahmin etmemiştir.

Christopher Fawkes çok seyahat etmiş biri olduğunu iddia edemezdi. Maranon'un büyük şehirlerini gezmiş olsa da, bu bir baron için dünyayı gezmiş sayılmazdı. Ama Christopher Fawkes bir baron değildi. Bu unvan babasına aitti. Christopher ise değersiz dördüncü oğluydu, ama orta halli bir asilin hor görülen çocuğu gibi, babasının unvanını kapıları açmak için kullanıyordu. Çoğu insan onu sorgulamıyordu. Bu, babasını hiç memnun etmiyordu, ama zaten hiçbir şey onu memnun etmiyordu, en azından Christopher'ın yaptığı hiçbir şey. Annesi, despot bir kocanın akıllı karısı olarak, kocasına katılıyordu. Christopher'ın altı kardeşi de onun hakkında aynı görüşteydi. Bu, Christopher'ı şaşırtmadı; soylu bir ailede kardeşler, doğaları gereği, ölümcül düşmanlardı.

Christopher'ın karşılaştığı tek şaşırtıcı düşmanlık, önceki atından gelmişti. Kısarak, her fırsatta onu ısırmaya çalışmıştı. Atın adını saraydaki bir kadının adından esinlenerek Melanie de Burke koymuştu; at, muhteşem ve pahalı bir safkan Renallian'dı. Bir zamanlar Melanie de Burke'ü, yani kadını sevmişti, ama kadının hala onun varlığından haberi olmadığından emindi.

Melanie de Burke — at ve ısırgan — üç yıldır ölmüştü. Onu öldürmüştü — atı, yani — ve bu tekil eylem hayatını mahvetmişti. Düşündüğünde, Melanie de Burke'ü — kadını — öldürseydi, daha iyi durumda olabilirdi. Maranon'daki hayatın deliliği böyleydi ve Immaculate'i bu kadar takdir etmesinin nedeni de buydu.

Beni ısırmayan bir hayvanın sevgisini ve sadakatini kazanmakla, standartlarım ne kadar düşmüş olmuştur?

"Burada uygun birini bulduğundan emin misin?" diye sordu Christopher, vagondan inip ıssız kampı gözden geçirirken.

Calis'in karanlık köşelerinde yaşayan yerliler böyle yaşıyordu. En azından öyle hayal ediyordu. O da oraya gitmemiştir.

"Göreceksin," dedi Knox gülümseyerek.

Christopher adamın gülümsemesini sevmeyi, içinde kötücül bir şey vardı. "Ben senin bilmediğin bir şey biliyorum" bakışı vardı. Knox'un gambesonunun deri yakasında hala bir çizik olduğunu fark eden Christopher, şerifin küçük bir intikam planı yapıp yapmadığını merak etti.

Lord Fawkes, Rissa Lyn'i vagondan indirmeye yardım etti ve başını sallayarak, bu hareketin ifade etmek istediği milyonlarca şeyi onun anlayabileceğini varsayarak davrandı. Tabii ki anlamadı.

Nasıl anlayabilirdi ki?

Onun evi muhtemelen burası gibi bir yerdi, sakinleri kurt sürülerinden ve büyük kedilerden hayvanlarını korumak için yataklarını keçiler ve domuzlarla paylaşan, eğri büğrü kulübelere oluşan bir yer. Knox'un onları getirdiği bu garip dünyadan yeterince endişeli görünüyordu, ama zaten başından beri öyle görünüyordu. Hizmetçi kızlar normalde lordlar ve taşra şerifleriyle maceralara çıkmazlardı ve şaşırtıcı bir kararlılıkla kontrol altında tutulan, gözleri fal taşı gibi açılmış şok ifadesi hâlâ yüzündeydi.

Christopher, Knox'u sahile kadar takip etti ve ayakları, dalgaların sürekli çırpınmasıyla her şeyi düzleştirdiği yerden sadece birkaç santim uzakta, sıcak kuma battı. Bir dalga hızla geldi, uzandı, sonra onun önünde geri çekildi ve beyaz kabarcıklar ve yeşil tüp şeklindeki bitkiler bıraktı. Dalgalara ve ufuktaki gri çizgiye baktı.

Burası dünyanın sonu.

Aslında, tam olarak değil. Neil Adası, suda bir karanlık çizgi olarak görülebiliyordu, aynı şekilde gemileri yiyen boğaz olarak bilinen Mann Burnu da.

Onların ötesinde Westerlins vardı, ama medeniyet yoktu. Durduğu yerin batısında tek bir şehir, kasaba, köy veya mezra bile yoktu. Burası *bilinen* dünyanın sonu idi.

Peki orada ne var?

Herkesin Westerlins hakkında anlattığı hikayeleri duymuştu, bu bölgenin garip bir şekilde deforme olmuş insanlarla dolu olduğu söyleniyordu. Bir ırkın tek bir büyük ayağı vardı, o kadar büyüktü ki yağmur yağdığında sırt üstü yatıp ayağının gölgesinde barınabiliyorlardı. Ayrıca tek göğüslü canavarca kadınlar, köpek kafalı erkekler ve kafası olmayan, yüzleri göğüslerinde olan diğerleri de vardı. Bu yaratıkların yanı sıra ejderhalar, devler, troller ve ogrelerin de güneşin her gece uykuya daldığı uzak kıyılarda dolaştığı söyleniyordu. O karanlıkta başka hiçbir ışık görülmezdi; müzik sesi ya da kahkaha sesi duyulmazdı.

Dalgaların ötesine bakan Christopher, korkunç bir tedirginlik, yaklaşan bir felaket hissi, uçurumun kenarından veya ateşin kenarından geri çekilme arzusu hissetti.

Bu kadar unutulmaya yüz tutmuş bir yerde nasıl insanlar yaşayabilir?

"İşte o, Shervin Gerami," dedi Knox, teknelerin uzak tarafındaki bir adamı işaret ederek. Adam, soluk dallardan yapılmış tuhaf bir kulübenin önünde, bacaklarını çaprazlamış, ağın iplikleriyle uğraşıyordu. Keldi ve öğleden sonra güneşi kafasında parlak bir ışıkla yansıyor.

Knox ağır adımlarla ilerledi, Rissa Lyn ve Christopher da onu takip etti. Christopher'ın ayakkabılarının bileklerine kum girince yüzünü buruşturdu. Kumun ayaklarına acı verici bir şekilde sürtündüğünü hissedebiliyordu.

Bu iş bitmeden ayakkabılarım mahvolacak... ve başka bir çiftim de yok. Baron olmamak pek de iyi bir şey değil.

Gecekondu mahallesinden geçerken, Christopher'ı balık ve odun dumanının güçlü kokusu karşıladı. Omuzları çıplak, ev yapımı kumaştan yapılmış giysiler giymiş iki kadın, kesilmiş odunların üzerinde sırtlarla ot saplarını kesiyorlardı. Yüzlerinde, sonsuz bir eziyet dolu yaşamın getirdiği umutsuz bakışlar vardı. Kuru üzüm gibi buruşuk ve koyu tenli başka bir adam, çıplak ayaklarını uzatmış, kayıtsız bir şekilde bir kulübenin önünde oturuyordu. Kil pipo içiyor ve onları izliyordu. Başkaları da vardı, ama Christopher bakmamayı tercih etti. Sonsuzluğun kenarında inşa edilmiş iskelet gibi evlerde uyuyan, güneşten kavrulmuş insanların bulunduğu bu yerde kendini rahatsız hissediyordu. Knox, endişe belirtisi göstermedi, tereddüt etmedi ve parlak kafalı adama doğru kumda zorlukla yürüdü.

"Shervin!" Knox, dalgaların uğultusu arasında seslendi.

Kel adam başını kaldırdı. Keskin, berrak ve odaklanmış gözleri vardı ve bunları Dulgath grubunun her bir üyesine dikti. Bir karar vermiş gibi göründü ve sonra ağ üzerinde çalışmaya devam etti.

"Bu adamı nereden tanıyorsun?" Christopher yaklaşırken sessizce sordu.

"Ben şerifim," diye cevapladı Knox. "Devriye geziyorum. Shervin cinayetle suçlandı. Onu masum buldum."

"Senin böyle bir yetkin yok."

Knox güldü.

Knox gibi bir adamın ona gülmesi, saygısızlıktan da öte bir şeydi. Bishop Parnell'den bilgi alan Payne'e göre, Knox yıllarca orduda görev yapmıştı. Warric Dükü Ethelred'e hizmet etmiş ve ünlü Vilan Hills Savaşı da dahil olmak üzere birçok çatışmada savaşmıştı. Payne, Knox'un cinayetten arandığından şüphelendiğini ve bunun Maranon'da bulunmasının gerçek nedeni olduğunu söylemişti. Christopher, şerifin yakasına yaptığı çizik hakkında bir kez daha düşündü ve bunun gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını merak etti.

"Burada, kontun... pardon, *kontesin* yetkisiyle hareket ediyorum. Dulgathlar her yerde olamazlar ve bu insanların çoğu, küçük şikayetlerini dile getirmek veya tazminat istemek için kaleye hacca gitme lüksüne sahip değiller. Bu benim işim. Onların yerine ben hareket ediyorum. Gerçek işi, hoş olmayan görevleri ben yapıyorum."

Knox kel adamın önünde durdu ve ona baktı.

"Merhaba Bay Knock-Knock," diye selamladı Shervin. "Hâlâ sizin için bir şey yapmamı mı istiyorsunuz? Daha önce de söyledim, hileci kılıç sadece Eskiler'i öldürür."

"Hatırlıyorum," dedi Knox. "Bu yüzden bu kadını getirdim... seni ikna etmek için."

Shervin, parlak güneşten gözlerini korumak için elini kaldırdı ve Rissa Lyn'i inceledi. O elinde tırnak yoktu. Christopher, adamın diğer yumruğunu aradı, hala bir ağ yumağı tutuyordu ve onun da tırnakları olmadığını gördü. Onların yerine pürüzsüz çukurlar vardı.

Rissa Lyn, Gerami'nin dikkatli bakışlarından çekindi ama geri adım atmadı. Nefesi kısa ve sığıdı, sanki hasta olacaktı gibi görünüyordu. Yine de kadın oldukça cesur olduğunu kanıtlıyordu.

"Con-fence da Blade? Bunu nasıl yapacaksın?"

"Konuştuğu dil bizim dilimiz mi?" diye sordu Christopher Knox'a.
Knox, tırnaksız adam başını eğip Christopher'a bakarken kaşlarını çattı.
"Bu şık adam da kim?"

"Bu..."

"Royce Melborn," diye araya girdi Christopher. "Ünlü bir hırsız."
Shervin kıkırdadı.

"Komik olan ne?" diye sordu Christopher öfkeyle.

"Şık Ayakkabılı Bey hiçbir şey çalamadı. Ve iyi bir hırsız ünlü olamaz."
Knox, "Öyle, ve ben olsam dilime dikkat ederdim" diye tersledi. "Kendi dilimi göremiyorum" dedi Shervin ve derin, kötücül bir kahkaha attı
—sonra dilini dışarı çıkarıp aşağıya bakarak bunu gösterdi. "En azından bazılarınunki kadar uzun değil, sanırım."

"Bulabileceğin *en iyisi* bu olamaz," dedi Christopher. "Bana güven," diye cevapladı Knox.

Ama Christopher ona güvenmiyordu. Kimseye güvenmemeyi öğrenmişti, özellikle de Knox gibi adamlara.

"Meestah Melborn, Blade'in öldürülemeyeceğini mi düşünüyor? Meestah Fancy Shoes'a göstereyim." Shervin ayağa kalktı ve kulübesinin kapısı görevi gören perdeyi açtı. "Bakın."

Christopher istemiyordu. Dev bir kuşun kemikli yuvası gibi, ağartılmış dalgaların getirdiği odun dallarından örölmüş duvarları olan o kulübeye bir adım bile yaklaşmak, hele ki içeri girmek istemiyordu. Birkaç büyük martı etrafında dönüyor ve kulübenin çevresinde birçok kemik vardı, bu izlenimi edinmek kolaydı. Büyük boynuzlu bir hayvanın kafatası, sincapların ya da belki de sıçanların daha küçük kafataslarıyla birlikte yakındaki bir direğe asılıydı.

"Buraya gel," dedi Shervin, içeri girip Christopher'a onu takip etmesi için eliyle işaret etti. "Gel de gör."

Knox onu ileri itti ve Christopher, zayıf ya da korkmuş görünmemek için onu takip etmek zorunda hissetti. Biraz korkmuştu. Christopher, Shervin gibi tuhaf bir adamın yanında kimsenin rahat olabileceğini düşünmüyordu. Shervin ayakta durduğunda beklenenden daha iriydi. Uzun ve zayıf olan adamın kasları çok belirgindi ve Christopher'ın tıraşlanmış bir kediye hayal ettiği gibi görünüyordu. O zaman fark etti... *adamın saçları yoktu.*

Shervin sadece kel değildi, tüysüzdü. Sakalı yoktu, bıyığı yoktu, kollarında ve bacaklarında tek bir kıl bile yoktu. Koltuk altlarında bile tek bir kıl yoktu

Ancak dövmeleleri vardı. Shervin'in vücudunda çok sayıda dövme vardı. Tanınabilir bir şeyi tasvir etmiyorlardı, sadece kollarını ve uyluklarını saran desenler ve sembollerdi.

Christopher pes etti ve elini kılıcına koyarak Shervin'i içeriye kadar takip etti. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, bu traşlı kediye şişleyecekti.

Oda kokmuyordu, bu Christopher'ı şaşırttı; ölü şeylerin kokusuyla dolmuş olmasını bekliyordu. Aksine, iç mekan temizdi. Garip bir şekilde, hoş bir sandal ağacı kokusu vardı. Ortadaki sönmüş ateş çukuru, düzgün bir taş yatağıyla çevriliydi. Alanın geri kalanı, farklı yükseklik ve genişlikte sepetlerle doluydu, ama bunların hiçbirisi Shervin'in ona göstermek istediği şey değildi. Dövmeli, kel ve tüysüz adam, Christopher'ın dikkatini duvarlara yönlendirdi. Duvarlarda çeşitli aletler asılıydı: bir balta, büyük bir tırpan, iki ilkel mızrak ve ucunda büyük bir topuz bulunan tahta bir sopa.

"Bunlar benim öldürdüğüm şeyler."

"Ne öldürdün?"

"Eskileri avlayıp öldürürüm." Perdeyi tekrar itti, dışarı çıktı, sıçan veya sincap kafataslarından birini aldı ve havaya kaldırdı. "Onları kestiğimde geriye kalanlar bunlar." Boynunu keser gibi bir hareket yaptı. Sonra dönüp Rissa Lyn'e tekrar sert bir bakış attı. "Ama Kılıç sadece Eskileri öldürür, insanları değil, kadınları değil."

"Eskiler nedir?" diye sordu Christopher, kulübeden kaçarak kendini daha iyi hissederek.

"Onlar eski dünyanın kalıntıları, insanların ışığından kaçmak için gölgelerin saklandığı köşelere ve kenarlara sürüklenenler."

Christopher, Shervin'den bir anlam çıkarmayı bırakıp Knox'a döndü. "Burada neyden bahsediyoruz?"

Şerif dalgın dalgın omuz silkti. "Hayaletler ve hortlaklar."

Shervin başını salladı. "Ve leshiler, goulganlar ve maneler." Sörfçüleri işaret etti. "Ve selkiler. Bir sürü bulbane selki. Ama weemeen yok. Da Blade katil değil."

"O bir kadın değil." Rissa Lyn o anda konuştu. Sesi biraz titriyordu ama yüksek ve güçlüydü.

"Ne o zaman?"

"Lady Dulgath bir iblis."

Shervin küçük kafatasını direğin üzerine geri koydu, sonra dudaklarını büzüp Rissa Lyn'e odaklanarak onları bir yandan diğer yana kaydırmaya başladı.

Christopher'ın aklına gelen tek şey, *da Blade*'in onun yavaşça kavrulmuş ve bir tutam tuzla tatlandırılmış halinin nasıl olacağını düşündüğüydü.

Rissa Lyn de aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyordu, kollarını kendine doladı ve Knox ile Christopher'a endişeli bakışlar attı.

Hâlâ dudaklarını emen Shervin başını sallamaya başladı. "Evet," diye mırıldandı. "Evet, ne?" Rissa Lyn, hem meydan okurcasına hem de endişeli bir şekilde sordu.

"Bu adam" —Shervin Christopher'ı işaret etti—"Meestah Fancy Shoes kuru bir kuyu. Meestah Knock-Knock." Şerifi işaret etti. "O bir kan kovası. Ama sen..." Yine başını salladı. "Sen dağ derelerinden akan berrak su gibisin."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Rissa Lyn, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, bunun iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bu iblisi görmeye geleceğim demek. Eğer bir Eski Olan ise, onu öldüreceğim."

"Bunu nasıl anlayacaksın?" diye sordu Christopher. Knox'a anlamlı bir şekilde baktı. "Lady Dulgath ile konuşmaya çalışmayacak, değil mi?"

Shervin sırtarak bembeyaz dişlerini gösterdi. "Sen bir Eski misin?"

"Ne?" Christopher ona kaşlarını çatı.

"Sen Eski Olan mısın?"

"Hayır."

"Nasıl bilmiyorsun?" "Çünkü değilim."

"Evet." Başını salladı. "Aynı şekilde, görüyor musun?" "Neyi görüyorum? Hayır, hiçbir şey görmüyorum."

"Bu, senin kuru bir kuyu olmandan dolayı. Boş kovalar kendileri dışında hiçbir şeyi göremezler." Shervin çubuk evine girdi ve büyük bir tırpanla geri döndü.

"Ona gerek yok," dedi Knox. "Daha iyi bir silahım var."

"Daha iyi silah falan yok," dedi Shervin.

"Sana göstereyim."

Dördü birlikte köyden geçerek, iki kadın ve pipo içen adamın yanından geçtiler. Kadınlar bu sefer başlarını kaldırmadılar, ama pipo içen adam ilgiyle izledi. Arabaya döndüler ve Knox brandayı kaldırarak arbalest'i ortaya çıkardı. Parlak sahil güneşi çelik parçalara yansıyınca, büyük tatar yayı başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu.

Shervin bu manzarayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir yay!"

"Daha önce görmüş müydün?" diye sordu Knox.

Shervin başını salladı. "Ama haklısın, bu daha iyi bir silah.

Yaylar kutsal şeylerdir."

"Bu ise tam anlamıyla ilahi," dedi Knox. "Bir hedef koyalım, görürsün."

Arbalest ile birlikte, doldurulmuş bir manken ve onu asmak için bir standa çam direği yüklediler. Uzun ve ince bir ip, gerekli mesafeye göre kesildi. Knox, Christopher'dan direği taşımasını istedi, kendisi ise mankeni ve ipi aldı ve bir ucunu vagonda kalan Rissa Lyn'e verdi. Birlikte yüz metre yürüdüler.

"Bizi bu kadar yolu bir deli için mi getirdin?" diye sordu Christopher, kayalıkları ve çim kümelerini aşarak yürürken, deniz rüzgarı sırtlarına çarparak.

"Kesinlikle," diye cevapladı Knox. "O mükemmel."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Adam cahil ve deli."

"Aynen öyle. Kontesi öldürmek için başka kimi bulabiliriz ki? Akli başında herhangi bir insan bunun intihar olduğunu bilir. Ayrıca, o öldükten sonra ne olacağını düşünüyorsun? Shervin Gerami bizi suçlamaya kalkarsa, Lady Dulgath'ı bir iblis olduğu için öldürdüğünü söyleyen bir adama kim inanır ki?"

"Ve bana Royce Melborn diyen bir adama," dedi Christopher başını sallayarak. "Tamam, mantığını anlıyorum, ama o çok *tuhaf*. Sence bunu yapabilir mi?"

"Bir dağ sıçanı bile bunu kullanabilir. 300 metreye kadar isabetlidir. O ise bunun yarısından daha az bir mesafeden ateş ediyor."

"Nereden buldun?"

"Wells, kalenin tavan arasından çıkardı." "Dulgath Kalesi'nin tavan arası mı var?"

"Wells öyle diyordu. Orayı avucunun içi gibi biliyor. Bir zamanlar Dulgath *gerçek* bir kaledir ve duvarları arbaletlerle çevrilidir. Bizim için en iyisini seçti. Ancak oklarımız az, umarım Shervin ıskalamaz, yoksa saatlerce bu kayalıkları arayıp duracağız. Menzili çok uzundur."

Halatın sonuna ulaştılar ve samanla doldurulmuş bir hizmetçi tuniği olan mankeni kurdular. Kollarının altına bir halat bağladılar ve mankeni çam direğine astılar, sonra geri dönmeye başladılar.

Arabaya döndüklerinde Knox arbalest'i indirip kurdu. Silah bir erkeğin kollarında tutulabilirdi, ancak bu şekilde kullanmak için çok hantaldı

. Bunun yerine, burnunu yukarıda tutan ön ayakları vardı. Arkada da popoyu destekleyen bir blok vardı. Okçu, tahta takozlar kullanarak dikey açığı önceden ayarlayabilir, nişan alabilir ve sonra bırakabilirdi. Hedef hareket etmediği sürece - ve Leydi Dulgath oturuyor olmalıydı

, Shervin'in tek yapması gereken tetik kolunu sıkmaktı. Arbalestin üst kısmında, ipi geri çeken yerleşik bir el krankı da vardı. Yayın ucu çelikten yapılmış ve kanat açıklığı beş fit olduğu için, kimse çıplak parmaklarıyla ve burnuna bir ayaklık takarak onu geri çekemezdi.

Hedefe bakarken Christopher bir endişe duydu. Neredeyse bir insan boyunda olan manken, bir şarap kadehi kadar görünüyordu.

Hızlı bir gösteri ve birkaç kuru atıştan sonra, Shervin tek kelime etmeden Knox bir ok yükledi. Bunlara ok denemezdi. Bir insanın başparmağından daha kalın, devasa demir uçlu ağır füzelerdi. Shervin çömeldi, sonra karnının üstüne yatarak dipçiğin uzunluğunu izledi. Dipçiği kaldırdı ve hareket ettirdi.

"Hayır!" Knox rüzgârın sesini bastırarak bağırdı. "Zaten nişan aldım."

"Yanlış nişan aldın." Shervin elini kaldırıp gökyüzünü işaret etti. "Rüzgâr."

Knox kızgın görünüyordu, sonra bu kelimeyi düşünürken tereddüt etti. "Eğer ıskalarsan, gidip onu almak zorunda kalacaksın."

Shervin ıskalamadı. Ok, gözün görebileceğinden daha hızlı uçtu ve Christopher ipin kopma sesini duyduğu anda muhteşem bir saman patlaması havaya uçtu. Rüzgârın esintisiyle birlikte yüksek bir çatırtı duyuldu. Bir an sonra hiçbir şey göremiyordu; ne mankeni, ne de mankenin asılı olduğu direği.

Christopher, Knox ile birlikte hedefe koştu. Çam direk ikiye bölünmüş ve devrilmişti. Manken yok olmuştu. Birkaç metre ötede, önü ve arkası yırtılmış tunik buldular. Her yer samanla kaplıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu

Knox. Christopher başını salladı. "İyi seçim."

Shervin'i köyünde bıraktılar. Adamın bütün gece sürecek ritüelleri vardı — o bunu "yazma araçları" olarak telaffuz ediyordu. Knox,

sabah onu almaya gelmekten çekindi, ama Christopher, sonunda *antik bir şey* olduğunu anladığı karınca hilesi kılıcının tarafını tuttu. Christopher'ın da yerine getirmesi gereken kendi ritüeli vardı ve Shervin Gerami olmadan bunun daha kolay olacağını düşündü.

Christopher'ın geleceğe dair hayalleri vardı, ama genellikle beklentilere fazla kapılmamaya çalışırdı. Böyle şeyler planlarını bozabilirdi. Bunu daha önce de görmüştü: Erken bir seyahat planladığında, ertesi sabah yağmur yağardı. Novron tahminlere uymazdı. Birisi plan yaptığında, dünya sanki kin besliyormuş gibi değişirdi.

Christopher ayrıca kafasında çok fazla zaman harcamak akıllıca olmadığına inanıyordu. Çok fazla düşünmek bir hataydı. Plan yapmak, yapmanın tam tersiydi. Oturup planlar yapan adam, diğerleri başarıya ulaşırken oturmaya devam ederdi. Christopher kendini eylem adamı olarak görüyordu, ama belirleyici günü yaklaştıkça, ileriye düşünmekten kaçınmak zor geliyordu. Rye köyü de böyleydi. Kumdaki o dal yığınının nefret ettiğini fark etti. Kont olduğunda, ilk emirlerinden biri onu yıkmak olacaktı. İlk emir değil, ikinci emir bile değil. Novron'un engellemesi için önceden plan yapmaya inanmayan Christopher'ın en azından küçük bir listesi vardı.

Önce Knox ve Wells'ten kurtulacaktı. İkisi de etrafta tutulamayacak kadar zeki ve hırslıydı. Payne ile yaşamak zorunda kalacaktı, çünkü bir kontun kilise üyeleri üzerinde hiçbir yetkisi yoktu ve Parnell piskoposunu kışkırtmaya cesaret edemezdi. Bundan sonra Dulgath Kalesi'nin yeniden inşası gelecekti. Kale neredeyse bir harabeye dönmüştü. Vergileri artırması gerekecekti. Anladığı kadarıyla, vergiler neredeyse yok denecek kadar azdı ve çiftçiler daha fazlasını ödeyebilecek durumdaydı. Evini düzene sokup restore ettirdikten sonra, dikkatini iç kesimlere çevirecekti.

Dulgath, Maranon eyaletlerinin en küçüğüydü ve bu nedenle büyük ölçüde ihmal ediliyordu. O bunu değiştirmek niyetindeydi. Christopher, dört eyalet olmasının bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Swanwick ve Kruger geniş topraklara sahipken, Manzar ve Dulgath bunlara kıyasla önemsizdi. Dulgath, Manzar'ı yutarsa, eşit büyüklükte üç komşu eyalet olacaktı. Herhangi bir muhalifin ortadan kaybolabileceği bir hapishaneye sahip olmak ek bir avantajdı, ancak asıl cazip olan, tuz madeninin sağlayacağı vergi geliri idi.

Manzar'ı hizaya getirmek için bir orduya ihtiyacı vardı. Şu anda Dulgath'ın ön kapıyı düzgün bir şekilde koruyacak kadar tam zamanlı muhafızları bile yoktu. Bunu da değiştirecekti. Her ailenin bir oğlunu

ve vergileri artırılacaktı. Dulgath kadar verimli bir toprağa sahip olan Manzar'ın kayalık dağlık bölgesini, gerçek anlamda bir kasaba bulunmayan bu bölgeyi kolayca ele geçirecekti. O zaman sadece bir kont değil, babasından iki basamak yukarıda, Maranon'un önemli bir oyuncusu olacaktı. Kralın kulağını kesmek zorunda kalsa bile, kralın kulağını kesecekti.

Vagon, kıvrımlı sahil yolunda sallanarak ilerlerken, Dulgath Ovası'nın platosu doğru giderek yükselirken, Christopher yeni krallığını inceledi ve sessizce başını salladı.

Başlangıç için bu yeterli, diye düşündü.

Sırtın tepesine vardıklarında Knox atları dinlendirdi ve üçü de inip bacaklarını uzatmak için indi. Burası Dulgath'ın güneybatısındaki ıssızlık, liken kayalıkları, rüzgârın dövdüğü çimler ve muhteşem bir manzaradan başka bir şey yoktu. O yükseklikte Mann Burnu, Neil Adası ve Manzant Körfezi'ni açıkça görebiliyorlardı.

"Muhteşem, değil mi?" dedi Christopher derin bir gururla.

Elbette öyle: burası benim. Bir anne çocuklarını her zaman güzel görür.

Rissa Lyn'in yanında yürüdü. Uzun çimlerin arasında amaçsızca dolaşırken, elini tuttu. O, onun dokunuşuyla donakaldı, sonra sanki bıçak çekmiş gibi ona baktı.

"Rahatla." Gülümsedi ve elini yavaşça kaldırarak elinin içini öptü. "Sadece teşekkür etmek istedim."

Gözlerindeki korku yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Çok iyiydin," dedi ona, ve bunu içtenlikle söyledi.

Shervin Gerami onu korkutmuştu, bu yüzden Rissa Lyn'in ağlayarak perişan bir hale gelmesini beklerdi. "Çok cesurdun, hatta kahramanca davrandın."

Yüzünde zorlukla bir gülümseme belirdi. "Size teşekkür etmek istiyorum, Lordum. O şeyden çok korkuyordum ve bunu bilen tek kişi olmak... şey, zordu."

"Bana Christopher de."

Gözleri büyüdü. "Oh hayır, efendim, yapamam!"

Tamam, belki de bu çok fazla bir istek olmuştu.

Rissa Lyn çocuk değildi; yıllarca hizmetçi olarak çalışmıştı. Christopher ondan uçmasını istemiş gibi olmuştu. Elini bırakıp kendi elini kaldırdı ve avuçlarını açtı. "Sorun değil. Sadece yaptığın her şey için minnettarlığımı göstermek istedim."

"Bunu yapan sensin, efendim." Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını salladı. "Bana inanan tek kişi sensin. Tek kişi... ve ilk başta senin bile inandığını düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, senden korkuyordum."

"Bunun için üzgünüm." Christopher yürümeye devam etti, kız da onu takip etti. "O resim beni çok rahatsız etmişti."

"Oh, bunu anlayabiliyorum, tabii ki anlayabiliyorum. O resim beni de korkuttu. O güzel yüzün arkasında yatan korkunç şeyi görmek korkunçtu. Yani hayır, efendim, bunu size karşı kullanmayacağım, efendim."

"Teşekkür ederim, Rissa Lyn." Yine elini tuttu. Bu sefer kız çekinmedi, kaskatı kesilmedi. Kızardı. "Sana inanmayan diğerleri kimlerdi?"

"Baş hizmetçi Julia. Leydi *iyileştikten* hemen sonra ona gittim. Çok korkmuştum, histeriktim ve pek mantıklı konuşamıyordum. O, benim hayal gördüğümü söyledi. Leydi Dulgath'ı parçalanmış ve kanlar içinde görmek, bana hayaletler, hortlaklar ve iblisler hakkında türlü türlü eski kadın masalları hayal ettiriyordu. Uzun süre ona inandım. Ama yıllar geçtikçe, başından beri haklı olanın ben olduğumu anladım. Bunu anlayabiliyordum çünkü Leydi Dulgath değişmişti. İnsanlar onun ölümden döndüğü için ayıklaştığını söylüyorlardı ama ben gerçeği biliyordum. Nysa Dulgath ölmüştü ve başka bir şey onun bedenini ele geçirmiş, onunla yürüyor ve konuşuyordu."

Elini sıktı.

"Onun gözlerine bakmaktan hoşlanmıyorum, ama baktığımda, *onun* da bana baktığını görebiliyorum. Bu bazen beni bayılmak üzere korkutuyor, gerçekten öyle."

"Başka kime anlattın?"

"Sadece Bay Sherwood'a. Onun resmini gördükten sonra, anlayacağını düşündüm. O çok iyi bir adamdı ve onun ona kötü bir şey yapmasından korktum. Ve tabii ki yaptı, değil mi? O gitmeden hemen önce ona lanet okuduğum için kendimi çok suçlu hissediyorum... ve sonra ortadan kayboldu. Ama o da bana inanmadı. Kimse bana inanmadı."

"Ben sana inandım," dedi Christopher, gözlerine bakarak ve anlayışlı bir gülümsemeyle.

Kadın da gülümsedi, bu sefer direnmedi. Dudakları titredi ve gözyaşları akmaya başladı, rüzgâr onları yanlara doğru sürükledi. "Ah, efendim!" diye hıçkırdı. "Birinin bana bunu söylemesini, deli olmadığımı bilmesini ne kadar istediğimi bilemezsiniz."

Adam uzanıp kadını kollarına aldı, göğsüne çekip ağlamasına izin verdi. Knox arabaya geri dönmüş, öndeki

şerif bir kez baktı, sonra taş aramaya devam etti.

Rissa Lyn ağlamasını yavaşlattığında, Christopher, "Şuraya bak, Rissa Lyn," dedi.

Kadın geri çekildi ve gözlerini sildi, sonra onun bakışlarını takip ederek uçuruma ve aşağıdaki denize baktı.

"Güzel, değil mi?" dedi. "Diğer her şeyi küçük ve önemsiz gösteriyor, çünkü oraya baktığında sonsuzluğu görebiliyorsun, değil mi, Rissa Lyn?"

"Evet, sanırım ben..."

Christopher onu iyice itti. Rissa Lyn hafıftı ve dengesi pek iyi değildi. Hiç zorlanmadan uçurumun kenarından aşağı düştü. Her şey çok çabuk bitti. Birkaç saniye boyunca çığlıkları arkasında yankılandı, ses tonu ve şiddeti giderek azaldı, sonra ortadan kayboldu. Bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra Rissa Lyn yok olmuştu, sanki hiç var olmamış gibi. Tek gereken küçük bir itmeydi.

Keşke tüm sorunlarım bu kadar kolay çözülebilseydi.

Christopher yavaşça yukarı çıktı ve uçurumun kenarından aşağıya baktı. Cesedini gördü. Kayaları ıskalamış ve sığ dalgalara çarpmış olmalıydı. Bir dalga geldi ve cesedini kayalara çarptı, sonra tekrar denize çekti. Christopher bunun üç kez daha tekrarlanmasını izledi. Sonra Rissa Lyn'in izleri, Sherwood'un ki gibi ortadan kayboldu.

Denizi çok seviyorum.

Christopher, Rissa Lyn'in Sherwood Stow'a aşık olduğunu kuvvetle şüpheleniyordu.

Artık en azından birlikte olabilirler. Tabii ki, o biraz daha kuzeyde. Sherwood'un hayaleti ile Rissa Lyn'in hayaleti, o sarp kıyılarda sonsuza kadar dolaşıp birbirleriyle asla karşılaşmayacaklarını hayal etti. "Bu ne kadar trajik olurdu?" diye rüzgara sordu ve sonra vagona geri döndü.

"At iyi mi?" diye Knox'a sordu.

"Sol tarafını daha çok kullanıyor gibi görünüyordu, ama bir sorunu yok gibi."

Knox vagona geri tırmandı ve Christopher da ona katıldı. Freni kaldırıp dizginleri sallayarak yoluna devam ettiler.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KIRIK KEMIKLER

Hadrian, Royce ve Scarlett, yükü hafifletmek için zehirli birayı döktükten sonra Wagner'in at arabasıyla geri döndüler. Royce'un önerisiyle, *her ihtimale karşı* bir tanesini dolu bıraktılar. Hadrian bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve öğrenmek de istemiyordu.

Kırık fıçı kapağının bıraktığı kıymıklara kadar her şeyi temizlediler ve cesetler de dahil olmak üzere her şeyi hapishane arabasına doldurdular, sonra da arabayı yolun uzağındaki ağaçların arasına sürdüler. Köle tüccarının atları arabadan çözülüp bira arabasının arkasına bağlandı. Şansları yaver giderse, kimse adamları veya hayvanlarını aramaya gelmeyecekti. Royce'a göre, Manzant için çalışan köle tüccarları bağımsız serbest kaçakçılardı. Birisi onları aramaya gelse bile, bunun yakın zamanda olması ihtimali düşüktü.

Royce'un köle tüccarları ve Manzant hakkındaki bilgisi, Hadrian'a Scarlett'in Royce onu vagonun yanına sıkıştırırken söylediği bir şeyi hatırlattı. O sırada Hadrian, Royce'un onu öldürebileceğinden endişelenmişti. Daha sonra, Dulgath'a doğru sarsıntılı bir yolculuk yaparken, Hadrian hatırlamak için zaman buldu.

"Manzant'ın Royce'u tutamayacağını söylerken ne demek istedin?" diye sordu, yanında oturan ve arabayı süren Scarlett'e. Atlar köle tüccarlarını yakalamak için çok zorlanmıştı ve Scarlett, başardıkları için onlara rahat bir dönüş yolculuğu yaşıtıyordu.

Hadrian omzunun üzerinden Royce'un arabadaki yatağa uzanmış, ellerini dikkatlice kucağında dinlendirirken baktı. "Manzant'ta mıydın?"

Scarlett şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama tek kelime etmedi.

"Bunu zaten biliyorsun," dedi Royce.

"Öyle mi?"

Hadrian bir an düşündü ve bir şey hatırladığını fark etti. Sheridan Üniversitesi'ndeki bir profesör tarafından Royce ile tanıştırılmıştı ve o sırada Arcadius, Royce'u bulduğu hapishaneden bahsetmişti. O yerin adını hatırlamıyordu. "Bu üç yıl önceydi. Hatırlamamı mı bekliyordun?"

Royce sağlam eliyle başını uzattı ve başlığını başına geçirdi. "Şekerleme yapıyorum."

"Orada neden bulunduğunu bana hiç anlattın mı?" "Şu anda uyuyorum."

"Çıktıktan sonra ne yaptığını söylemiş miydin?" "Elim acıyor. Beni rahat bırak."

Hadrian kaşlarını çattı, sonra Scarlett'e sert bir bakış attı.

"Bana bakma," dedi. "Bu işe karışmayacağım."

Karanlık çökene kadar yol aldılar, sonra yoldan çıktılar. Royce vagonda uyumaya devam ederken, Scarlett ve Hadrian kölelikten kurtardıkları battaniyeleri kullanarak vagonun altında yatak yaptılar. Altı adam, altı battaniye. Böylece altlarına sermek ve yastık olarak kullanmak için fazladan battaniye kaldı.

"Yiyecek bir şey getirmedi, değil mi?" diye sordu Hadrian, başının arkasına bir battaniye koyarak. İkisi, tekerleklerin yanlarında, aksın altında yan yana uzanmışlardı. "Açlıktan ölüyorum."

"Biraz acelem vardı," dedi Scarlett, soğuk olmamasına rağmen battaniyeyi boynuna kadar çekti. "İşe geldiğimde, Wag sizin kaçırıldığınızı söyledi."

Biraz kıpırdadı, sonra altından bir taş çıkardı. "Sonra zehri hazırlamak zorunda kaldım. O şeyleri ortalıkta bulundurmam, biliyorsun. Sonra fiçilere doldurup arabaya yüklemek zorunda kaldım."

"Hepsini tek başına mı yaptın?"

"Hayır, Gill ve Brett arabayı bağladılar. Tasha zehri hazırlamama yardım etti ve Wag birasını çıkardı - bu konuda çok üzgündü - sanki köpeğini öldürmesini istemişim gibi. Brook ve Clem fiçileri arabaya yüklemeye yardım ettiler."

"Bull Neck ve Orange Tunic mi?"

"Onlar. Tanıdıkça hepsi de iyi insanlar, gerçekten. Tabii Brook hala bana kızgın, ama bacağı iyileştiğinde kızgınlığı da geçecektir."

"Onu *sen mi* bıçakladın? Royce'un yaptığını sanıyordum."

Omuz silkti. "O anda yapılacak şey bu gibi görünüyordu. Her neyse, geç başladığım için, piknik malzemelerini hazırlamayı unutmuşsam beni affet." Yorgun bir nefesle başını battaniye yastığına bıraktı.

Birkaç metre ötedeki huş ağaçlarına bağlanmış atlar, ayaklarını hareket ettirip kuyruklarını sallayarak yüksek sesle otları koparıyorlardı. Cırcır böcekleri ve ağustos böcekleri cıvıldıyordu ve hafif bir esinti, tarlaları okşarken yine o rahatlatıcı yağmur sesini çıkarıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Hadrian.

"Bunu senin için yapmadım." Scarlett esnedi ve aynı anda gerindi. "Bunu kendim için yaptım. Böylece Royce için endişelenmeme gerek kalmazdı. Sana söylemiştim."

"Biliyorum.

"

"Ciddiyim."

Hadrian, çamur ve eski ot parçalarının yapıştığı vagonun alt kısmına baktı.

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu," dedi Scarlett daha güçlü, daha yüksek sesle.

"Biraz uyumalıyız," dedi ona. "Royce şafak sökmeden bizi uyandıracak. Her zaman öyle yapar, sanki güneşi duyabiliyor gibi."

Birlikte uzanıp geceyi dinlediler. Onun yumuşak ve düzenli nefesini duyuyordu; hoş bir ses. Ona dokunmak, parmaklarını körü körüne uzatıp onun parmaklarını aramak için can atıyordu. Ama yapmadı. Korkup battaniyesini alıp gidebilirdi. Hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmek için oldukça kötü bir yol olurdu.

Yanına dönüp uyumaya çalıştığında, ağrı onu deldi. Bir homurtu çıkardı ve omuzlarını tekrar çimlere koydu. Sırt üstü uyumaktan nefret ediyordu.

"Bunu sarmalarsak iyi olur," diye fısıldadı kız.

"Bana gereken şey, bir değişiklik olsun diye içine bir şey katılmış olmayan sert bir içki."

"Ve uyku," dedi kız. "Sana da o lazım."

Hadrian derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. "İyi geceler, Scarlett Dodge."

"İyi geceler, Toplu Köpek."

Hadrian güldü, bu da yan tarafının ağrımasına neden oldu. "Bunu yapma."

"Bunu hak ettin." Scarlett yan dönerek sırtını ona çevirdi. "Ve bunu senin için yapmadım."

Evet, yaptın, diye kendi kendine tekrarlardı, ama bunu unut gitsin.

Brecken Dale değişmemişti. Hadrian, birkaç günlüğüne ayrıldıkları için değişmesini beklemiyordu. Düşüncesi bundan daha büyüktü; Hadrian, vadinin hiç değişmediğini düşünüyordu. Yapraklar renk değiştirip düşebilir, kar tarlaları kaplayabilir, insanların isimleri ve bazılarının yüzleri değişebilir, ama vadi her zamanki gibi kalırdı. Yoldan aşağı inerken, yukarıdaki patikadan köyü kuşbakışı net bir şekilde gördüğünde tüm bunları fark etti.

Aklına ilk gelen kelime "*zamansız*"dı. Bir diğeri ise "*ebedi*"ydi.

Neden böyle düşündüğünü tam olarak belirlemek zordu. Sonra, terk edilmiş binaların unutulmuş temellerini, yanmış bir değirmen veya ahırın kararmış kalıntılarını, otlarla kaplı, otlakta terk edilmiş bir araba veya vagon görmediğini fark etti. Nadasa bırakılmış tarlalar da yoktu.

Hadrian çiftçi değildi, ama çiftçilerle birlikte büyümüşü ve toprağın üçte birinin bir mevsim dinlenmemesi halinde tükenmeye mahkum olduğunu biliyordu. Dulgath'ta durum böyle değildi. Meralar kalıcı görünüyordu ve ekilen her santimetrekaare toprağın tamamı verimliydi. Dünyanın geri kalanını yöneten kurallar burada geçerli görünmüyordu. Hadrian herhangi bir inşaat da görmemişti. Medford'da, binalar inşa edilirken veya yıkılırken her yerde iskeleler vardı. Köprüler sürekli onarıma ihtiyaç duyuyordu, çatılar da öyle! Hadrian'ın çatılarda çekiç seslerini duymadığı tek bir gün bile geçmiyordu. Ama Brecken Dale'de zamanın yıpratıcı etkisi tatile çıkmıştı.

Belki de burası gerçekten kutsanmış bir yerdi.

Sadece birkaç gün önce, küçük köyde kendini rahatsız hissetmişti. Her yeri kaplayan sarmaşıklar ve hiç yağmur yağmadığına dair söylentiler onu tedirgin etmişti. Dulgath farklıydı, hatta tuhaftı, ama artık kendini rahatsız hissetmiyordu. Hatta, her şey *yolunda* görünüyordu. İlk izlenimi, buranın sakin bir yer olduğu yönündeydi ve bu izlenimi doğru çıkmıştı. Ya da Dulgath'a giden yol, vadiye ulaşmadan hemen önceki kısım büyüdü.

Vadiye girdiklerinde güneş hala sabah olduğunu ısrarla gösteriyordu. Royce ile en son bu yoldan geldiklerinde, tam da katranlama işleminin ortasına denk gelmişlerdi. Bu sabah köy boştu. Şeftali bahçesinin önünden geçtiler

Scarlett'in Beecham ailesine ait olduğunu söylediği şeftali bahçesinin önünden geçtiler. Otuz baş süt ineği ile bölgenin en büyük süt üreticileriydiler. Clem, onların üçüncü oğluydu ve bir zamanlar bir sepet şeftali ve krema ile ona kur yapmıştı.

"Kendini zeki sanıyordu," dedi Scarlett. "Ama ben köye sadece birkaç aydır yerleşmişim ve bu durum bana ne kadar farklı olduğumu hatırlattı."

Pazarın önünden geçtiler, tezgahlar kapalıydı ve tek bir araba bile park edilmemişti. Hadrian sormaya gerek görmedi, çünkü Scarlett'in yüzündeki şaşkınlık bunun beklenmedik bir durum olduğunu gösteriyordu.

Wagner, onlar hala ahıra doğru giderken Caldwell House'un kapısından fırladı. "Başardın!" diye Scarlett'e seslendi ve aynı kirli paçavrayı ona doğru salladı. Clem ve Gill, kısa kahverengi saçlı, dostça gülümseyen ve çekici bir şapka takan bir kadınla birlikte onun peşinden dışarı çıktılar. Brook, sağ bacağını koruyarak en arkada kaldı.

"Benden şüphe mi ettin?" Scarlett sırıttı.

"Endişelendim, hayatım, hepsi bu. Sanırım daha iyi bilmeliydim. Her şey yolunda gitti mi?"

"Arkadaki adamın eli ve parmağı kırık, Hadrian'ın kaburgaları çatlamış, ama onun dışında her şey yolunda."

"Asher'a hastaları olduğunu söyleyeceğim," dedi şapkalı kadın ve ıssız pazardan aceleyle uzaklaştı.

"Teşekkürler, Tasha." Scarlett vagondan indi. "Neler oluyor? Herkes nerede?"

"King dün geldi. Törende." Scarlett bunu anlamış gibi başını salladı.

"Ne töreni?" Hadrian, ona yardım ederken sordu. Aslında yardıma ihtiyacı yoktu, yanındaki ağrı o kadar da şiddetli değildi, ama yine de onun elini kabul etti. Küçük parmaklarının kendi parmaklarına tam oturmasını seviyordu.

Şeftali ve krema gibi, diye düşündü ve Clem ile aynı hatayı yapacağını fark etti, eğer bunu düşünecek kadar akıllı olsaydı tabii.

"Lady Dulgath saygılarını sunuyor," dedi Scarlett. "Kral Vincent'a sadakatini yemin ediyor ve karşılığında kral ona bir öpücük veriyor ve onu resmi olarak Kontes Dulgath ilan ediyor."

Royce, sağ elini göğsüne bastırarak tek başına vagondan indi. "Brecken Dale'den insanlar bunu görmeye mi gittiler?"

"Elbette," dedi Wagner, atların boyunlarını okşayarak ve onları inceleyerek. "Tüm köylerden ve kırsal bölgelerden insanlar, sanırım. Her gün yeni bir hükümdar gelmiyor. Tabii ki birçok insan sadece kralı görmek ya da tarlalardan çıkmak için bir bahane arıyor."

"Gill, Myrtle ve Marjorie'ye iyi bak. Onları çok yordu," dedi Scarlett. "Oh, ve Wag, sana birkaç yeni at getirdim. Bu, bira ve zahmetin için bir ödeme sayılır."

"Nereden geldiler?" diye sordu Wagner.

"Bilmek istemezsin. Senin için önemli olan, onların kaybolmuş olması ve senin onları kabul etmiş olman." Göz kırptı.

Gill tokaları düzeltirken, Wagner Scarlett'e döndü ve kolunu beline doladı. "Her şey yolunda mı?" Sesinde endişe tonu vardı. Belki bir anlamı vardı, belki de yoktu, ama Hadrian'a bakarken onu kendine çekti.

"Her şey yolunda," diye cevapladı Scarlett, Hadrian'ın da bu davranışı fark ettiğini göstermek için ona yan gözle bir bakış attı.

Gözlerinde kızgınlık mı var?

"Bu kadar çok insan izlemeye geldiğine göre, töreni kalenin *içinde* yapmıyorlar herhalde?" diye sordu Royce.

"Duyduğuma göre avluda yapılacaktı." Kollarını hala Scarlett'in beline dolamış halde, Hadrian'a tekrar baktı. "Scarlett'ime büyük bir minnettarlık borcun var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyoruz," diye cevapladı Hadrian.

Wagner, Royce'a teşekkür beklermişçesine baktı. Ancak Royce, "Bu tören ne zaman yapılacak?" diye sordu. "Öğleden sonra," diye cevapladı Wagner kaşlarını çatarak.

"Neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Çünkü ödememiz gereken daha büyük bir borcumuz var ve ben bunu nasıl yapacağımızı biliyorum."

Dale'in doktoru Asher, Tasha ile birlikte gelmişti. O sırada, hepsi Caldwell House'un ana salonundaydı ve salonda hiç müşteri yoktu. Herkes Dulgath Kalesi'ndeki törene gitmek için çoktan ayrılmıştı.

Royce'un alaycı bir gülümsemesinden sonra, Asher önce Hadrian'ı tedavi etmeye karar verdi, bu da uzun sürmedi. Kırık kaburgalar için sıkıca sarmak ve çok kaşlarını çatmaktan başka pek bir şey yapılamazdı. Sonra Royce'un karşısına oturdu ve hırsızın ellerine baktı. Royce ellerine dokunmasına izin vermediği için yapabileceği tek şey buydu.

"Ellerini muayene etmem gerekiyor," dedi Asher. "Bunu yapmak için onlara dokunmam gerekiyor."

"Elime dokunursan, elini ödeme olarak alırım."

Asher, büyük, gür sakalı ve güneşten yanmış burnu olan dost canlısı bir adamdı. Ellerini havaya kaldırdı ve Scarlett'e baktı. "İzin vermezse yapabileceğim bir şey yok."

"Haklısın," dedi Royce. "Git bir içki iç. Arabada bir fiçı bira var."

"İçki içme," dedi Wagner. "O şeyi atmam lazım." "Gitmemiz lazım," dedi Royce.

"Neden?" diye sordu Hadrian. "Kafanda ne dönüyor?" "Lady Dulgath hala hayatta."

"Ee?"

"Bu yüzden kontese sarmaşıklarını kesmesini söyledim," diye açıkladı Royce Hadrian'a, Asher ise karşısında oturmaya devam etti. "Hâlâ hayatta olduğuna göre, sanırım beni dinlemiş. Bu da Fawkes'in B planına geçtiği anlamına geliyor."

"B planı nedir?" diye sordu Scarlett.

"Plan B'nin mümkün olmadığını söylemiştin." Hadrian, Asher'ın ona sardığı sert kumaş şeritlerin üzerine gömleğini giydi. "Tom the Feather'a ya da diğer adama ihtiyacı olacağını söylemiştin, ama o Manzant'taydı. Dur biraz... Onu bunun için çıkardıklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

"B planı nedir?" diye tekrar sordu Scarlett.

Royce başını salladı. "Olmaz. Ben söylemeden onun varlığından haberdar değillerdi. Oraya gidip gelmek için zamanları olmazdı. Ayrıca Hawkins yıllardır Manzant'ta. Bu kadar zaman geçtikten sonra, hala hayattaysa, salya akıtmaktan başka bir şey yapabilecek durumda değildir. Ama Fawkes bir tatar yayı bulmuş olabilir."

"Arbalet mi?" Scarlett endişeyle ikisine de baktı. "Siz ikiniz neyden bahsediyorsunuz?"

"Fawkes ve Payne'e, Lady Dulgath'ı önceden kararlaştırdığımız bir yere, bir okçu saklayabilecekleri bir yere çıkarabilirlerse, o zaman..."

"Onu saygı töreninde öldürecekler mi?" Scarlett'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tahminimce öyle, ama biraz şansla Fawkes, Payne ve sevgili kiliselerini tetikte yakalayabiliriz... kralın gözü önünde."

"Gitmeliyiz. Hemen!" Scarlett'in yüzü korkuyla doldu.

"İki eli parçalanmış halde hiçbir yere gidemez," dedi Asher. "En azından kemikleri yerine oturtmam lazım. Yapmazsam, o el hayatının geri kalanında işe yaramaz bir pençe gibi kalacak."

"O haklı, Royce," dedi Hadrian.

"Sen yap," dedi Royce.

Hadrian bir an için onun şaka yaptığını sandı — başka bir deyişle, "*Öyle mi düşünüyorsun? Hadi dene bakalım!*" demek istediğini. Ama Royce'un ifadesi yanlıştı. Hadrian, adamın ifadelerinden aklını okuyabileceğini düşünecek kadar aptal değildi. Öyle olsaydı, Royce'un karşılaştığı her erkek, kadın, çocuk ve köpeği öldürmek istediği sonucuna çoktan varmış olurdu. Bir süre Hadrian bunun doğru olabileceğine inandı, ama Royce onu o kadar çok kez şaşırttı ki, bu ağacın kimsenin göremediği kökleri olduğunu fark etti.

İpuçları oradaydı, ama fark edilmesi zor ve çözülmesi daha da zordu. Adam okunmaktan hoşlanmazdı. Ağzından kaçan her gerçek lanetlenmişti. Bu yüzden birlikte yaptıkları yolculuklar tek taraflıydı. İnsanlar konuşurken her zaman kendilerinden bir parça verirlerdi. Royce kendisiyle ilgili bir ipucunu feda edecekse, bu boş laflar yüzünden olmazdı. Yine de Hadrian bazı işaretler keşfetmişti, keşfetmek zorundaydı. İnsan öldüren bir kaplanla yaşarken, hırıltı ile mırıldanma arasındaki farkı çabucak öğrenirdiniz, yoksa...

Royce kükreliyordu.

"Buradaki doktor..."

"Ona güvenmiyorum." Royce doktora bakmadı, geldiğinden beri hiç bakmamıştı. Belki bakmış olsaydı fikrini değiştirirdi. Asher, vadinin doktoru, endişeli bir kaş ve yardımsever gözleri olan iri, tüylü bir adamdı. Ama Royce kimseye güvenmiyordu. Hadrian'a güvendiğini itiraf etmesi -sadece varsayımla da olsa- fark edilmedi. Yardıma ihtiyaç duymak, yenilgiyi kabul etmektir. Bunu seyircilerin önünde yapmak ise eşi benzeri görülmemiş bir şeydi.

Hadrian, Asher'ın yanına oturdu. "Daha önce kemik kırıkları tedavi ettim, ama el kemikleri değil. Ne yapmalıyım?"

"Önce, elini avuç içi aşağıya bakacak şekilde tutmasını ve parmaklarını tamamen uzatmasını söyle."

Caldwell House'daki herkes Royce'a bakıyordu. Çenesi sıkıydı ve sinirli bir şekilde burnundan nefes alıyordu.

"Scarlett, Tasha, Gill ve Wagner'dan atlarımızı eyerlemelerini isteyebilir misiniz?" diye sordu Hadrian.

"İkiniz bu haldeyken ata binemezsiniz," dedi Scarlett. "Midnight ve Mack'i arabaya bağlayacağım. Myrtle ve Marjorie kadar dost canlısı değiller, ama dinçler ve takım olarak çekmeye alışkınlar. Hadi, Tasha, çocuklar bir süre yalnız kalmak istiyorlar."

Onlar gittikten bir saniye sonra Royce elini uzattı ve yüzünü buruşturarak elini elinden geldiğince açtı. İki parmağı ve başparmağı düzeldi; diğer ikisi ise gevşek bir şekilde sarkıyordu.

"Tamam," dedi Asher sıcak ve güven verici ses tonuyla. "Buradan bakınca parmakların değil, elin arkasındaki kemiklerin düzeltilmesi gerektiğini görebiliyorum. Hadrian, yapman gereken şey parmakları tek tek nazıkçe kaldırmak. Onları düz bir şekilde çek. Gerin, çekme ya da başka bir şey yapma, sadece nazıkçe çek. Bunu yaparken, diğer başparmağınla yerinden çıkmış kemiğe bastır. Kırığı bulmak için etrafını yoklaman gerekecek. Bulacaksın. Tekrar yerine oturana kadar bastır. Royce, elini gevşek bırakmaya çalış. Scarlett ağrı için bir şeyler hazırlayabilir. O..."

"Hayır!" Royce ve Hadrian aynı anda bağırıldılar.

Hadrian başını salladı. "Onun tariflerinden bıktık." Royce'a sert bir gülümsemeyle baktı ve elini tuttu. "Hazır mısın?"

"Sadece sus ve yap."

Hadrian, Royce'un acı mı yoksa aşağılanma mı hangisinin daha kötü olduğunu sessizce tartıştığını tahmin etti; Royce ikincisini seçti. Royce kimseden bir şey istemedi. Hadrian aradığı çıkıntıyı buldu ve olabildiğince hızlı olmak istedi. Asher, Hadrian sıkıp çekerken ona cesaret verdi.

Royce hiç ses çıkarmadı. Gözlerini sıkıca kapattı; daha sert, daha güçlü nefes aldı.

Kemik aşağı kaydı ve Hadrian ikincisine geçti. İkisini de yerine yerleştirdiğinde, Asher Royce'dan parmaklarını tekrar uzatmasını istedi. Bu sefer dördü de yukarı çıktı.

"Harika!" Asher, büyük sakalı titreyerek sırıttı. "Şimdi bu atelleri al ve birini arkaya, birini öne koy. Sıkıca sar.

Parmakları da sabitleyin; ne kadar az hareket olursa o kadar iyi."

Diğer el daha kolaydı, sadece parmağı hizalamak ve ateli takmak gerekiyordu. Hadrian sargıyı yaparken Scarlett geri geldi.

"Burada işiniz bitti mi? Araba yola çıkmaya hazır," dedi, barın arkasına geçerek. "Törene iki, belki üç saat var gibi görünüyor, ama işi son dakikaya bırakmanın anlamı yok. Bize yemek hazırlayayım; yolda yiyebiliriz."

"Sen gelmiyorsun," dedi Hadrian.

"Lady Dulgath'ı kurtaracaksan, ben de yardım etmek istiyorum." "Ne yapabileceğini anlamıyorum."

Bu yorum onu kızdırmış gibi göründü ama zorla gülümsedi. "Birincisi, senin için kefil olabilirim. Lady Dulgath'a senin adına konuşacak birine ihtiyaç duyabilir."

"Neden seni dinlesin ki?" diye sordu Royce. "Sen buradan değilsin ki."

"Onu tanıyorum." Scarlett bir somun ekmeği ikiye böldü ve bir beze sardı.

"Tanıyor musun?" diye sordu Hadrian.

"Evet. Bu kadar şaşırma. Kontes manastırı sık sık ziyaret eder, ben de öyle. Birkaç kez konuştuk. O çok... farklı biridir. Fawkes, Payne, siz ikiniz ve ben arasında seçim yapması gerekirse, beni dinler."

"Tamam, gelebilirsin," dedi Royce.

"Ne?" Hadrian ona sert bir bakış attı. "Bu tehlikeli olacak."

Royce sargılı ellerinin hareket kabiliyetini test etti. "O bir Diamond, sosyeteye yeni girmiş bir genç kız değil."

"Harika." Scarlett sırtıttı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Biz içeri girerken atları ve arabayı gözet," dedi Royce.

"Anlaşıldı." Scarlett sepeti doldurmaya devam etti.

"Anladın mı?" Hadrian şaşkın bir şekilde sordu. "Sana dışarıda bekleyip güzel atları izlemeni söylüyor ve sen de bunu kabul ediyorsun? Ben öyle deseydim..."

"Sana pislik derdim." Peynirleri sepete attı. "Neden?"

"Çünkü beni korumaya çalışırdın. Royce benim yaşayıp yaşamadığımı umursamıyor. Ayrıca, Diamond'da öğrendiğin ilk şey, görev liderine asla karşı çıkmamak ve *asla, ama asla* bir lonca görevlisini sorgulamamaktır."

Hadrian, Royce'un parmağını sarmayı bitirdi ve ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Sen bir lonca subayı mıydın?"

Scarlett sepeti aldı ve saçlarını yüzünden çekerek *pfft* sesi çıkardı. "Cidden mi? Siz ikiniz tanıştınız mı?" Yüzünde inanamama ifadesi vardı. "Onun Manzant'ta olduğunu bilmiyordun. Kaçan tek kişinin o olduğunu ve Diamond'ın subayı olduğunu da bilmiyordun. O kadar uzun saatler boyunca birlikte at sürerken ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Hadrian gülmeye başladı.

Royce ona sert bir bakış attı. "Kapa çeneni."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

GÖSTERİŞ

Hafif bir esinti dalgakıranlardan geçip çimenli yamacı tırmanarak Dulgath Kalesi'nin duvarlarına ulaştı. Christopher Fawkes denizdeki kayalıkların üzerinde durdu ve derin bir nefes aldı. En iyi ceketini giymişti, yani tek ceketini. Ceketin bir düğmesi eksikti ve manşetinde küçük bir kan lekesi vardı.

Sherwood Stow'un kanı.

Sherwood'un öldürüldüğü yerden, ya da en azından okla vurulduğu yerden sadece birkaç metre uzakta duruyordu. Christopher, sanatçının vücudu yere düştüğünde orada öldüğünü mü, yoksa darbeyi ve düşüşü atlatıp denizde boğulduğunu mu bilmiyordu. Pek de umursamıyordu. Neyse ki Christopher hayaletlerin intikamına inanmıyordu. İnaniyor olsaydı, kendi suçunun -ya da daha çok Knox'un suçunun- işlendiği yere geri dönmek endişe verici olabilirdi. Çarpıcı denizi gören yüksek bir kayalığın üzerinde durmak, öfkeli bir ruhun adaleti sağlaması için mükemmel bir fırsat sunabilirdi. Christopher ne kadar umursamaz olsa da, bu düşünce en azından aklından geçmişti, bu da onun kendine güvenini gösteriyordu.

Hayatı sonsuza dek değişmeden önce sadece birkaç saati kalmıştı. Kafasını boşaltmak için erkenden kayalığa gelmişti. İşe yaramamıştı. Sözler hâlâ oradaydı. Christopher, yankılanmaya devam eden sinir bozucu bir mantra eşliğinde uykuya dalmıştı.

Süt kovaşını tekmeleme!

Bu cümle, gece boyunca uyanık kaldığı sırada ortaya çıkmıştı. Christopher'ın babası bu cümleyi sık sık kullanırdı, annesi de öyle, sanki ikisi de hayatları boyunca süt çiftçiliği yapmış ve beceriksiz ayakları yüzünden geçim kaynaklarını kaybetmeye meyilliymiş gibi.

Uçurumun üzerinde durup denizin üzerindeki berrak gökyüzüne bakan Christopher, ailesini, özellikle de babasını düşünmekten kurtulmaya çalışıyordu. Onlar, eski ve açıkça önemsiz bir hayatın kalıntılarıydı. Anılarını uçurumun kenarından aşağıya atıp dalgaların üzerine düşüşünü izlediğini hayal etti.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Ahır Wells, Knox ve Payne gibileri için uygun olsa da, Piskopos Parnell'den orada buluşmasını isteyemezdi ve daha halka açık bir yerde buluşma riskini göze alamazdı. Kısa süre sonra Parnell, yüksek çimlerin arasından büyük pelerini ve stolesinin uçları rüzgarda dalgalanarak geldi. Bir eliyle şapkasını tutarken, diğer eliyle asasını sallıyordu ve yüzünde kızgın bir ifade vardı. Christopher, buluşma yeri nedeniyle bir azar işiteceğini bekliyordu, ancak piskopos asasının ucunu yere sapladı, etrafına, özellikle de üstlerindeki penceresiz duvarlara baktı ve başını salladı.

"Bu senin son şansın, Christopher," dedi. "Bu işi yapamaman beni yoruyor. Anlıyor musun? Kilise başarısızlıkları destekleyemez."

Eğer bu, Christopher'ı cemaate kabul etme şekliyse, inançtan yoksundu ve bir din adamı için bu cesaret verici bir işaret değildi.

"Seni kabul ettim, borçlarını ödedim, seni besledim, giydirdim ve korudum. Şimdi hesaplaşma zamanı. Benim iyiliğimi geri ödeme şansın. Başaramazsan, seni tanımam. Anladın mı?"

Sanırım piskoposun elinde başka çare kalmamış.

Piskopos, onu kutsamak istercesine elini kaldırdı, ama bunun yerine şöyle dedi: "Sen babanın, kralın ve tüm insanlığın yüz karasıydın. Değersizsin."

Christopher dişlerini sıktı. *Babam mı? Elbette. Kral mı? Belki. Ama tüm insanlık mı? Gerçekten mi?*

Artık toplantının amacını anlamıştı: kontrol. Christopher'ın tahta çıkışının arifesinde, Piskopos Parnell, yakında kont olacak kişinin yerini bildiğinden emin olmak istiyordu.

Melanie de Burke suçluydu. Henüz sahip olmadığı parayla Hildebrand Estates'ten küçük bir servete mal olan hayvanı satın almıştı. Planı, Summersrue Chase'den elde edeceği gelirle borcunu ödemektir. Hayvan inatçı, huysuz ve dik başlıydı. Ne kadar kamçı kullanırsa kullansın, at olabildiğince hızlı koşmuyordu.

ve sonunda tamamen durdu. Ahıra döndüklerinde, at onu bir kez daha ısırđı ve Christopher öfkelenđi.

Onu öldürmek istememişti. Sadece o serseriye bir ders vermek istemişti. Ders çok ileri gitti ve Christopher kendini kanlı bir kılıçla, büyük bir borçla ve hayvanı iade etme şansı olmadan buldu. Babası, bu olayı bahane ederek oğluna yardım etmeyi reddetti. Kral, kuzen olmasına rağmen daha da az yardımcı oldu. Christopher, Manzan'ta doğru yola çıktı ve arılar tarafından pusuya düşürüldüğünden beri ilk kez gerçekten korkmuştu. Sonra kilise hayatına girdi. Bir borcunu sildiler ama başka bir borcu eklediler. "Umarım bu olay artık geride kaldı ve yeni fırsatlar seni bekliyor. Ama kilisenin bir politikası var," dedi piskopos ona. "Hiç kimse kendi yetenekleriyle elde edemediği bir pozisyona gelemmez. Bunu kendin başarmalısın. Seni Lord Novron için kurtardım. Bu yarışmayı kazan, kendini suçlu göstermeden Nysa Dulgath'ı öldür, kilise sana destek verecek ve Vincent'ın seni Dulgath Kontu yapmasını sağlayacak. Başaramazsan, seni tanımam."

"Planım işe yarayacak."

"Son üçüncüsü yapmadı," dedi piskopos. Sözlerinde öfkeli bir ton vardı, yaşla birlikte gelen o hafif, hayal kırıklığına uğramış öfke. Parnell gerçekten yaşlıydı, ellili yaşlarındaydı, ama bir piskopos için genç sayılırdı. Çoğu yüksek rütbeli din adamı rahatsız edici derecede uzun yaşardı, bu da Novron'un gözdesi oldukları iddiasına inanılabilirlik katıyordu.

"Kilise başarısız olmaya alışık değildir. Yıllarımı, on yıllarımı burada ve Maranon'un diğer eyaletlerinde fikirleri şekillendirmek ve bireyleri yönlendirmekle geçirdim. Bu krallığın gidişatını sabırla yeniden yönlendirdim, böylece Novron'un Varisinin dönüşü için verimli hale geldi. Başarılı olursan, o geleceğin bir parçası olacaksın. Şimdi söyle bana, kavgayı kim başlatacak?"

"Knox bir adam seçti. Shervin Gerami. O, birkaç mil aşağıdaki sahil köyü Rye'dan bir ağ ustası. Akıllı bir adam değil, ama keskin gözleri ve sabit elleri var."

"Bu görevi başarabileceğine inanıyor musun?"

"Alıştırma yaptık," dedi Christopher. "On atıştan dokuzu ölümcül oldu ve o çok hızlı. Her otuz saniyede bir nişan alarak ok atabiliyor. Iskalarsa, kaçmaya çalışmadan önce tekrar deneme şansı olacak. Uzaklara kaçamaz. Knox onu yakalarken öldürecek."

"Peki Knox başarısız olursa ve suikastçı yakalanırsa? Ne diyecek?"

"Bu planı ilk ortaya atan Royce Melborn tarafından kiralandığını söyleyecektir. Ayrıca Lady Dulgath'ı bir iblis olduğu için öldürdüğünü iddia edebilir."

"Neden böyle bir şey söylesin ki?"

"O bu bölgenin yerlisi ve hayaletlere, hortlaklara, perilere ve cadılara inanıyor. Böyle saçma sapan şeyler söylemesi, kimsenin onun sözlerini dinlememesini sağlayacaktır."

"Pekala." Parnell başını salladı ve rüzgârın şapkasını uçurmaması için eliyle tuttu. "Lord Novron'un seni güce layık görüp görmeyeceğini göreceğiz, Christopher. Çünkü onun yargısı gerçek sınavdır. Ya kont olacaksın, ya serseri, ya tutuklanacaksın ya da öleceksin." Arkasını döndü ve çim denizi içinden geri yelken açtı.

Christopher bir süre daha kaldı, uçurumun kenarından aşağıya bakarak, Novron'un onu umursamadığını düşündü, en azından bir an için.

Dulgath Kalesi'nin avlusu, genellikle taş duvarların sallantılı kollarıyla çevrili bir çim, bahçe ve bahçeden ibaretti, ama şimdi tamamen değişmişti. Hareket ettirilebilecek her şey taşınmıştı; buna tütsü odası, tavuk kümesi, bahçıvan kulübesi, demircinin örsü ve çalışma tezgahı ve çoğu açelya çalıları da dahildi. Christopher bunların nereye gittiğini bilmiyordu. Marangozlar, taze kesilmiş parlak ahşaptan bir sahne inşa etmişlerdi ve sahne şimdi beyaz ve mavi bayraklar ve flamalarla kaplıydı.

Sahneye sandalyeler yerleştirilmişti, ancak bitmemiş açık renkli zemin üzerinde sanki yerlerinde durmuyorlardı. Büyük Salon'daki, merhum kontun yemek sırasında oturduğu büyük sandalye sahnenin ortasındaydı. Bugün kral orada oturacaktı. Daha küçük, daha narin bir sandalye, büyük sandalyenin sağında duruyordu. Bu koltuk, onur konuğu Nysa Dulgath içindi. Kralın solunda, başka bir sandalye Piskopos Parnell için ayrılmıştı. Kral Vincent bile böyle halka açık bir gösteride kiliseyi küçümsemek istemezdi.

Sahneye bakan daha fazla sandalye vardı ve aralarında bir koridor vardı. Kimin nerede oturduğu, onların önemini ve soylular hiyerarşisindeki yerlerini belirliyordu. Christopher, son sıradaki koridorda oturacaktı, ki bu hiç koltuk olmamaktan iyiydi.

Törenin her yönünden sorumlu olan saray görevlisi Wells tarafından bilgilendirilmişti. Tabii ki, son sözü söyleyen o değildi. Kraliyet hanımları bile kralın huzurunda yetki sahibi değildi.

Artık zaman yaklaşmışken, Christopher, Parnell piskoposunun krala baskı yapıp onu kont yapma konusunda başarılı olup olmayacağından endişeleniyordu.

Vincent neden fefi Sir Gilbert'a vermesin ki? O adam Maranon'un en iyi şövalyesidir. Ya da kral, Baron Linder gibi av arkadaşlarından birini seçebilir. Hatta, bu konuda neden unvanı babama vermesin ki?

Christopher, Parnell'in kralın kararını etkilemek için ne tür bir baskı uygulayacağını bilmiyordu, ama bu onun sorunu değildi, en azından şimdilik. Bu düşünceyle, avlunun uzunluğunu, özenle ve stratejik olarak dekore edilmiş duvara doğru uzun uzun seyretti. Parapetin üzerinde büyük bir çift armalı bayrak asılıydı. Kralın kendi renkleri ile Dulgath'ın renkleri arasında, devasa bir arbalet ve tek bir tırnağı bile olmayan, deli, tüysüz bir adam gizlenmişti. Christopher onu ya da silahı göremiyordu, ama ikisinin de orada olduğunu biliyordu — yeni kontese verdiği hediye.

Dulgath halkı bütün sabah boyunca gelmişti. Onları üçüncü kattaki penceresinden görmüştü. Çiftlik arabaları, at arabaları ve at sırtında gelmişlerdi, ama çoğu yaya olarak gelmişti. En güzel renkli giysilerini giymiş büyük kalabalıklar, denizin sesini bastıran bir gürültü çıkarıyordu. Kale duvarlarının dışında küçük kamplar kurmuşlar, gülüyor, bağırıyor, şarkı söylüyor ve dans ediyorlardı.

Wells sinyali verdiğinde Christopher verandadaydı ve kapılar nihayet açıldı.

Terli yüzlü kalabalık, gerçek bir polis gücünün olmadığı avluya akın etti ve kralın adamları muhafız görevi görüyordu. Kollarını uzatıp yüksek sesle bağırarak, dalgalanan kalabalığı uzak duvara doğru yönlendirdiler ve tüm avlu dolana kadar seyircileri düzenli sıralar halinde dizilmeye yönlendirdiler. Erken gelemeyenler kendilerini duvarların dışında buldular, ama yine de orada olmaktan heyecan duyuyorlardı. Bu onlar için yıllık bir panayır kadar güzel bir bayramdı, hayır, daha da iyiydi, çünkü bu bir ömürde bir kez olan bir şeydi. En azından öyle umuyorlardı.

Binlerce kişi olmalıydı. Güneşten korunmak için çeşitli renklerde kapüşonlu cüppeler giyen erkekler; kollarında bebekleri tutan, onları sakın tutmak için itişip kakışan ve sallayan kadınlar; sürekli

dokunup işaret ediyordu; herkes heyecan ve beklenti dolu gülümsemelerle doluydu. Bir gösteri istiyorlardı ve bunu elde edeceklerdi.

Bir trompet sesi duyuldu.

"Bu biziz, Lordum," dedi, çoğunlukla kel ama beyaz saçlı bir adam. O, kralın yazmanıydı ve Christopher, adının Robank veya Robant olabileceğini düşündü.

Birlikte dışarı çıktılar. Wells bu etkinliği bir düğün gibi düzenlemişti ve bir bakıma tam da öyleydi. Nysa, efendisine sadakat yemini etmek üzereydi ve karşılığında kral ona Dulgath'ın yönetimini verecekti. İkisi birbirlerine bağlı olacaklardı ve tıpkı evlilikte olduğu gibi, Nysa krala, kralın ona bağlı olduğundan çok daha fazla bağlı olacaktı.

Christopher ve kâtip kalabalığın arasından geçerek koltuklarına doğru ilerlerken, Christopher turuncu, sarı, mavi, kırmızı ve kahverengi renklerin arasında hiç de uyumlu olmayan siyah bir başlık gördü. Bir köpekbالیğının yüzgeci gibi, kalabalığın arasından geçerek herkesin itişip kakıştığı sahneden uzaklaşıp, büyük armaların asılı olduğu uzak duvara doğru ilerledi.

Christopher donakaldı ve ona bir şeyi hatırlatan karanlık başlığın izini sürmeye çalıştı, ama bu imkansızdı. Royce Melborn şu anda Manzant'ta, geri dönüşü olmayan o korkunç delikte kilitli olmalıydı.

"Lord Fawkes?" diye sordu kâtip, Christopher'ın kolunu çekerek. "Birlikte ilerlememiz gerekiyor. Bir sorun mu var?"

Christopher, itişip kakışan, tezahürat yapan kasaba halkını taradı ama hayaletin izini kaybetmişti.

Sadece gerginim.

Kafasını salladı ve cevapladı, "Hayır, hayır. Her şey yolunda. Sadece bu ihtişam ve görkem karşısında biraz şaşırdım. Devam edelim, dostum."

İkili koltuklarına doğru ilerlediler ama ayakta kaldılar. Kral oturana kadar kimse oturmasına izin verilmezdi. Sonra kralın uşağı geldi ve ardından sandalyeye oturmasına izin verilen tek kadın. Kral ona Iona diyordu, ama Christopher onun gerçek adının Bessie olduğunu duymuştu. O, Majestelerinin metresi idi. Christopher, ona bir yer verilmiş olmasına şaşırmıştı, ama yaşlı Bessie önceki tüm metreslerden daha uzun süre dayanmıştı. Christopher'ın hesaplarına göre, kraliyet yatağında yedinci ayını doldurmak üzereydi.

Sonra, resmi tabardlarında armaları bulunan şövalyeler Sir Dathan ve Sir Jacobus geldi. Bir başka trompet sesi duyuldu ve

Piskopos Parnell sahnede yerini aldı ve oldukça vakur görünüyordu.

Kornet tekrar çaldı ve Lady Dulgath kalesinden çıktı. Yalnız başına çıktı ve onu gören kalabalık o kadar sessizleşti ki, Christopher, sahneye çıkarken uzun mavi elbisesinin basamaklarda çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordu. Koltuğuna ulaştı ve sol topuğuyla dönerek kalabalığa baktı. Bunu yaparken, ilk trompetçilere üç tane daha katıldı ve dördü birlikte kralın gelişini ilan etti.

Sahne önündeki kalabalık, sandalyelere oturanlar da dahil, bu gürültülü ses üzerine diz çöktü. Başlarını eğen trompetçiler de diz çöktü ve Kral Vincent'ı sahnenin ortasına kadar sadece kuşların cıvıltısı, bayraklardaki rüzgârın sesi ve uzaktaki dalgaların uğultusu eşlik etti.

"Dulgath halkı," dedi, "Lord Beadle Dulgath vefat etti. Onun kaybını yas tutuyorum ve Maribor ve Novron'a ruhunun huzur bulması için dua ediyorum. Bugün buraya onun halefini, kızı Leydi Nysa Dulgath'ı atamak için geldim."

Kral koltuğuna oturdu ve yaylar serbest bırakılmış gibi kalabalık ayağa kalkıp alkışladı.

Christopher, koltuk verilen diğerleriyle birlikte kalabalığın uğultusu arasında koltuğuna oturdu. Eğilip Leydi Dulgath'ın gözlerine baktı. Ona gülümsedi, o da gülümsedi.

Her şey yoluna girecek, diye kendini ikna etmeye çalıştı, ama buna gerçekten inanmıyordu.

Başlığı, Leydi Dulgath'ın yüzündeki gülümseme kadar onu rahatsız etmiyordu. Leydi daha önce ona hiç gülümsememişti ve Christopher bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

YIRMINCI BÖLÜM

SUIKASTÇI

Royce kalabalıklar arasında yolunu bulmakta ustaydı. Küçük ve çevik olan Royce, akıntıları ve düğümleri önceden tahmin edip bunları kendi lehine kullanabilirdi. Hadrian onun izinden giderek, boşluk tekrar kapanmadan önce yüzerek geçmeyi başardı. Royce'un birkaç kez baraja çarptığı durumlarda, insanları yolundan çekmek için tehditkar bir bakış yeterli oldu. Büyük yumrukları ve nasırları olan erkekler, bazı güzel kadınların asla talipleri çekmemesi gibi bir nedenden dolayı ondan kaçınıyorlardı: İnsanlar beden dili, göz teması ve açık veya kapalı duruşlarla sessizce iletişim kuruyorlardı. Bazıları, "*Ben dost canlısıyım, benimle konuş*" diyordu; Royce'un mesajı ise sivri bir bıçak gibiydi. Bakışları, bir oda dolusu sert suçluları bile sindirebilecek kadar etkileyiciydi ve bu etki, basit çiftçiler, anneler ve çocukları üzerinde daha da büyüktü. Onlara göre, Royce ölümün kendilerine doğru geldiği gibi görünüyordu. Çoğu, onun yolundan yeterince hızlı çıkamıyordu.

Royce uzak duvara doğru ilerledi. Orası en bariz yerdı. Avlunun o tarafındaki yükseltilmiş parapet tamamen afişlerle kaplıydı, gizlenmek için mükemmeldi; hedefe makul bir mesafedeydi — yüz metreden az — ve sahneye doğrudan ve engelsiz bir görüş açısı sağlıyordu. Fawkes gibi bir aptal bile bu bilmeceyi çözebilirdi. Açıkça çözmüştü. Uzak parapet, merdiveni olmayan tek parapetti. Katil, orada tamamen izole bir şekilde duruyordu. Ateş ettikten sonra, duvarın dışına atlayıp bekleyen ata binebilirdi. Katil, kimse ne olduğunu anlamadan ortadan kaybolmuş olacaktı. Kalabalık farkına vardığında, ortaya çıkan kaos avluyu boğacak ve herhangi bir takibi ciddi şekilde engelleyecekti.

Lady Dulgath içeri girip yerine oturduğunda, Royce sahneye koşup onu uyarmayı düşündü ama vazgeçti. Suikastçı çoktan yuvasına çıkmış, muhtemelen tatar yayının dipçiğini aşağıya doğru tutmuş ve ateş etmek için sinyali bekliyordu. Royce'un Nysa'yı uyarma girişimi

o işaret haline gelebilir ve o, suikasti durdurmak için hala zaman olduğunu umuyordu. Royce'un tek avantajı, katilin onun geldiğini bilmediği gibi, Leydi Dulgath'ın da öldürüleceğini bilmiyor olmasıydı. Plan değişmediği sürece, suikastçının aceleyle ateş etmesinin bir nedeni yoktu. Royce ve Hadrian parapete ulaşabilirse ve okçu hedefine odaklanmışsa, ona yaklaşabilirlerdi. Öyle olursa, Royce suikastçıyı öldürecekti.

Sonra bir karar vermek zorunda kalacaktı.

Onlar ortadan kaybolabilirlerdi — ortadan kaybolmalıydılar. O ve Hadrian, okçunun hazırladığı aynı kaçış planını uygulayabilirdi. Aklındaki her mantıklı düşünce, oradan ayrılmalarını gerektiriyordu. Sonra, daha sonra geri gelip, Fawkes ve Payne'i, kimsenin çığlıklarını duymayacağı, karanlık ve sessiz bir gecede ziyaret edebilirdi. Fawkes'ı istediği zaman öldürebilirdi. Bunun seyircilerin önünde olması gerekmiyordu, olmayacaktı da.

Diğer, daha az mantıklı seçenek, her şeyi hemen halletmesi için kulağına alaycı bir şekilde fısıldıyordu. Okçunun yerine geçebilirdi, ama Lady Dulgath'ı okla vurmak yerine, Fawkes'a bir delik açardı - ya da Hadrian açardı. O bu tür şeylerde daha iyiydi ve iki eli de çalışıyordu. Tek soru, ortağının buna cesareti olup olmadığıydı. Hadrian hala hayalindeki ahlak kurallarının engelinden muzdaripti.

Eğer ok Fawkes'ı sandalyesine dik olarak sabitlerse -bazen olduğu gibi- tören, Lord'un sandalyesine gelene kadar onun ölümü fark edilmeden sona erebilirdi. Kalabalığın gürültüsü ve herkesin dikkati kral ve leydideyken, belki kimse fark etmezdi. İktidar sahipleri, yay yanında yatan ölü suikastçıyı kolayca suçlayabilir ve o ve Hadrian, avlanma endişesi olmadan o öğleden sonra evlerine dönebilirlerdi.

Royce bu seçeneği düşündükçe, onu daha çok beğenmeye başladı. Nysa'yı öldürmeyi planladığı silahla Fawkes'ı öldürmek, ona çekici gelen şiirsel bir ironi içeriyordu. Fawkes'ın zafer anını onun çöküşüne dönüştürmek güzel olurdu, ama Royce bunun aptalca olduğunu da biliyordu. Duygular böyle yapardı; tutku herkesi aptal yerine koyardı.

Royce, Fawkes'tan nefret ediyordu ve onu, bir yıl önce Gwen'i dövmüş olan Medford'un Yüksek Polisi Lord Exeter'dan sonra en çok öldürmek istediği kişiydi. Fawkes'ın Royce'u hayatının en kötü yıllarını geçirdiği Manzant'a geri göndermek için

Royce'u hayatının en kötü yıllarını geçirdiği Manzant'a geri göndermeye çalıştığı için olduğunu kendine ikna etmeye çalışıyordu. Bu, ölüm cezası için fazlasıyla yeterli bir sebepti. Royce en son Manzant'a gönderildiğinde, sorumlulara Colnora şehrinde hala Korku Yılı olarak anılan bir ödöl vermişti, her ne kadar bu sadece bir yaz boyunca sürmüş olsa da.

Royce, Fawkes'in diğer suçlarının da o anda ve orada bu kötü adamın hayatını sonlandırma arzusuna katkıda bulunduğunu rasyonalize etmeye çalıştı: parçalanmış elleri, Hadrian'ı uyuşturması, onları köle gibi satması. Fawkes'in ödemesi gereken dört idam cezası vardı, ama bunların hepsi bile Royce'u o öğleden sonra o kalabalık avluya sokmazdı.

Kabul etmekten ne kadar nefret etse de, o orada *onun* yüzünden vardı. Nysa'yı kurtarmaya çalışıyordu, ama sadece intikam almakla ilgilendiğini iddia ederek eylemlerini haklı çıkarmaya çalışıyordu. Fawkes'in planını bozmanın ek bir zafer olduğunu düşündü. Royce, aptallara tahammül etmekte iyi değildi, *kendisi* aptal olsa bile. Mantıklı açıklamaları saçmalıktı, sadece pervasız davranışları için bahanelerdi ve bu gerçek onun için bir sorundu.

Gwen'e çok benziyor. Bu düşünce aklına geldi, ama önceki gerekçeleri gibi bu düşünceyi de bir kenara attı — sadece bir bahane daha.

Elbette, koyu saçlı ve zeytin rengi tenliydi, ama Gwen kadar koyu tenli değildi; ayrıca, Calianların belirgin özelliklerine sahip değildi. Yine de, ikisi de onu okumak için benzer ve esrarengiz bir yeteneğe sahipti ve ürkütücü bir bilgelik paylaşıyordu. Asıl neden başka bir şeydi, daha fazlası, onun anlayamadığı bir şeydi ve bu anlayışsızlık onu korkutuyordu.

O bana tanıdık geliyor. Konuştuğunda, sanki beni tanıyormuş gibi.

Tüm bunların ötesinde, Hadrian'ın kontesi kurtarmaktan çekinmemesi veya suikasti önleme fikrinde tereddüt etmemesi, onun büyük bir hata yaptığının kanıtıydı. Yine de tüm bunlara rağmen, Royce kalabalığı yararak çimlerin üzerinde duran bir merdivene doğru ilerliyordu. Merdiven acil durumlar için yeterince yakındı, ancak kimseyi kullanmaya davet etmeyecek kadar uzaktaydı.

Bana da bulaşıyor.

Royce bu düşünceye kaşlarını çatı ve ifadesi küçük bir kızın kendi kendine düşüp yolundan çekilmesine neden oldu. Kız, Royce geçtikten sonra da onu uzun süre izlemeye devam etti. Gün sıcaktı ve güneş parlak ve net bir şekilde parlıyordu, ama Royce o kıza geri baktığında, kız titredi.

Ve ben senin peşinde bile değilim, diye düşündü, eline ve sol orta parmağına sıkıca sarılmış sert tahtaları hissederek.

Sol elinin üç parmağı ve başparmağı Alverstone'u tutmak için fazlasıyla yeterliydi ve o hançer her şeyi kesebilirdi. Beyaz bıçağı, Manzant köle tüccarlarından birinin kemerinden, eski bir eldiven gibi gelişigüzel tıktırılmış halde bulmuştu. Köle tüccarı onu çalmayı başarmış olsaydı, Royce geri kalan günlerini onu aramakla geçirirdi, bunun için Manzant'ı kazmak zorunda kalsa bile. Bıçak, silahı yapan adamı hatırlaması için sahip olduğu tek şeydi — Royce'un dünya görüşüne ilk kez meydan okuyan, babasına, kurtarıcısına en yakın kişi.

Royce, onun *"Gerçekten harika bir şey yaratmak için genellikle sıfırdan başlaman gerekir"* dediğini hatırladı. *Her şeyi parçalamak, saf olmayanları ayıklamak gerekir ve bunu yapmak için büyük bir ısı gerekir, ama bunu yaptıktan sonra inşaata başlayabilirsin. Sonuç mucizevi görünebilir, ama süreç... süreç her zaman zordur.*

Royce sağ elini sıkıca çalıştı ve yüzünü buruşturdu.

Süreç her zaman zordur.

O ve Hadrian merdivene ulaştıklarında kimse bakmıyordu. "Oraya mı istiyorsun?" diye sordu Hadrian, afişlere doğru başını sallayarak, ama bu bir sorudan çok bir ifade gibiydi. Neye bakacağını biliyorsan, görmek kolaydı.

Hadrian merdiveni kurduktan sonra, Royce öncü oldu. Sol elinin sadece iki dış parmağını kullanarak, merdiven basamakları kadar kolay bir şekilde tırmandı. Yarıya kadar çıktığında, Dulgath Hanesi'nin mavi-beyaz bayrağının altında kayboldu.

Ben olsaydım, tatar yayını aşağıya ve sola kurardım. Daha iyi bir aç ve biri gelirse daha fazla tepki süresi olurdu. Ama ben olsaydım, merdiveni yukarı çekerdim.

Royce, ilk kez değil, yayını tutan kişinin kim olacağını merak etti. Tom the Feather ya da Roosevelt Hawkins değildi ve muhtemelen Diamond'dan bir kova adam da değildi.

Son birkaç basamağı tırmanan Royce, kafasını yürüyüş yolunun seviyesinin üzerine çıkardı. Bayrakların altında loş bir dünya vardı, parapet tarafından oluşturulan uzun bir tünel, bir tarafı devasa keten flamalarla örtülü ve duvarlarla çevriliydi. Dış tarafta, merlonlar kare şeklinde açık alanlar bırakarak kalenin dışını görmeyi sağlıyordu. Sessiz güneş ışığı, bu alana çadır gibi bir hava veriyordu. Alt tarafı

Afişler koridor boyunca vitrayların arka tarafı gibi duruyordu. Solunda yirmi fitten az bir mesafede, bir adam karnı üzerinde yatıyordu, kalçaları dönmüş, bir bacağı bükülmüş, diğer bacağı ise dar geçide sığacak şekilde düz duruyordu. Adam kel, bronz tenli ve dövmeli biriydi. Kolları devasa bir tatar yayını sarmış, yanağı yayının dipçiklerine yaslanmıştı; silahın ucu, Dulgath sancağı ile Maranon bayrağı arasındaki boşluktan zar zor görünüyordu. Yayın ön kısmı bir sehpaye monte edilmişti, diğer ucu ise kel adamın omzuna yaslanmıştı. Royce'un tahmin ettiği gibi, suikastçının arkasında, kaçış yolu olan bir merlonun etrafına bir ip bağlanmıştı.

Beni görmedi.

Bir çan çalmaya başladı. Royce pelerinine uzandı ve sol eliyle Alverstone'u dikkatlice çıkardıktan sonra parapete sürünerek yaklaştı. Okçu hedefine o kadar odaklanmıştı ki, onu fark etmedi.

Fazla odaklanmıştı.

Katilin gözleri kısıldı ve nefesini tuttu.

Çan! Bu bir sinyal.

Kırık sağ eli, hançeri doğru bir şekilde fırlatmasını imkansız hale getirmişti. Bunun yerine, suikastçıya doğru koştu, ancak dalış yapan bir şahin bile, kel adamın tetiği çekmesinden daha hızlı bir şekilde o mesafeyi kat edemezdi. Onları sadece iki adım ayırıyordu ki...

Güm!

Ses çok yüksekti. Aşağıdaki avluda bir yerlerden, hafif, boğuk *bir çarpma sesi* geldi! Ardından çığlıklar.

Royce, tetikçinin boğazı kesilmeden önce attığı okun nereye isabet ettiğini görmüş müydü acaba diye merak etti. Suikastçı ölmüştü, ama bunun bir bedeli vardı. Royce, okçuyu öldürürken kırık parmağından şiddetli bir acı patladı. Kanla ıslanan kaygan bıçak elinden kaydı. Alverstone parapete çarptı ve aşağıdaki avluya düştü. "Lanet olsun!"

Royce'a yetişen Hadrian, flamanın kenarını geri çekiyordu.

"Ona vurdu mu?" diye fısıldadı Royce.

Hadrian, ikisinin de dışarıyı görebilmesi için bayrağı daha da kenara çekti. Leydi Dulgath, güzel mavi elbisesi içinde çökmüş bir şekilde oturuyordu, göğsünün ortasından kocaman bir ok çıkıntı yapıyordu.

O ölmüştü.

İki şövalye ayağa kalktı. Biri kılıcını çekip kalabalığın içinde düşmanı aradı. Diğerleri ise Kral Vincent'ın sağındaki sandalyeye bakıyordu.

Hadrian kumaşı bıraktı ve kumaş yerine geri kaydđ.

"Ellerin bu haldeyken ipe tırmanabilir misin?" diye sordu Hadrian.

Royce cevap veremeden, avludan toplu bir çığlık yükseldi. Birkaç kişi çığlık attı. "O yaşıyor!" diye bağırdı biri. O tek ses, kalabalığın mırıldanmasını bastırmayı başardı.

Royce kanvasın kenarını kaldırdı ve imkansızđ gördü. Nysa Dulgath'ın gözleri açıldı. İki eliyle vücudundan okları çıkardı ve şaşkınlıkla onlara baktı.

Nasıl olabiliirdi... O büyüklükte bir okla vurulduktan sonra kimse hayatta kalamazdı.

Nysa oku düşürdü. Ok, sahneye boş *bir sesle* çarptı. Kan, bir zamanlar güzel olan elbisesinin önünü ıslattı, maviyi siyaha çevirdi. Öksürdü ve ağzından kan fışkırdı, çenesinden ve boynundan aşağı korkunç bir görüntü oluşturarak aktı. Gözleri yukarı baktı, avlunun uzunluğunu boydan boya süzdü, doğrudan Royce'a baktı. "*Yardım et,*" diye dudaklarını oynattı.

Aralarında neredeyse üç yüz fit mesafe vardı ama o, onun orada olduğunu biliyordu, yine saklanıyor, yine izliyordu. O yakınlarda olduğunda bunu her zaman anlardı ve elf olduğđ için dudaklarını görebildiğini de biliyordu.

Birinin merdivene tırmanma sesi Royce'un dikkatini çekti ve o, kadını ve onun yalvaran gözlerini görmesini engelleyen tuvali bıraktı.

Knox'un sesi ondan önce geldi. "Shervin! Lanet olsun sana. Bir ok daha yükle yoksa revirdeki orospuyu boğmak zorunda kalacağım!" Kafası parapetin üstünden çıktığında donakaldı. "Melborn! Blackwater?"

Hadrian kılıçlarını çekip Knox'a doğru hücum etti, ama şerif aptal değildi. Bayrağın bir ucunu yakalayıp atladı; gerisini ağırlığı halletti. Şerif Knox, Dulgath'ın mavi-beyaz bayrağını da beraberinde getirerek avluya düştü. Royce'u ve arbalest'i işaret ederek "Suikastçı! Suikastçı!" diye bağırdı. Adamları kalabalığı yarararak ona doğru ilerledi.

Hadrian merdiveni yukarı çekti. Kafasını ipe doğru salladı. "Sana biraz zaman kazandırabilirim, ama acele et. Harekete geç."

Şövalyeler, diğer muhafızlarla birlikte, kalabalığın engellemesine rağmen duvara doğru ilerlemeye devam ettiler. İnsanlar sahneden uzaklaşırken ağlıyorlardı. Kral Vincent, şok içinde Nysa'nın yanında duruyordu. Leydi Dulgath, Royce'a umutsuz gözlerle bakmaya devam ediyordu.

Yardım et.

Şu sürtüğü revirde boğazlayacağım!

"Ben gitmiyorum," dedi Royce.

"Ne?" diye karşılık verdi Hadrian.

"Onu buradan çıkarmalıyız. Hadi, başka bir ok yüklememe yardım et." Royce, arbalest'i çalıştırmaya çalışırken eline dolandı.

"Onu dışarı çıkarmak mı? Royce, bizimle onun arasında binlerce insan var. Belki de iki bin. Nasıl yapmayı düşünüyorsun..." Başını salladı. "Royce, ipe tırman!"

"Onu burada bırakamayız. Knox'un söylediklerini duydun."

"Royce, aptalca davranıyorsun! İpe tırman. Başka bir merdiven bulmaları uzun sürmez."

"Hayır."

"Ne zamandan beri kahraman oldun? Bak, insanları kurtarmaya tamamen karşıyım, ama *onu buradan çıkarmak* imkansız!"

"Evet, var. Ama yardımına ihtiyacım var." Royce, parçalanmış elleriyle silahı çalıştırmaya devam ederek dedi. "Buraya gel."

Hadrian şüpheci görünüyordu ama Royce'un yanına, arbalestin başına geldi. Kolu döndürdü, olabildiğince hızlı çevirerek teli geri çekti. "Tamam, plan nedir?"

"Sen avluya inip Nysa Dulgath'ı kapıdan dışarı taşıyacaksın. Sonra onu vagona koy, ben de ipi kullanarak duvarın dışında seninle buluşacağım."

"Oraya gidersem beni öldürürler," dedi Hadrian, tel ateşleme pozisyonuna ulaştığında.

"Buna izin vermeyeceğim."

"Onlara *izin* vermeyeceksin. Nasıl yapacaksın...?" "Sadece bana güven!"

Hadrian bir saniye kadar Royce'a baktı, sonra başını salladı. Hadrian'ın hayatını riske atmaya değer bir argüman olarak "*bana güven*"i kabul ettiğini görmek Royce'u tiksindirdi. Durum tersine olsaydı, asla kabul etmezdi. Royce çoktan gitmiş olurdu.

Öyle mi yapardım? Onu ölüme terk eder miydim?

Öyle yapacağına inanmak istiyordu, ama...

"Ne yapacaksın?" Hadrian, sürgüyü yerleştirirken sordu. "Satranç oynayacağım."

Zil çaldı.

Payne ipi çekmekle görevlendirilmişti. Buradaki fikir, sesin atış sesini bastırmasıydı. Christopher şaşırmış gibi görünmeye hazırlanıyordu, ama buna gerek yoktu, çünkü ok Nysa'ya isabet ettiğinde gerçek bir şok yaşandı.

Sanki biri odun kesiyormuş gibi bir çatırtı duydu. Aslında Gerami tam da bunu yapmıştı. Ok, Leydi Dulgath'ın göğsünü delip geçti ve koltuğunun tahta arkalığını parçaladı. Christopher, iş bittiğine göre gülümsemeyi zor tuttu.

Bitti! Kont olacağım!

Bir sonraki şok, Knox hırsızların isimlerini söyleyip bayrağı indirince geldi.

Neden Manzant'ta değiller? Bu düşünce, gözlerinin önündeki manzarayla çelişiyordu.

Sonra üçüncü şok geldi.

Nysa Dulgath doğruldu ve gözlerini açtı. Narin kadın uzandı ve iki eliyle okları vücudundan çıkardı. Oklar kanla kaplıydı. Sol elini yaraya bastırdı ve sağ eliyle okları düşürdü. Sonra iki eliyle bastırdı, kan parmaklarının arasından sızdı.

Nasıl hala hayatta olabilir?

Bunu düşünen tek kişi o olamazdı. Şövalyeler sandalyelerinden atladılar ve kralın adamları geri çekildiler, ama kimse Nysa'ya yardım etmek için harekete geçmedi. Bir kol mesafesinde duran kral bile.

Ölecek. Kimse böyle bir darbeyi alıp hayatta kalamaz. Bu sadece tuhaf bir durum. Her an yere yığılabilir.

Ama ölmedi. Nysa avuçlarını yaraya tutmaya devam etti ve şövalyelerin muhafızları yönlendirdiği uzak parapeti izlemeye devam etti. Onlar duvarı saldırmak için bir yol ararken, kalabalığın mırıldanmalarının üstüne bir ses yükseldi.

"Kimse kıpırdamayın, yoksa kral ölür!" Her şey durdu.

Royce, herkesin duyduğundan emin olmak için emrini tekrar bağırdı. Vincent geri çekilmeye başladı. "Bu özellikle sizi de kapsıyor, *Majesteleri!*" diye

dedi.

Vincent donakaldı.

Royce devam etti, "Kralı delik deşik etmekten çekinmeyeceğim, bu yüzden beni sınamayın. Herkes tam olarak dediğimi yapacak. Yapmazsanız, kral ölecek. Sonrasında ben öldürülsem bile, bu kadar düşüncesizce davrandığınız için başınıza gelecekleri bir düşünün."

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Vincent. "Önce herkese dediğimi yapmalarını söyle."

Kral tereddüt etti.

"Dediğini yap, Vinny," diye yalvardı Bessie ağlayarak. Lady Dulgath vurulduğunda, bayraklarla kaplı sandalyesinden koşarak kralın yanına gelmişti.

"Sessiz ol kadın!"

"Lady Dulgath'a bak. Şu kavgaya bak. Bir tane daha göğsüne nişan aldım," dedi Royce.

"Dediğini yap!" diye bağırdı kral.

"Bilge adam. İkincisi, senin ve diğer herkesin sessiz olmasını istiyorum. Konuşmaya izin verilen tek kişi benim. Birisi beni duyamadığı için kralın ölmesini istemem. Üçüncüsü, Majestelerinin tekrar oturmasını istiyorum. Bir süre hiçbir yere gitmeyeceksin."

Kral bu sefer tereddüt etmedi. Koltuğuna oturdu ve iki elini koltuğun kollarına koydu. Kesinlikle çok korkmuş görünüyordu.

"Şimdi arkadaşım bir merdiven indirecek. Aşağıda olanlarınız uzaklaşmak isteyeceksiniz. Eğer biri ona yaklaşırsa, biri ona kötü bir bakış atarsa... şey, şimdiye kadar ne olacağını biliyor olmalısınız. Öyleyse kralınızın hatırı için - ve onun ölümüne neden olacak herhangi bir şey yaparsanız, sizin ve sizin gibilerin başına gelecek olan gazap için - arkadaşına geniş bir mesafe bırakın."

Avludaki sessizlik o kadar tamdı ki, Christopher, Hadrian Blackwater merdivenden inerken merdivenin gıcırdamasını duydu.

Ne yapıyorlar?

Kalabalığın dağılmasını, Hadrian'ın kendisine doğru ilerlediğini gören Christopher, büyük planının çöktüğünü hissetti.

Ya bildiklerini anlatırlarsa? Kral onlara inanır mı? Hayır. Şimdi inanmaz. Onlar onun hayatını tehdit ediyorlar. Sonuçta bu plan işe yarayabilir.

Hadrian sahnenin ortasına doğru yürüdü ve Lady Dulgath'a dokunan tek kişi oldu. Nysa'yı kaldırmak için eğildiğinde, Vincent

Blackwater'a fısıldadı, "Bunun için asılacaksın."

"Hayır, asılmayacağız," diye bağırdı Royce, kralı irkilterek. "Ve konuşmayın demiştim."

Hadrian acı içinde homurdanarak Nysa'yı kollarının arasına aldı. Nysa'nın başı sallanıyordu, gözleri boş boş bakıyordu. Bir kolu gevşek bir şekilde sarkıyordu. Blackwater, binlerce kişinin bakışları altında kontesi sahneden indirip ön kapıya doğru yöneldi.

Hadrian, Christopher'ın yanından geçerken Nysa'nın fısıldadığını duydu: "Bayılacağım. Beni manastıra götür. Royce'a söyle... Beni Brecken Moor Manastırı'na götürmelisin. Söylemelisin... Söylemelisin..."

"Duydum. Sakin ol," diye cevapladı Hadrian. "Gücünü sakla."

"Gücüm kalmadı."

Tüm avlu, Hadrian'ın uzun mavi elbisesinin ucundan damlayan kan izleri bırakarak hanımefendiyi kapıdan dışarı taşımasını izledi.

"Ne yaptın?" Scarlett, Hadrian Nysa Dulgath'ı arabanın yatağına yatırırken gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi nefes nefese sordu.

Hadrian elinden geldiğince nazik ve dikkatli davrandı, ama kadın kanla kaplı solmuş bir paçavra gibiydi. Elbisesi, kalın bir yağmur damlasının damladığı bir sünger gibiydi. Cildi kaygan ve ıslaktı.

Nysa Dulgath'ın ağırlığı yüz pounddan fazla olamazdı, ama kaburgaları ona onu taşımak için çok ağır olduğunu söylüyordu. Bu yük, sadece yan tarafına değil, omzuna ve sırtına da sarsıntılar göndermişti. Derin nefes almak yardımcı olmuyordu, ama bir nefes almaya ihtiyacı vardı, hatta birden fazla. Hadrian onu arabaya koyduğunda kolları ağrıdan titriyordu.

Scarlett atlamış ve arabada bıraktıkları battaniyelerden bir yatak yapmak için acele etmişti. Nysa'yı yatırmaya yardım etti ve başka bir battaniyeyi yastık olarak sardı, sanki Leydi Dulgath umursayacakmış gibi, battaniyeden çim yapraklarını kopardı.

"Arabayı şuradaki duvara sür." Hadrian işaret etti. "Arkada, parapetten sarkan bir ip göreceksin. Royce bir dakika içinde aşağı iner. Umarım."

"Ne yaptın?" Scarlett suçlayıcı bir tonla tekrarladı ve Leydi Dulgath'ın etrafında telaşla dolanmaya devam etti.

Bunu benim yaptığımı mı düşünüyor? Peki, ben sürerim.

Hadrian tekerleğin çarkına basarak kendini sürücü koltuğuna çekti. Daha fazla acı, iğne kadar keskin, çok uzun iğneler gibi, yan tarafını deldi, nefesini kesip dişlerini sıkmasına neden oldu.

Onu taşıırken kendimi yaraladım.

Hadrian dizginleri stoktan çıkardı, tekerleğin frenini çözdü ve Scarlett'in yaptığı öpücük sesini taklit ederek, uzun deri kayışları sallayıp tokatlayarak atları ilerlemeye teşvik etti.

Arabanın hareket ettiğini hisseden Scarlett ona baktı. "Ne oluyor? Ne yaptın?"

Hadrian onları duvara doğru sürdü. Arabadaki sarsıntı ve gürültü, koltuğunda kıvrılmasına neden oldu, ancak iki kez daha dikkatlice nefes alırken onu rahatlatmadı.

"Royce buraya geldiğinde, çok hızlı gideceğiz," dedi Hadrian, arabadaki süspansiyonun ne kadar kötü olduğunu ve yolculuğun ne kadar acı verici olacağını fark ederek. Nysa'ya baktı, solgun yüzü arabanın hareketiyle bir yandan diğer yana sallanıyordu. Ya ölmüştü ya da baygındı; her halükarda acı çekmeyecekti.

"Nereye gidiyoruz?"

Hadrian Nysa'ya baktı. "Brecken Moor Manastırı."

"Manastır mı? Ama..." İkisi de başlarını kaldırıp duvarın üzerinden kayan karanlık bir silueti gördüler.

Bacaklarını ipe dolayan Royce, ipte bir yağmur damlası gibi aşağı kaydı. Sonra arabaya doğru koşarak "Git! Git!" diye bağırdı.

Hadrian dizginlere vurdu ve Royce atladığında araba birden ileri fırladı. Royce, sağlam olan üç parmağıyla ön koltuğun kolunu yakaladı ve Hadrian'ın yanına oturdu. Araba çukurların üzerinden sıçrayarak ve çarparak ilerledi, Hadrian havaya fırladı ve tekrar yere çarptı, o kadar sert bir şekilde ki gözlerini kapattı ve dans eden ışıklar gördü.

Yola ulaştığında deprem durdu. Hala çok fazla sarsıntı ve biraz sallantı vardı, ama artık bahar şenliğinde bir brandanın üzerinde oynayan çocuklar gibi havada savrulmuyorlardı.

Royce arkaya tırmandı.

"Ne yaptın?" diye sordu Scarlett, arabanın gürültüsü ve rüzgârın uğultusu arasında bağırarak.

"O nasıl?" diye cevapladı Royce.

"Kan akıtıyor! Durumu bu!"

"Bu ne demek? Hadrian, sen bir nevi doktorsun, yapabilir misin..."

"Ben doktor *değilim*, ama ben bile onun beş dakika önce ölmüş olması gerektiğini biliyorum. Vurulduğu anda ölmüş olması gerekirdi." Hadrian, düşündüğü kadar kötü olmayan bir çukurdan geçerken kendini hazırladı. "O yay bir arbalestti. Orduda, zırhları delmek, atları öldürmek ve saldırı kulelerinin tekerleklerini parçalamak için kullanırdık. Tek bir ok, hücum eden bir su aygırını durdurabilir. Royce, onun hayatta kalması imkansız. En az bir akciğeri delinmiş, daha büyük olasılıkla parçalanmış olduğu için kırmızı kan tükürüyor. Kendi kanında boğuluyor, geriye kalan az miktardaki kanında."

Royce, Scarlett'e baktı. "Ona yardım edebilecek birini tanıyor musun?"

"Hadrian onu manastıra götüreceğimizi söyledi. Bence en iyisi yer."

"Manastır mı? Neden orası?"

"Bana sorma," dedi Scarlett.

"Orada kalmak istediğini söyledi," diye ekledi Hadrian. "O zaman karar verilmiştir," dedi Royce.

Scarlett başını salladı. "Araba o yoldan çıkamaz."

Hadrian'ın dikkati yolda idi, ama üç yolcuya attığı birkaç bakış üzücü bir manzarayı ortaya çıkardı. Geçici yastığa güvenmeyen Scarlett, Nysa'nın başını kucağında tutuyor, bacaklarını kadının iki yanına koymuştu. Rüzgâr ateşli saçlarını savururken, ağlamak üzere gibi görünüyordu. Royce, nispeten iyi olan eliyle vagonun korkuluğuna tutunmuş, bir yandan diğer yana sallanarak Nysa'ya kaşlarını çatıyordu.

"O haklı," dedi Hadrian. "Belki bir kısmını geçebiliriz, ama yol daralıyor, çok dik ve kayalık hale geliyor."

"Brecken Dale'de atları değiştirebiliriz," diye bağırdı Scarlett. "Yeni atlar bulur, eyerleriz ve arabayı bırakırız, ama biri onu at sırtında taşımak zorunda kalacak, ikili binmek zorunda kalacak."

"Onu ben alırım," dedi Royce.

Başka bir tümseğe çarptılar ve Hadrian homurdandı. Scarlett olmasaydı, Leydi Dulgath'ın başı tahtaya çarpacaktı. O bunu hissetmezdi. Leydi hiçbir şey hissedemiyordu ve Hadrian onun bir daha asla hissedemeyeceğinden emindi.

"Bana orada ne olduğunu kimse söyleyecek mi?" diye bağırdı Scarlett. Kızgındı, sinirliydi, korkmuştu ve hala Lady Dulgath'ın başını tutuyor, kadının saçlarını yüzünden çekiyordu.

"Oraya çok geç vardık," dedi Hadrian. "Sonra Royce, Maranon Kralı'nı öldürmekle tehdit etti."

"Ciddi olamazsın?" Scarlett Royce'a baktı. "Bu senin için bile bir adım ileri gitmek olur."

"Bunu neden yaptığımızı bana söylemek ister misin, Royce?" diye sordu Hadrian. "Normalde bu tür şeyler için bana bağıırırdın."

Royce cevap vermedi. Başını geriye eğmiş, gökyüzüne bakıyordu. "Yağmur yağmaya başladığını fark eden var mı?"

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

FIRTINA

Bulutlar.

Hayalperest bir çocuk olan Hadrian, tarlalarda uzanıp bazılarını ejderha veya trol olarak hayal ederek öldürmeyi hayal ederdi. Gökyüzünde kaleler ve kurtarılmayı bekleyen prenseslerin bulunduğu kuleler görürdü. Kabarık beyaz ve dalgalı gri bulutların arasında Hadrian, geleceğinin ihtişamını görür ve mucizelere tanık olurdu — ama bu mucizeler asla gerçekleşmezdi. Hadrian için bulutlar sadece yağmur anlamına geliyordu.

Bu bulutlar farklıydı. Sıra dışı göründükleri için değil, yağmur anlamına geldikleri için de değildi — Brecken Dale'e vardıklarında bol miktarda yağmur yağıyordu — ama başka bir şey daha anlamına geliyorlardı. Sadece kimse ne olduğunu bilmiyordu.

Gündüzleri asla yağmur yağmaz. Scarlett, Caldwell House'a vardıklarında bunu en az on kez söylemiş olmalıydı. Royce onların dikkatini yağmura çektiği andan itibaren, Scarlett şaşkınlık ve korku dolu bir ifadeyle başını geriye doğru eğmişti.

Bu ne anlama geliyor? Hadrian da hatırlayabildiğinden daha fazla kez sormuştu.

Scarlett ona hiç cevap vermedi.

Vadi boyunca koşarken o kadar gürültü yaptılar ki, saygı gösterisine gitmemiş olanlar da onları görmek için dışarı çıktılar. Ya da belki de zaten dışarıda, verandalarında ve merdivenlerinde durmuş, gökyüzüne bakıyor ve Scarlett gibi neler olduğunu merak ediyorlardı.

Wagner, Gill, Asher ve Clem kesinlikle dışarıdaydılar. Tasha da oradaydı, Asher'ın arkasında durmuş, doktorun omzunun üzerinden bakıyordu.

Hadrian arabayı durdurduğunda Scarlett, "Lady Dulgath yaralandı!" diye bağırdı.

Royce ve Hadrian arabadan inerken Asher arabaya tırmandı. Royce bir an tereddüt etti, arabaya ve hareketsiz kadına baktı. Sonra Hadrian'la birlikte ahıra koştu.

Caldwell House'un ahırları, kalenin ahırları kadar lüks değildi, ama yine de Medford'daki diğer ahırlardan daha görkemliydi. Her iki yanında ahırların bulunduğu uzun tek koridor temizdi ve cadde boyunca uzanan evler kadar yaşanabilir bir yerdi. Çift kapı ardına kadar açık olduğundan, fırtına rüzgârları ve uzaktaki gök gürültüsü atları tedirgin ediyor ve saman tozunu havaya savuruyordu.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Hadrian, ahırlarda Dancer'ı ararken.

"O avludan çıkmaları gerekiyor," diye cevapladı Royce,

"Ahırlarına in, atlarını eyerle ve diğerlerinin de aynısını yapmasını bekle. Peşimizden gelenler ne kadar fazla olursa, o kadar uzun sürer. On beş ya da yirmi dakika? Belki daha fazla. Ama o araba oldukça yavaştı."

Hadrian, Dancer'ın beyaz elmasını ve iki arka çorabını gördü. Ahırın hemen dışındaki çiviye asılı olan gem ve dizginleri kaptı ve kapıyı açtı. "Onu öldürdün mü?"

"Kralı mı? Hayır, bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Biri gerçek isimlerimizi kullandı, hatırladın mı?"

Hadrian, işlerin nasıl daha kötüye gidebileceğini anlamakta zorlanıyordu, ama bu haber üzerine bir rahatlama hissetti. Öldürmek ya da öldürmemek sorusuyla karşı karşıya kaldığında, Royce'un kötü bir alışkanlığı vardı: ilkinin seçmek. Onun için bunu yapmak, ormanda çömelmeden önce çimleri kontrol etmek ya da sabahları botlarını giymeden önce içine bakmakla aynı şeydi. O buna sağduyu diyordu: ölümler intikam almazlar.

"Eh, bu bizim lehimize bir nokta." Hadrian, Dancer'ın işini bitirdikten sonra, yaralı elleri nedeniyle kendi atıyla sorun yaşayan Royce'a yardım etmek için koştu. "Onu öldürür müydün? Eğer reddetseydi, eğer beni yakalasalardı?"

"Hiç tereddüt etmeden."

"Bundan duygulanmalı mıyım, yoksa korkmalı mıyım, emin değilim." "Bu senin sorunun."

"Ama satranç oynamaktan neyi kastettin?"

Royce bir an şaşkın göründü, sonra sırtıttı. "Oh, o... Ben kelimenin tam anlamıyla kralı şah mat ettim."

"Komik." Hadrian atın kulaklarının üzerinden dizginleri çekti ve Royce hızla atın ağzına gemini taktı. "Peki şimdi plan ne?"

"Bilmiyorum. Giderken uyduruyorum."

Hadrian boyun kayışını bağladı. "Hala Zıtlıklar Günü oynadığımızı söyleme sakın. Cidden, bunu neden yapıyoruz ki?"

Royce hiçbir şey söylemedi. Sadece kapitone at battaniyesini alıp atının sırtına attı.

Royce, cevaplamak istemediği soruları genellikle görmezden gelirdi. Bazı zamanlar...

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Royce, kırıksıklıkları düzeltirken Hadrian'a bakmadan.

"Şaka yapıyorsun." Hadrian inanamadan durakladı. "Sen... Nysa Dulgath'a Nysa Dulgath'a *aşık* değilsin, değil mi?" "Öyle değil," dedi Royce.

"Nasıl peki?"

Hadrian, Royce'un atına eyerini yerleştirmesine yardım etti. "Ben... bilmiyorum... ama bir şey var..."

"Ölmeye değer bir şey mi?"

Royce iç geçirdi. "Kesinlikle öyle görünüyor, değil mi?"

Atlarını sürerek ahırdan dışarı çıktıklarında, Hadrian Scarlett'in kaybolduğunu ve Asher'in hala Lady Dulgath'ın başında diz çökmüş olarak arabada olduğunu fark etti. Etraflarında bir kalabalık oluşmuştu, çoğu köyün geri kalanı kaleye giderken geride kalan yaşlılardı.

"Bu kadın öldü," diye bağırmasına gerek kalmayacak kadar yaklaştıklarında Asher onlara söyledi.

Royce sanki vurmuş gibi durdu.

Kalabalık başlangıçta genel olarak sessizdi, ama bu açıklama ile herkes sessizliğe büründü. Yağmur çatılara, çimlere, arabaya ve daire şeklinde toplanmış insanlara yağıyordu. Gökyüzü onun vefatına ağlıyordu. Aptalca bir düşünceydi, ama o anda Hadrian bunu o kadar da saçma bulmadı. Dulgath diğer yerler gibi değildi. Farklılıkları, zihnin mantık yürütme yeteneğinin ötesinde bir yerde yatıyordu. Hadrian buraya geldiğinden beri tuhaf, farklı, bir şekilde yerinde olmayan bir şey hissetmişti. Asher battaniyeyi örterken, yünü Leydi Dulgath'ın yüzüne doğru çekti.

Hadrian derin bir keder hissetti, sanki tek bir yaşamdan daha büyük, derin bir şey sona eriyormuş gibi.

Gök gürültüsü yaklaşıyordu ve kalın bulutların arkasında şimşekler çakıyordu. "Ben ölmedim."

Asher geri çekildi, yüzü bembeyaz oldu.

Royce atının dizginlerini bıraktı ve öne atılarak arabaya doğru koştu.

"Beni manastıra götür, Royce," dedi Nysa. "Zamanım azalıyor."

"Royce," diye bağırdı Hadrian, "ata bin. Onu sana vereceğim."

Royce başını salladı, atını yakaladı ve atladı. Hadrian Nysa'yı kaldırırken kalabalık dağıldı. Yanındaki ağırlı onu çılgınlık attırdı.

"Clem, Wagner..." Hadrian etrafına bakındı ve tavernadaki çocuğu gördü.

Balıklar iyidir, ama Gill en iyisidir.

"Gill! Onu kaldırmama yardım et."

Çocuğun yardımıyla Nysa'yı Royce'un önüne getirdiler ve Royce onu kucağına aldı.

Scarlett, evinin yönünden eyerli siyah bir atla gelerek ortaya çıktı. "Herkes hazır mı?"

"Scarlett, hayır," dedi Hadrian. "Sen burada kal. Senin hakkında bir şey bilmiyorlar. Bununla bir ilgin olduğunu kimse bilmiyor."

"Umurumda değil. O... Onu ikinizden de çok seviyorum ve burada kalmayacağım..."

"Tartışacak vaktim yok!" diye bağırdı Royce.

"Git," dedi Hadrian. "Nehre in. Taş köprüyü geç, sonra sola doğru yokuş yukarı giden yolu takip et. Manastır dağın tepesinde. Ben de hemen arkandan geleceğim."

Royce başını salladı, atına tekme attı ve başının üstünde çakan şimşeklerin fırtınanın yaklaştığını haber verdiği sırada, parke taşlı sokaklarda tırıs gitmeye başladı.

Christopher, Immaculate'in ahırında tereddüt etti, sonra beş kapı ilerideki Derby'ye, Lady Dulgath'ın zarif atına baktı. Immaculate, kötü bir at ya da ısırgan bir at olmasa da, Derby'nin ince damask ceketine kıyasla dayanıklı bir keten gömlekti. Nysa o akşam onu kesinlikle kullanmayacaktı

kullanmayacaktı. Immaculate'in ahırının önündeki sandığı açan Christopher, eyerini Lady Dulgath'ın atına götürdü.

"Nereye gittiler?" Vincent, hafif yağmur yağarken ahırın dışında bağıırıyordu. "Kimse gördü mü?"

Bir düzine adam eyerlerine binmiş, bir düzine daha da eyerlerini takmaya çalışıyordu. Kral, zırhını ve miğferini giydikten sonra atına bindi. Sör Jacobus, Majestelerine gelmemesi için ikna etmeye çalışmış, her şeyi halledebileceklerini garanti etmişti, ama Vincent hala öfkeliydi ve yağmur da öfkesini dindirmekte yetersiz kalıyordu.

"Onlar haydutlar, suikastçılar, Leydi Dulgath'ı öldürmek için kiralanmışlar," dedi Christopher. "Haftalardır, kuzeyden gelen iki profesyonel adamın onu öldürmek için geldiğine dair söylentiler var. Muhtemelen Gath Geçidi'ne gidiyorlardır. Oradan kuzeye, Rhenydd'e doğru kaçmaya çalışacaklar."

"Chrissy," diye homurdandı kral. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Atı onun ruh halini hissetti ve başını sallayarak koşmaya hazır olduğunu gösterdi. "Sessiz ol. Düşünmem için zamana ihtiyacım var."

"Aslında, Majesteleri," dedi Sir Jacobus, "bence o haklı olabilir. Birkaç tanık, hanımefendinin o yöne giden bir arabaya bindirildiğini görmüş."

"Eğer arabadaysa, yola bağlı kalmak zorunda kalacaklar," diye işaret etti Sör Dathan.

Vincent başını salladı. "Eğer arabadaysa, geçide ulaşmadan onları yakalamalıyız."

Christopher üzengisini buldu ve Derby'nin üzerine atladı. Derby yana doğru sıçradı, boynunu eğip onu ısırmaya çalışarak geri döndü.

Neden iyi atlar hep beni ısırmaya çalışır?

"Dikkatli ol, bunu yapan sonuncusu öldü," dedi ata.

Derby'nin dizginini sertçe çekti ve başını geriye doğru çekerek geriye doğru gitmesini sağladı. Bu, Knox'un arkasında olduğu için sorun değildi. Şerifin yüzünde pek de zafer dolu bir ifade yoktu.

"Bu bir felaket," diye tısladı.

"Sakin ol, her şey yolunda," diye fısıldadı Christopher. "Sadece yakınımda kal."

"Herkes," kral üzengi üzerinde ayağa kalktı, "bana doğru!" Bunun üzerine atını ileriye doğru sürerek yarış başladı.

Nysa Dulgath'ı kollarının arasına sıkıştırarak Royce yolu buldu. Kalabalığın içinde yolunu bulmak gibi, yolunu bulmakta da iyiydi. Hiç kaybolmamıştı, en azından dışarıda.

Çünkü ben elfim.

Nysa'ya sanki o sözleri söylemiş gibi baktı, ama Nysa'nın gözleri kapalıydı.

Royce, elflerin diğerlerinden daha iyi bir pusulaya sahip olup olmadığını bilmiyordu. Aslında, elfler hakkında pek bir şey bilmiyordu. Genel kanı, elflerin insanlardan daha az zeki, fiziksel olarak daha küçük ve daha zayıf oldukları yönündeydi. Tembeldi, zeki bir insanın yıldırım fırtınasında çıplak bir tepeyi kaçındığı gibi işten kaçınıyorlardı. Ayrıca her zaman pislerdi. Herkes elflerin sudan nefret ettiğini bilirdi. Çirkin sivri kulakları ve ürkütücü çekik gözleri vardı. Ama bazı cömert insanlar, elflerin insanlardan daha iyi işitme ve görme yeteneklerine sahip olduklarını da söylerdi. Diğerleri —çoğunlukla dükkân sahipleri—elflerin garip bir şekilde hızlı ve çevik olduklarını ve gözlerin önünde malları çalabildiklerini iddia ediyorlardı. Çeviklikleri, elflerin kedilerle bir şekilde akraba oldukları yönünde söylentilere yol açmıştı. Tanrının bir kedi ailesini lanetleyerek onları iğrenç yaratıklara dönüştürdüğü söyleniyordu. Herkesin hemfikir olduğu tek şey, İlk İmparatorluk döneminde elflerin köle oldukları ve onları özgür bırakmanın, süt ineklerini serbest bırakmak ya da tavukların kendi başlarının çaresine bakmasını beklemek kadar aptalca olduğuydu.

Royce'un yüksek elmacık kemikleri vardı, hızlı ve çevikti ve sessizce hareket edebiliyordu. Neredeyse tamamen karanlıkta bile diğerlerinden daha uzağı görebiliyordu. İşitme duyusu da tanıdığı herkesten daha iyiydi, ama kulakları sivri değildi ve gözleri diğer herkesinkine benziyordu. *Ben tamamen elf değilim*, diye itiraz etti Royce, kafasındaki sesle tartışarak. *Belki bir karışım, bir tür melez. Ve asla kaybolmazdı. Belki de bu bir şeydir.*

Yağmur yaprakları dövüyordu. Yağmur daha da şiddetlendi, hızlı akan bir nehir veya yakındaki bir şelale gibi ses çıkarıyordu. Yağmurun sesi, atının dar patikada ağır ağır ilerlerken çıkardığı nalların sesini bastırıyordu. Royce atı zorlamaya cesaret edemedi. Yol düzensiz, dik, kayalık ve giderek kayganlaşıyordu. Eğer at tökezlerse, düşerse, Royce ellerinin durumu nedeniyle Nysa'yı atın üzerine tekrar bindiremezdi.

Nysa'nın başı gevşek bir şekilde sarkmıştı. Royce onu göğsüne yatırdı ve başlığının kenarıyla yüzünü yağmur damlalarından korudu. Çenesi, dudakları ve yanaklarının alt kısmı kırmızı lekelerle kaplıydı. Onu tutarken, yüzüne bakarken Royce, Nysa'nın nefes almadığını fark etti.

Boynuna dokundu, o küçük atışı hissetmek için...

"Hala buradayım," dedi Nysa. Gözleri, nemden şişmiş sıkışmış ahşap pencereler gibi, yavaşça ve zorlukla açıldı.

"Nefes almıyor gibi görünüyordun."

Ona zorlukla bir gülümseme gösterdi. "Bunun için teşekkür ederim." Sesi halsiz ve çatallıydı.

"Konuşma. Gücünü sakla."

"Gücüm yerinde." Öksürdü ve daha fazla kan tükürdü.

"Öyle görünmüyor."

"Sadece konuşmak zor. Boğazımda kan var." Tekrar öksürdü. Koyu, neredeyse siyah bir çizgi çenesinden aşağı sızıyordu.

Royce arkasına baktı. Hadrian'dan iz yoktu.

Şimdiye kadar yetişmiş olmalıydı.

"Royce," dedi Nysa, sesi daha netti. "Beni seviyor musun?"

Royce ona baktı, sorunun saçmalığına şaşırdı ve aynı şekilde cevap vermeye karar verdi. "Tabii ki hayır. Nefret ettiğim insanlar için her zaman hayatımı tehlikeye atarım."

Nysa gülümsedi. "Yani, benden hoşlanıyor musun?"

Başka bir yerde, başka bir zamanda ve başka biriyle olsaydı, Royce sırtmış olacaktı.

O deliriyor, diye hatırlattı kendine. Onu idare et.

"Dürüst olmak gerekirse? Şu anda mı? Daha iyi görüldüğün zamanlar da oldu."

Kadın tekrar sarsıldı ve öksürdü. "Beni güldürme."

"Çoğu insan beni komik bulmaz."

"Eminim çoğu insan bizim mizah anlayışımızı paylaşmıyordur." Boğazını temizledi.

Göğsünde bir taç büyüklüğünde delik olan bir kadın için, garip bir şekilde berrak ve kaygısızdı. Çoğu insan, hatta tecrübeli savaşçılar bile ağlayıp, ölmek için yalvarır, çılgılık atar veya acıdan şikayet ederdi.

"Zamanımız kısıtlı, bu yüzden formaliteleri atlayacağım. Nysa Dulgath, soyunun sonuncusu. Eğer ölürse, kral yeni bir kont atayacak, dışarıdan birini, Christopher Fawkes gibi birini."

Eğer ölürse? Nysa ölürse? O gerçekten hayal görüyor.

"Fawkes'a güvenmezdim. Güvenilir bir kaynaktan, onun... her şey için uygun olmayacağını öğrendim," dedi Royce.

"Ama Nysa'nın bir çocuğu olursa," diye devam etti, "onu iyi bir hükümdar olarak yetiştirebiliriz."

Royce kaşlarını kaldırdı. "Biz mi? Bana *evlenme* teklif mi ediyorsun?"

Nysa ona baktı, alt dudağı yukarı kalktı, gözleri utanmış, neredeyse özür diler gibi aşağı indi. "Sorunlarım olduğunu biliyorum."

"Şaka yapmıyorum."

"Oh, inan bana, bunların yarısını bile bilmiyorsun."

"Ne? Ağız açık yemek mi yiyorsun?"

Yine gülümsedi.

Çok tuhaf. Çok tuhaf. Nasıl konuşabiliyor ki? Bir şeyi kaçırıyorum.

"Mesele şu ki... Benimle birlikte olabilecek birini bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sen farklısın."

"Çünkü ben yarı elfim."

"Evet. Bunun bir hakaret olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama değil... bu inanılmaz bir iltifat. Bak, sana Dulgath'ın bir sonraki kontu olma şansı veriyorum. Teklif, kendi kalen ve okyanus manzarası da dahil."

Ve göğsünde bir delik olan bir eş. "Cazip." "Ama?"

Bir *ama* var, değil mi?"

"Var."

Nysa kendine baktı. "Kan yüzünden mi? Yıkatabilirim."

Gülümsemeden edemedi. Kendi ölümüne bakarken bile onun morbid mizah anlayışını paylaşıyordu. Bu, onun kitabında ona puan kazandırdı — birkaç sayfalık bir kitapta. Onu seviyordu ve hayranlığı her dakika artıyordu. Gwen olmasaydı — ve Nysa'nın yaşam beklentisinin sabun köpüğü gibi kısa olması gerçeği olmasaydı — bunu düşünebilirdi.

Yalan söyleyebilirdi. Kız yaşayamayacaktı. Ne zararı olabilirdi ki?

"Ben biriyle birlikteyim," dedi, sesi ciddi ve pişmanlık dolu. "İhanete uğramanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bunu yapmayacağım."

"Hadrian mı?" diye sordu kız.

"Hayır." Adam güldü. "Bir kadın."

"Oh. Çok özel biri olmalı. Seni hayatının geri kalanında zengin ve saygın kılacak bir unvanı ve mülkü reddediyorsun."

"O özel biri."

Royce tekrar arkasına baktı. Hadrian'dan hala iz yoktu.

Neden bu kadar gecikti?

"Oh!" Nysa umutla başını kaldırdı. "Onu da getirebilirsin. Benim için sorun olmaz."

Royce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Nysa yine kaşlarını çatı. "Farklı kültürler, sanırım. Benim geldiğim yerde evlilik yoktur. İnsanlar ömür boyu eşleşmezler."

"Dulgath'ta insanlar evlenmez mi?"

Aynı özür dilerim gülümsemesini gösterdi. "Bak, dürüst olduğun için, bana gerçeği söylediğin için teşekkür etmek istiyorum. Şimdi... sana söylemem gereken bir şey var. Kimseye söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey. Ben Nysa Dulgath değilim. O zavallı kız iki yıl önce öldü. Engelli koşuda attan düştü ve boynu kırıldı. Çok geç geldim. Cesedini düzeltmeyi başardım, ama o zamana kadar çoktan ölmüştü."

"Sen Nysa Dulgath

değilsin?" "Hayır."

"Ve bunu inanmamı mı bekliyorsun?"

"Elbette."

"Neden?"

"Çünkü haklısın, nefes almıyorum. Sen bir ceset taşıyorsun."

Şimşek çaktı. Gök gürledi. Fırtına neredeyse üzerlerine çökmüştü.

"Gidemezsin!" Hadrian, Scarlett'e bağırdı.

O çok aptalca davranıyor!

Öyle değildi. Cesur davranıyordu ve Hadrian onu bunun için takdir ediyordu. Ama bu, onun da kendisiyle birlikte öleceğini bilmenin acısını dindirmiyordu.

Manastıra gitmek intihar demekti. Leydi Dulgath kesinlikle ölecekti ve onlar da dağın tepesinde mahsur kalacaklardı. Royce'un yaptığı şeyden, kralı tehdit etmesinden sonra, merhamet olmayacaktı. O ve Royce asılacak, yakılacak, blokun önünde diz çökecek ya da orada ne yapıyorlarsa onu yapacaklardı. Ama kimse Scarlett'i bilmiyordu. Caldwell House'da misafirleri ağırlayıp Wagner'in yatağında uyuyarak hayatına devam edebilirdi. Yeterli zaman verilirse, iplik eğirmeyi ve dokumayı bile öğrenebilirdi.

Onlarla birlikte gelirse, kontesi öldürmek ve kralı tehdit etmek için kurulan komplonun bir parçası olarak tutuklanacaktı.

"Beni durduramazsın!" Scarlett atını döndürdü, ama Hadrian atının dizginini yakaladı ve onu geri çekti. "Bırak!"

Hadrian bileğini yakaladı ve Scarlett'i aşağı çekti. Onun direncini kırmak umuduyla düşmesine izin verdi. Ama işe yaramadı. Scarlett tekrar ayağa kalktı ve Hadrian'a saldırdı.

Hadrian önce bir bileğini, sonra diğerini yakaladı. Scarlett direndi, Hadrian'ı tekmelemeye çalıştı. Hadrian onu dans ediyormuş gibi döndürdü, yüzünü kendine çevirdi, kollarını vücuduna doğru çekti ve ona sarıldı.

"Burada kalmalısın," dedi.

"Bırak beni!" Topuklarıyla geriye doğru tekmelemeye çalıştı.

Wagner, Asher ve diğerleri izledi. Kimse kıpırdamadı ya da tek kelime etmedi. "Bizimle gelersen, kral seni idam ettirir."

"Nysa bizim, senin değil!" Scarlett çırpınarak bağırdı. "O senin için hiçbir şey ifade etmiyor! Sen anlamıyorsun!"

Bu çok uzun sürüyordu. Royce'un ona ihtiyacı olmamasını umuyordu, ama Scarlett'in hayatını mahvetmesine izin veremezdi.

Keşke onu bağlayabilsem ya da...

Scarlett'i Caldwell House'un mahzenine kilitlemek fikri, bağırısları duyduğu anda aklına geldi.

"Kral! Kral!" Hadrian'ın tanımadığı biri caddede koşuyordu. Arkasına doğru işaret ediyor ve deli gibi bağıırıyordu. "Yoldan geliyor!"

Hadrian'ın zamanı kalmamıştı.

Scarlett'i bıraktı ve Scarlett bu fırsatı değerlendirerek Hadrian'ın bacağına sertçe tekme attıktan sonra atına atladı. Hadrian Dancer'ı yakaladı ve birlikte nehre ve köprüye doğru koşular.

Şimşek çaktı. Gök gürledi. Fırtına gelmişti.

Herkes krala en yakın yeri kapmak için mücadele ederken, Christopher Knox'un yanında, grubun en arkasında kalmıştı. Vadiye girdiklerinde, yağmur yağıyordu, yoğun bir yaz yağmuru, artan karanlıkla birlikte görmeyi zorlaştırıyordu. Gün batımına hala saatler vardı, ama

bulutlar kalın ve yoğun bir şekilde gelmeye devam ediyordu. Kralın grubu köy pazarlığına vardığında, gökyüzü alacakaranlık kadar kararmıştı. Rüzgâr, yağmur damlalarını savurarak tuğlalarda su birikintileri oluşturuyordu. Yıldırımlar dünyayı renksiz ışıklarla aydınlatıyor, ardından gelen gök gürültüsü derin ve uzun bir sesle yankılanıyordu, bu fırtınanın sıradan bir fırtına olmadığını düşünmemek zordu.

Novron benimle birlikte, diye fark etti Christopher. Maribor'un oğlu benim adıma savunuculuk yapıyor ve bu günü zaferimin habercisi olarak işaretliyor.

Christopher karanlığı kişisel pelerini, şimşekleri zihinsel keskinliğinin patlamaları, gök gürültüsünü ise yaklaşan başarısını müjdeleyen davul sesleri olarak gördü. O fırtınaydı ve tanrısı onunla birlikteydi.

Pazara yaklaşırken Christopher, Derby'yi dizginledi ve elini kaldırarak Knox'a da aynısını yapmasını söyledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu şerif. Sağ tarafa saparak dağ geçidine doğru giden kralın maiyetini işaret etti.

"Kral boşuna bir arayış içinde," dedi Christopher, diğer atları takip etmek isteyen Derby ile boğuşurken Knox'a.

"Neden bahsediyorsun?"

"Onlar o tarafa gitmediler. Nysa Dulgath, Brecken Moor Manastırı'na gidiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu duydum. Oraya götürülmek istediğini söyledi." Fawkes, kralın maiyetinin son üyelerinin evlerin arasında kaybolmasını izledi. "Başka kimse duymadıysa da, dinlemediler. Melborn'un onu öldürmek için orada olduğunu düşünüyorlar. Biz gerçeği biliyoruz. O ve Blackwater onu kurtarmaya çalışıyorlar. Manastırda güvende olacağını, orada saklanıp iyileşebileceğini düşünüyor. Sonra geri dönecek. Melborn muhtemelen bir ödül bekliyor. Kontesin ona o kadar minnettar olacağını ve ona bir servet ödeyeceğini, unvan vereceğini, bir mülk veya başka bir ödül vereceğini düşünüyor."

"Peki ne yapıyoruz?" diye sordu Knox. Yıldırım çaktı ve bir anda kafasına yapışmış her bir saç telini ortaya çıkardı; sakallarından su damlaları akıyordu. Gözleri öfkeli, sert ve şiddet doluydu. Bu adamın doğası böyleydi. Novron'un ışığıyla Christopher'a onun gerçek yüzü gösterilmişti. Bu da, şu anda böyle bir adama ihtiyacı olan Christopher için bir işaretti. Öldürmesine yardım edecek bir hayvana ihtiyacı vardı, ama Knox sadece bir canavardı, kullanıldıktan sonra artık işe yaramadığında atılacak bir şeydi.

"Onların peşine düşeceğiz," dedi Christopher. "O kaltağı öldüreceğiz. Sonra geç kaldığımızı söyleyeceğiz. Onu fidye için kaçırdıklarını, ama yolculuk sırasında öldüğünü açıklayacağız. Onları öldürdüğümüz için kahraman olarak görüleceğiz. Manastıra ulaşmadan onları yakalayamazsak, rahipler bir şey görürse, onlarla da ilgilenmemiz gerekecek. Rahipleri öldürmek senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Değerli bir amaç içinse sorun yok."

Gerçek bir canavar gibi konuşuyorsun, ama en azından benim canavarım.

"Oh, buna güvenebilirsin dostum. Sana çok iyi bakacağım," dedi Fawkes, ama içinden şöyle düşünüyordu: *"Sen beklemediğin bir anda boğazını keseceğim ve Kral Vincent'a, pazarda diğerlerinden ayrılıp hırsızları tutan kişinin sen olduğunu söyleyeceğim*

—sen pazarda diğerlerinden ayrıldın ve şüphelenerek seni takip ettim.

"Öyle yapmalısın," dedi Knox.

"Öyle yapmazsam geceleri uyuyamam."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

UZUN LAFIN KISASI

Nysa Dulgath gerçekten ölmüştü. Royce kontrol etti: nabızı yoktu, nefes almıyordu, cildi soğuktu. Soğuk değil, nemli değil, ama bir gece yağmurda bırakılmış süt kabı kadar soğuktu. Paniklemedi ya da kendisine baskı yapan beklenmedik cesetle arasına mesafe koyma ihtiyacı hissetmedi. Bu, tuttuğu ilk ceset değildi. Cesetler onu rahatsız etmiyordu, ama konuşan cesetler yeni bir deneyimdi.

Royce geriye doğru eğildi, onu kollarının uzanabildiği kadar uzağa tuttu ve ona bakan gözlere sertçe baktı. Artık onun —onun— başını desteklemiyordu. Buna gerek yoktu. O —o— kendi başını —kendi başını— dik tutuyordu.

"Hmm. Ben yerde değilim ve sen de uzaklaşmıyorsun," dedi Nysa'nın cesedi. "Bu, hikayenin geri kalanını dinlemeye hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

"Önce bana kim ya da *ne* olduğunu söyle."

"Adımın önemi yok. Senin için hiçbir anlam ifade etmez. Ben bir Fhrey'dim; Nyphron'dan önceki günlerde bizim türümüzün adı buydu. İlk İmparatorluk'tan önce. *Elf*, bizim değil, insanların kullandığı bir kelime."

"Sen bir elf *miydin*?"

"En baştan başlasam iyi olur, yoksa çok kafa karıştırıcı olacak."

Nysa'nın cesedi, at ağır ağır ilerlerken onu izleyerek bekledi.

"Tamam," Royce'un aklına gelen tek şey buydu.

"Gerçekte kim olduğum şu anda anlatmak için çok uzun bir hikaye. Her şeyi açıklamaktan çekinmem, ama zamanımız yok."

Zaten öldün, acele ne? diye düşündü Royce.

"İlk bilmeniz gereken şey, Fhrey'lerin sizin düşündüğünüz gibi olmadıklarıdır. Biz eski ve asil, ama aynı zamanda kibirli bir ırkız.

Bir zamanlar dünyayı biz yönetiyorduk. Bu yer bile bizim egemenliğimiz altındaydı.

Royce alaycı bir gülümseme attı. Konuşan bir ceset tarafından bile korkutulmaya ya da kandırılmaya niyeti yoktu.

"Bu doğru. Her yerde kanıtlar var. Colnora yakınlarındaki Gula Nehri'nin yukarısındaki Amber Heights'taki pürüzsüz mavimsi taş kalıntıları... Orası bir zamanlar Alon Rhist adlı bir Fhrey kalesiydi. Avryn, Ervanon ve Galewyr gibi kelimeler Fhrey kelimeleridir. Rhenydd de öyle, en azından *ydd* kısmı. Türümün en yaşlıları üç bin yıldan fazla yaşayabilir."

"Yani burada olan bu mu? Sen pratikte ölümsüzsün. Ölemez misin?"

"Oh, hayır, ben çoktan öldüm. Vücudum binlerce yıl önce toza dönüştü. Ama Ferrol Yasasını çiğnedim ve sen de aynı şeyi yapmamaya dikkat etmelisin. Yasayı bilmemek seni korumaz, biraz insan kanı taşımak da korumaz. Sen kısmen Fhrey'sin ve bu nedenle başka bir Fhrey'i öldürmen yasaktır. Asla."

"Herhangi birini yasadışı olarak öldürmek cinayet olarak adlandırılır ve evrensel olarak hoş görülmez. Tabii kurbanından daha yüksek bir sosyal seviyede değilsen, o zaman buna adalet denir."

"Aynı şey değil. İnsanların birbirlerini öldürmelerini yasaklayan, insanlar tarafından yapılan yasalar vardır. Bir Fhrey'in başka bir Fhrey'i öldürmesini yasaklayan yasa, tanrımız Ferrol tarafından yapılmıştır ve bu suçun cezasını veren de diğer Fhrey'ler değil, Ferrol'dur. Ferrol'un iradesi toplumumuzun temel taşıdır ve zamanın başlangıcından beri sadece çok az kişi onun kutsal yasasını ihlal etmiştir."

Royce sesindeki alaycı tonu gizleyemedi. "Her toplumda cinayetin cezası ölümdür. Ferrol daha ne yapabilir ki?"

"Bir Fhrey başka bir Fhrey'i öldürürse, sonsuza kadar Alysin'e, Kutsal Koruluk'a, öbür dünyaya girmesi yasaklanır. Sen bunu Phyre, Rel, Nifrel veya hatta Eberdeen olarak biliyor olabilirsin. Bizim için bundan daha büyük bir kayıp yoktur. Bu, bizim dışlanmış olduğumuz ve sevdiklerimizi ve bizi sevenleri bir daha asla göremeyeceğimiz anlamına gelir."

Dinle pek ilgisi olmayan Royce, bu terimleri küfür etmekten başka bir amaçla kullanmayı bilmiyordu, örneğin "*Go to Rel*" (*Rel'e git*) veya "*I hope you burn in Phyre*" (*Umarım Phyre'de yanarsın*) gibi. O ana kadar bunların cenaze ateşini kastettiğini sanıyordu.

"Yani sen bir hayaletsin?"

"Sayılır." Nysa omuzlarını silktiler.

Gerçekleştirme bunu farkına varmak Nysa, Royce
hayal etti bir bir kukla ve yüzünü

buruşturdu.

"Senin hayalet olarak gördüklerin, aslında inatçılık veya cehaletlerinden dolayı ödülleri kavuşmayı reddeden insanlardır. Ama doğru, ikimiz de bu dünyayla anlamlı bir şekilde etkileşime giremeyen bedensiz ruhlarız."

"Sen gayet iyi etkileşim kuruyorsun gibi görünüyor."

"Bir bedenim olduğunda, her ruh gibi etkileşim kurabilirim. Bir bedenim olduğunda, herkes kadar yetenekliyim, hatta daha da fazlası."

Daha mı? Onun "Fazla vaktimiz yok" yorumunda olduğu gibi, bu da Royce'un dikkatini çekti, ama sessiz kaldı.

"Sorun şu ki, bedenler kalıcı değildir ve boş bir beden bulmak nadirdir. Maddie Oldcorn ile şanslıydım, sanki bir sincap kuşun boş yuvasına taşınmış gibi. Maddie bir kar fırtınasında öldü, ama bedeni neredeyse hiç zarar görmemişti. Ayak parmakları hiç iyi değildi, ama bununla yaşayabilirdim."

"Yani Nysa seninle birlikte orada değil mi?"

"Hayır, ben gelmeden önce gitmişti. Hayatta olsaydı, iki dünya arasında kalmış olsa bile, onu kurtarabilirdim. Maddie için de aynı şey geçerli. Boş olmadıkça bir bedene giremem. Ruhu olan bir beden, alevi olan bir mum gibidir; beden yeniden aydınlatılmadan önce orijinal ruh söndürülmelidir."

Royce yıllar boyunca birçok tuhaf hikaye duymuştu. Çoğuna inanmamıştı, ama onu meraklandıran birkaç şey görmüştü. Dört günlük bir cesedin yarıya kadar oturup geçirip sonra tekrar uzandığını görmüştü. Ve ölü bir adamın başını salladığını görmüştü, ancak bunun boş bir kafatasının içinde yuvarlanan bir fare olduğu ortaya çıkmıştı. Crown Tower'ın tepesindeki kavgayı bizzat görmüştü ve sonrasında neden aşağıda hiçbir ceset olmadığını anlayamamıştı. Sonuncusu hâlâ aklından çıkmıyordu. Ancak, gerçekten üç bin yıllık ölü bir elfle konuşuyorsa, bu tuhaf konuşma ilk sırayı alıyordu.

"Kimi öldürdün?"

"Önemli değil. Genç ve aptaldım, ayrıca çok kibirliydim. Öldüğümde yalnızdım — pencereye yüzümü dayamış, eskiden tanıdığım ama dokunamadığım dünyayı izliyordum. O zamanlar bedenlere girmeyi bilmiyordum ve eskiden tanıdığım insanların korkunç kararlar almasını çaresizce izleyebiliyordum. En çok değer verdiğim kişi, benim gibi kutsal yaşamızı çiğneyen başka bir Fhrey'di. O öldüğünde onun yanında olmak istedim, ama ayrıldıktan sonra onu bulamadım. Her yeri aradım.

Sonra... şey... batıya doğru ilerlemeye devam ettim, ta ki bu yerin sonuna, buraya gelene kadar. Ve burada durdum.

"Güzel yer."

"Evet, insanlar gelene kadar öyleydi. Onları uzak tutmaya çalıştım. Bedenim olmadan pek bir şey yapamıyorum, ama çok uğraşırsam bazı şeyleri hareket ettirebiliyorum. Hatta birkaç ölü hayvana da sahip oldum. Bir keresinde bir rakun ele geçirdim. Onların parmakları var, biliyor musun? Eller her şeyi değiştirir ve yakında bunlar da kullanılamayacak kadar sertleşecek. Ellerimle yapabildiğim şeyler..." Durdu, ona bakmayı reddetti.

İstediğinden fazlasını söylemişti. İstediğinden fazlasını, diye düzeltti.

Bu Nysa değil.

Bunu hatırlamakta zorlanıyordu ve ona dokunursa cildinin buz gibi olacağını kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

"Demek sen Dul the Ghastr'ın doğa ruhuydun," dedi Royce.

"Çirkin, çirkin adam. Çökmüş gözleri, tıpkı bir iskelet gibi görünüyordu. Neden yaptığımı bilmiyorum. Sanırım yalnızdım. Dağın tepesinde ağlayarak yardım istiyordu. Açlıktan ölüyorlardı, anlarsın ya. Dul'un oğlu ve kızı ölmüştü, karısı da hastaydı. Hepsi bir ay daha hayatta kalamazdı, bu yüzden dağa tırmanıp yardım istedi. Burayı seviyorum, manzarası güzel. Sık sık dağın tepesine oturup gün batımını izlerdim. Dul ağlayarak ve sızlanarak geldiğinde, ben ayrılmak üzereydim. Onun "*Orada olduğunu biliyorum. Beni duyabildiğini biliyorum. Lütfen bize yardım et*" dediğini duydum. O zamanlar, yüzyıllardır kimse benimle konuşmamıştı, ama bu ürkütücü küçük adam benimle konuşuyordu. O kadar uzun süre sonra fark edilmek, sen bile varlığını sorgulamaya başlamışken birinin senin varlığını fark etmesi nasıl bir duygu olduğunu anlatabileceğimi sanmıyorum.

"Ne yapabileceğimi bilmiyordum. Onu evine kadar takip ettim. Birlikte karısının ölümünü izledik ve ben ilk mucizemi gerçekleştirdim."

"Anladığım kadarıyla beklenmedik bir şekilde iyileşti."

"Evet, herkesin bildiği kadarıyla. Onunla ilgili gerçekten bir sorun yoktu, sadece şiddetli açlığın verdiği rahatsızlık, çocuklarını kaybetmenin acısı ve ben devreye girdiğimde çoktan geçmiş olan ateşi vardı. Aslında, o sadece pes etmişti. İnsanlar bunu, sandığınızdan daha sık yaparlar."

"Yani sincap kuş yuvasına yerleşti."

"Evet, ve benimkine çok benzeyen insan elleriyle, ben de —" Yine kendini durdurdu. "Onlara yardım edebildim."

"O biliyor muydu?"

"Oh evet. Onu hemen düzelttim. Dul'un ne kadar çirkin olduğunu söylemiş miydim? Bana dokunmasını istemedim. İnsanları hiç sevmedim. Kirli, iğrenç şeyler. Bu yüzden hiç birlikte olabileceğim birini bulabileceğimi düşünmedim. Onların türü çok itici olabilir."

Sen kan tüküren, konuşan bir cesetsin ve bizim iğrenç olduğumuzu mu düşünüyorsun?

"Yine de onlara yardım ettin."

"Yeniden hayatta olmak, bir şeyler yapabilmek güzeldi. Hayatta kalmanın bir yolunu bulduğumu sandım, ama sonra *o* geldi."

"O mu?"

"Mucizelerimle ilgili söylentiler Percepliquis'e kadar ulaşmıştı. Bunu duyduğunda, cevaplar aramak için geldi."

"Kim *o*?"

"Belki de şimdiye kadar tanıştığım en olağanüstü insan, hayır, kişi, ve ben *uzun* zamandır buradayım. Adı Bran'dı ve birini arıyordu. Meğer beni aramıyormuş, ama sanırım bir şey onu buraya getirmiş ve bizi bir araya getirmişti. Bran, tanıştığımız anda beni tanıdı. Tam olarak değil, adımı bilmiyordu, ama ne olduğumu bildiğini söyledi. Ne yaptığımı. *Benim gibiler* hakkında bilgilendirilmişti ve ne arayacağını biliyordu. Bana Brin adında bir kadın hakkında inanılmaz bir hikaye anlattı. İlk başta uydurduğunu sandım, ama çok uzun zaman önce yaşadığım yerlerden bahsetti ve bu Brin'den aktarılan hikayeler anlattı. Sonra, tıpkı Dul the Ghast gibi, ağlamaya başladım. Artık ağlayamayacağımı sanıyordum, ama *o* hikaye, *Brin'in* hikayesi, bana umut verdi.

"Bu hikaye neydi?"

"Sonsuzluk sandığım kadar uzun değilmiş; bir gün kendimi affettirme şansım olacaktı. Bu zaman, şu anki anlar, öğrenme, pratik yapma ve gelişme şansım. Ama en önemlisi, hem Bran hem de Brin beni izliyor ve bana destek oluyorlarmış."

"Bu insanlar hala hayatta mı? Senin gibi Fhrey miydiler?"

"Hayır, onlar insandı ve ikisi de binlerce yıl önce öldü. O kadar uzun zaman önce ki, Brin'i yarı tanrı olarak tapan rahipler onun hikayesinin çoğunu yanlış biliyorlar — o kadar yanlış ki, onun bir erkek olduğunu düşünüyorlar. Onlara doğruyu söylesem de bana inanmazlar."

"Bu ikisi öldüyse, nasıl izliyor olabilirler?"

Nysa'nın dudakları gülümsedi. "Bu tamamen farklı bir hikaye ve bunun için de vaktimiz yok."

"Bunu daha önce de söyledin. Acelen ne? Neden fazla vaktimiz yok?"

"Çünkü bu beden öldü. Kaslar sertleşiyor. Yakında buradan ayrılmam gerekecek. Beni manastıra götürmen gerekiyor."

"Neden? Manastırda ne var?"

"Şu anda hiçbir şey yok, ama bir şeyler olacak."

Yağmur kayaların üzerine ani bir sel gibi yağarken, patika hızla bir dağ deresi haline dönüşüyordu. Yukarıda gök gürültüsü çınlayarak ağaçları sallıyordu. Patika karanlık bir tünele dönüşüp kenarları daralarak Hadrian'ın hatırladığı dar patika haline geldiğinde Scarlett hızını yavaşlattı. Yolun yarısını, belki de dörtte üçünü kat etmişlerdi. Hadrian hatırlayabileceği yer işaretleri, nesneler aradı ama fırtınada her şey farklı görünüyordu. Kesinlikle zirveye yakındılar; ağaçlar gittikçe kısalıyordu.

Yağmurun gürültüsü hiçbir şeyi duymayı zorlaştırıyordu ve Scarlett olmasaydı Hadrian ölebilirdi. Nysa Dulgath'ı kovalarken ondan kaçmak istediğini açıkça belirtmesine rağmen, geriye bakmaya devam etti — asla bir bakıştan fazlasını değil — ama onun hala orada olduğunu görmek için yeterliydi.

Daha kısa ağaçlara ve alçak çalılıklara tırmanırken, Scarlett arkasına baktığı sırada şimşek çaktı. Atını dizginledi ve bir yeri işaret etti. Hadrian'a bakmıyordu; bakışları onun arkasını geçip arkasına odaklanmıştı. Geniş gözleri hikayeyi tamamladı. Scarlett uyarıda bulunmadan önce, Hadrian kılıcını çekmiş ve Dancer'ı döndürmüştü.

Lord Fawkes ve Şerif Knox patikadan gürültüyle geldiler. İkisi de sıırıslık, kaygan ve parlaklardı. Kılıçlarını çekmişlerdi, yıldırım ışığında parlak gümüş rengindeydiler. İkisi de acımasız sıırıtlarla beyaz dişlerini gösterdiler.

"Onunla ilgilen, Şerif," diye bağırdı Fawkes, Knox'un yanından geçmesine izin vererek. "Devam et!" diye bağırdı Hadrian, Scarlett'e.

"İkisi var," diye bağırdı Scarlett. "İkisiyle de başa çıkabilirim."

"Belki iyi bir günde, ama bugün senin için iyi bir gün değil."

Onun kaburgalarından bahsetmemesi gerektiğini, yaralandığını bile söylememesi gerektiğini biliyordu, ama kastettiği buydu. Eşit olmayan şartlar karşısında onu terk etmeyi reddetti.

"Güven bana. Ben hallederim," dedi Hadrian.

"Şimdi seni hatırladım," dedi Knox, ıslak pelerininin gevşek ucunu bazı paralı askerlerin yaptığı gibi kemerine sokarak. Orduda sadece subaylar pelerin giyerdi. Ordudan ayrılanlar pelerinlerini statü sembolü olarak yanlarında getirirlerdi, ancak *sadece aptallar sırtlarında bayrakla savaşırlardı*.

Pelerini gören Hadrian da Knox'u hatırladı. İkisi de Gravin Nehri Geçidi Savaşı'nda birlikte savaşmışlardı. Hadrian, Warric'in Üçüncü Taburuna yeni katılmış, ilk kez askere alınmış, kibirli bir on beş yaşındaki çocuktur. Knox ise aynı birimde görev yapan bir gaziydi. Hadrian savaş yeteneğini gizlememişti ve askerleri toplayıp Harborn'lu Earl Francis Stanley'nin kuvvetlerine karşı neredeyse tek başına direndiğinde, Ethelred onu yüzbaşı olarak atamıştı.

Büyüklerini gölgede bırakıp terfi alması ona pek dost kazandırmamıştı. Hadrian, Knox'u özellikle hatırlamıyordu ama Knox'un hala kin besliyor olması onu şaşırtmazdı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Knox. "O gün şanslıydın bence. Gravin Ford'dan sonra hiçbir büyük kahramanlık hikayesi duymadım."

Bunun nedeni, Hadrian'ın yeni aldığı rütbeyi bir ay içinde istifa etmesiydi. Bir subay olarak istifa etme hakkı vardı ve bunu yaptı, Warric'i tamamen terk ederek Alburn'da Kral Armand'ın kuvvetlerine katıldı, burada daha düşük bir profilde kaldı ve bir yıl boyunca hizmet etmeyi başardı.

"Ve o fahişenin dediği gibi" — Knox, Scarlett'e beyaz dişlerini göstererek sırıttı — "bugün senin için iyi bir gün değil."

Yol dardı, bu yüzden Scarlett onun arkasında kalmak zorunda kaldı. Artık acil bir tehlike yoktu, ama bu Hadrian'ın tek şansıydı.

Dancer bir savaş atı değildi; savaşmak için eğitilmemişti. Bir eliyle dizginleri tutması gerektiğinden, Hadrian iki düşmana karşı tek bir kılıçla sınırlıydı. Ve kaburgaları ağrıyordu. Nysa'yı taşımak en iyi ihtimalle yarayı ağırlaştırmış, muhtemelen ciddi hasara yol açmıştı. Binmek de yardımcı olmamıştı. Sertleşmiş ve ağırlı vücudu, rahatsız edici bir rastgelelikle ağrı ve bıçak gibi saplanan bir sızı arasında gidip gelen sürekli bir acıyla boğuşuyordu. Scarlett ve Knox haklıydı: Bu, onun için iyi bir gün değildi.

Şerif atını mahmuzladı ve ileriye doğru hücum etti, gelirken kılıcını salladı. Knox tecrübeli bir askerdi ve şerifin sözlerinden daha fazla saygı gösteren ekonomik bir vuruş kullandı.

Şerifin sözlerinden daha fazla saygı gösterir. İlk çatışmada öldürmeyi beklemiyordu, bu da Knox'un kendi savaş becerisinin kanıtıydı.

Hadrian kılıcı kolayca yakaladı, ancak darbe, yan tarafına çılgılık atan bir yıldırım gibi çarptı, onu kramp girmesine ve düzgün bir karşı saldırı yapmasına engel oldu. Atın üzerinde sıkışıp kalan Hadrian, gövdesini bükme çabasıyla sınırlıydı ve vücudunun o kısmı kırılmıştı. Bunun yerine, kırılmamış kısmını kullanmaya karar verdi. Ayağa kalkarak sağ üzengiden kaydı, sert bir tekme attı ve Knox'u midesinden yakaladı, adamı atının üzerinden yere düşürdü.

Hadrian, Fawkes'in üstüne atlayacağını düşünerek soluna baktı. Knox yere düştüğünde, Hadrian Fawkes'in yapacağı her türlü saldırıyı engellemek için kılıcını hazırladı, ancak Fawkes orada değildi. Royce ve Lady Dulgath'ı yakalamaya kararlı olan lord, fırsatı değerlendirerek atını patikanın kenarındaki çalılıklardan geçirdi ve Hadrian'ın yanından geçip gitti.

Scarlett onu bekliyor olmasaydı, önü tamamen açık olacaktı.

Fawkes geçmeye çalışırken, kılıcı olmayan ve sadece küçük bir bıçak tutan Scarlett, yapabileceği tek şeyi yaptı: ona atladı. Atından atlayarak Fawkes'ı yere indirmeye çalıştı. Hadrian, Fawkes'in onu ikiye bölmelerini bekliyordu ve solak olsaydı bunu yapabilirdi. Ama kılıcı yanlış taraftaydı. Bunun yerine, Scarlett'in yüzüne ters vuruş yaptı ve onu yere düşürdü.

Fawkes ikisine de daha fazla zaman harcamadı ve patikadan yukarı doğru atını sürdü.

Hadrian arkasına baktığında, Knox ayağa kalkmış ve Hadrian'ın diğer tarafına doğru yokuş yukarı ilerlemişti.

Kırık kaburgalarla dar bir patikada at sırtında savaşmaya çalışmak felakete davetiye çıkarmaktı. Onu kalkan olarak kullanarak, Dancer'ın diğer tarafına atladı.

Yere çarpması çok acı vericiydi. Sarsıntı daha fazla ışık parlamasına neden oldu ve tekrar düşünebilmeden önce bir saniye boyunca dişlerini sıkarak nefes aldı. Sonra Dancer'ı kenara iterek kısa kılıcını çekti.

Knox da ikinci kılıcını çekmişti, ama Hadrian'ın önünde ve Scarlett'in arkasında, tehlikeli bir konumdaydı. Kadın, burnu ve dudağı kanayan bir halde dizlerinin üzerine çöküyordu, ama hala hançeri elindeydi.

Knox deneyimli bir savaşçıydı ve hiç de aptal değildi. En az dirençle karşılaşacağı yolu biliyordu. Hadrian bunu gözlerinden okudu. Şerifin kılıcının kabzasındaki ince

değişikliği, kalçalarının patikanın aşağıya doğru eğimli tarafına doğru eğilmesini gördü.

Scarlett de aptal değildi, ama deneyimli bir kılıç ustası da değildi. Bildiği kavgalar muhtemelen yumruklar ve fırlatılan şişelerle sınırlıydı. Knox ona değil Knox'a baktığı için, ne olacağını hiç bilmiyordu. Ayağa kalkarak Knox'a doğru ilerledi. Muhtemelen onun dikkatini dağıtmak, hatta belki de sırtından bıçaklamak niyetindeydi. Tehdidi hiç görmedi, kendi hatasının farkına varmadı, ta ki Knox dönüp kılıcının yarısını karnına saplayana kadar. Gözleri büyüdü, ağzı açıldı, ama ses çıkarmadı.

Şerifin zekası veya kendini koruma duygusu hakkında herhangi bir şüphe varsa, Knox kılıcını çekip Scarlett'i geçerek patikada koşarak bu şüpheyi ortadan kaldırdı. Knox atını yakaladı, koşarken atın sırtına atladı ve Fawkes'ı takip ederek hızla uzaklaştı.

Scarlett, dağ yolundan aşağı akan çamurlu suyun içine yüzüstü düştü.

"Scarlett!" Hadrian onun yanına diz çöktü. Scarlett'in omuzlarından tutup nazikçe kaldırdı ve onu ters çevirdi.

"Hayır!" Scarlett çığlık attı. "Bana dokunma! Beni hareket ettirme!" Nefes almaya çalışırken yüzü acıdan buruştu, nefes almak yerine havayı yutuyordu.

Yüzünde çamur vardı, güzel saçları ıslaklık nedeniyle cildine yapışmıştı. Gözleri sıkıca kapalıydı, ağzı acıdan bükülmüştü.

"Scarlett, ben..." Ne diyeceğini bilmiyordu.

Hadrian bunu savaş alanında görmüştü. Karın bölgesine alınan darbeler asla iyi sonuç vermezdi. Derin darbeler, bu tür darbeler, neredeyse her zaman ölümcüldü. Elleriyle bastırıldığı karnından akan kan koyu ve yoğundu.

"Git," dedi Scarlett zayıf bir sesle. "Yapamam."

"Git... Nysa'yı kurtar."

"Seni bırakamam..."

"Onu kurtarırsan," Scarlett nefes nefeseydi, "o da beni kurtarır. Bu benim tek şansım. Şimdi git."

"Ama Nysa..." Hadrian başladı.

"Güven bana. Sadece yap!"

"Tamam, tamam, ama dayanmalısın, duydun mu?" amurdan kalkıp kılıçlarını aldı ve Dancer'ı yakaladı. "Hemen döneceğim. Beni bekle!"

Hadrian kendini eyere çekti, altında Scarlett ıslak yolda iki büküm yatmış, karnını tutuyordu. Her nefes alışında inliyordu. Karanlık bir kan izi, damlayan yağmurla birlikte yokuş aşağı akıyordu.

"Hadrian," dedi Scarlett. Gözlerine bakmayı başardı. "Manzant köle tüccarları... haklıydın." Bir nefes daha aldı. "Royce yüzünden yapmadım."

Hadrian, yüzünden akan yağmuru hissederek ona baktı. "Pes etme. Duydun mu? Bekle! Hemen döneceğim!"

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GECE MANASTIRI

Royce atını manastırın avlusuna sürerken fırtına dinmeye başlamıştı. Fırtınadan ıslanan eski taşlar, son birkaç şimşek çakmasıyla parıldayıp parlıyordu. Üç rahip, hüzünlü yüzlerle ve sıırıslıklam cüppelerle ön kapıda bekliyordu. Hiçbiri onları gördüğüne şaşırmış görünmüyordu.

"Buraya. Buraya!" Üçü arasında en yaşlı olanı Royce'u iç mekânın sıcak ışığına doğru yönlendirdi. "O nasıl? Fırtına başladığında bir şeylerin ters gittiğini anladık."

Manastıra vardıklarında, Nysa'nın gözleri kapanmış ve vücudu gevşemişti. "Onu alın," dedi Royce, onu düşürmeden yere indireceğinden emin olamadığı için.

Genç rahiplerden biri uzanıp onu kollarından aldı. Royce önce rahatladı, sonra kayıp hissetti. Nysa'nın cesedinin ona anlattıklarının yarısını bile anlamamıştı ve daha da azına inanıyordu.

Onun yalan söylediğini düşünmüyordu. O öyle biri değildi ve nefes almaması ve soğuk cildi, onun hikâyesini bir görgü tanığından daha iyi destekliyordu, ama Royce için bu tür şeyleri kabul etmek zordu. O, kendi payına düşen vaizleri, rahipleri ve münzevi rahipleri tanımıştı, her biri kendi hayat ve ölüm anlayışını satarak yeni üyelerin ikna etmeye çalışıyordu. Royce, kendi görüşü varken onların görüşlerine inanmak için bir neden görmüyordu, özellikle de kendisinin işe yarıyor, onlarınki yaramıyorken. Ama Nysa, ya da her kimse, onun inancını, desteğini ya da parasını istemiyordu. Yine de bu, onun bir şeyin peşinde olmadığı anlamına gelmiyordu. Öyle bir hikâyeyi boşuna uydurmasının bir nedeni olmalıydı. Onu aşağı indirip içeri götürmelerini izlerken, o nedeni kaçırdığını biliyordu.

Benden ne istiyor?

"Sen diğersin?" diye sordu en yaşlı keşiş.

Royce onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. "Evet. Hadrian'la tanışmış olmalısınız."

Başrahip başını salladı. "Ben Başrahip Augustine. Onu getirdiğin için teşekkürler. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Bununla Royce'un gitmesini kastediyorsa, yanıliyordu. Birisi için hayatını riske atmak onun için normal bir şey değildi ve bunu neden yaptığını bilmek istiyordu. Royce bir masal duymuştu, ama masaldaki yerini bilmiyordu. Onu getirmesini istemesinin bir nedeni vardı.

Elf olduğum için mi? Belki. Ama daha fazlası var.

Royce pek inancı olmayan bir adamdı. İnsanın açgözlülük ve nefret eğiliminin değişmez temeline güveniyordu. Kimse kendine yardım etmekten başka bir şey yapmazdı. Bu aksiyom o kadar sık doğru çıkmıştı ki, yokuş aşağı akan su kadar kesin bir gerçektir.

O bir şey istiyor, ama ne?

Royce eğildi ve diğerlerinin peşinden sarmaşıklarla kaplı büyük binaya girdi. Rahipler onu durdurmaya çalışmadılar. Hatta biri kapıyı tuttu.

"Hiç böyle bir hava gördün mü?" diye sordu genç adam.

Royce başını salladı. Fırtına şiddetliydi, ama yaz için olağandışı bir şey değildi.

Keşif kapıda durmaya devam ederek gökyüzüne baktı. "Daha önce sadece bir kez fırtına görmüştüm. Yaşlı Maddie Oldcorn öldüğünde, böyle bir fırtına olmuştu."

"Bu son şiddetli fırtına mıydı?"

Keşif başını salladı. "Son fırtına. Gün ışığında yağmur yağdığını son gördüğüm zamandı."

Nysa'yı büyük bir açık odadan geçirdiler — kilisenin nefini —altara doğru taşıdılar. Royce, Medford'daki Mares Katedrali'ne girmişti; bu manastır, onun tuvaleti olarak bile uygun olmazdı. Oturma yeri, diz çökme yeri, heykel, mermer veya oyma maun yoktu. Altın izi de yoktu, sadece taş zemin ve yüksek ahşap tavan vardı. Açık ateşli mangallar ve mum rafları iç mekana ışık veriyordu ve sunak, bir kitabın konulabileceği podyumlu yükseltilmiş bir platformdan ibaretti.

Royce hiçbir kitap görmedi. Burası, iki istisna dışında, Medford'daki bir ahır olabilirdi: duvarlar ve tavan. Bunlar fresklerle kaplıydı. Mares Katedrali'nin duvarlarında da resimler vardı, beyaz sakallı bir adamın genç, yakışıklı bir adamın başına taç takarken, ışık huzmeleri parılıyordu — Maribor, Novron'u meshediyordu.

Buradaki resimler farklıydı. Boyanın kırılmanlaştığı yerlerde çatlaklar, ince örümcek ağı gibi çizgiler vardı ve duvarın kendisi de bazı yerlerde çatlamış, resimlerin üzerinden büyük yarıklar geçiyordu. Renkler soluk ve matlaşmıştı; bazı yerlerde çizgiler tamamen kaybolmuştu. Bu resimler, katedraldekilerden daha az yetenekli sanatçılar tarafından yapılmıştı. Sonuç olarak, resimler kaba, düz, derinlik ve perspektif hissi olmayan resimlerdi.

Yakışıklı adam hiçbir yerde görünmüyordu; sakallı yaşlı adam da öyle. Onun yerine, büyük bir sandalyede siyah saçlı bir kadın oturuyordu. Arkasında, kısmen gölgelerin içinde kaybolmuş, kaba giyimli, şiddetli siyah sakallı bir adam duruyordu. Kadının sağında, uzun bir yay tutan ve alaycı bir gülümseme takınan güzel bir kadın vardı. Diğer tarafta, elleri önlüğünün ceplerine sokulmuş, çekingen bir kadına yaslanmış sakat bir adam duruyordu. Ön planda, iki kişi daha yastıkların üzerinde oturuyordu; ikisi de genç kızlardı. Biri aptalca görünen bir şapka takmış, bir asa tutuyor ve ayaklarının dibinde kıvrılmış bir kurt vardı. Diğer i kucagında bir kitap tutuyor ve parmakları arasında bir tüy kalem tutuyordu. Yüzlerine ışık huzmeleri düşmüyordu ve parlak bir ışıltı da yoktu. Sağ uçta, parlak bir şehre uzanan yemyeşil tarlalardan oluşan düz bir manzara resmedilmişti. Royce böyle bir yer görmemişti. Uzun, zarif kuleler ve görkemli caddeler uzakta kayboluyordu ve orada devasa, altın kubbeli bir bina duruyordu. Şehrin girişinde iki büyük aslan heykeli yükseliyordu. İskeleler üzerinde işçiler ek yapılar inşa ediyordu.

Royce bu resmi anlayamadı. Bu, tüccarların evlerinde gördüklerine benzeyen bir aile portresi gibiydi. Üstelik, nef'in loş ışığında, onun keskin görüşüne sahip olmayanlar freskleri göremezdi. Fresklerin meşale ışığında ya da çatı inşa edilmeden önce çizilmiş olabileceğini düşündü.

Resimlere bakmak için durmayan rahipler, Nysa'nın cesedini bir merdivenden aşağı indirdiler. Royce onları takip etmek üzereyken, resimde başka bir şey fark etti: sol uçta küçük ve önemsiz görünen bir köy vardı. Royce'un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen ilkel bir topluluktan bu, toprak ve ahşap bir duvarla çevrili kulübelerden oluşuyordu. Ortada büyük bir ev vardı; tüm yer, büyük ve sonsuz gibi görünen bir ormanın içinde yer alıyordu. Parlak büyük şehir ile küçük köy arasındaki kontrast Royce'u durdurdu.

Bu insanlar kimdi? Neden biri onların resmini yapsın ki? Krallar ya da soylular gibi görünmüyorlar. Bunu görmemi mi istedi?

elf olduğum için bunu görebileceğimi biliyordu. Bu bir şekilde önemli mi?

Manastırı kaplayan sarmaşıklar, nefin çevresinde en yoğun şekilde bulunuyordu. Bazıları pencerelerden, kapıdan ve duvarlardaki çatlaklardan içeri sızmıştı bile.

Başını yukarı kaldırarak diğer resmi görmek için uzandı. Bu resim, duvardaki resimden daha uzaktaydı ve görmek daha zordu. Royce bile gözlerini kısmak zorunda kaldı. Bu uzun resim, birbirine kapılarla bağlanan üç alemini tasvir ediyordu. İlki, yanında bir kulübe bulunan uzun bir nehirdi. Nehir, iki büyük kapıya akıyordu. İlk alem insanlarla doluydu ve dağdaki tahtında oturan bir adam tarafından yönetiliyordu. Bir sonraki, gölge ve alevlerle dolu karanlık bir yerdi ve kötü görünümlü bir kraliçe tarafından yönetiliyordu. Dar bir köprü'nün karşısında, çiçekli ağaçlar ve yeşil, dalgalı tepelerle dolu güzel bir yere açılan başka bir kapı vardı. Bu son yerde taht ya da kale yoktu, sadece mütevazı bir kulübe vardı. Bir kapı daha bu alemden başka bir yere açılıyordu, karanlık, duvarlarla çevrili ve içeriyi görmek imkansız bir alana.

Royce birkaç dakika boyunca yukarıya bakarak bu görüntüyü, bu yeri anlamaya çalıştı. Duvardaki insanların, özellikle de koyu saçlı kadının gözlerinin kendisini izlediğini hissetti. Kadında tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey vardı.

Avluya giren atların nal sesleri dikkatini çekti.

Sonunda! Neden bu kadar geciktiniz?

Royce bekledi.

İyi ki yardıma ihtiyacım olmadı, demek istiyordu. Sonra Lord Fawkes kapıyı açtı.

Sırılsıklam ve rüzgârla savrulmuş Lord, içeri girip başlığını geri attı ve yüzündeki suyu sildi. "İşte buradasın!" dedi Royce'u görünce. "Peki o nerede?" Gözleri merdivenlere kaydı. "Aşağıda mı?"

Fawkes odayı geçmek için hemen harekete geçmedi. Acele etmeden, saçındaki suyu silkeledi, gömleğini sıktı ve ayaklarını yere vurdu. "Ayakkabılarımın içine su girmesinden nefret ederim. Adım attığında gürültü çıkarır ve ayakların su toplar."

"Hadrian nerede?"

Fawkes, bu ismi tanımıyor gibi başını kaldırdı. "Ah, suç ortağın, evet... O öldü. Yukarı çıkarken onu öldürdüm. Onu ve kız arkadaşını."

"Hadrian'ı sen mi öldürdün? Onu sen mi öldürdün?"

"O iri bir adam, biliyorum, ama aynı zamanda yaralı da. Köle tüccarları onu dövdüğünde ben de oradaydım, hatırla. Çürükler, belki kırık kaburgalar, tahminimce. Sen ise..." Fawkes Royce'a baktı. "Onlar nasıl? Ellerin yani. Onları fena hırpaladılar. Çok acımış olmalı."

Royce Alverstone'a uzandı, ama onu Dulgath Kalesi'nin avlusunda bir yerde kaybettiğini hatırladı.

Fawkes, sırlıslık pelerinini çıkarırken ona sırtıttı. Kılıcını çekti ve iki geniş alıştırma hareketi yaparak zemine yağmur suyu sıçrattı. "Bıçak bile yok mu?"

Royce, Alverstone'u Fawkes'in boğazına fırlattığını hayal etti, onun korku ve acı içinde boynunu tırmaladığını gördü ve kılıcını kaybettiği için tatar yaylı ölü adamdan nefret etti. Fawkes, basit bir hedeften düşmana, sonra da Royce'un zamanını harcamaya değer bir rakibe dönüşmüştü. O adamı öldürmeyi o kadar çok istiyordu ki, onu gördüğünde ağzının suyu akıyordu — o kadar yakındaydı, o kadar yalnızdı. Dünya nadiren bu kadar elverişliydi, ama elbette öyle değildi. Elleri kırılmıştı ve hançeri kilometrelerce uzaktaydı. Hayat acımasız ironilerle doluydu.

Royce, Hadrian'ın ölüm hikâyesine inanmamıştı. Ama eğer doğruysa, hançer olsun ya da olmasın, elleri olsun ya da olmasın, Fawkes bu odadan asla canlı çıkamayacaktı.

Gerekirse dişlerimle boğazını parçalarım.

Royce'u rahatsız eden iki şey vardı — elleri ve kayıp hançeri dışında. Birincisi, Nysa'nın ondan ne istediğini hâlâ bilmiyordu. Neden o çılgın hikayeyi anlattığını. İkincisi, Hadrian ölmemişse, Fawkes neden saldırmamıştı? Pelerini çıkarmış, saçlarını sallamış, yüzünü silmiş ve pratik vuruşlar yapmaktan memnun görünüyordu.

Hadrian patikadan gelebilirse, neden beklesin ki? Neyi bekliyor?

Cevap bir dakika sonra kapıdan geldi.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Knox. Şerif, koridorun karşısındaki Royce'a baktı ve iki kılıcını çekti. Birinde kan vardı.

Hadrian'ın mı?

Royce öfkenin alevlendiğini hissetti. Öfke alevlenirken gözleri kısıldı ve ikisine odaklandı.

"Henüz değil. Seni bekliyordum. Bunu öldür. Silahsız ve elleri kırık. Kolay olmalı."

"O zaman neden onu öldürmedin?"

"Bu sefer hata yapma lüksümüz yok," dedi Fawkes. "Bunu anlayabilirsin herhalde. Sen bıçak kullanmada daha iyisin ve onun kaçmasına izin veremeyiz."

İkisi ilerledi. Dağılayarak Royce'u köşeye sıkıştırdılar. Hem Fawkes hem de şerif ona saldırdı. Royce geriye atlayarak odanın kontrolünü onlara bıraktı.

"Gördün mü," dedi Fawkes. "O zararsız, bu bir kasap işi. Sen bununla ilgilen. Ben Nysa'nın peşine düşeceğim."

Royce, Fawkes merdivenlerden aşağı inerken, kılıcı hala dışarıda.

Knox, Royce'a hevesli gözlerle yaklaştı. Tekrar kılıcını salladı ve Royce bir kez daha Royce yine kaçtı.

"Hızlısın," dedi şerif.

Merdivenden bir kapının çarpıldığı sesi geldi.

"Onu öldürüyor, biliyorsun," dedi Knox. "O sürtük yaşamaya devam etmek gibi kötü bir alışkanlığı var. Bu sefer emin olmak için kafasını kesecek. Bunun için seni suçlayacağız." Knox, bükülmüş bacaklarıyla yaklaşarak Royce'a gözlerini dikti. "Senin gibileri tanırım. İnsanları sırtından bıçaklamak senin tarzın. Pek sportmence değil."

Knox önce sol kılıcıyla, sonra sağ kılıcıyla bir kez daha savurdu.

Royce her iki seferde de orada değildi.

"Gerçekten çok hızlısın. Bunu kabul ediyorum."

Knox onu geriye doğru itti. Hareket kabiliyetini sınırlamak için onu köşeye sıkıştırdı. Royce kaçmaya, duvarlardan uzaklaşmaya çalıştı, ama Knox onu bekliyordu. Royce, iki deneyimli kılıcı güvenli bir şekilde kaçınamayacak kadar hızlıydı ve sırtı duvar resminin olduğu duvara dayanana kadar geri çekildi. Kendini, kitabı olan kız ile kurdu olan kızın arasında buldu.

Eminim ikiniz de hiç böyle bir gün yaşamamışsınızdır.

"Knox! Kılıcı indir!" Yağmurdan kaçarak gelen Hadrian, iki kılıcı da çekmiş halde kapıyı kırarak içeri girdi.

"Nihayet!" diye bağırdı Royce. "Öldür onu ve gidelim."

Hadrian hiçbir şey söylemeden ilerledi, çenesini sıkmış, gözlerini şerife dikmişti. Şerif geri çekilerek kılıçlarını kaldırdı. Hadrian bastard kılıcıyla saldırdı. Kılıçlar gardiyanlara çarptığında metal metalle çarpışarak sönük bir ses çıkardı. Knox ikinci kılıcını savurdu, ancak kılıç kısa kılıçtan daha yavaştı

ve ilk çarpışmanın sesi sönmeden, Hadrian şerifin göğüs kafesinin altına iki fitlik donuk metal sapladı. Alışılmadık bir şekilde acımasız bir kesme hareketi ile kılıcı çıkardı. Knox, bir kelime olabilecek bir homurtu çıkardı, sonra ikiye katlandı. Kılıcını düşürdü ve yırtık karnını tutarak bağırsaklarını içeride tutmaya çalıştı. Islak bir şaplak sesiyle yere düştü.

Royce şaşkınlıkla ölü adama baktı. "Ne? Tartışma yok mu?" Hadrian başını salladı. "Bu sefer yok. Nysa nerede?"

Royce merdivenlerden aşağı indi. Aşağıda kapalı bir kapı vardı. Omzuyla kapıya vurdu ve geri sekdi. "Kilitli." "Ne olmuş? Aç şunu!" diye bağırdı Hadrian.

"Yapamıyorum." Royce kenara çekilip ona gösterdi. Kapıda bir kol vardı, ama mandal ve anahtar deliğı yoktu. "İçeriden kilitlenmiş."

Hadrian sırtından büyük kılıcını çekti ve kılıcın kabzasıyla tahtaya vurdu. Üç kez vurdu. "Açıl, lanet olası!"

Kapı onu duymazdan geldi.

Christopher hemen arkasındaki kapıyı kilitledi. Knox'un silahsız bir hırsız alt edemeyeceğini düşündüğü için değil, ama kimsenin içeri *girip çıkmasını* istemiyordu. İlkbahar ve yazın büyük bir kısmını Nysa Dulgath'ı öldürmeye çalışarak geçirmişti ve bu sefer başarılı olmaya kararlıydı.

Seni evime aldım, borçlarını ödedim, sana yemek verdim, giydirdim ve korudum. Şimdi hesaplaşma zamanı. Benim iyiliğimi geri ödeme şansın. Başaramazsan, seni tanımam. Anladın mı?

Christopher çok iyi anladı. Bu, ya kazanacağı ya da kaybedeceği andı. Başarı ya da başarısızlık anları söz konusu olduğunda, bundan daha net bir an olamazdı.

Manastırın altındaki bir tür mağaradaydı, önemli görünmesi için süslenmiş küçük bir taş oda. Yukarıdaki bir açıklıktan eğik bir şekilde gün ışığı giriyordu. Işık bulutlu gökyüzü tarafından sönükleştirilmişti, ama yine de karanlık olan o yerde parlak görünüyordu. Işık, gösterişli bir sandığı aydınlatıyordu.

Bu umut verici görünüyor.

Yanında Nysa Dulgath yatıyordu. Yerdeydi, elleri göğüslerinin üzerinde, elbisesi düzgünce serilmişti. Gözleri kapalıydı. Hareket etmiyordu, nefes almıyordu. Odadaki diğer tek kişiler iki genç

keşiş ve gülünç derecede uzun beyaz sakalı olan yaşlı bir adamdı ve hepsi sandığın ve Nysa'nın uzanmış bedeninin uzak tarafında korku içinde çömelmişlerdi.

Hayır, bundan daha kolay olamaz.

"Buranın başrahibi siz misiniz?" diye sakallı adama sordu. Hâlâ kılıcını tutuyordu ama onu uyluğuna dayamıştı. "Augustine, değil mi?"

Adam başını salladı.

Sandık açıldı ve Christopher yanına yürüdü. Altın yoktu.

Sanırım bu biraz fazla bir istek olmuştu.

Bunun yerine, sadece bir parça ekose kumaş gördü. "Bu paçavra ne iş?"

Başrahip cevap vermedi, ama yaşlı gözleri Christopher'ın her hareketini izliyordu.

"Seni bulduğuma çok sevindim. Lady Dulgath'ı öldürmeye çalışan ve fidye için onu kaçıran iki haydut buraya geldi. Büyük tehlike altındasınız. Onlar, şerif Knox tarafından kiralanmışlar. Şerif Knox, hanımefendinin hizmetçisi tarafından Nysa'nın bir iblis olduğu gibi çılgın bir fikre kapılmış. Adam açıkça deli, ama yetenekli. Ben bunu anladım, çünkü bu konuda zekiyim." Gülümsedi.

Başrahip ve arkadaşları gülümsemediler. Christopher, iki genç keşişin yakında ağlamaya başlayacağından emindi.

Hâlâ parmaklıklı kapıya bir göz attı, sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: "Buradan ayrıldığımda hain şerifi öldüreceğim, adaletin yerini bulmasını sağlayacağım."

Christopher, Lady Dulgath'ın yanına gitti ve rahipler geri çekildi.

Ne cesur muhafızlar.

Nysa'yı taş zeminde yatarken inceledi. Ne kadar pürüzsüz bir cilt, ne kadar güzel yanaklar, ne kadar dalgalı saçlar ve ne kadar ince bir bel. Ölümün solgunluğu ve kurumuş kan lekeleriyle bile güzeldi. Normalde bakamazdı, kontese göz süremezdi, ama şimdi onu durduracak hiçbir şey yoktu.

Normalde incelemek isteyeceği göğüsleri, onu tiksindiriyordu. Ellerinin katlandığı yerin yakınındaki o koyu, çirkin çöküntü olan yaraya bakmayı reddetti. Christopher mide bulandırıcı şeylerden hoşlanmazdı, ama kadının göğsündeki o delik rahatsız ediciydi.

Ne yazık.

Adam iç geçirdi. "Görünüşe göre buraya boşuna koştum. Çok geç kaldım. O çoktan öldü."

"Hayır. Ölmedim." Lady Dulgath'ın gözleri, sanki çok ağırmışçasına yavaşça açıldı.

Christopher geri adım attı ve kılıcının kabzasını sıktı.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Leydi Dulgath. Sesi sakın ve rahat geliyordu, ama Christopher tuhaf bir titreme fark etti. Sanki ii boş bir yerden konuşuyor gibiydi, nefes nefese bir ses tonuyla, başka bir zamanda ve yerde baştan çıkarıcı olarak yorumlanabilecek bir ses tonuyla. "Buraya abuk gelmenizi umuyordum."

"Sen... benim geleceğimi biliyor muydun?" Christopher, barahip Augustine'e sanki bir suç ilemi gibi baktı, ama Fawkes bunun ne olabileceğini bilmiyordu.

"Elbette," dedi Lady Dulgath, garip bir şekilde normal, neredeyse neşeli bir ses tonuyla, sözlerinde hâlâ tuhaf, hafif bir titreme vardı.

Christopher bu sesi, ienin ağzından flenmi gibi garip uğultuyu sevmedi.

"Seni ben davet ettim," dedi Nysa.

Christopher, arkasında kapının sallandığını ve birinin kapıya kendini attığını duydu.

İyi anslar, Knox. Kapı 15 santim kalınlığında meşe ağacından yapılmış.

"Beni davet etmedin. Kaabileceğini düşünerek buraya kotun, yardım aramaya çalıştın."

"Hadrian'a beni nereye götüreceğini söyledim, tam senin önüne," dedi. "Duyup yardıma geleceğini biliyordum."

Christopher güldü. Bu sesin küçük odayı doldurması ve hiç de normal gelmeyen o rüzgarlı sesi bastırması hoşuna gitti. "Yanlış anladınız, hanımefendi. Size yardım etmek için burada değilim; sizi öldürmek için buradayım."

"Biliyorum." Aynı korkunç sesle cevap verdi.

Christopher, onda bir şeylerin ters gittiğini, onda kesinlikle doğal olmayan bir şey olduğunu biliyordu. Bu ses, kolundaki tüyleri diken diken etti.

"Neden seni seçtiğimi merak ediyorsan, Sherwood'u ldrdĞn için. Onun cinayetinin haklı bir neden olarak görüleceğini düşünmek hoşuma gidiyor. Kararımın bu kadar soğukkanlılıkla ve saf bir şekilde verildiğine inanmak istiyorum, ama senden nefret ettiğimi inkar edemem, Christopher Fawkes. Onun resmini çok geç fark ettim. Onunla bu konuyu konuşma fırsatını benden aldığın için senden nefret ediyorum. Tanrılar, senin ölmeyi hak ettiğini biliyor. Sherwood'a yaptıklarının bunu kolaylaştırdığını bilmeni istedim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Hala bu parmaklarımı hareket ettirebiliyor ve bu ağızla konuabiliyorken buraya geldiğine çok sevindim. Buraya yardım istemek için gelmedim, Christopher,"

korkunç, acıma dolu bir ses tonuyla. "Buraya tanık kalmasın diye geldim. Söylesene Lord Fawkes, *Miralyith'in* anlamını biliyor musun? Fhrey dilinde, senin *elfe* dediğin dilde, sanatçı anlamına gelir. Yanlış kişiyi öldürdün."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ÖLDÜRME İHTİYACI

Hadrian çaresizdi.

Royce, *"Bu mantıklı değil. İşe yaramalıydı,"* diye mırıldanmaya devam etti, sanki mantık ve tekrarın birleşimi kapıyı açmaya ikna edebilecekmiş gibi. Hadrian'a, kapı ile pervaz arasında hançerini kullanarak sürgüyü yakalayıp çevirmeyi göstermişti. Boşluk yeterince genişti ve Hadrian bir şeyin yükselip alçaldığını hissetmişti. Royce kapıyı inceledi ve sürgünün çıkarıldığını doğruladı. Yine de kapı açılmayı reddediyordu.

Scarlett'in çamurlu bir yolda kanlar içinde yatarken *"Geri döneceğine söz vermiştin"* diye bağırduğu düşüncesi, Hadrian'ı sonunda pervasızlığa sürükledi. Kendini kapıya attı ve acıdan neredeyse bayılacaktı.

Hadrian yere yığıldığında Royce, "Bu pek akıllıca değildi," dedi ve kollarını onun vücuduna doladı.

"İçeri girmeliyiz..." Hadrian nefes aldı, sadece bir yudum. Ciğerlerini şişirmek kaburgalarını dışarı itti ve vücudunu acı içinde titretti. "Scarlett ölüyor..."

Royce, kapıyı sinirli bir tekmeyle vurdu, ama kapı en ufak bir tepki bile vermedi; çerçeveye bile çarpmadı. "Bu mantıklı değil! Açılması gerekirdi. Mandalı kaldırdın. Yok oldu. İşe yaraması gerekirdi..."

"Bunu söylemeyi kes! Kapıyla tartışmayı bırak ve aç şunu!"

"Beni içeri almıyor!" Royce kapıyı tekrar tekmeledi. "Destek yok. Sen de hissettin. Ben de duydum."

"Başka bir tane daha mı var? İkinci bir sürgü mü?"

"Hayır, sadece bir tane vardı ve şimdi yok." "O zaman kapıyı kapalı tutan ne?"

"Biliyorsam ne olayım!"

"Bekle..." Hadrian aniden kendini ölümcül derecede aptal hissetti. "Acaba... oh, Mar aşkına! Acaba çekince açılıyor mu?"

Royce ona baktı ve Hadrian bir anlığına bu düşünceye şok, hatta dehşet karışımı bir ifade gördü. Sonra bu ifade kayboldu. "Hayır!" diye bağırdı, ama emin olmak için kapının kolunu çekti.

"O zaman onu ne tutuyor?"

Royce başını salladı. "Bir şeyle desteklenmiş. Kenarlarına bakarak göremediğim bir şey."

"Güçlü bir şey." Hadrian omzunu ovuşturdu ve normal nefes almaya devam etti, ya da kaburgaları kırık bir adamın yüzünü buruşturmadan yapabileceği kadar normal nefes almaya. "Vurduğumda hiç esnemedi. Taştan bir duvar gibi."

Royce sırtını kapıya çarptı ve yere kaydı. Hasta görünüyordu ve Hadrian, ortağının yüzünün kendisinininkini yansıttığından emindi. Başarısız olmuşlardı. Nysa Dulgath ve Scarlett Dodge ölmüştü ya da yakında ölecekti.

Onu bırakmamalıydım, diye düşündü Hadrian. Onu yağmur ve çamurda yalnız başına ölmesine izin vermemeliydim. Ama öyle yapmasaydım, Royce de ölmüş olabilirdi.

"Zaten çok geç," dedi Royce acı bir sesle, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışlar gibi kendi ellerine bakarak. "Fawkes işi çoktan bitirmiştir. Onu ve başrahibi öldürmüştür. Oraya gittiğinde içeri girdin mi?"

Hadrian başını salladı. "Başka bir giriş var mı?"

Hadrian ona bir bakış attı. "Olsa kapıyı tekmelemiş olur muydum sence?"

Royce omuz silkti. "Kapının dışarıya açılıp açılmadığını soran sendin, hatırladın mı?"

"Hayır, başka çıkış yok. Burası bir mezar. En azından Fawkes kaçamayacak," dedi Hadrian. "Ve bu sefer benden itiraz gelmeyecek. İstedğin silahımı kullanabilir ve onu istediğin şekilde öldürebilirsin. Hatta izleyeceğim bile. O piç sadece Nysa'yı öldürmekle kalmadı, o..."

Kapı açıldı.

Sırtını kapıya dayayarak dinlenen Royce, korkuyla sıçradı. Kapı tamamen açılmamıştı, Royce'un üzerine hafifçe bastırmasıyla sadece içe doğru açılmıştı.

"Ne yaptın?" diye sordu Hadrian şaşkınlıkla.

"Hiçbir şey," dedi Royce, kapı çerçevesi ile kapı arasındaki küçük boşluğa bakarak.

"Al şunu." Hadrian ayağa kalktı ve kısa kılıcını uzattı.

Royce sol eliyle bıçağı aldı, sonra sağ ayağıyla kapıyı içe doğru itti.

Ayak.

İçerideki manzara, Hadrian'ın birkaç gün önce gördüğüyle hemen hemen aynıydı önce gördüğü manzarayla hemen hemen aynıydı. Eğik güneş ışığı, küçük taş mezarın içindeki sandığı aydınlatıyordu. Farklılıklar, sandığın yanında, elleri göğsünde düzgünce katlanmış halde yatan Nysa Dulgath ve elinde kılıçla cesedinin başında duran Lord Fawkes'ti.

Kapı, menteşelerinin gıcirtısıyla onların girişini duyurdu. Fawkes, ayakkabısının sol topuğuna basarak, bir çocuk topu gibi dönerek onlara doğru döndü.

"Yap şunu Royce," dedi Hadrian. "Bu iş, bir cinayetle sonuçlanması gereken bir iş."

"Hayır!" Başrahip Augustine tabutun etrafından dolaşarak, dikkatlerini çekmek için iki elini de salladı.

Hadrian elini kaldırarak başrahibe durması için uyarıda bulundu. "Sana zarar vermeyeceğiz, sadece Lord'a."

"Onu öldürmene gerek yok," dedi Augustine.

"Gerek mi?" dedi Hadrian. Fawkes, Lady Dulgath'a komplo kurup onu öldürmüş, onları dövüp köle tüccarlarına satmış. Gerekle ilgisi yoktu. Hadrian, Ralph'ı düşündü ve Royce'un ona da bulaşıp bulaşmadığını merak etti.

Royce kıpırdamadı. Hadrian'ın kılıcını elinde tutarak, lorduna bakıyordu. lord.

Fawkes kendi kılıcını yere attı, kılıç yere çarparak ses çıkardı.

Teslim mi oluyor? diye düşündü Hadrian. *Karşısında kimin olduğunu bilmiyor. Royce böyle şeyleri umursamaz.*

Üç yıl boyunca birlikte çalıştıkları süre içinde Hadrian, Royce'un Fawkes gibi insanları kabul etmediğini öğrenmişti. Çoğu konuda pragmatik olan Royce, kendisine karşı gelen hiçbir erkeğin ya da kadının yaşamasına izin vermezdi. Bunu asla bir mazeret olarak nitelendirmezdi, ancak düşmanlarını hayatta bırakmanın, geri dönüp kendisine zarar verebilecek ve hatta onu öldürebilecek türden bir dikkatsizlik olduğunu düşünürdü. Royce'un işinde, elini çekmek sadece dikkatsizlikti.

Hadrian'ın kendi teorisi vardı. Şiddet her zaman bir yerden geliyordu. Çoğu zaman kaynağı öğretiliyor, nesilden nesile miras olarak aktarılıyor ya da yakın arkadaşlar tarafından hediye ediliyordu. Bu tür bir kötülük, kişinin karakterinin bir parçası haline geliyor ve

hakaretler ve haksız zulümlerle kendini gösterirdi. Diğer tür ise zorunluluktan doğan şiddetti. Bir köpeği yeterince uzun süre döverseniz, kendini korumak için herkesi ve her şeyi ısırmaya devam eder.

Hadrian, boyları, isimleri, görünüşleri veya doğum yerleri nedeniyle hayatları boyunca hakaretlere maruz kalan adamları tanıyordu. Bunlar savaşta ilk giren ve son çıkanlardı. En ufak bir hakareti bile görmezden gelemezlerdi ve kendilerini eleştirenlere kendilerini kanıtlamak zorundaydılar. Bunlar herkesten en kötüsünü bekleyen adamlardı. Royce ise bunun bir adım ötesindeydi. *İnsanlar Royce'u* sadece küçümsememiş ya da hakaret etmemişti; *dünya*, güçlü önyargılarla onu ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Hadrian hala tüm hikayeyi bilmiyordu, ama Royce'un acımasızlık yoluyla kötü olmaktan daha fazlasını öğrenmiş bir gösteri köpeği olabileceğine inanacak kadarını biliyordu. Royce, kötü niyetini hassas bir şekilde kullanarak hayatta kalmayı kendi kendine öğrenmişti. Bu nedenle Hadrian, Royce'un tereddüt etmesini garip buldu.

"Devam et," diye teşvik etti. Fawkes'ın tek bir nefes bile hak etmediğine dair güçlü bir inancı vardı.

Fawkes, Royce'a, lord hırsızın geçmişi ve mizacı hakkında en ufak bir fikri olsaydı, cesurca denilebilecek bir şekilde baktı. Sonra neredeyse sabırsızca bir nefes verdi, kollarını sertçe kavuşturdu ve ağırlığını önce soluna, sonra sağ kalçasına kaydırды.

Bunu gören Royce, kısa kılıcı indirdi ve uyluğuna asılı kalmasına izin verdi.

"Royce?" Hadrian şaşkın bir şekilde sordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine, Royce Nysa Dulgath'ın cesedine, sonra da Fawkes'a baktı.

"Onu öldürecek misin, öldürmeyecek misin?" diye sordu Hadrian. "Hayır, öldürmeyeceğim."

"Peki." Hadrian bastard kılıcını çekti. "O zaman ben yapacağım." "Hayır!" Royce aralarına girdi.

"Senin neyin var? O piç kurusu Leydi Dulgath'ı öldürdü, bizi öldürmeye çalıştı ve... ve Scarlett muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür. Onun yüzünden, onu kurtarmanın bir yolu yok - başlangıçta bir şans varsa bile."

Hadrian, abartılı hikayelere inanmak istiyordu... kutudaki aptal kumaşın eski bir paçavradan daha fazlası olduğuna, Dulgath'ta gündüzleri gerçekten hiç yağmur yağmadığına inanmak istiyordu. Hepsine inanmak istiyordu, çünkü o zaman Scarlett...

"Scarlett Dodge yaralandı mı?" diye sordu Fawkes, sanki umurundaymış gibi. "Tebrikler. Birimizi öldürmeyi başardın," dedi Hadrian.

"Nerede o?" Lord Fawkes garip bir aciliyetle sordu.

"Hâlâ bizimle savaştığınız yolda. Şimdiye kadar ölmüş olmalı.

Muhtemelen..."

"Beni ona götür!" "Seni

öldürdükten sonra."

"Yardım edebilirim." Fawkes başrahibe dönerek, "Augustine, rahipleri topla. Döndüğümde hepinizle konuşmam gerekecek," dedi.

"Elbette," dedi başrahip ve lordun önünde eğildi.

Fawkes geri döndü ve Hadrian'a keskin bakışlarla baktı. "Scarlett'i önemsiyorsan, beni ona götür."

"Dediğini yap," dedi Royce. "Ne?"

"Ciddiyim. Onun ona yardım edebileceğini düşünüyorum."

"Bu..." Hadrian cevap veremedi. Yine de silahını kınına koydu. Zıtlıklar Günü çoktan komik olmaktan çıkmıştı.

Fırtına geçmişti, yağmur durmuştu ve bulutlar dağılmaya başlamış, gökyüzünü kan kırmızısına boyayan batmakta olan güneşi ortaya çıkarmıştı.

Scarlett kıpırdamamıştı. Onu çamurlu yolda yan yatmış, kıvrılmış halde buldular. Güzel saçları, etrafında biriken çamurla yapış yapış olmuştu. Yüzü kirle kaplıydı ve her yeri kanla kaplıydı. Bazıları kuruyup koyulaşmıştı ama ağzının çevresi hala parlak kırmızıydı. Gözleri kapalıydı ve atlar ona doğru koşarken bile kapalı kaldı.

Hareket etmedi.

"Scarlett!" Hadrian bağırdı, eyeri üzerinden atlayarak ve çarpmanın etkisiyle yüzünü buruşturarak ona doğru koştu. Onun yanına yere düştü ve kolunu boynunun altına kaydırды. Scarlett tepki vermedi. Ellerinden biri kucağından kayarak bir su birikintisine düştü ve orada kaldı. Hadrian başını koluna yaslayarak elini dudaklarına koydu.

"Çok geç," dişlerini sıkarak ve Fawkes'a öfkeyle bakarak söylemeyi başardı.

"Hayır, değil," dedi Lord Fawkes, atından inerek. "Geri çekil, Derby," dedi Fawkes hayvana. At, sanki anlanmış gibi itaat ederek uzaklaştı.

"Nefes almıyor!"

"Hâlâ burada," dedi Fawkes. "Onu hissedebiliyorum. Henüz nehre düşmedi. Onu geri çekebilirim."

"Ne nehri?" diye sordu sinirli bir şekilde. "Neden bahsediyorsun?" Ama Fawkes gözlerini kapatmış ve mırıldanmaya başlamıştı. "Ne yapıyor?"

Royce başını salladı. Hırsız, lord yeni sesler çıkarmaya ve yabancı kelimeler söylemeye başlarken dikkatle izledi. Fawkes, sanki havada telleri çalıyormuş gibi parmaklarını hareket ettirdi.

"Royce, neler oluyor?"

"Bilmiyorum."

Hadrian, Scarlett'in yüzündeki saçları kenara itti. Alt göz kapaklarında gözyaşları birikiyordu ve kadını sıkıca sararken dudaklarını birbirine bastırdı.

Pes etme. Duydun mu? Bekle! Hemen döneceğim!

Ama zamanında yetişememişti.

Onu kurtarırsan, o da beni

kurtarır. Ama Nysa ölmüştü.

Royce yüzünden yapmadım.

Hadrian'ın yanağından ilk gözyaşı süzüldü. Onu akıtmaya izin verdi. Midesi gergindi, kasları kaburgalarını çekiyordu, ama artık umursamıyordu.

"Hepsi Fawkes'ın suçu. Neden onu öldürmedin?" diye sordu Hadrian Royce'a.

"Çünkü..." Royce utanmış görünüyordu. "Çünkü o aniden geri döndü."

"Ne?"

"İçeri girdiğimizde, Fawkes topuğunun üzerinde döndü, *sol* topuğunun üzerinde." "Bunun ne alakası var?"

"Daha önce hiç öyle hareket etmemişti. *Etmedi...* ama hatırlıyorum..."

Scarlett, Hadrian'ın kollarında şiddetle sarsıldı. Ağız açıldı ve yüksek sesle, boğuk bir nefes aldı. Öksürdü ve eğildi, kan ve kusmuk çıkardı. Sonra, Hadrian'ın daha önce hiç duymadığı kadar derin bir nefes aldı ve bir nefes daha almadan tekrar öksürdü. Parmakları Hadrian'a tutundu ve kolunu buldu, sıkıca kavradı ve sıktı. Sonra onu kendine çekti, sıkıca sarıldı. Diğer kolu, su birikintisine düşen eli, Hadrian'ın boynuna dolandı.

Birkaç kez gözlerini kırttı ve berrak gözleriyle Hadrian'a baktı. "Bekledim," diye fısıldadı, ona sıkıca sarılarak. "Kolay olmadı, ama

bekledim. Seni bekledim."

Fawkes çamurun üzerine oturdu, yorgun görünüyordu, hatta yorgunluktan da öte, bitkin görünüyordu. Ama Scarlett'e gülümsüyordu. Hadrian hiçbir şeyin anlamını anlayamıyordu. Adamın bakışlarının neden bu kadar yanlışı olduğunu kendine bile açıklayamıyordu. Böyle bir ifade Christopher Fawkes'ın yüzüne yakışmıyordu.

Maribor adına neler oluyor?

"Onu bu çamurdan çıkarmalıyız," dedi Royce. "Manastırlarda şifacılar vardır, değil mi? Augustine yapabilir..."

"Ben iyiyim," dedi Scarlett, elbisesinin yırtık ve lekeli olduğu karnını okşayarak. Bıçak yarasının olması gereken yerde cilt pürüzsüzdü. "Nysa beni kurtardı."

"Nysa öldü," dedi Fawkes.

Scarlett, onu görünce şaşkınlıkla lordun yüzüne baktı. Sonra Royce ve Hadrian'a birer bakış attı ve "Ama... anlamıyorum. Nysa bana geldi, beni geri çekti" dedi.

"O bendim," dedi Fawkes.

Scarlett ona uzun süre baktı ve sonunda, "Maddie Oldcorn gibi mi?" dedi. Fawkes başını salladı. "Maddie Oldcorn gibi."

"Ne hakkında konuştuklarını biliyor musun?" diye sordu Hadrian Royce'a. "Kuş yuvalarında yaşayan sincaplar hakkında konuşuyorlar."

"Tabii ki," dedi Hadrian. "Açıklığa kavuşturduğün için teşekkürler."

"Hatırlayacağını umuyordum," dedi Fawkes Royce'a. "İnanmazsan, dünyadaki tüm kelimeler seni ikna edemez. Gel, geri dönmeliyiz yoksa Abbot Augustine endişelenecek."

"Tabii, bunu kesinlikle istemeyiz," dedi Hadrian alaycı bir şekilde.

"Sus," dedi Scarlett, "ve beni kaldır. O... beni iyileştirdi, ama bu... Yani, karnıma bir kılıç saplandı."

Hadrian, Scarlett'i ayağa kaldırdı. Scarlett, ona yaslanarak hafifçe sallandı. Knox'un o çeliği karnına sapladığını hala gözünün önüne getirebiliyordu ve Scarlett'in ayakta durabilmesine hayret ediyordu.

"Bu gece hala yapmamız gereken çok iş var," dedi Fawkes onlara. "Kral bir açıklama isteyecektir."

"Ben de bir açıklama istiyorum," dedi Hadrian.

"Bu gerçekten yardımcı olmayacak. Cevap hiç mantıklı değil." Royce atının dizginlerine uzandı ve durdu. Sağ elini büktü, sonra

ateli kopardı ve parmaklarını tekrar esnetti. Sol elindeki parmağındaki ateli çıkardı ve dokundu.

"Umarım sakıncası yoktur, Hadrian," dedi Fawkes. "Ama kaburgalarına daha sonra bakmak zorunda kalacağım. Uzun bir gün oldu ve daha da uzun bir gece olacak."

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM BEŞİNCİ ŞEY

Sütunları, cilalı taş zemini ve dekoratif flamalarıyla Büyük Salon, Royce'un Dulgath Kalesi'nin devasa, harap bir taş evden ziyade bir kaleye benzediğini düşündüğü tek yeri idi. Sandalye, tahtta tek başına oturarak kralı destekliyordu. Krallar her şeyi değiştirirdi. Bu kralın tüm maiyeti ve kale personeli de oradaydı. Bir zamanlar bir taşra hanımının konforlu ikametgahı olan bu yer, Maranon Kralı Majesteleri Vincent Pendergast'ın gücünün ve kudretinin bir uzantısı haline gelmişti.

Royce daha önce bu yerin kusurlarını görmüştü: yıkılmış kule, aşırı büyümüş sarmaşıklar, uygun surların olmaması. Bu yerin cazibesini tamamen gözden kaçırmıştı. En tuhaf yerlere oyulmuş garip heykeller, kimsenin anlamadığı hikayelere işaret ediyordu; her şeyi sıcak bir kucaklamayla saran sarmaşıklar; tüm bunlar eve bir tür büyülü bir tuhafılık katıyordu.

Royce fark etti *ki, burası bir kale değil, bir evdi.*

Tüm krallar gibi, Vincent de mutlu görünmüyordu, önceki geceki uzun yolculuğun ardından gözle görülür şekilde yorgundu ve bu yolculuk onu öfkeli ve eli boş olarak geri dönmesine neden olmuştu. Grubun sözcüsü olan Lord Fawkes'a sert bir bakış attı. Lord Christopher Fawkes, grubun ortasında, bir adım önde duruyordu. Fawkes yorgunluk belirtisi göstermiyordu; esnemiyor, kambur durmuyor ya da herhangi bir şekilde sarkmıyordu. Aksine, efendisinin önünde dik, hatta gururlu duruyordu.

"Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?" diye sordu kral, ses tonunda buna kesinlikle inanmadığını belli eden bir şekilde.

"Evet, Majesteleri," diye cevapladı Fawkes güçlü ve net bir sesle.

Vincent kaşlarını kaldırdı. "Şerif Knox'un bizden ayrıldığını gördün ve onu manastıra kadar takip ettin?"

"Evet, Majesteleri."

Royce ve Hadrian, hareketsiz durup sessiz kalmaları konusunda kesin emir almışlardı. Her şeyden önce, konuşmamaları gerekiyordu. İkili, Leydi Dulgath'ın cinayetiyle ve kralın cinayet teşebbüsüyle suçlanmıştı; ikincisi çok daha ciddi bir suçlamaydı. Vincent'in suçun tanığı olması, durumlarını en iyi ihtimalle savunulamaz hale getiriyordu. Henüz ipe asılmamış olmalarının tek nedeni, kendilerini teslim etmiş olmaları ve saygın kişilerin desteğini almış olmalarıydı. Saygıdeğer Piskopos Parnell, Başrahip Augustine ve Chamberlain Wells, Royce ve Hadrian'ın masumiyetini ilan ederek onları gönüllü olarak içeri götürmüştü. Lord Fawkes de aynısını yapmıştı, ancak Royce, kralın kuzeninin sözlerine ne kadar değer verdiğinden emin değildi.

Fawkes, güneş doğmadan önce, delice görünen bir özgüvenle, onların adını temize çıkarabileceğini ve onları zarar görmekten koruyabileceğini ısrarla söylemişti. Başka biri böyle bir söz verse, Royce atının taşıyabileceği en yüksek hızla kuzeye doğru yola çıkardı. Ama kemikler bir anda iyileşmezdi, çamurlu bir yolda ölen bir kadın çiziksiz bir şekilde uyanmazdı ve Lady Dulgath olarak tanıdığı kişinin artık Christopher Fawkes'ın bedeninde yaşadığına şüphe yoktu.

Dulgath Kalesi'nin Büyük Salonu'nda duran Royce, sağ elini bükte. *Hiç sertleşmemişti*. Sol elindeki parmak da, hiç yaralanmamış gibi iyileşmişti.

Hadrian'ın da buna katılmasından şaşılmalıydı, özellikle de Fawkes biraz dinlendikten sonra kaburgalarındaki ağrı kaybolduktan sonra. Ayrıca Royce'un aslında hiçbir şeyden suçlu olmadığını da belirtmişti, sanki bunun bir önemi varmış gibi. Ama belki de en önemlisi, Royce meraktan kralın adaletinin önüne çıkmayı kabul etmişti. Christopher Fawkes'ın başka hangi mucizeleri gerçekleştirebileceğini görmek istiyordu.

"Ve sen, manastırında ölüm döşeginde yatan Leydi Dulgath'ı korumak için Chrissy'nin şerifle dövüşüp onu öldürdüğünü gördüğünü mü söylüyorsun?" diye sordu kral Augustine'e.

"O çok kahramancaydı, Majesteleri," diye cevapladı başrahip, ellerini önünde tam bir dindarlık duruşuyla birleştirerek.

Kral kaşlarını kaldırdı. "Chrissy, kahraman mı? Onun bu yönünü daha önce hiç görmediğimi söyleyebilirim."

"İzninizle, Majesteleri." Piskopos Parnell araya girdi. "Bu adamı hafife alıyorsunuz. Son birkaç yılda kilisenin rehberliğinde değişti.

"

"Evet, eminim öyledir," diye homurdandı Vincent, sonra gözlerini Royce'a dikip yavaşça başını sallamaya başladı. "Ama bu adamın bana arbalet doğrulttuğunu kendi gözlerimle gördüm. Neden yaptın bunu?"

Kuralları hatırlayan Royce sessiz kaldı.

"Bir cevap istiyorum, yoksa kafanı burada ve şimdi koparırım!" Royce, başını sallayan Fawkes'a baktı.

"Eğer senin ölmeni isteseydim," diye cevapladı Royce, "bu konuşmayı yapmıyor olurduk. Ben sadece Leydi Dulgath'ı kurtarmaya çalışıyordum."

Kral yüzü kızarıırken dişlerini gösterdi.

"O haklı, Majesteleri," diye araya girdi Fawkes. "O kolu bir kez sıksaydınız, ölmüş olurdunuz. Karşınızda sizi öldürebilecek, ama öldürmeyen bir adam var."

"Lady Dulgath ölmemişti," dedi Royce. "Ama Knox, onu revire götürdükleri anda işi bitireceğini söylemişti. Parmağını bana doğrultmuştu ve avludaki herkes boynuma ip geçirmek istiyordu. Sen dinlemeyecektin, kimse dinlemeyecekti, en azından Hadrian ve ben ölene ve Lady de bizimle birlikte ölene kadar. Tek mümkün olan yolu seçtim. Herkes benim bir katil olduğuma inanıyordu, ben de bunu Lady Dulgath'ı kurtarmak için kendi lehime kullandım. Neredeyse işe yarıyordu."

Kralın yüzü yumuşadı. Hâlâ kızgın görünüyordu, belki öncekinden daha fazla, ama açıklamaya inandı. Royce iyi bir yalancıydı, ama doğruyu söylemek daha da ikna ediciydi.

Vincent, bir zamanlar Nysa Dulgath ve ondan önce babasına ait olan büyük koltuğa yaslandı. Parmaklarını birleştirip, önceki gün giydiği tören kıyafetini hâlâ giyen piskoposa bakışlarını çevirdi. Piskopos, toplananlar arasında en saygın kişiydi. "Ve Şerif Knox'un Shervin Gerami'yi tutan kişi olduğunu ifade ediyorsunuz?"

"Sadece gördüklerimi bildirebilirim, Majesteleri, ve Knox törenin sabahı erkenden bu Gerami denen adamla konuşuyordu. Konuştuktan sonra şerif bir kese uzattı. O anda bunun üzerinde durmadım. Knox'un onu nöbetçi ya da başka bir görev için tuttuğunu düşündüm. Tabii ki, kel adam duvarın üzerinde, arbaletin yanında bulunduğu anda, Knox'un o adama daha aşağılık bir görev için para ödediğini anladım."

"Peki ya arbalest? Knox'un bu silahı nasıl elde ettiğini bilen var mı?"

Chamberlain Wells, Fawkes'a baktı ve Fawkes izin vererek başını salladı. "Sanırım ben açıklayabilirim, Majesteleri. Şerif bana özel olarak ağır bir tatar yayı istediğini söyledi."

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır, ama piskopos gibi, ben de onun niyetini sorgulamak için bir neden görmedim. Knox yüksek şerifti ve Dulgath'ın güvenliğinden sorumluydu. Arbalest'e ihtiyacı varsa, bunun iyi bir nedeni olmalı diye düşündüm."

Bunun çoğunu önceki gece Brecken Moor'da konuşmuşlardı. Fawkes, tüm olayı Knox'un üzerine yıkma planını açıklamış, şerifin Royce ve Hadrian'ı *danışman* olarak tuttuğunu, ama gizlice cinayetleri onların üzerine yıkmayı planladığını iddia etmişti. Fawkes, Knox'tan şüphelenmeye başlayınca hırsızları uyarmıştı. Sonra Fawkes ve hırsızlar, şerifin planını bozmak için çalışmışlardı. Augustine bu planı hevesle desteklemişti ve Royce bunun nedenini bildiğini düşünüyordu.

Nysa yuvasını değiştirdiğinde başrahip odadaydı. Her şeyi görmüştü. Augustine yıllardır bu sırrı biliyor olabilirdi.

Augustine'in konuşma sırası geldiğinde, başrahip kendi versiyonunu süsleyerek Fawkes'ı, kötü şerifle "en az bir saat" süren destansı bir kılıç dövüşünde savaşılan cesur bir şampiyon olarak resmetti. Ama belki de başrahip olayları böyle hayal etmişti. Onun gibiler, kendi amaçlarını gerçekleştirmek için hikayeleri abartmaya meyilliydi.

"Hâlâ anlamadığım bir şey var," dedi kral. "Beadle Dulgath'ın atadığı, Warric'ten gelen bir göçmen olan Şerif Knox neden Lady Dulgath'ı öldürmek istesin ki? Bundan ne kazanabilir ki? Bana bunu açıklayabilir misin, Chrissy?"

Kralın sorabileceği her soruya cevap verebilmek için hikayeyi baştan sona gözden geçirmişlerdi. Ancak bütün gece süren tartışmalardan sonra, bu soru hiç gündeme gelmemişti.

Şerif bunu neden yaptı?

Fawkes'ın Scarlett Dodge'ı ve ardından Royce'u iyileştirdikten sonra gösterdiği yorgunluk göz önüne alındığında, bir miktar dikkatsizlik anlaşılabilir bir durumdu. Ancak bu, göz ardı edilmesi oldukça önemli bir noktaydı. Kralın huzuruna toplanan herkes gibi Royce de Lord Fawkes'ı büyük bir heyecanla izliyordu.

Fawkes tereddüt etti. Bir an ayaklarına baktı, sonra krala değil, Piskopos Parnell'e dikkatle baktı. Sonra dikleşti ve

doğrudan Vincent'a bakarak, "Bence Nyphron Kilisesi sorumlu" dedi.

Piskoposun gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı ve baş uşak, ağzını kapatmak için elini ağzına kapattı.

"Bu ciddi bir suçlama," dedi kral ve Royce, ilk kez aşağılayıcı bir tonun olmadığını fark etti.

"Ve tamamen saçma!" diye bağırdı Parnell.

"Kanıtım yok, Majesteleri," diye itiraf etti Fawkes. "Ama yine de bunun doğru olduğundan eminim."

"Majesteleri, ben..." diye başladı Parnell.

Kral, eliyle piskoposu susturdu. Dikkatini Fawkes'a vererek, "Gerekçenizi açıklayın," dedi.

"Benim inancım, kilisenin Maranon'u kontrol altına almaya çalıştığı yönünde. Swanwick'in yeni atanan Kontu Woodrow Braga, kendini imparatorlukçu olarak tanımlayan ve ateşli bir monarşist olan Kont Purim'in yerini alan biridir. Manzar her zaman kilisenin kalesi olmuştur. Ve sanırım babamın da manevi bir uyanış yaşadığını söyleyebiliriz, çünkü o da bağlılığını değiştirerek imparatorlukçulara destek verdi."

"Saygın insanların kiliselerine daha fazla ilgi göstermesinde *uygunsuz* bir şey yok," diye tersledi Parnell.

"Hayır," dedi Fawkes. "Ama kilise, soyluların kralına karşı kendilerinin yanında yer almamaları halinde onlara baskı uygulayıp tehdit ediyorsa, bu uygunsuz bir durumdur. Buraya geldikten sonra Lady Dulgath ile birkaç kez konuştum. Babasının kiliseden defalarca tehdit aldığını anlattı. Beadle güçlü kalmış ve onların tehditlerini atlatabilmişti, ama Lady Dulgath'a karşı daha sert bir tutum sergiliyorlardı. Eğer onların isteklerine uymazsa, yerine başka biri geçeceği söylenmiş. Knox hayatta olsaydı, onun yönetici olarak görev yapması için ikna edici bir argüman olacağını düşünüyorum. Sizin de çok iyi belirttiğiniz gibi, o zaten Beadle tarafından atanmıştı ve bu yüzden kontun halefi için olası bir aday olacaktı."

"Bu tehditlerin kaynağının kim olduğunu söyledi?" diye sordu kral, gözlerini piskoposa çevirerek. Piskopos, Fawkes'a o kadar sert bakıyordu ki, patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"O yapmadı," dedi Fawkes, Parnell'e en ufak bir bakış bile atmadan. "Lady Dulgath, ihtiyatın vücut bulmuş haliydi, Majesteleri. Babam bir imparatorluk yanlısı olduğu için bana da güvenemezdi. Babamı kralına ihanet eden biri olarak gördüğüm için onunla ilişkiyi kestığimi açıklamaya çalıştım

babamı kralına ihanet eden biri olarak gördüğüm için onunla ilişkilerimi kestiğimi açıklamaya çalıştım, ama o sadece benim sözüme güvenebilirdi. Bildiğiniz gibi, bu günlerde sözün hiçbir değeri yok."

"Anlıyorum." Kral, sanki bir sihirbazlık numarasına tanık olmuş ve gözden kaçırdığı şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi, Fawkes'a hayran bir ifadeyle bakmaya devam etti.

"Bunların hepsi yalan!" piskopos neredeyse bağırarak söyledi. Yüzü kızarmış, alnında ter damlaları belirmişti.

Fawkes, tamamen sakin ve mantıklı bir ses tonuyla, "En iyi ihtimalle, ben sadece tahminde bulunuyorum. Kanıtım olmadığını zaten açıkladım. Kimseyi hiçbir şeyle suçlamıyorum. Majesteleri benim mantığımı anlamak istedi, ben de açıkladım." dedi.

Piskopos yumruklarını sıkarak el hareketleri yaptı. Yüzü sanki kayaları çiğneyebilecekmiş gibi görünüyordu. Kral, Fawkes'a hayranlıkla bakmaya devam ederken, olan bitenden habersiz görünüyordu.

"Finansal fiyaskosundan sonra kilise seni kabul etti, değil mi?" Vincent, Fawkes'a sordu.

"Evet."

"Peki sen ne oldun, nankör bir köpekten başka!" diye bağırdı Parnell.

"Kilise sana maddi olarak destek olduysa, neden şimdi karşımda durup onları kınıyorsun?" Vincent, piskopos orada değilmiş gibi Fawkes'a sordu.

"Ben kendi kararlarımı kendim veririm, Majesteleri. Babamın evini terk ettiğimde bu çok açıktı. Sadakatim kralıma aittir ve bu sadakat kanla ya da altınla satın alınamaz."

"Ama bu, benim adımı teminat olarak kullanarak sahte bir şekilde borç para almanı engellemedi."

Fawkes tereddüt etti ve Royce, sonunda yakalandığını düşündü, ama sonra bunun dramatik bir duraklamadan ibaret olduğunu fark etti. "Bunun için hiçbir mazeretim yok, Majesteleri. Bu, uzun zamandır kalbimi ve ruhumu ağırlaştıran bir günah. Yanlışımı kabul ediyorum ve telafi etmek, sözlerle değil eylemlerle kendimi kanıtlamak istiyorum."

Kral bu sefer güldü. "Beni gerçekten etkiledin, Christopher. Duyduğum şeylerin çoğunun saf saçmalık olduğundan eminim, ama... aferin. Belki de siyaset, at yarışlarından daha çok yeteneğin olan alandır." Vincent kollarını kavuşturdu ve toplanan gruba bakışlarını yöneltti. "Bu kadar çok saygın tanık varken, son olayları senin açıklamanı reddetmem imkansız.

Bu durumda, elbette sana minnettarım, Christopher. Ödüllendirileceksin. Kralından ne istersin?"

Bu kez Fawkes tereddüt etmedi. "Bu adamlara buraya geldikleri için tazminat sözü verildi." Royce ve Hadrian'ı işaret etti. "Hayatınızı kurtarmada önemli rol oynadılar ve büyük risk aldılar, bu yüzden onlara teklif edilen ödemeyi yapmanızı rica ediyorum. Kendim ödeyebilirdim, ama..." Fawkes, olmayan bir cüzdana uzanıyormuş gibi yaptı.

"Evet, evet, elbette, peki ya sen ne istiyorsun?" diye sordu kral.

"Ben mi? Hiçbir şey, Majesteleri."

"Hiçbir şey mi?"

"Bir adamın kralını korumak için görevini yerine getirdiği için ödüllendirilmesi gerektiğini düşünmüyorum."

Kral gülümsedi. Alaycı bir gülümseme, alay veya eğlence ifadesi değil, gerçek bir onay ifadesiydi.

Başardı, diye düşündü Royce, Fawkes yaşlı adamın kafasından tacı alıp eline alsa bile daha fazla etkilenemezdi.

"Yaptıklarınla kendini kanıtlamak istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Vincent. "Pekala. Görünüşe göre hükümdarı olmayan bir eyaletim var."

"Majesteleri, hayır!" Piskopos Parnell haykırdı.

Kral onu görmezden geldi. "Oddsworth'un oğlu Christopher Fawkes, seni Dulgath'ın kâhyası olarak atıyorum. Bu görevde üç yıl hizmet edeceksin. Bu sürenin sonunda, bu toprakların layık bir yöneticisi olduğunu kanıtlarsan, sana kont unvanını vereceğim." Kral, başını sallayan kâtibine baktı.

Sonra Royce ve Hadrian'a döndü. "Şimdi, size ne borçluyum?"

Hadrian ağzını açamadan Royce, "Elli altın tenent," dedi.

"Elli mi?" Piskopos Parnell şok olmuş bir şekilde sordu.

"*Şerif Knox* bize bunu vaat etmişti," dedi Royce piskoposa. "Bir din adamı olarak, kaliteli bir suikast danışmanının piyasa fiyatını bilmenizi beklemiyorum."

Parnell dudağını ısırды.

"Ödemeniz yapılacak," dedi kral, "ama ikinizin Maranon'dan ayrılmanız konusunda ısrarcıyım. Krallığımda hırsızlara ve suikastçılara müsamaha gösteremem, bana ne tür hizmetler sunmuş olurlarsa olsunlar."

Royce, Piskopos Parnell'i de sürgüne göndermeyi planlayıp planlamadığını sormayı düşündü, ama sonra vazgeçti. O ve Hadrian darağacına gitmiyorlardı ve anlaşılan miktarın iki katı ödeme alacaktı. Fawkes'ın ağzını kapalı tutması tavsiyesi, sonuçta akıllıca görünüyordu.

Hadrian, güneşin ışınları üzerine düştüğü anda kendini daha iyi hissederek kaleden çıktı. Büyük Salon'da o kadar çok cüppe ve taçla birlikte olmak, sanki su altında olmak gibiydi; her yerde baskı hissediliyordu. Ödemelerini alır almaz ayrılmak akıllıca bir hareketti. Kralın aklını başına toplayıp kararını yeniden gözden geçirmesi için ona zaman tanımamalıydılar, ama resepsiyon sona erdiğinde Royce oyalanmıştı. Fawkes de öyle.

Bir dakika sonra çıkacağım, demişti Royce. Gitmeden önce Lord Fawkes ile konuşmam gereken birkaç şey var.

Hadrian için bu sorun değildi. Kendisinin de en az bir sorusu vardı ve Royce gibi, bunu yalnız başına halletmek istiyordu.

Avlu, fırtınanın savurduğu bayraklar ve devrilmiş sandalyelerle hâlâ dağınıktı. Dulgath sancağı, Knox'un indirdiği avluda hâlâ yatıyordu. Arbalest yoktu. Vincent, onlar ayrıldıktan hemen sonra onu emniyete almasını emretmişti. O silahın size doğrultulması, büyük bir açık kapıdan öbür dünyaya bakmak gibiydi, bu da hiç kimsenin, hele bir kralın, tekrar yaşamak istemeyeceği bir deneyimdi.

Hadrian, hala açık ve nöbetçisiz olan ön kapıdan dışarı çıktı.

Burada hiçbir şey değişmez.

Hadrian, mükemmel güneşi ve pamuk gibi bulutlarıyla mükemmel gökyüzüne baktı.

Hiçbir şey.

Scarlett, atlarıyla birlikte yokuşun aşağısında ve birkaç metre yan tarafta bekliyordu. Dancer'ı okşuyor, boynunu okşuyor ve ince otları koparmasına izin veriyordu. Hadrian yaklaşıncı Scarlett başını kaldırdı, onu gördü, başını eğdi ve atın etrafına bakmak için eğildi. Gülümsedi. "Bu sefer kimse seni kovalamıyor."

Hadrian omzunun üzerinden baktı. "Hayır."

"Peki Lord Fawkes?"

"Steward."

Scarlett şaşkın ve biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Kont değil mi?" "Olacak."

Bunu düşündü ve başını salladı. "Parayı aldınız mı?" "Evet, aldık."

Gülümsemi, sonra ifadesi kayboldu. "O zaman gidiyorsunuz?"

Dancer'ın yanında durdu ve omzuna vurdu. At ot yerken ona aldırış etmedi. Atın sırtından Scarlett'e baktı. "Evet, ama düşünüyordum da..."

"Senin için tehlikeli bir şey, sanırım." Dişlerini gösterdi.

"Royce'un etrafında çok fazla dolaşıyorsun." Adam incinmiş gibi davrandı.

Gülümsemi kayboldu. "Söylesene, ne düşünüyordun?"

"Sen kuzeyli bir kızsın, buraya ait değilsin. Wagner'in tavernasında sarhoşları eğlendirmek için bozuk para topladığını hayal edemiyorum." Ses tonunu yumuşattı. "Ayrıca zekisin. Zor durumlarda iyi davranıyorsun ve inanılmaz cesursun. Karnına kılıç saplandı ve sadece biraz ağladın."

Kız somurtarak, "Ağlamadım, sadece gözlerim yaşardı," dedi. "Ağlamak da budur."

"Ağlamadım, hıçkırmadım. Sadece acıdı, hepsi bu."

"Acıttığını biliyorum ve niyetim..." Hadrian iç geçirdi. "Sana iltifat etmem nasıl... Bak, demek istediğim, bizimle Medford'a gelmek ister misin diye merak ediyordum."

"Ne yapayım? Ne olayım? Küçük hırsızlar çetenizin bir parçası mı? O yolu zaten denedim. Bana uymadı, hatırladın mı?"

"Bu sefer farklı olabilir." Ona kaşlarını çattı.

"Yani Wagner'in yanında kalıp onun barında dans mı edeceksin?"

"Aslında..." Kale duvarlarına baktı. "Dün gece Lord Fawkes bana, kral onu kont yaparsa - ki bunu yapacağından oldukça emindi - evi temizlemeyi planladığını söyledi. Sadakatsiz olduğunu düşündüğü kişileri ortadan kaldırmayı planlıyordu. İlk gidecek olan Chamberlain Wells olacaktı."

"Ve?"

"Ve eğer bu olursa, iş benim olacakmış." Hadrian gözlerini kırptı. "Gerçekten mi?"

"Bu kadar şok olmuş gibi bakmana gerek yok."

"Üzgünüm, ben sadece... Vay canına, bu çok büyük bir şey."

Utanarak omuz silkti. "Ona kale yönetimi hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Lord Fawkes, herkesin öğrenebileceğini, ama güvenebileceği çok az kişi olduğunu söyledi. İtiraf etmeliyim ki..." Gözleri yaşardı ve elini kaldırıp gözlerini sildi. Boğazını temizlemek için öksürdükten sonra devam etti. "Böyle takdir edilmek iyi geldi. Bir şey için ödüllendirilmek, iyi bir şey yaptığın için, anlarsın ya?"

Hadrian'ın umutları, birbiri ardına hızla yıkıldı. Birkaç saat önce filizlenmeye başlayan bir dizi iyimser rüya, bir düzine acı iğne gibi acı verici bir şekilde söndü. Kasları gerilince göğsünde hafif bir baskı hissetti. Başını salladı ve yutkunmak için zaman kazanmak için sallamaya devam etti.

"Kesinlikle bunu yapmalısın." Bir nefes daha aldı. "Bu inanılmaz bir fırsat."

"Öyle, değil mi?"

Onun kendisini bir şeye ikna etmesini istediğini düşünmeden edemedi.

"Yani, ben fakir bir çiftçinin kızıyım, hırsız oldum, başarısız bir yün eğirici oldum ve şimdi Dulgath Kalesi'nin hazinedarı olacağım. Bu delilik."

"Bence harika bir baş kahya olacaksın."

Kız, gözlerinde bir kez daha yaşlar birikirken uzun bir süre ona baktı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Hayır, hayır, ciddiym. Gerçekten öyle düşünüyorum. Eminim mavi sana da çok yakışır." "Ne kadar da tatlısın."

"Belki... Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Bu yerel bir şey." Gözlerini tekrar sildi. "Bak, Dulgath'ın şerifi yok ve hazinedar olarak yeni idareciyi sana bu işi vermesi için ikna edebileceğime eminim. Polis memuru olarak iyi iş çıkardın."

"Berbat bir polis memuruydum." "Sadece bira içme."

Hadrian gülümsedi, ama dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı.

"Kral, senin kralın, Maranon'dan çıkmamızı emretti."

Sanki ona tokat atmış gibi görünüyordu. "Ama onun hayatını kurtardın!"

Hadrian başını salladı. "Meğer hırsızlara ve suikastçılara karşı önyargılıymış. Onu suçlayamam, sanırım."

Scarlett gözlerini kaçırdı. Elleri yine Dancer'ın boynuna gitti ve sanki yer hoş olmayan ve beklenmedik bir yöne kaymış gibi yere bakarak atı okşadı. Hadrian bu duyguyu biliyordu ve ona biraz zaman tanıdı. Dancer'ı tekrar okşadı. "Atımı şımartıyorsun."

"Ne zaman ayrılıyorsun?" diye sordu Scarlett sessizce. "Lady Dulgath'ın cenazesi yarın. Bunun için kalacaksın, değil mi? Onu manastıra götürüp babasının yanına gömecekler. Bütün Dulgathlar orada."

"Aslında, Royce birkaç dakika içinde yola çıkmak isteyecek gibi görünüyor. Uzun zamandır buradayız, ama..."

"Ama?" Tek kelime havada asılı kaldı. Yumuşak bir sesle söylendiği için, daha çok çaresiz ve korkulu bir çığlık gibi geldi.

Hadrian elini onun elinin üzerine koydu. O da elini tutup sıktı. O anda Hadrian, aralarına giren Dancer'dan nefret etti. O orada olmasaydı, o... ama onu Scarlett Dodge'dan ayıran şey bir attan çok daha fazlasıydı. Hadrian, üçü arasında en akıllının Dancer olduğunu fark etti.

Hadrian pes etti, Scarlett'in elini bıraktı ve sadece omuz silkti. Ona bakmak çok zor, çok acı verici hale gelmişti. Başını eğdi ve Dancer'ın beyaz çoraplarına odaklandı. Savaşları kaybetmeye alışık değildi ve bu bir savaş olmasa da, yine de aynı şekilde bir kayıp hissediyordu. Etkileyemeyeceği güçler tarafından yenilmiş, çaresizdi.

Dancer birkaç adım sağa doğru yürüdü.

Hadrian başını kaldırdı ve kızıl saçlar gördü, çok fazla kızıl saç. Scarlett'in vücudu ona yapışırken kolları boynuna dolandı. Onu çekerek, parmak uçlarına yükseldi ve onu öptü. Dudakları onun dudaklarına bastırdı, nazik ve yumuşak, ama kararlıydı, açgözlüydü. Parmakları boynuna kaydı, saçlarına ulaştı. Bir ses duydu, yumuşak bir uğultu. Hadrian bunun hangisinin çıkardığını anlayamadı. Scarlett'in dudakları hafifçe açıldı ve bir anlığına Hadrian'ın dudaklarında kaldı. Sonra elleri onu bıraktı, kolları geri çekildi ve o dudaklar, Hadrian'ın nefesini de beraberinde götürerek uzaklaştı.

Lord Fawkes, Royce'u Nysa Dulgath'ın yatak odasına götürdü. Oda, Royce'un en son geldiği zamanki haliyle değişmemişti.

"Garip olmalı," dedi Fawkes.

"Ne?" diye sordu Royce. O anda, bu tanıma uyan yarım düzine şey aklına geldi.

"Bu kapıdan içeri girmek." Fawkes gülümsedi.

"Neden buradayız?"

"İki nedeni var." Lord, kabuk koleksiyonunun bulunduğu masaya doğru yürüdü ve çekmeceyi açtı. Arkasını döndüğünde, parlak beyaz bir hançer uzattı. "Hadrian, bunu kaybettiğini söyledi."

"Teşekkürler. Bunu bulana kadar burayı terk etmeyi düşünmüyordum."

Fawkes kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? O zaman geri ver. Birine gömdürürüm."

"Çok geç." Royce hançeri kaldırırken dedi. "Beni buraya çağırmanın diğer nedeni ne?"

"Sana bunu göstermek istedim," dedi Fawkes, yatağın başlığının arkasından kumaşla örtülü tabloyu çıkararak. Tabloyu masanın üzerine koydu. "Sherwood, Nysa Dulgath'ın bu portresini çizmek için iki ayını harcadı. Bunu görmeni istedim. Çerçeve son zamanlarda biraz hasar görmüştü, ama ben onu tamir ettim."

Fawkes bezi geri attı.

Royce genç bir elf kızın resmine bakakaldı. Kulakları sivriydi; gözleri parlak mavi, damla şeklindeydi. Elmacık kemikleri keskin ve yüksekti, ama en şaşırtıcı şey, elf kızın tamamen kel olmasıydı - bu ve Royce'un tanıdığı elfler gibi görünmemesi. Yüzünde, o delici mavi gözlerinde bir şey vardı - kim olduğundan utanmıyordu. Bu kişi gururluydu.

"Bu sen misin?" diye sordu.

"Ölmeden önceki halim. Sherwood bunu nasıl yaptı bilmiyorum. Nasıl bildiğini bilmiyorum. Belki de o bir sanatçıdan daha fazlasıydı. Belki de bilmeden Sanatı uyguluyordu."

Royce aradaki farkın ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama onu bölmek istemedi.

"Sherwood insanları görebilme yeteneğine sahipti. Onları gerçekten görebiliyordu. Bana bunu söylemişti, ama ben inanmamıştım. Ben bunu görmeden önce öldürüldü. Ona haklı olduğunu söyleyemedim önce."

"Önemli değil." Royce resme bir adım daha yaklaştı. "O biliyordu."

"Evet." Fawkes başını salladı. Zorlukla nefes aldı, sonra sol topuğuyla döndü ve pencereye doğru yürüdü, Royce'u resimle baş başa bıraktı. "Sen..."

irkin buluyor musun?"

Royce elini uzattı ve firanın bıraktığı kuru izlere dokundu. "Hayır."

"Sherwood senin portreni çizseydi ne yapardı diye merak etmeden duramıyorum."

Royce bu düşünceyi oldukça rahatsız edici buldu.

"Ben her şeyden önce bir insanım," dedi. "Bana bakarak bunu görebilirsin. Açıkçası, bunu nasıl anladığını bile bilmiyorum."

Fawkes arkasını döndü ve ona şaşkınlıkla baktı. "*Senin* beni tanıdığın gibi. Bir saniye bile sürmedi. Kapıdan içeri girdiğinde Christopher Fawkes'ı öldürmeye hazırdın ama yapmadın. Seni durduran neydi? Nasıl anladın?"

Omuz silkti. "Hareketlerin, duruşun, konuşma şeklin. Tanıdım. Seni tanıdım."

"Biz, içinde yaşadığımız bedenlerden daha fazlasıyız," dedi Fawkes. "Onlar giysilerden biraz daha fazlası, ama yine de onları çok fazla yargılıyoruz." Acı bir şekilde güldü. "Ben, herkesten çok bu gerçeği anlamalıyım, ama yine de..." Resme baktı. "Sherwood'a hiç şans vermedim. O benim içimdeki gerçeği gördü, ama ben onun içindeki gerçeği görmek istemedim."

Fawkes, Royce'a doğru bir adım attı. "Kalabilirsin."

"Kralın buna karşı çıkacaktır ve bu da kont olma şansını mahveder."

"Kraldan korkmuyorum."

Royce başını salladı. "Hayır, korkmuyorsun herhalde. Ama yalnız olduğun için bir savaş başlatmak da istemezsin."

Fawkes ona kaşlarını çatı. "Senin bu kadından gerçekten nefret etmeye başlıyorum."

"Hoşça kalın Lord Fawkes," dedi ve kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan önce durdu. "Buradaki hava... Sen onu bir şekilde kontrol ediyorsun, değil mi? Bu yüzden hava her zaman güneşli ve ılık, ama çok sıcak değil."

"Ne demek istiyorsun? Güzel havayı sevmiyor musun?" "Her şeyin fazlası zararlıdır."

"Hoşça kal, Royce Melborn."

Brecken Dale sakinleri köyün sokaklarına dizilmişti. Herkes dışarı çıkmıştı: kocalar, eşler ve çocukları bacaklarına sıkıca sarılmıştı. Herkes en iyi kıyafetlerini giymişti; çoğu için bu, sahip oldukları tek kıyafetti. Ama yakaları düzgündü, ayakkabıları parlaktı, saçları özenle taranmıştı. Hiçbirinde başlık ya da şapka yoktu ve tüm gözler Royce, Scarlett ve Hadrian'a çevrilmişti. Kalabalık onları bekliyordu.

Royce'un ilk tepkisi endişe, ikincisi ise şüphe oldu. *Bu sabah biri harap kiliseye göz atmış mıydı? Kasaba halkının Papaz Payne'e karşı hislerini göz önüne alan Royce, öyle olduğunu düşünmüyordu. Sadece koku dayanılmaz hale geldiğinde, kimse o kapıyı açmaya zahmet ederdi.* Ardından yapılacak cenaze törenine, cesedi sığ ve işaretsiz bir çukura taşımak için gereken en az sayıda kişi katılırdı.

Köylülerin neden dışarıda oldukları, her biri onları geniş gözlerle ve sırtarak izledikleri Royce'un aklını almıyordu. Sayılarına bakılırsa, neredeyse herkes dışarı çıkmıştı. Bir baba, oğlunun iyi görebilmesi için onu omuzlarına çıkarmak zahmetine girmişti. Scarlett bile şaşkın görünüyordu.

"Tanrım!" dedi, köy pazarını gördüklerinde.
Yer halkla doluydu. "Sanki panayır günü gibi."

Wagner, Clem, Brook ve Gill diğerleriyle birlikte duruyorlardı.

"Wag?" diye sordu Scarlett, atından inerken. "Neler oluyor?" Hayvanı direğe bağladı ve ona katıldı.

"Senin yaptığını biliyorlar," diye cevapladı Wagner. "Hepinizin Lady Dulgath için yaptıklarınızı, yapmaya çalıştıklarınızı ve Lord Fawkes için yaptıklarınızı."

"Nasıl?" diye sordu Royce.

"Küçük kasaba, insanlar konuşur, ben de bir şeyler söylemiş olabilirim." Barmen gülümsedi. Scarlett ona hafifçe itti, bu da ikisini de güldürdü.

Royce topluluğa baktı, erkekler ve kızlar ona hayranlıkla bakıyordu.

Biz ünlüleriz. Titredi ve Maribor'a, kral tarafından yasaklandıkları için teşekkür etti.

Hadrian attan inmedi. Veda etmişti. O ve Scarlett son bir kez göz göze geldiler; sonra Scarlett başını eğdi, arkasını döndü ve Caldwell House'un gölgeli sarmaşıklarına doğru yürüdü. Hadrian onun gidişini izledi. Kapı arkasından kapandı, ama o yine de bakmaya devam etti. Bir süre sonra Royce'a dönüp, "Hazır mısın?" diye sordu.

Royce coşkuyla başını salladı.

Hadrian atını ileri sürdü, yavaş yavaş yol açan kalabalığın arasından geçerek ilerledi. Royce onu takip etti.

"Yaptığın her şey için teşekkür ederim," dedi bir kadın, bir kolunun kıvrımında pek de mutlu olmayan bir tavuğu tutarken. Diğer eliyle Royce'un bacağına dokunmak için uzandı. Royce geri çekildi ve atına bir tekme attı, böylece oyalananlar geri atladılar. Kalabalıktan kurtulduktan sonra, atına bir kez daha hafifçe tekme attı ve atı tırıs gitmeye başladı, geçide doğru ilerledi. Köy ve yakındaki çiftliklerden uzaklaşana kadar hızlı temposunu sürdürdü. Ancak o zaman atının rahat yürüyüşüne dönmesine izin verdi.

Hadrian yetişti ve yan yana sürdüler. Royce onun konuşacağını bekliyordu. Bir kez olsun, konuşacak çok şeyleri vardı. İkisi bir günden fazla süredir baş başa kalmamışlardı ve bu süre içinde çok şey olmuştu. Ama Dulgath'ta her zaman olduğu gibi gökyüzü açık olmasına rağmen, Hadrian tek kelime etmedi. Yolculuğun çoğunu dizginlerine bakarak ve düğümle oynayarak geçirdi.

Yol yukarı doğru çıkmaya başladığında çiftlikler geride kaldı. Yolun sol tarafı kaybolup sağ tarafı uçurum haline gelince av kulübeleri bile ortadan kayboldu. Dulgath'tan çıkıp Büyük Maranon'a, at sürülerinin dolaştığı o açık dünyaya geri dönen geçide yaklaşıyorlardı.

Karanlık çöktükten sonra Mehan'a varacak ve hanlardan birinde oda tutacaklardı. Ertesi sabah kuzeye doğru yola çıkacaklardı ve acele ederlerse, gece çökmeden Ratibor'a varacaklardı. Rahat bir gün geçirdikleri takdirde Aquesta'ya varacaklardı, ama Royce Hadrian'a devam etmeleri için baskı yapacaktı. Şansları yaver giderse, beş, hatta belki dört günde Medford'a varacaklardı.

Royce, Gwen'in yüzünü tekrar görmek istiyordu, hatta buna ihtiyaç duyuyordu. O yöne doğru gittiklerini bilmek bile onu daha iyi hissettiriyordu.

Gwen çok özel birisi olmalıydı. Hayatının geri kalanında sana zenginlik ve saygı kazandıracak bir unvanı ve mülkü geri çeviriyorsun.

Bunu asla itiraf etmezdi, Hadrian'a değil, Gwen'e ise hiç olmazdı —bunu kendi kendine düşünmekten bile hoşlanmıyordu—ama bir şekilde Gwen onun *beşinci şeyi* olmuştu. Hayatta kalmak için Royce'un tek ihtiyacı dört şeydi: hava, yemek, su ve uyku. Sıcak ve soğuktan diğerleri kadar rahatsız olmazdı ve gerekirse ormanda veya tarlada yaşayabilirdi. Ama diğer dört şey mutlaktı.

İstemeyerek de olsa, Gwen'in beşinci şey olduğunu keşfetmişti. Onsuz diğerlerinden daha uzun süre dayanabilirdi, ama çok fazla zaman geçerse,

etkisini hissediyordu. *Hasta* doğru kelime değildi; *boş* daha yakındı, ama o da tam uymuyordu. *Zayıf*. Bu düşünceyle kendine başını salladı. İşte buydu. O yokken, sanki kendinden daha azı varmış gibi, saydam hissediyordu.

Daha önce ne kadar az var olduğumu hiç fark etmemiştim; bir insan olmadan bir gölgeydim.

Ne zaman olduğunu ya da nasıl olmasına izin verdiğini bilmiyordu, ama nedense onsuzken kendini eksik hissediyordu. Gwen onun bir parçasını çalmıştı ve... *Hayır, o hiçbir şey almamıştı. Bana hiç sahip olmadığım bir şey vermişti ve şimdi onsuz yaşayamıyordum.* Bu düşünce rahatsız ediciydi ve o, kapüşonunun altında kendine kaşlarını çatarak sinirlendi.

Royce, Hadrian'ın konuşmaya başlamasını dilemeye başladı, yol kenarındaki çiçekler hakkında ya da bir bulutun bir zamanlar tanıdığı bir kıza benzediğini, ancak kızın saçlarını diğer tarafta ayırdığını anlatan anlamsız bir gevezelik.

Sonra, sanki Hadrian zihin okuyabiliyormuş gibi, "Şuna bakın" dedi.

Royce, Hadrian'ın bir kayayı işaret edip onun şalgama benzediğini söyleyeceğini düşünerek oraya baktı. Ancak, ortağının köye doğru baktığını gördü.

Köylülerin fikirlerini değiştirip fanatik bir peşinde olduklarından korkan Royce, atını döndürdü ve şaşkın bir şekilde oturdu.

Sırtın yüksekliğinden, Dulgath vadisinin tamamını, aşağıdaki köyü, kaleyi ve ötesindeki okyanusu bir kez daha görebiliyorlardı. Ve orada, hepsinin üzerinde bir gökkuşağı uzanıyordu. Vitray kadar berrak, tek bir gri bulutun altında sanki onlar için çizilmiş gibi göze çarpıyordu.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu Hadrian.

"Orada yağmur yağıyor demek," dedi Royce. "Ama burada da güneş var ."

<<<<>>>>

SONSÖZ

İşte bu kadar. Umarım *The Death of Dulgath*'ı okumaktan keyif almışsınızdır; ben bu ikiliyle yeniden bir araya gelmekten büyük keyif aldım. Bazıları, karımın Hadrian'a biraz aşık olduğunu biliyor olabilir, ve yeni bir Riyria hikayesinin yazılmasından hemen önce ve yazılma sürecinde onu görmekten daha güzel bir şey olamaz. Bununla birlikte, her zaman Robin için hikayeler yazabilir ve bunu olduğu gibi bırakarak mutlu olabilirim. Onları yayınlamak ise tamamen başka bir konu ve başka bir yerde de bahsettiğim gibi, "dünyada" başka Riyria kitapları olup olmayacağı büyük ölçüde *diğer insanların* isteklerine bağlı. Eğer bu ikili artık hoş karşılanmaz hale gelirse, ilgimi yöneltebileceğim birçok fikrim var. İnsanlar daha fazla macera istiyorsa, bu ihtimalden benim kadar heyecanlanan kimse yoktur... belki Robin hariç. Öyleyse çekinmeyin, michael.sullivan.dc@gmail.com adresine bir mesaj atın. Zaman ayırıp yazdığınız için teşekkür etmek amacıyla size küçük bir kısa öykü bile gönderebilirim.

Ayrılmadan önce, değinmek istediğim birkaç konu daha var. İlk olarak, www.michaelsullivan-author.com/maps.html adresinde, basılı veya e-kitap versiyonlarında sunabileceğimden daha fazla ayrıntı görebileceğiniz, yüksek çözünürlüklü harita kopyalarını bulabileceğiniz bir site olduğunu belirtmek isterim.

Ayrıca, Goodreads veya en sevdiğiniz perakendeci olan Amazon, Audible veya Barnes & Noble gibi sitelerde bir yorum (veya sadece bir puan) bırakmanızı rica etmek istiyorum. İyi, kötü veya tarafsız, benim için önemli olan tek şey dürüstlük. Okuyucuların bu yorumların ne kadar önemli olduğunu anladığından emin değilim. Üçüncü taraf kaynaklardan görüş almak, kararsız olanların kitabın kendileri için uygun olup olmadığına karar vermelerine gerçekten yardımcı olabilir. Yorumlarınızın kapsamlı olması gerekmez, beğendiğiniz (veya beğenmediğiniz) şeyler hakkında birkaç kelime yazmanız başkalarının karar vermesine yardımcı olacaktır. Bu, onların kitabı almamaları anlamına gelse bile sorun değildir. Hiçbir kitabın herkese uygun olmadığını biliyorum ve o okuyucunun, kendi zevklerine uygun olmayan kitabımı okumak için zaman harcamaktansa, sevdiği başka bir kitap bulmasını tercih ederim.

Goodreads'ten bahsetmişken, orada The Dark Room adında özel ve gizli bir grup kurdum. Bu grup, serinin hayranlarının bir araya geldiği bir yer. The Dark Room'da soruları yanıtlayabilir, henüz kamuoyuna açıklanmamış konular hakkında konuşabilir ve hatta zaman zaman özel ekstralar sunabilirim.

davet almak istiyorsanız, e-posta gönderin. Konu satırına DARK ROOM INVITE yazın, böylece göze çarpsın.

Son olarak, ya da belki sondan ikinci olarak, *The Death of Dulgath*'ı basılı olarak okuduysanız veya sesli olarak dinlediyseniz, size e-kitabı ücretsiz olarak sunmak istediğimi belirtmek isterim. Yine, bana bir e-posta gönderin ve hangi dosya formatını tercih ettiğinizi belirtin, ben de size gönderirim. Faturanızın bir kopyasını gönderirseniz çok sevinirim, ancak "satın alma kanıtı" konusunda çok titiz davranmayacağım. Sonuçta, kitabın korsan kopyasını bulamayacağınız da yok.

Bir kitabı bitirdikten sonra, her zaman aklımdan geçen ve hakkında konuşmak istediğim küçük şeyler olur. Neden A yolunu B yoluna tercih ettiğim gibi şeyler ve tabii ki aklıma gelen ama kitaba koyamadığım komik küçük şeyler (çoğunlukla kitaba uymadıkları için). Robin ve ben, yirmi dördüncü bölümde özellikle eğlenceli olabilecek bir şey hakkında çok güldük. Her neyse, tüm bu küçük ayrıntıları ve bazı perde arkası bilgileri *The Making of the Death of Dulgath* adlı ücretsiz bir e-kitapta topladık. Kitap, büyük spoilerlar içerdiği için e-kitap sitelerinde yayınlanmayacak. Bu nedenle, kitabı sadece okuduktan sonra insanlara veriyorum. Tahmin ettiğiniz gibi, kitabın bir kopyasını almak için bana e-posta göndermeniz yeterli.

Tamam, sahneden inmek için çalan müziği duyuyorum, o yüzden bu konuşmayı bitireceğim. Bilmeyenler için söyleyeyim, bir zamanlar on yıldan fazla bir süre yazmayı bıraktım ve o süre boyunca hikayelerimi arkadaşlarım ve ailemden başka kimsenin okuyacağını hiç düşünmemiştim. Bu düşünce beni oldukça depresif yapıyordu. Artık daha fazla uzak kalamayacağımı anlayıp yeniden yazmaya başladığımda bile, yayınlamayı hiç düşünmemiştim. Bu, benim için ulaşılamaz bir hayaldi. Az önce, karımın kitaplarımı beğenmesinin ne kadar tatmin edici olduğunu söyledim. Hiç tanımadığım insanlardan da benzer tepkiler aldığımı düşünün. Ben bir hikaye anlatıcısıyım, ama kendi boş odamın yankı odasında hikaye anlatmak pek eğlenceli değil. Aslında eğlenceli, ama hikayeleri paylaşmak ve insanların sevdiklerine tavsiye ettiğini duymak, reklamda da söylendiği gibi, paha biçilemez.

İnternetteki insanlar genellikle "okurlarımla etkileşimli olduğum" için bana teşekkür ederler. Bunu neredeyse gülünç buluyorum. Yaptıklarımın bencilce olduğunu bilmiyorlar mı? Bu etkileşimlerden onların aldığı kadar (ve muhtemelen daha fazla) benim de aldığımı? İnternet, birbirimizle iletişim kurma becerimizde bize birçok ilerleme sağladı, ama hiçbirisi ortak ilgi alanlarına sahip insanları bir araya getirmekten daha büyük bir ilerleme değil.

Bu yüzden, şimdiye kadar yeterince açık ifade edemediysem... Son olarak teşekkür etmek istiyorum ve lütfen bana mesaj atmaktan çekinmeyin. Gerçekten, gelen kutumu açıp okuyuculardan gelen mesajları görmek günümün en güzel kısmı.

ÖN İZLEME

MITLERİN ÇAĞI

The Death of Dulgath'a başlamadan kısa bir süre önce, Del Rey'e (Penguin Random House'un fantastik kitapları yayınlayan imtiyaz sahibi) sattığım *The First Empire* adlı beş kitaplık seriyi bitirdim. İlk kitap olan *Age of Myth*, 7 Haziran 2016'da yayınlanacak. İşte kitap hakkında biraz bilgi ve ilk bölüm. Umarım bir göz atarsınız ve beğenirseniz, ön sipariş vermeyi düşünürsünüz. Bu seri, Riyria'nın zamanından 3.000 yıl önce geçiyor ve Novron'un insanlığı nasıl kurtardığını ve İlk İmparatorluğu nasıl kurduğunu anlatan *gerçek bir hikayeyi* anlatıyor. Görünüşe göre size anlatılan tarih *tam* olarak doğru değil.

MITLERDEKİ GERÇEĞİ VE EFSANELERDEKİ YALANLARI KEŞFEDİN.

İnsanlar, çok eski zamanlardan beri Fhrey adını verdikleri tanrılara tapınırlar. Fhreyler, savaşta yenilmez, sihir ustası ve görünüşte ölümsüz olan, gerçekten ayrı bir ırktır. Ancak bir tanrı, bir insanın kılıcıyla öldürüldüğünde, insanlar ile tanrı sandıkları varlıklar arasındaki güç dengesi sonsuza dek değişir. Artık, insanlık ile yok oluş arasında sadece birkaç kişi durmaktadır: Tanrı Katili olarak kaderini kabul etmekte isteksiz olan Raithe. Yaklaşan kıyametin işaretleriyle yükü altında ezilen genç kahin Suri. Ve halkını yönetmek için kişisel trajedisini aşması gereken Persephone. Mitlerin Çağı sona erdi; isyan zamanı başladı.

BİRİNCİ BÖLÜM

TANRILAR VE İNSANLAR

Savaş öncesi karanlık günlerde, erkekler Rhune olarak adlandırılıyordu.

rhune-land veya eskiden bilinen adıyla Rhulyn'de yaşıyorduk. Yiyebileceğimiz çok az şey vardı ve korkacak çok şey vardı. En çok korktuğumuz şey, insanların girmesi yasak olan Bern Nehri'nin ötesindeki tanrılardı. Bugün çoğu insan savaşın Grandford Savaşı ile başladığına inanıyor, ama aslında savaş, iki adamın nehri geçtiği ilkbaharın başlarında başladı. — Brin Kitabı

Raithe'nin ilk tepkisi dua etmek oldu. Küfür etmek, ağlamak, çığlık atmak, dua etmek... İnsanlar hayatlarının son dakikalarında bunları yaparlardı. Ancak Raithe'ye dua etmek saçma geliyordu, çünkü sorunu yirmi metre ötedeki öfkeli tanrıydı. Tanrılar hoşgörölü oldukları ile bilinmezlerdi ve bu tanrı ikisini de öldürmek üzereydi. Ne Raithe ne de babası tanrının yaklaştığını fark etmemişti. Nehir, bir ordunun geçişini gizleyecek kadar gürültü yapıyordu. Raithe bir ordu olmasını tercih ederdi.

Parlak giysiler giymiş tanrı, bir atın üzerinde oturuyordu ve iki hizmetkâr yaya olarak ona eşlik ediyordu. Onlar erkekti, ama aynı dikkat çekici giysiler giymişlerdi. Üçü de sessizce izliyordu.

"Hey?" Raithe babasının dikkatini çekti.

Herkimer tek dizinin üzerine çökmüş, bıçağıyla geyiğin karnını açarken terliyordu. Raithe geyiğin yan tarafına mızrak sapladıktan sonra, o ve babası günün çoğunu geyiği kovalayarak geçirdiler. Herkimer geyiğin içini boşaltmadan önce yünlü leigh morunu ve gömleğini çıkarmıştı. Çok sıcak olduğu için değil - bahar günleri hala soğuktu - ama geyiğin karnını açmak kanlı bir iş olduğu için. "Ne?" Başını kaldırdı.

Raithe başını tanrıya doğru çevirdi ve babasının bakışları üç figürü takip etti. Yaşlı adamın gözleri büyüdü. Yüzünün rengi attı ve dudaklarını yaladı. İfadesi Raithe'yi hiç rahatlatmadı.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum, diye düşündü Raithe.

Herkimer, yasak nehri geçmenin tüm sorunlarını çözeceğinden emin ve çok güven vericiydi. Ama Raithe'nin şüphelenmesine neden olacak kadar çok kez emin olduğunu söylemişti. Şimdi yaşlı adam nefes almayı unutmuş gibi görünüyordu. Herkimer bıçağını geyiğin yan tarafına sildi, sonra kemerine takıp ayağa kalktı.

"Ah... ah... um," Raithe'nin babası, kurbağa gibi cızırtılı bir sesle konuşmaya başladı. Herkimer, yarısı deşilmiş geyiğe baktı, sonra tekrar tanrıya döndü. "Bu... ah... tamam."

Babasının bilgeliğinin toplamı buydu, ilahi topraklara izinsiz girme suçuna karşı yaptığı büyük savunma. Raithe, geyiklerinden birini öldürmenin de bir suç olup olmadığını bilmiyordu, ama bunun durumlarına yardımcı olmayacağını düşündü

Raithe'nin midesi düğümlendi. Babasının ne söyleyeceğini hiç bilmiyordu, ama bundan daha fazlasını bekliyordu.

Beklendiği gibi, tanrı yatışmadı ve üçü giderek artan bir öfkeyle bakmaya devam etti.

İki büyük nehrin birleştiği küçük bir açık çayırılık alanda bulunuyorlardı. Yoğun ve zengin bir çam ormanı, yokuşun biraz yukarısında uzanırken, aşağıya doğru taşlı bir kumsal uzanıyordu. Kar beyazı gökyüzünün altında, birleşen nehirler tek ses çıkaran şeydi. Sadece birkaç dakika önce Raithe bu küçük alanı bir cennet olarak görmüştü. O zaman öyleydi.

Raithe yavaşça nefes aldı ve tanrılarla ya da onların ifadelerine dair hiçbir deneyimi olmadığını kendine hatırlattı. Hiçbir zaman bir tanrıyı yakından görmemişti, kayın yaprağı şeklindeki kulakları, gökyüzü kadar mavi gözleri ya da erimiş altın gibi dökülen saçları görmemişti. Böylesine pürüzsüz bir cilt ve beyaz dişler akıl almazdı. Bu, topraktan değil, havadan ve ışıktan doğmuş bir varlıktı. Dalgalı cüppesi rüzgarda dalgalanıyor ve güneşte parıldayarak başka bir dünyaya ait bir ihtişamı ilan ediyordu. Sert, yargılayıcı bakışları, Raithe'nin ölümsüz bir varlıktan beklediği ifadeyle tam olarak aynıydı.

At ise daha da büyük bir sürprizdi. Raithe'nin babası ona bu tür hayvanlardan bahsetmişti, ama o zamana kadar Raithe buna inanmamıştı. Babası gerçeği abartma alışkanlığı vardı ve yirmi yıldan fazla bir süredir bu hikayeleri dinlemişti. Birkaç kadeh içtikten sonra, tek bir vuruşla beş adamı nasıl öldürdüğünü veya Kuzey Rüzgarı ile nasıl savaşıp onu durdurduğunu herkese anlatırdı. Yaşlandıkça hikayeleri de büyüdü. Ama bu dört ayaklı masal, büyük, parlak gözleriyle ona bakıyordu ve at başını salladığında, Raithe bir tanrının bineğinin konuşmayı anlayıp anlamadığını merak etti.

"Hayır, gerçekten, sorun değil," dedi Raithe'nin babası, belki de önceki dahice sözlerini duymadıklarını düşünerek. "Buraya girmeme izin var." Bir adım öne çıktı ve göğsündeki terle yapışmış kir ve çam iğneleri arasında bir deri şeridinden sarkan madalyayı gösterdi. Yarı çıplak, güneşten yanmış, dirseklerine kadar kan lekeli ve vahşi sakalının arasından sırtan babası, çılgın bir barbarın vücut bulmuş haliydi. Raithe de ona inanmazdı. "Bunu görüyor musun?" diye devam etti babası. Kalın, kırmızı parmakların kavradığı parlak metal, öğle güneşini yansıtıyordu. "Yüksek Mızrak Vadisi'nde Gula-Rhune'a karşı halkın için savaştım. İyi iş çıkardım. Bir Fhrey komutanı bana bunu verdi, ödülü hak ettiğimi söyledi."

"Dureyan klanı," uzun boylu hizmetçi tanrıya hayal kırıklığı ve tiksinti arasında bir ses tonuyla söyledi.

Sakalının olmadığı, uzun burnu, keskin elmacık kemikleri ve küçük, zeki gözleri olan sırık gibi bir adam olan hizmetçi, Raithe'ye bir sansar ya da tilkiyi hatırlattı ve o ikisinden de hoşlanmazdı. Raithe, adamın duruşundaki kölece tavırları da sevmiyordu: kambur, gözleri aşağıda ve elleri önünde birleştirilmiş. Boynunda zengin görünümlü gümüş bir torc takıyordu, iki hizmetçi de takıyordu. Bu mücevherlerin bir statü göstergesi ya da belki de bir ödül olduğunu tahmin etti.

Tanrı ile seyahat edenler ne tür insanlardır?

"Doğru. Ben Hiemdal'ın oğlu Herkimer ve bu da oğlum Raithe."

"Yasayı çiğnedin," dedi hizmetçi. Burunlu sesi, bir sansarın konuşma şekline benziyordu.

"Hayır, hayır, öyle değil. Hiç de öyle değil."

Babasının yüzündeki çizgiler derinleşti ve dudakları daha da sıkılaştı. İlerlemeyi bıraktı, ama iki parmağıyla madalyayı sihirli bir tılsım gibi tuttu, gözleri umutla parlıyordu. "Bu, ödülü hak ettiğimi söylediğim şeyi kanıtlıyor. Bak, ben bir şekilde düşündüm ki biz..." Raithe'ye doğru eliyle işaret etti — "oğlum ve ben bu küçük yerde yaşayabiliriz diye düşündüm." Bern ve Urum nehirlerinin birleştiği yere kadar uzanan yamacı işaret etti. "Fazla bir şeye ihtiyacımız yok. Aslında neredeyse hiçbir şeye. Bak, nehrin bizim tarafında, Dureya'da toprak verimsiz. Hiçbir şey yetiştiremiyoruz ve avlayacak hiçbir şey yok."

Babasının sesindeki yalvarış, Raithe'nin daha önce duymadığı ve hoşuna gitmeyen bir şeydi.

"Buraya giremezsin." Bu seferki, diğer hizmetkardı, kel olan. Uzun boylu, sansar suratlı adam gibi, onun da düzgün bir sakalı yoktu, sanki sakal bırakmak öğretilmesi gereken bir şeymiş gibi. Saçsızlığı, yüzündeki ekşi ifadeyi ayrıntılı bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

"Ama anlamıyorsun. Senin halkın için *savaştım*. Senin halkın için *kanımı döktüm*. Senin türün için savaşırken *üç oğlumu kaybettim*. Ve bana bir ödül sözü verildi." Madalyayı tekrar uzattı, ama tanrı ona bakmadı. Onları geçip, uzaklarda, alakasız bir noktaya odaklanarak baktı.

Herkimer madalyayı bıraktı. "Bu yer sorun oluyorsa, taşınınız. Oğlum aslında buradan batıya doğru başka bir yeri beğenmişti. Senden daha uzak oluruz. Bu daha mı iyi olur?"

Hâlâ onlara bakmasa da, tanrı daha da sinirli görünüyordu ve sonunda konuştu: "Siz itaat edeceksiniz."

Sıradan bir ses. Raithe hayal kırıklığına uğradı. Gök gürültüsü bekliyordu.

Tanrı daha sonra hizmetkarlarına ilahi dilde seslendi. Raithe'nin babası ona bu dilin bazı kelimelerini öğretmişti. Akıcı konuşamıyordu ama tanrının nehrin kendi tarafında silah taşımalarını istemediğini anlayacak kadar biliyordu. Bir an sonra, uzun boylu hizmetkar mesajı Runik dilinde ilettiler: "Bern'in batısında sadece Fhrey'lerin silah bulundurmasına izin verilir. Silahlarınızı nehre atın."

Herkimer, kütüğün yanında yığılmış teçhizatlarına bir göz attı ve pes etmiş bir sesle Raithe'ye, "Mızrağını al ve dediklerini yap" dedi.

"Ve sırtındaki kılıcı da," dedi uzun boylu hizmetçi.

Herkimer şok olmuş gibi göründü ve sanki silahın orada olduğunu unutmuş gibi omzunun üzerinden baktı. Sonra tanığa döndü ve Fhrey dilinde doğrudan ona seslendi: *"Bu benim aile kılıcım. Onu atamam."*

Tanrı dişlerini göstererek alaycı bir şekilde güldü. "Bu bir kılıç," diye ısrar etti hizmetçi.

Herkimer sadece bir an tereddüt etti. "Tamam, tamam, peki. Hemen nehrin karşısına geçeceğiz. Hadi, Raithe."

Tanrı mutsuz bir ses çıkardı.

"Kılıcı bıraktıktan sonra," dedi hizmetçi.

Herkimer öfkeyle baktı. "Bu bakır nesil nesil ailemizde kalmıştır." "O bir silah. At onu."

Herkimer oğluna utangaç, yan bakışlarla baktı.

İyi bir baba olmasa da — en azından Raithe'ye göre öyle değildi — tüm oğullarına bir şeyi aşlamıştı: gurur. Kendine saygı, kendini savunma yeteneğinden geliyordu. Bu tür şeyler bir erkeğe saygınlık kazandırır. Tüm Dureya'da, tüm klanlarında, Herkimer kılıç, yani *metal* bir kılıç kullanan tek erkekti. Sapı karmaşık bir şekilde oyulmuş ve mücevherlerle süslenmiş tanrının kılıcına kıyasla acınası bir şey olsa da, babasının kılıcı dövülmüş bakırdan yapılmıştı. Çiziklerle dolu, mat parlaklığı yaz gün batımının rengindeydi ve efsaneye göre, kısa bıçaklı bu aile yadigarı, gerçek bir Dherg demircisi tarafından çıkarılmış ve şekillendirilmişti. Bu silah Herkimer'i o kadar tanımlıyordu ki, çoğu düşman klan babasını Coppersword (Bakır Kılıç) olarak tanıyordu — korkulan ve saygı duyulan bir unvan. Babası bu bıçağı asla bırakamazdı.

Nehirdeki akıntı, yukarıda uçan bir şahinin çılgılığıyla kesildi. Kuşlar, kehanetlerin vücut bulmuş hali olarak biliniyordu ve Raithe

bu göksel çığlığı olumlu bir işaret olarak kabul etmedi. Ürkütücü yankısı içinde, babası tanrıya karşı çıktı. "Sana bu kılıcı veremem."

Raithe gülümsemeden edemedi. Dureya Klanı'ndan Hiemdal'ın oğlu Herkimer, bir tanrı için bile bu kadar boyun eğmezdi.

Tanrı attan inerken, küçük hizmetçi atın dizginlerini aldı.

Raithe izledi—izlememek imkansızdı. Hareketleri o kadar zarıf, akıcı ve dengeliydi ki, büyüleyiciydi. Yerdeyken, Raithe ve babasından daha kısaydı, ki ikisi de iri yarı adamlardı. Tanrı da o kadar geniş omuzlu ve kaslı değildi.

Raithe ve babası, mızrak ve kalkan kullanarak hayatları boyunca omuzlarını ve kollarını geliştirmişlerdi. Tanrı ise, sanki yatakta yatarak ve kaşıkla beslenerek yaşamış gibi narin görünüyordu. Fhrey bir erkek olsaydı, Raithe ondan korkmazdı. Aralarındaki ağırlık ve boy farkı göz önüne alındığında, Raithe ona meydan okusa bile onunla dövüşmezdi. Böylesine adaletsiz bir dövüş girmek zalimce olurdu ve Raithe zalim bir adam değildi. Kardeşleri bu özelliğini ondan almıştı. "Anlamıyorsun. Bu kılıç babamdan oğluna oğullara miras kaldı..."

Tanrı ileri atılarak Herkimer'in midesine yumruk attı. Herkimer darbeyle eğilirken, tanrı sırtından kılıcı çaldı. Bakır, donuk bir sesle kılıcı çıkardı ve Herkimer nefesini toplarken, tanrı silahı tiksintiyle inceledi. Sonra, başını sallayarak, tanrı Herkimer'e sırtını döndü ve hizmetkarına acınası kılıcı gösterdi. Hizmetkâr, tanrı ile birlikte silahla alay etmek yerine, korkarak geri çekildi. Raithe, gelincik adamın yüzünden geleceği gördü, çünkü Herkimer'in tepkisini ilk fark eden oydu.

Raithe'nin babası kemerinden bıçağı çekip saldırdı.

Bu kez tanrı hayal kırıklığına uğratmadı. şaşırtıcı bir hızla dönerek bakır bıçağı Raithe'nin babasının göğsüne sapladı. Herkimer'in ileriye doğru ivmesi, kılıcı derine saplamayı başardı. Kavga başladığı anda bitti. Babası nefes nefese kalarak yere düştü, kılıç hala göğsünde duruyordu.

Raithe düşünmedi. Bir an bile olsa duraksasaydı, fikrini değiştirebilirdi, ama içinde babasından sandığından daha fazla şey vardı. Elinin ulaşabileceği tek silah kılıç olduğu için, bakır bıçağı babasının vücudundan çekti. Raithe tüm gücüyle tanrının boynuna savurdu. Bıçağın boynu tamamen keseceğini umuyordu, ama tanrısal varlık kaçtığı için bakır bıçak sadece havayı kesti. Raithe tekrar savurduğunda tanrı silahını çekti. İki kılıç birbirine çarptı. Sönük *bir ses* duyuldu ve ağırlık

Raithe'nin elleri kılıcın büyük bir kısmıyla birlikte ortadan kayboldu. Kılıcı savurduğunda, ailesinin mirası olan kılıcın sadece kabzası kalmıştı; geri kalanı havada uçarak genç çam ağaçlarının arasında yere düştü.

Tanrı, tiksinti dolu bir sırıtışla ona baktı. *"Ölmeye değmezdi, değil mi?"*

Sonra Raithe geriye doğru çekilirken tanrı kılıcını bir kez daha kaldırdı.

Çok yavaş! Çok yavaş!

Geri çekilmesi boşunaydı. Raithe ölmüştü. Yıllarca süren eğitim ve savaş tecrübesi ona bunu söylüyordu. Anlamanın gerçeğe dönüşmesinden önceki o anda, tüm hayatını pişman olma şansı vardı.

Hiçbir şey yapmadım, diye düşündü, kasları beklenen acı patlaması için gerilirken.

Ama acı hiç gelmedi.

Raithe hizmetkarların izini kaybetmişti, tanrı da öyle. İkisi de, uzun boylu, sansar suratlı adamın, yuvarlak bir somun ekmek büyüklüğünde ve şeklinde bir nehir taşı ile efendisinin kafasının arkasına vurmasını beklemiyordu ve görmedi. Raithe, tanrı yere yığıldığında ve arkasında taşı tutan hizmetkar durduğunda bunu fark etti.

"Koş," dedi hizmetçi. "Şansımız varsa, uyandığında başı çok ağrıyacak ve bizi kovalamayacak."

"Ne yaptın sen!" diye bağırdı diğer hizmetçi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve geri çekilirken tanrının atını da yanında sürükledi.

"Sakin ol," dedi taşı tutan hizmetçi diğerine.

Raithe sırt üstü yatan babasına baktı. Herkimer'in gözleri hala açıktı, sanki bulutları izliyormuş gibi. Raithe yıllar boyunca babasını birçok kez lanetlemişti. Adam ailesini ihmal etmiş, kardeşlerinin onu dövmesine izin vermiş ve annesi ile kız kardeşi öldüğünde uzaktaydı. Bazı yönlerden, hatta birçok yönden Raithe babasından nefret ediyordu, ama o anda yerde gördüğü, ona savaşmayı ve pes etmemeyi öğreten adamdı. Herkimer elindeki imkanlarla elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve elindeki imkanlar, tanrıların kaprisli talepleri nedeniyle çorak topraklarda sıkışıp kalmış bir hayattı. Raithe'nin babası asla hırsızlık yapmamış, aldatmamış ya da söylenmesi gereken bir şey olduğunda dilini tutmamıştı. Sert, soğuk bir adamdı, ama kendisi ve doğru olan şey için cesaretle ayağa kalkabilen bir adamdı. Raithe'nin ayaklarının dibinde yerde gördüğü şey, ölen ailesinin son ferdiydi.

Elinde kırık kılıcı hissetti.

Raithe, tanrının boğazına sivri uçlu bakır kılıcın kalan kısmını saplarken, atı tutan hizmetçi "Hayır!" diye bağırdı.

"O öldü," dedi uzun boylu, sansar suratlı hizmetçi, ter içinde nehir kıyısına geri koşarak ve başını sallayarak.

İki hizmetçi de kaçmıştı, biri atla, diğeri onu kovalayarak. Raithe, kaçmalarının mantıklı bir seçim olduğunu düşündü. Şimdi, taşı kullanan kişi geri döndü.

"Meryl gitti. En iyi binici değildir, ama olması da gerekmez. At, Alon Rhist'e dönüş yolunu biliyor." Durdu ve Raithe'ye baktı. "Ne yapıyorsun?"

Raithe tanrının cesedinin başında duruyordu. Fhrey'in kılıcını almış ve ucunu tanrının boğazına dayamıştı. "Genelde ne kadar sürer?"

"Ne kadar sürer?" "Onların ayağa kalkması."

"O öldü. Ölü insanlar genellikle *ayağa kalkmazlar*," dedi hizmetçi.

Tanrıdan gözlerini ayırmaktan çekinen Raithe, hizmetçiye sadece kısa bir bakış attı. Hizmetçi, ellerini dizlerine dayamış, nefes almaya çalışıyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?"

"O kalkmadan önce ne kadar vaktimiz olduğunu bilmek istiyorum. Eğer birkaç dakika ise, bekleyeceğim." Raithe, aklına bir fikir gelince hizmetçiye baktı. "Eğer kafasını kesersem, daha uzun sürer mi?"

Uşak gözlerini devirdi. "O uyanmayacak! Onu öldürdün." "Tetlin'in kıcı! O bir tanrı, tanrılar ölmez. Onlar ölümsüzdür." "Aslında pek de öyle değil," dedi uşak ve Raithe'nin şokuna uğrayarak

tanrının cesedine tekme attı. Ceset neredeyse hiç kıpırdamadı. Tekrar tekme attı ve başı bir yana sallandı, yanağına kum yapıştı. "Gördün mü? Ölmüş. Anladın mı? Ölümsüz değil. Tanrılar değil, sadece Fhrey. Onlar da ölür. Uzun ömürlü olmakla ölümsüz olmak arasında fark vardır. Ölümsüz olmak, istesen bile ölemeyeceğin anlamına gelir. Gerçek şu ki, düşündüğümüzden çok daha fazla benziyoruz."

"Hiçbir şekilde benzemiyoruz. Şuna bak." Raithe düşmüş Fhrey'i işaret etti.

"Oh evet," diye cevapladı hizmetçi. "O çok farklı. Tek kafası var, iki ayağı üzerinde yürüyor, iki eli ve on parmağı var. Haklısın, bize hiç benzemiyor."

Hizmetçi cesede baktı ve iç geçirdi. "Adı Shegon'du. İnanılmaz yetenekli bir arp çalgıcısı, kart oyunlarında hileci ve bir *brideeth eyn* mer'dı, yani..." Hizmetçi durakladı. "Hayır, onu sevmeyenlerin çok olduğu dışında başka bir şekilde ifade edemem. Ve şimdi öldü."

Raithe şüpheyle baktı.

Yalan mı söylüyor? Beni gafıl avlamaya mı çalışıyor?

"Yanılıyorsun," dedi Raithe tam bir inançla. "Hiç ölü bir Fhrey gördün mü? Ben görmedim. Babam da görmedi. Tanıdığım hiç kimse görmedi. Ve onlar yaşlanmazlar."

"Yaşlanırlar, sadece çok yavaş."

Raithe başını salladı. "Hayır, yaşlanmazlar. Babam çocukken bir tane gördüğünü söyledi. Otuz beş yıl sonra aynı kişiyle karşılaştı ve o kişi tamamen aynıydı." "Tabii ki öyleydi. Sana yavaş yaşlandıklarını söyledim. Fhrey'ler binlerce yıl yaşayabilir.

binlerce yıl yaşayabilir. Bir yaban arısı ise sadece birkaç ay yaşar. Bir yaban arısı için sen ölümsüz görünürsün."

Raithe tam olarak ikna olmamıştı, ama bu kanı açıklardı. Hiç kan beklemiyordu. Geriye dönüp bakınca, Fhrey'e hiç saldırmamalıydı. Aptalca bir hareketti. Babası ona kazanamayacağı bir kavgaya başlamamasını öğretmişti ve ölümsüz bir tanrı ile savaşmak tam da bu kategoriye giriyordu, ama yine de her şeyi başlatan babasıydı.

Gerçekten çok kan var.

Tanrının altında çirkin bir kan gölü oluşmuş, çimleri ve parlak cüppesini lekelemişti. Boynunda hâlâ ikinci bir ağız gibi çirkin, pürüzlü bir yara vardı. Raithe, yaranın mucizevi bir şekilde iyileşmesini ya da belki de ortadan kaybolmasını bekliyordu. Tanrı ayağa kalktığı anda kılıcı olmayacaktı ve Raithe hazırlıklı olacaktı. Onu kolayca tekrar yere sermeliydi. Raithe güçlüydü, Dureya'daki çoğu erkeği yenebilirdi, bu da çoğu erkeği yenebileceği anlamına geliyordu. Babası bile onu çok kızdırmadan önce iki kez düşünürdü, ama bu bir tanrıydı.

Raithe, gözleri açık ve yukarı doğru dönmüş olan Fhrey'e baktı. Boğazındaki yara şimdi daha genişti. Bir tanrı, gerçek bir tanrı, bir hizmetçinin tekmelerine asla izin vermezdi. "Tamam, belki de ölümsüz değiller." Rahatladı ve bir adım geri attı.

"Benim adım Malcolm," dedi hizmetkar. "Seninki Raithe mi?"

"Uh-huh," dedi, tanrının çıplak kılıcını kemerine sokarak. Tanrıya son bir kez sert bir bakış attıktan sonra, Raithe babasının cesedini kaldırdı ve yokuş yukarı taşıdı.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Malcolm.

"Onu buraya gömemem. Bu nehirler bu ovayı

."

"Onu gömmek mi? Alon Rhist'e haber ulaştığında, Fhrey..."

Sadece düşünmek bile onu hasta ediyordu. "Gitmemiz gerek." "Sen git."

Raithe babasını çayırdaki küçük bir tepeye yatırdı. Fazla bir şey değildi, ama idare etmek zorundaydı. Tanrının eski hizmetkarına dönüp baktığında, onun inanamayan gözlerle kendisine baktığını gördü.

Malcolm gülmeye başladı, sonra şaşkınlıkla durdu. "Anlamıyorsun. Glyn hızlı bir attır, bir kurt kadar dayanıklıdır. Meryl geceye kadar Alon Rhist'e varacaktır. Kendini kurtarmak için her şeyi anlatacaktır. Bizi bulmak için bir avcı ekibi göndereceklerdir. Harekete geçmeliyiz."

"Devam et," dedi Raithe, Herkimer'in madalyasını alarak - takmak için bir hatıra. Çok az şeyleri vardı. Sonra babasının gözlerini kapattı. Yaşlı adamın yüzüne daha önce dokunduğunu hatırlamıyordu.

"Sen de gitmelisin." "Babamı gömdükten sonra." "Rhune öldü."

Raithe bu kelimeye irkildi. "*O bir insandı.*"

"Rhune, insan, aynı şey."

"Benim için değil, onun için de değil." Raithe nehir kıyısına geri döndü. Urum ve Bern nehirlerinin birleştiği nokta, hizmetçinin tanrıyı öldürmek için kullandığı taşla benzer büyüklükte binlerce taşla doluydu. Sorun onları bulmak değil, bu kadar çok taş arasından hangisini seçeceğine karar vermektir.

Uşak ellerini beline koymuş, şaşkınlık ve öfke arasında bir ifadeyle bakıyordu. "Onu örtmek saatler sürer. Zamanını boşa harcıyorsun."

Raithe çömeldi ve bir taş aldı. Taşın üst kısmı güneşten ısınmıştı, alt kısmı ise nemli, serin ve ıslak kumla kaplıydı. "O düzgün bir cenaze törenini hak ediyor ve benim için de aynısını yapardı." Raithe, babasının kendisine nadiren şefkat gösterdiği düşünülürse bunu ironik buldu, ama bu doğrudu. Herkimer

oğlunun düzgün bir şekilde gömülmesini sağlamak için ölümle yüzleşirdi. "Ayrıca, gömülmemiş bir cesedin ruhuna ne olabileceğini biliyor musun?"

Adam şaşkın bir şekilde ona baktı.

"Onlar, sana gereken saygıyı göstermediğin için hayalet olarak geri dönüp seni rahatsız ederler. Ve hayaletler çok acımasız olabilirler." Raithe, kum renginde başka bir büyük kayayı kaldırdı ve onları yokuş yukarı yürüttü. "Babam hayattayken gerçekten çok kötü bir adam olabilirdi. Hayatımın geri kalanında onun beni takip etmesine ihtiyacım yok."

"Ama..."

"Ama ne?" Raithe kayaları babasının omuzlarının yanına koydu. Yığını oluşturmaya başlamadan önce önce ana hatlarını çizecekti. "O senin baban değil. Kalmanı beklemiyorum."

"Mesele o değil."

"Mesele ne *peki*?"

Hizmetçi tereddüt etti ve Raithe bu fırsatı değerlendirerek kıyıya dönüp daha fazla taş aramaya başladı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi adam sonunda.

Raithe büyük bir taş aldı ve onu göbeğine sıkıca tutarak kıyıya taşıdı. "Ne konuda?"

"Sen burayı nasıl yaşayacağını biliyorsun." Hizmetçi, sineklerin toplandığı geyik leşine baktı. "Avlanabilir, yemek pişirebilir ve barınak bulabilirsin, değil mi? Hangi meyveleri yiyebileceğini, hangi hayvanları okşayabileceğini ve hangilerinden kaçman gerektiğini biliyorsun."

"Hiçbir hayvanı sevmezsin."

"Gördün mü! Bu tür şeyleri ne kadar az bildiğimin iyi bir örneği. Yalnız olsaydım, bir iki gün içinde ölürdüm; donarak, heyelanda gömülerek ya da boynuzlu bir hayvan tarafından boynuzlanarak."

Raithe taşı yerine koydu ve kumları temizlemek için ellerini çırparak yokuş aşağı geri döndü. "Mantıklı."

"Tabii ki mantıklı. Ben mantıklı biriyim. Ve sen de mantıklı olsaydın, şimdi giderdik."

Raithe başka bir taş kaldırdı. "Benimle kalmakta ısrarcıysan ve bu kadar acelen varsa, yardım etmeyi düşünebilirsin."

Adam yuvarlak taşlarla dolu nehir kıyısına baktı ve iç geçirdi. "Bu kadar büyük olanları kullanmak zorunda mıyız?"

"Altta büyük olanlar, üstte küçük olanlar."

"Bunu daha önce yapmışsın gibi geliyor."

"Benim geldiğim yerde insanlar sık sık ölür ve çok fazla taşımız vardır." Karanlık saçlarını geri iterek alnını ön koluyla sildi. Raithe, iç tuniğinin yünlü kollarını sıvamıştı. Hava sıcak değildi, ama iş onu terletmişti. Leigh mor ve derisini çıkarmayı düşündü, ama vazgeçti. Babasını gömmek üzücü bir iş olmalıydı. Bir oğul böyle bir anda bir şeyler hissetmeliydi ve *rahatsızlık* hissetmek elinden gelenin en iyisiyse, Raithe bununla yetinecekti.

Malcolm bir çift taş yere koydu ve Raithe'nin onları yerleştirmesine izin verdi. Ellerini temizlemek için bir ara verdi.

"Tamam, Malcolm," dedi Raithe, "daha büyük olanları seçmelisin, yoksa burada sonsuza kadar kalırsınız."

Malcolm somurtarak iki tane iyi boyutta taş topladı ve onları kavun gibi kollarının altına aldı. Sandaletleriyle dengesiz bir şekilde yürüdü. İnce, basit bir kayışla bağlanan sandaletler, bu araziye hiç uygun değildi. Raithe'nin kıyafetleri kalitesizdi — kendisi kuruttuğu deri detaylarla süslenmiş, yün parçalarından dikilmişti — ama dayanıklıydılar.

Raithe küçük, pürüzsüz bir taş aradı ve buldu. "Daha büyük taşlar istediğini sanıyordum?" diye sordu Malcolm.

"Bu yığın için değil." Raithe babasının sağ elini açtı ve taş babasının av bıçağıyla değiştirdi. "Eğer layık olursa Rel veya Eberdeen'e gitmek için buna ihtiyacı olacak, layık değilse Nifrel'e."

"Oh, doğru."

Cesedi özetledikten sonra, Raithe ayaklarından başlayarak taşları üst üste yığdı. Babasının üzerine serecek fazladan bir battaniye olmasını diledi. Açıkta kalan yüzüne taş koymaktan hoşlanmıyordu. Bunun yerine, çam dalları kesti ve bu da işini gayet iyi gördü. Bu sırada, babasının kılıcının diğer ucunu çalılıklarda buldu. Kılıcı kınına koydu ve bakırı Herkimer'e bırakmayı düşündü, ama mezar hırsızları onu çalardı. Babası parçalanmış kılıç için ölmüştü; ona özen gösterilmesi gerekiyordu.

Raithe emin olmak için Fhrey'e bir kez daha baktı. "Kalkmayacağından emin misin?"

Malcolm, bir kayayı kaldırdığı yerden ona baktı. "Kesinlikle. Shegon öldü."

Birlikte, büyüyen yığına bir düzine taş daha kaldırdılar, sonra Raithe sordu, "Neden onunla birlikteydin?"

Malcolm şaşkınlıkla ona baktı. Her şeyi açıklıyormuş gibi boynundaki torcu işaret etti. Raithe şaşkındı. Sonra

kolyenin tam bir daire olduğunu fark etti. Metal halka bir torc değildi, mücevher de değildi — bir tasmaydı.

Hizmetçi değil, köle.

Son kayaları bırakıp höyüğü tamamladıklarında güneş gökyüzünde alçalmıştı. Malcolm nehirde yıkanırken Raithe yas şarkısını söyledi. Sonra babasının kırık kılıcını omzuna astı, kemerindeki Fhrey kılıcını düzeltti ve kendi eşyalarını ve babasının eşyalarını topladı. Fazla bir şeyleri yoktu: iki tahta kalkan, içinde iyi bir çekiç taşı bulunan bir çanta, Raithe'nin kuruduktan sonra kese yapmayı planladığı bir tavşan postu, kalan son peynir, paylaştıkları tek battaniye, taş bir el baltası, babasının bıçağı ve Raithe'nin mızrağı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Malcolm. Yüzü ve saçları terle kaplıydı ve adam kendini savunacak keskin bir sopa bile yoktu.

"Al, bu battaniyeyi omzuna at, sıkıca bağla ve mızrağımı al."

"Mızrak kullanmayı bilmiyorum."

"Karmaşık bir şey değil. Sadece nişan al ve sapla."

Raithe etrafına baktı. Eve dönmek mantıklı değildi. Ev, doğuda, Alon Rhist'e daha yakındı. Üstelik ailesi de yoktu. Klan onu yine de kabul ederdi, ama Dureya'da bir hayat kurmak imkansızdı. Urum Nehri'ni geçip batıya, Avrlyn'e doğru ilerleyebilirlerdi, ama orada sadece vahşi doğa vardı. Ortadan kaybolabilirlerdi, ama bunun için diğer Fhrey kalelerini geçmeleri gerekirdi. Batı nehirleri boyunca bir dizi karakol, Alon Rhist gibi onun gibi adamları dışarıda tutmak için inşa edilmiş bir dizi kale vardı. Babası, Merredydd ve Seon Hall kaleleri hakkında onu uyarmıştı, ama tam olarak nerede olduklarını söylememişti. Raithe, bir kaleye girme fikrinden hoşlanmıyordu. Ve geçmeyi başarsa bile, vahşi doğada tek başına nasıl bir hayat sürecekti? Görünüşüne ve sesine bakılırsa, Malcolm ilk yılı bile hayatta kalamazdı.

"Rhulyn'e geri geçeceğiz, ama güneye doğru gideceğiz." Nehrin ötesinde, her daim yeşil ağaçlarla kaplı, dramatik bir şekilde yükselen tepeyi işaret etti. "Orası Crescent Ormanı, her yöne kilometrelerce uzanıyor. En güvenli yer değil, ama bize saklanacak bir yer sağlayacak, gizlenmemize yardımcı olacak." Gökyüzüne baktı. "Sezonun başındayız, ama yiyecek bulabileceğimiz ve avlayabileceğimiz hayvanlar olmalı."

"En güvenli yer değil de ne demek?"

"Şey, ben oraya gitmedim ama bazı şeyler duyuyorsun."

"Ne tür şeyler?"

Raithe kemerini ve sırtındaki bakırı tutan kayışı sıkılaştırdıktan sonra omuz silkti. "Bilirsin, taborlar, raowlar, leshiler. Onun gibi şeyler."

Malcolm bakmaya devam etti. "Vahşi hayvanlar mı?" "Evet, onlar da var sanırım." "*Onlar da mı?*"

"Tabii, o büyüklükte bir ormanda mutlaka vardır."

"Oh," dedi Malcolm, gözleri hızla yanlarından geçen bir dalı takip ederken endişeli bir ifadeyle. "Nasıl geçeceğiz?"

"Yüzebilirsin, değil mi?"

Malcolm şaşkın görünüyordu. "Kıyıdan kıyıya bin fit var." "Akıntısı da güzel. Ne kadar iyi yüzdüğüne bağlı olarak, biz... buradan birkaç mil güneydeki uzak tarafa ulaşabilir. Ama bu iyi. Bu sayede izimizi sürmek daha zor olacak."

"İmkânsız, sanırım," dedi Malcolm, yüzünü buruşturarak, gözlerini nehre dikmiş halde.

Fhrey'in eski kölesi dehşete kapılmış görünüyordu ve Raithe gülümsedi. Herkimer onu nehre zorla soktuğunda kendisi de aynı şeyi hissetmişti, bu yüzden daha fazla empati gösterebilirdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu Raithe.

Malcolm dudaklarını sıktı ve Raithe, ellerinin mızrağın üzerinde beyazlaştığını görebiliyordu. "Bu suyun soğuk olduğunu biliyorsun, Mador Dağı'ndan eriyen kar suları."

"Sadece bu da değil," diye ekledi Raithe, "aynı zamanda avlanıyoruz, bu yüzden çıktığımızda ateş yakamayacağız."

Sivri burunlu ve dar gözlü ince adam zoraki bir gülümseme attı. "Tamam, sadece emin olmak istedim."

"Buna hazır olduğundan emin misin?" diye sordu Raithe, buz gibi suya doğru ilerlerken.

"Bunun benim için sıradan bir gün olmadığını kabul ediyorum." Nehre girerken sesinin tonu birkaç oktav yükseldi.

"Normal bir günün nasıldı?" Raithe, su dizlerine ulaştığında dişlerini sıktı. Akıntı onu sürükledi, ayaklarını nehir yatağına gömmek zorunda kaldı. Su bacaklarının etrafında köpürüyordu.

"Çoğunlukla şarap döktüm."

Raithe güldü. "Evet, bu farklı olacak."

Bir an sonra, nehir ikisini de ayaklarından çekti.

BONUS KISA HİKAYE

Herkes sonsuza kadar yaşamak ister. Ama herkes bunu başaramaz. Kararı kim verir? Kızını gizemli bir hastalıktan kurtarmak için çaresiz kalan Daniel, Methuselah Tedavisi için başvurur. Tedaviye kabul edilirse, kızı sadece iyileşmekle kalmayacak, sonsuza kadar yaşayacaktır. Ancak ilaç sıkı bir kontrol altındadır ve sadece özel, yetenekli ve gerçekten hak edenler bu ilacı alabilir. Daniel'in yoksul on yaşındaki kızında özel bir şey yoktur... Yoksa vardır mı?

METHUSELAH TEDAVISI

T. C. POWELL

Daniel de Montes, kucağındaki manila klasörden Estrella'nın fotoğrafını çıkararak, bekleme odasındaki kanepede yanında oturan, gri spor ceketli yaşlı beyefendiye uzattı.

"Çok güzel," dedi adam, fotoğrafı geri verirken.

Fotoğrafta Estrella, yedinci doğum günü pastasındaki mumları üflerken görünüyordu, fırfırlı elbisesi pastanın kreması ile aynı pembe renkteydi. Öksürüğü fark etmelerine sadece üç ay kalmıştı.

"Kaç yaşında?"

"Eylül'de on bir olacak."

Beyefendi başka yere baktı, cevap vermedi. Muhtemelen Daniel için utanmıştı. Methuselah Tedavisi'nin sunduğu ölümsüzlük, toplumun seçkinlerine ayrılmıştı; bir çocuğa verilmezdi. Daniel, ya deli ya da kızının bir şansı olacağını düşünmek için inanılmaz derecede çaresiz olmalıydı.

Her ikisi de gerçeklerden uzak değildi.

Hoparlörden hoş bir kadın sesi duyuldu: "Şimdi G penceresinden 205 numaraya hizmet veriliyor." Mesaj İspanyolca ve ardından Mandarin dilinde tekrarlandı.

Sadece altı kişi kaldı.

Duvarlar boyunca sıralanan koltuklarda, yarışmacılar kendi numara etiketlerini kontrol ediyor, aynalarda kendilerini düzeltiyor ya da başvurularını inceliyorlardı. İçlerinden biri, şüphesiz iki-sıfır-beş numaralı kişi, odanın uzak tarafındaki pencerelere doğru yürüdü.

O, Methuselah için tipik bir adaydı: ellili yaşların sonunda, mavi takım elbise ve kravat, altın Rolex, muhtemelen bir sanayi patronu ya da güçlü bir finansçı.

Daniel, mum ışığında parıldayan gözleriyle Estrella'nın fotoğrafına baktı. *Sadece küçük bir kız, özel bir yanı yoktu. Benim için hariç.*

Estrella müzik dehası ya da matematik dahisi değildi. *Hatta, en son matematik dersine katıldığında C almıştı.* Ama buradaki hiç kimse Estrella'nın yağmurda koştuğunu ya da ayakları gıdıklandığında kahkahalarını duymamıştı.

Onlara bunu anlamalarını sağlamalıyım.

Bay İki-Sıfır-Beş'in solundaki pencerede bir kargaşa çıktı. Başvuru sahibi, çok dar yeşil bir elbise giymiş, iri yarı kıvılcık saçlı bir kadındı ve kalın cam bölmenin arkasındaki kel memura bağırıyordu. *Reddedilmiş olmalıydı.*

"Kırk yıldır vergi ödüyorum," diye bağırdı, boynundaki inci kolye sallanıyordu. "Hiçbir zaman yardım ya da sadaka istemedim. Tek bir kuruş bile! *Tek bir kez* bir şey istedim ve sen *reddedersin* diye cesaret edersin?"

Memur, sakinleştirmek için ellerini kaldırdı, ama kadının yüzü saçlarının rengindeydi. Başka çare, itiraz veya umudu olmayanlar kuru odun gibiydi ve bu kadın yanmaya hazır görünüyordu.

"Devam et, güvenliği çağır," diye bağırmaya devam etti. "Beni sokakta vursunlar ya da Gestapo'nuz ne yapıyorsa onu yapsın. Hepsi aynı, değil mi? Beni öldürün ya da ölmeme izin verin." Yumruklarıyla pencereye vurdu.

Artık herkes izliyordu, odadaki herkes sıkıcı bekleyişten ve gerginlikten kurtulduğu için minnettardı, çünkü bundan sonra ne olacağını biliyorlardı.

Telaşlı memur penceresinden uzaklaştı ve arkasındaki metal kapıdan çıktı. Aynı anda, bekleme odasının yanındaki başka bir kapı açıldı ve iki siyah ceketli polis memuru içeri daldı. Lazer tüfeği ile silahlanmış üçüncü bir memur kapıyı açık tuttu.

İki memur kadına saldırdı ve onu Taser eldivenleriyle yakalayıp bayılttı. Kadını beyaz topuklu ayakkabılarının arkalarından sürükleyerek yan kapıdan dışarı çıkardılar ve üçüncü memur kapıyı çarparak kapattı.

Bekleme odasındaki birkaç kişi alkışladı ve bir kadın "Bir tane gitti!" diye bağırdı, ardından dağınık kahkahalar yükseldi. Otuzlu yaşlarının sonlarında, belki de kardeş olan iki adam birbirlerine high-five yaptı.

Hoparlörden hoş ses tekrar duyuldu: "İki-sıfır-altı, pencere F."

T penceresindeki memur — yaka kartında LUISA yazıyordu — sıcak bir gülümseme ve samimi gözlere sahipti.

Umarım kendisinin de çocukları vardır.

Luisa, kalın cam bariyerin tabanında uzanan dar yuvadan manila klasörünü geri kaydırdı.

"Bay de Montes," dedi, "Meksiko ofisi, Panama City'den Colorado Nehri'ne kadar tüm güneybatı bölgesinde Methuselah Tedavisi'nin uygulanmasından sorumludur. Bu bölge yüz milyonlarca vatandaşı kapsamaktadır ve biz her takvim yılında sadece yirmi kişi seçme yetkisine sahibiz. Bu da, yalnızca gerçekten olağanüstü niteliklere, becerilere veya liyakate sahip adayları değerlendirebileceğimiz anlamına gelir. Lütfen bana, kızınızın bu ayrıcalığı hak ettiğini neden düşündüğünüzü kısaca anlatır mısınız?"

O benim küçük kızım. Ölmek üzere. Ve ben onsuz yaşayamam.

"Estrella çok zeki bir çocuk," dedi. "Hikaye okumayı çok seviyor. Üç yaşında başladı."

Bunun nedeni, annesiyle ilk kez çikolatalı kurabiye pişirdiğinde duyduğu gururdu. Ve ben ikinci bir tane istediğimde yüzündeki gülümsemeydi.

"Matematik hariç, sürekli yüksek notlar aldı. Beşinci sınıfta yazdığı bir kitap raporu, eyalet çapında düzenlenen bir yarışmada mansiyon ödülü aldı."

Utanınca yanakları kızarır, mesela sınıf arkadaşı Tomás'a aşık olduğunu şaka olarak söylediğimde bana bağırarak odasından çıkmamı söyledi ve kapıyı çarptı. Rosa kadar da enerjik.

"Estrella sadece çok zeki değil, bir gün çok güzel bir kadın olacak. Sınıfındaki tüm erkekler ona aşık."

Bu, henüz konuşmaya başlamadan önceki, küçükken olan bir şeydi. Kollarımda uyurken, pürüzsüz alnını öptüğüm ve onu sonsuza kadar koruyacağıma söz verdiğim zamanlar.

Luisa kaşlarını çattı. "Anlıyorum. Korkarım ki bu..."

"Bekle. Sadece bugün kim olduğunu düşünme. Kim olacağını görmeye çalış. Büyüdüğünde çok özel bir kadın olacak ve birçok insana yardım edeceğini biliyorum. Bu yüzden ben... biz ölmesine izin veremiyoruz."

Kadın iç geçirdi. "Bakın, Bay de Montes, anlıyorum. Kızınızı seviyorsunuz. Ama Methuselah Tedavisi, geleneksel tıp ile tedavi edilemeyen hastalıklar için son çare olarak kullanılabilir. Başvuru formunda hastalık kısmını boş bırakmışsınız. Neden?"

"Doktorlar onun neyi olduğunu bilmiyorlar. Bu yüzden buradayım. Estrella'yı tüm uzmanlara götürdük ve zamanımız azalıyor. Onu bir görseniz... O kadar küçük... O kadar çaresiz ki."

Luisa yine iç geçirdi. "Keşke yardımcı olabilseydim. Gerçekten..." "Lütfen..."

"Methuselah Tedavisi Estrella için uygun değil. Dürüst olmak gerekirse, yirmi yaşından küçük birine bu tedavinin onaylandığını hiç duymadım."

"Anlamıyorsunuz!"

"Lütfen, Bay de Montes, sesinizi yükseltmeyin," dedi Luisa. Hâlâ gülümsüyordu, ama gözlerinde bir parça korku vardı.

"Her şeyi denedim. Onu Seattle'a götürmemi söylediler, biz de gittik. Başkaları Veracruz'a gitmemizi söyledi, biz de oraya taşındık. Son iki yılda beş kez toparlanıp taşındık, ama Estrella'nın durumu daha da kötüleşti. Günde on iki, on dört saat uyuyor ve sürekli öksürüyor. Onu iyileştirebilirsiniz. Orada, metal kapılarınızın arkasında saklı!"

"Lütfen sesini alçalt," dedi, gözleri etrafta dolaşıyordu. "*Yoksa ne olur?*"

Daniel omzunda bir el hissetti ve sağ kroşe ile ona vurma dürtüsünü zorla bastırdı. Döndüğünde, takım elbiseli geniş omuzlu bir Asyalı adam gördü. "Yoksa kızına artık yardım edemeyeceksin." Adamın sesi sakindi, kültürlüydü ve kesinlikle haklıydı.

"Ne yaparsam yapayım ona yardım edemiyorum," dedi Daniel, morali bozuk bir şekilde. "Umutsuz vaka."

Asyalı adam başını eğdi. "Bu tamamen doğru olmayabilir." "Bay de Montes?" Luisa sordu. "Gerçekten bir sonraki Başka bir şey var mı?"

Ona döndü. "Hayır. Üzgünüm."

"Anlıyorum." Yüzü gözle görülür şekilde gevşedi ve eli bir şeyden uzaklaştı.

Küçük bir düğme. Ne kadar yaklaştım?

"Beş yıl sonra tekrar başvurabilirsiniz," dedi Luisa, "belki kızınız büyüdüğünde..."

"Evet, teşekkür ederim." Pencereden uzaklaştı ve odayı gözden geçirdi. Asyalı adam gitmişti. Daniel, hoparlörden yeni açılan bir pencere duyurusu yapıldığında çıkışa koştu.

Meksiko şehir merkezinin sokakları her zamankinden daha kalabalıktı. Dünyaca ünlü aktör Kai Ripsen, son filminin bölgesel galası için şehre gelmişti ve caddeler çoğunlukla genç hayranlarıyla doluydu. Barikatlar trafiği başka yönler yönlendirerek bloğu devasa bir meydan haline getirmişti.

Daniel Methuselah Ofisi'nden çıktığında, kalabalığın içinde uzaklaşan Asyalı adamı gördü. Daniel, önünden geçen insanları kaçınarak yolunu bulmaya çalıştı. Birkaç genç, Kai'nin kafatası sanatının tarzında kaplan maskeleri takıyordu. Bu, Daniel'a canavarlar tarafından çevriliymiş gibi hissettirdi.

Asyalı adamın dikkatini çekmek için ona seslendi.

Estrella'nın durumunun tamamen umutsuz olmadığı ne demekti?

Daniel, gürültünün üstesinden gelmeye çalışarak tekrar seslendi. Yakınlarda hoparlörler, yüzlerce dilde yapılan binlerce konuşmanın üstüne çıkarak gürültüyle çalışıyordu. Asyalı adam, yetersiz giyinmiş, kaplan maskeli genç erkek ve kızların arasından geçerek tiyatroya doğru ilerliyordu. Daniel, bu tür bir kalabalığın içinde bulunmak için çok küçük olan, yere düşmüş bir kıza neredeyse takılıp düşüyordu. Tabii ki kız ona Estrella'yı hatırlattı. Onu kaldırmaya yardım ederken, arkadan itildi ve devrilip ezilmekten kendini kurtarmak zorunda kaldı. Kendini toparladığında, Asyalı adam gitmişti.

Aniden Daniel'in etrafındaki kalabalık, kulakları sağır eden tezahüratlar ve tiz çığlıklarla patladı. Batı Yarımküre'nin en büyük film yıldızının az önce geldiği Cine Del Rey'in önündeki kırmızı halı yürüyüş yolunun ortasında duruyorlardı.

Kai Ripsen, yaklaşık on yedi yaşlarında bir genç erkek ve bir genç kızın eşliğinde limuzinden indi. Kalçalarına metalik mavi kumaş şeritler takmışlardı, kızın göğsüne de ek bir şerit takılmıştı ve bal sarısı saçlarına altın yaldızlı defne çelenkleri takmışlardı. Kai, ellerini kendi ellerine tutarak

ellerini tutarak, her birini bir pirouette döndürdükten sonra kucaklayıp derin bir öpücük verdi.

Hayranlar onaylayarak "Öp beni Kai!" ve "Sıradaki ben!" diye bağırdı.

Kai, yakalarında siyah kaplan çizgileri olan elektrik mavisi bir takım elbise giymişti. Yüzü, filmde olduğu kadar gerçek hayatta da tuhaf görünüyordu: bir erkeğin vücudunda, turuncu ve vahşi, tam anlamıyla bir kaplan kafası.

"Merhaba, Mexico City!" diye bağırdı Kai ve hayranları da ona karşılık verdi.

Ünlü aktörün kırmızı halıda yürüdüğünü izleyen Daniel, Estrella'yı kurtarmak için yeni bir olasılık fark etti. Kai, yaklaşık seksen yıl önce Methuselah'ın alıcısı olmuştu ve söylentilere göre "kulüp" üyeleri yeni seçimler üzerinde bir miktar etkiye sahipti. Kai'nin yardım etme ihtimali az da olsa vardı.

Sadece küçük değil, minicik... ama hiç yoktan iyidir.

Daniel, Estrella'nın fotoğrafını çıkardı ve gençlerin protestolarını görmezden gelerek aralarından geçmeye çalıştı. Kalabalığı kırmızı halıdan ayıran metal bariyerlere ulaştı.

Kai, vücutları mükemmel olan korumalarının arkasında yavaşça ilerledi. Arada sırada durup, genellikle ağzı açık bir öpücük şeklinde, korkuluklara asılan hayranlarından birini selamladı.

"Kai!" diye bağırdı Daniel, sesi diğerlerinin sesleri arasında kayboldu. Daha çok çabalaması gerekecekti. "Kai, lütfen, yardımına ihtiyacım var!" diye bağırdı.

Kai farkında değilmiş gibi görünüyordu, ama yaklaştı, halının bir tarafında biraz zaman geçirdikten sonra diğer tarafa geçti.

"Kai!"

Şimdi yaklaşıyordu, ama... hayır, uzaklardaki korkuluğa doğru yöneldi.

Daniel, onun kaçmasına izin veremezdi, en azından durumunu açıklamadan olmazdı. Estrella'nın hayatı ona bağlıydı. "Bekle!" Daniel korkuluğun üstüne bastırdı ve kendini kırmızı halının üzerine attı.

Bir anda Kai'nin randevuları, neredeyse çıplak olan erkek ve kız, kendilerini korumalar olarak ortaya çıkardılar. Daniel'ı yakaladılar ve çelik korkuluğa sıkıştırdılar. Kız, defne tacındaki yapraklardan birine dokundu.

Muhtemelen bir güvenlik alarmı. Sadece birkaç dakikam var.

"Kai," diye bağırdı Daniel, ama çocuk Daniel'ı korkuluğa doğru itti.

Ancak Kai, kargaşayı fark etti ve ne olduğunu araştırmak için yanlarına geldi. Daniel'ı ve elindeki fotoğrafı görünce, kaplan kafası gülümsedi ve keskin dişlerini gösterdi.

"Sorun yok. Bana zarar vermeyecek. İmza ister misin?" Kai fotoğrafı işaret etti. "Yoksa kaplanı öpmek mi istersin?"

Koruma görevlileri Daniel'ın kollarını bıraktılar ve Daniel'ın fotoğrafı Kai'ye uzatmasına izin verdiler. "Bay Ripsen, yardımınıza ihtiyacım var. Kızım hasta. Ölmek üzere. Methuselah'a ihtiyacı var. Lütfen. Biriyle konuşabileceğinizi biliyorum. Ne kadar güçlü olduğunuzu biliyorum."

Kai fotoğrafı aldı ve havaya kaldırdı.

Güldü. "Çok genç. Benim için bile." Fotoğrafı keskin tırnaklarıyla ikiye yırttı ve parçaları Daniel'in eline tutuşturdu. "Eğer yaşarsa, on dört yaşında bana getir. Onu bir kadın yapacağım." Eğilip fısıldadı. "Ve endişelenme, baba. Tüp bağlattım, ona bırakacağım tek şey daha fazlasını isteyen inlemeler olacak."

Daniel, Estrella'yı kurtaramadığı için yıllardır içinde biriken umutsuzluk, hayal kırıklığı ve suçluluk duygusunun bir anda patladığını hissetti. Patladı ve Kai'nin ağzına atladı.

Koruma görevlileri hızlıydı ama yeterince hızlı değillerdi. Daniel, serbest eliyle Kai'nin sağ tarafındaki bıyıklarını yakaladı. Kai geri sıçradı ve tüyler koparak Daniel'ın yumruğunda kaldı.

"Öldür onu," diye hırladı Kai, elini yüzüne götürerek.

Daniel, iki yumruğunu da sıkarak döndü — birinde Estrella'nın yırtık fotoğrafı, diğesinde Kai'nin canavarca yüzündeki bıyıklar vardı — ve korumaların elinden kurtuldu.

Daniel, sağ kroşe ile çocuğa vurdu. Çocuk korkuluğa doğru geriye düştü. Arkasında duran seyirciler nefeslerini tuttular ve çığlık attılar.

Kız geri çekildi, elini yine çelenkine koydu. Kai mesafesini korudu, görünüşe göre süvarilerin gelmesini bekliyordu. Daniel yakalanmasına izin veremezdi. Methuseliler korunuyordu ve birine saldırmak idam cezası gerektiren bir suçtu.

Buradan çıkmam lazım.

Kırmızı halıdan aşağıya, sokağa doğru koştu. Her iki tarafta da barikatlar, kalabalığın Daniel'ı durdurmak ve idolüne yaranmak için itip kakması ya da üzerinden atlamasıyla yerinden oynadı. İnsanlar birbirlerini itip kakarak kavgaya karışmak için çabalarsın, barikatlar boyunca başka kavgalar da çıktı.

Bir isyan başlattım!

Daniel kırmızı halıdan kurtulup caddenin karşısına, kavgayı görmemiş kalabalığın arasına geçmeyi başardı. Arkasında, yaklaşan siren sesleri kalabalık tarafından yavaşlatılıyordu.

Koşarken, Daniel kavganın arkasında, hemen arkasında yayıldığını hissedebiliyordu. Bir sokağa girerek panik ve kargaşadan kurtuldu.

Nefesini toparlarken, Daniel arkasında ayak sesleri duydu.

Bu kadar. Bittim.

Döndüğünde, beklediği siyah ceketli polisler yerine, Methuselah Ofisi'nden Asyalı adamı gördü.

"Bay de Montes? Konuşmamız gerek," dedi Asyalı adam. "Polis şu anda sizi arıyor, bu yüzden çabuk olmalıyız."

Daniel öfkeleni. "Sizinle konuşmaya *çalışıyordum*! Neden beni beklemediniz?"

"Bu konuşmayı Methuselah Ofisi'ne çok yakın bir yerde yapma riskini göze alamazdık. Her yerde kameralar var. Senin beni takip edeceğini düşünmüştüm, ama sonra ben seni takip etmek zorunda kaldım."

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Kim olduğum önemli değil. Tek bilmen gereken, ikimizin de aynı şeyi istediği: çocuğunun kurtuluşu."

Sirenler artık daha yüksek sesle çalışıyordu ve Daniel net düşünmekte zorlanıyordu. Yine de, *kurtuluş* kelimesi yaz gecesindeki ilk yıldız gibi göze çarpıyordu.

"Neden bize yardım ediyorsunuz? Bundan ne kazanacaksınız?"

Adam hafifçe gülümsedi. "Bazıları sadece zengin ve güçlülerin kurtarılmayı hak ettiğine inanırken, buna şiddetle karşı çıkanlar da var."

"Ama neden benim Estrella'm?"

"Ne zamanı ne de yeri bu. Sen kızını kurtarmak istiyorsun, biz de sana yardım etmek istiyoruz. Ya bunu kabul edersin ya da etmezsin."

Sirenler neredeyse üzerlerine gelmişti, sokaklarda yankılanıyordu.

Adam cebine uzandı ve küçük, beyaz, dikdörtgen şeklinde bir şey çıkardı: bir kartvizit. "Al şunu," dedi, kartı uzattı. "

klirik adı ve adresi yazıyor."

Yine boşuna bir arayış. Yine bir çıkmaz sokak. Neden kimse anlamıyor?

"Klinik bir işe yaramaz! Hastanelere, uzmanlara gittik, onlar da bir şey yapamıyor!"

Daniel kartı almayınca adam kartı yere attı ve sokağın çıkışına doğru yöneldi. Gitmeden önce ekledi: "Çocuğunuzu gerçekten kurtarmak istiyorsanız, onu oraya götürün." Daniel tereddüt etti, sonra eğilip kartı aldı. Kartta New Mexico, Taos'ta bir adres ve bir isim yazılıydı: Kurtuluş Kliniği.

Daniel tereddüt etti ve sonra eğilip kartı aldı. Kartta New Mexico, Taos'ta bir adres ve bir isim yazılıydı: Kurtuluş Kliniği.

Aptallık, tam bir aptallık. Kurtuluş diye bir şey yok. Arizona'da yok. Mexico City'de yok. Taos, New Mexico'da yok. Dünyanın hiçbir yerinde yok. Bunu hala öğrenemedim mi?

Yine de kartı gömlek cebine attı. Daniel sokağın ağzına gitti. Bu kliniği diğerlerinden ayıran şeyin ne olduğunu sormak istedi, ama adam çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştu. Adamın gittiği yönde, polis ışıkları duvarları aydınlatıyordu.

Zaman kaybetmeden Daniel döndü ve ters yöne koştu, sokağın uzak ucundan daha sakın bir sokağa çıktı, gözden kaybolduğu ve umarım tehlikeden kurtulduğu için minnettardı.

Vakum treniyle eve dönerken, haber kanalları kavga haberini çoktan yayınlamıştı ve tren Arizona'ya girerken kavganın görüntüleri de yayınlanmaya başlamıştı. Ayaklanma kısa süre önce patlak vermiş, ancak çevik kuvvet polisi ve uyku gazı ile bastırılmıştı. Film galası mahvolmuştu; vahşice saldırıya uğrayan ve tedavi gören Kai Ripsen, yorum yapamayacak durumdaydı.

Bu olay, Daniel'in Asyalı adamın bahsettiği güvenlik kameralarını düşünmesine neden oldu. Bölge, prömiyer için iyi aydınlatılmıştı.

Polis kapımda bekliyor olacak mı?

Bunun yerine, bebek bakıcısını buldu. Karısı Rosa ayrıldığından beri, gizemli bir hastalığı olan bir çocuğa bakmak isteyen insanlar bulmak giderek zorlaşmıştı. Birçoğu bunun bulaşıcı olduğundan korkuyordu. April, komşunun

on altı yaşında bir çocuktı ve para almadan bile Estrella ile oynamaya istekli, iyi kalpli biriydi.

Daniel içeri girdiğinde umutla ona baktı, ama onu görür görmez yüzü düştü. "Şansın yaver gitmedi mi?"

Daniel, bu hayal kırıklığını görmekten çok üzüldü. Bu, ona Rosa'nın yüzünde son kez gördüğü ifadeyi hatırlattı, Estrella'nın çaresizce eriyip gitmesini izlemeye devam edemeyeceğine karar verdiği geceyi.

"Bu sefer yok," dedi Daniel.

Tıpkı önceki seferki gibi. Her zamanki gibi.

Kai Ripsen ile olan tartışmayı April'a anlatmadı ve polisin gelme olasılığından da bahsetmedi. Güvenlik kamerası görüntülerini inceleyip onu Methuselah'a kadar takip ederse, dosyada adı ve adresi yazan küçük bir paket bulacaklardı. Onun görüntüsünü merkezi veri tabanıyla karşılaştırmaları gerekirse, bu biraz zaman kazandırabilirdi.

Bunun yerine, ona ödeme yaptı ve son iki yıldır verdiği tüm yardımlar için cömert bir bahşış ekledi. "Estrella'ya böyle davrandığın için teşekkür ederim. Bu onun için çok önemliydi."

Ve benim için de.

"Sorun değil, Bay de Montes. Bu hafta içinde tekrar bana ihtiyacınız olacak mı?" "Hayır, seyahate çıkacağız ve bir süre dönmeyebiliriz.

Bu gece."

"Oh? Başka bir ipucu mu?"

Adam başını salladı. "Vancouver. Bu seferki doğru olabilir."

Ona iyi şanslar diledi ve daireden çıktı. Daniel, bir çanta hazırlamak için yatak odasına koştu. Dolapta, Rosa'nın ayrılırken bıraktığı eşyalar hâlâ duruyordu. Bu geceye kadar, Rosa'nın bir gün geri döneceği umudunu korumuştı, ama artık dönse bile, onu affedecek kimse kalmamıştı.

O geceyi hatırladı, Rosa yüzüstü yatakta yatmış, hafifçe ağlıyordu. Daniel yanına oturmuş, elini sırtında gezdiriyordu. Bir süredir gerçek bir evlilikleri yoktu, çektikleri sıkıntılar çok büyüktü ama Daniel hala ona derinden değer veriyordu.

"Bunu aşmanın bir yolunu bulacağız," demişti. "Her zaman bulduk. Ve hala umut var."

Rosa'nın ağlamaları keskin, boğuk bir çığlığa dönüştü. "Artık yapamıyorum," diye battaniyenin içine doğru bağırdı.

"Hayır, tatlım," dedi Daniel, boynunu okşayarak, "her şey yoluna girecek. Diğer her şey başarısız olsa bile, Methuselah..."

"Methuselah," dedi Rosa küçümseyerek, yorganı iterek. Ondan uzaklaşarak. "Methuselah'ı sıradan bir kıza asla vermezler. Bizi umursamıyorlar!"

Rosa yataktan kalkıp dolaba gitti ve çiçek desenli valizini çıkardı. "Sen bir aptalsın Daniel ve artık var olmayan bir cevap aramaya dayanamıyorum."

Ama var. Bir cevap olmalı.

Kendi küçük çantasını hazırlayan Daniel, Estrella'nın yatak odasına gidip onu izledi. Estrella yatakta uyuyordu, melek gibi yüzü tavana dönük, nefes alışını endişe verici derecede zayıftı. Daniel, Estrella'yı bu zorlu uykusundan uyandırmaktan nefret ediyordu, ama kaybedecek zaman yoktu.

"Estrella," dedi, onu uyandırmak için sallayarak. "Anne?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Hayır tatlım, babanım. Kalkıp giyinmen gerekiyor. Çabuk. Seni iyileştireceğiz."

Gözlerini açtı ve öksürerek tamamen uyandı. "Bu sefer nereye gidiyoruz?"

"New Mexico."

Tabelaya göre Taos otuz mil uzaktaydı. Şehre giden otoyolda neredeyse hiç araba yoktu. Daniel dikiz aynasına baktı ve kendi görünüşüne şaşırdı: gözleri kan çanağına dönmüş, çevresindeki deri koyu mor renkteydi. Çok uzun süredir uyumamıştı.

Estrella'nın neyse ki böyle bir sorunu yoktu. Arka koltukta yan kapıya yaslanmış uyuyordu, başı üstünden dışarı çıkmış bir kot ceket battaniye görevi görüyordu. On yaşında gibi görünmüyordu. Hastalık onu küçük ve zayıf tutmuştu, yanakları çökmüştü. Nefesi evdeyken olduğundan daha da sık görünüyordu. Belki şehre vardıklarında, bir şarj istasyonuna çekip ona bir şey ihtiyacı olup olmadığını sorardı.

Sonra dikiz aynasında bir şey fark etti: uzaktan onu takip eden, siyah ve şık, çatısında ince bir ışık çubuğu olan bir araba.

Bölge polisi.

Daniel'in midesi düğümlendi.

Sirenleri çalınmıyordu ve uzaktan takip ediyorlardı. Sakin kalmalı ve dikkat çekmemeliydi. Hafifçe hızlandı, ama şüphe çekmeyecek kadar.

Umarım.

TAOS'A HOŞ GELDİNİZ! yol kenarındaki bir tabela beyaz harflerle yazıyordu. Şehrin dış mahallelerinde, yolun kenarında sadece birkaç bina vardı, çoğu yolcular için fast food veya marketlerdi. Bu sabah işler durgundu, ancak burada orada birkaç müşteri vardı, arabaya servis şeridinde bekliyor veya bacaklarını uzatıyorlardı. Belki de tatildeki mutlu ailelerdi. Bir zamanlar kendi ailesi de onlardan biriydi.

Binalardan biri şarj istasyonuydu, ama şimdi durması mümkün değildi. Polis de durmaya karar verirse, her şey biterdi. Arkasında duran araba hâlâ oradaydı ve ana caddeden şehre doğru ilerliyordu. Umarım bu sadece bir tesadüftü. Aracının iç navigasyon sistemine göre klinik yakındaydı. Sadece birkaç ışık ileride ve sağda.

Arka koltuktan Daniel bir ses duydu. Estrella öksürüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Estrella tekrar öksürdü. Aynaya baktığında, sanki limon yemiş gibi yüzünün gergin olduğunu, yanaklarının koyu kırmızı olduğunu gördü. Buruşuk dudaklarından daha fazla öksürük çıktı, minik vücudu her öksürüğünde titriyordu.

"Estrella?"

Polis arabası hâlâ oradaydı, biraz daha yaklaştı.

"Tatlım? Cevap ver!" Estrella artık öksürmüyordu. Ağzı kapalı, gözleri sıkıca kapalıydı.

Nefes alıyor mu?

İleride, kasabanın merkezi başlıyordu. Trafik seyrekdi, ama Daniel'in hemen önünde büyük bir kavşak ve yeşil ışık vardı.

Sonra sarıya döndü.

"Sıkı tutun," diye bağırdı Daniel ve gaza bastı.

Kavşağı geçerek ilerleyen Daniel, arkasında siren sesleri duydu. Arka aynada mavi ışıklar parladı. Sonra korkunç bir çarpışma sesi geldi. Daniel arkasına baktığında, polis arabasının kavşağın ortasında mahsur kaldığını gördü. Bej renkli bir kamyonete yandan çarpan arabanın kaputunun altından siyah dumanlar yükseliyordu.

Daniel pedala basmaya devam etti ve yoldaki birkaç arabayı geçerek yoluna devam etti. Çarpışma ona belki birkaç dakika kazandırmıştı, ama takviye kuvvetler yakında gelecekti.

Arkasında Estrella boğuluyordu. Gözlerini kapatmış, gözyaşları akmak için mücadele ediyordu ve küçük vücudu nefes almak için titriyordu.

"Dayan, bebeğim," dedi. "Dayan."

Daniel, kendisine verilen adresin yanındaki bir binanın yanındaki bir sokağın gölgesine girdi. İki binanın arasına sıkışmış, uzun zaman önce terk edilmiş gibi görünen, küçük, sıradan, kirli gri bir yapıydı. Estrella'yı arka koltuktan çıkardı.

"Tanrım, Tanrım," dedi, onu göğsüne sıkıca sarıp içeri koştu. Estrella taşınmaya direnmedi, ama yardım da etmedi. Vücudu gevşekti. Gücü tükeniyordu.

"Merhaba?" diye bağırdı Daniel.

Ön tarafta kimse yoktu. Sadece boş bir tezgah, siyah plastik sandalyeler ve küçük bir zil vardı. Daniel yüzlerce bekleme odası görmüştü, ancak genellikle hepsi doluydu. Bu odada görünürde hasta ya da resepsiyonist yoktu.

"Merhaba?" diye tekrar bağırdı, boş eliyle zili çaldı, Estrella'yı yere indirmeyi reddetti. Onu omzuna kaldırdı, dudakları boynuna serin serin değiyordu.

"Bir saniye," diye bir erkek sesi, tezgahın arkasındaki yarık kapının arkasından geldi. Sonra tuvaletin sifonunun sesi duyuldu.

"Onun bir saniyesi yok!" Daniel tezgahın etrafından dolaşıp sallanan kapıya doğru koştu, sonra donakaldı.

Kısa bir doktor önlüğü giymiş bir adam, elinde silahla arkadan geldi. Doktor olmak için çok genç görünüyordu, belki on sekiz ya da on dokuz yaşındaydı, çarpıcı bir yakışıklılığı ve kıvrırcık kızıl saçları vardı.

"Geri çekil," dedi, silahı Daniel'in göğsüne doğrultarak.

"Hemen." "Ne? Hayır, benim küçük kızım, o..."

"Geri çekil dedim."

Daniel, Estrella'yı kucaklayarak itaat etti. Artık nefes almakta zorlanmıyordu. Hiç hareket etmiyordu. "Kızım ölüyor," dedi, yüzünden gözyaşları akarken. "Yardıma ihtiyacım var."

"Onu neden *buraya* getirdin?"

"Meksiko'daki bir adam gönderdi beni. Asyalı. Kartviziti var!"

Doktorun gözleri fal taşı gibi açıldı ve silahı ceketinin altındaki kılıfına soktu. "Onu buraya yatır," dedi, tezgahı okşayarak.

"Ona yardım edebilir misiniz?" diye sordu Daniel. "Asyalı adam edebileceğinizi söyledi, ama kimse neyi olduğunu bilmiyor..."

"Şaşırmadım... ama önemli değil. Mott seni gönderdiyse, yardım edebilirim." Doktor tezgahın önüne diz çöktü ve tabandaki küçük kasadaki koyu renkli pedin üzerine başparmağını bastırdı. Kapı tıslayarak açıldı ve içinde ikinci, daha küçük bir kasa ortaya çıktı. Doktor ikinci kasaya bakmak için eğildi. Retina taramasının kırmızı ışığı parladı, ardından kilit açılırken bir *tık* sesi duyuldu. Işıқта parıldayan, sıvı cıva kadar kalın, gümüş rengi bir çözelti içeren küçük bir torba çıkardı.

"Methuselah?" diye sordu Daniel. Görünüşe göre ev yapımı olan ambalajından, bunun herhangi bir devlet kurumu veya resmi kurumdan gelmediğini tahmin etti. "Bu gerçek mi? Nereden buldunuz bunu?"

"Oh, gerçek. Ben kendim yaptım," dedi doktor, şırıngaya çelik bir iğne takarak.

Daniel'in ağzı açık kaldı. "Ama nasıl?"

Doktor iğneyi torbanın açıklığına batırdı ve parlak sıvıyı yavaşça şırınga silindirine çekti. "Bu şeyi ben icat ettim. En azından ekipteydim. Tanıştığınız Asyalı beyefendi Mott da ekipteydi. Sonra hükümet Methuselah'ın özel teşebbüse bırakılmayacak kadar önemli olduğuna karar verdi. Onu bizden aldılar." Doktor torbayı çift kasaya geri koydu ve ayağa kalktı. Şırıngadaki kalan havayı nazikçe boşaltarak sadece ilacın kalmasını sağladı. "Kısa bir süre sonra laboratuvarımız *gizemli bir şekilde* patladı. O gün birçok arkadaşım ve iş arkadaşım öldü. Ben ve Mott da ölenler listesindeydik ve bu rapora itiraz etmedik. Bunu ortadan kaybolma zamanının geldiğinin bir işareti olarak kabul ettik."

İğneyi hazırlayan doktor, Estrella'ya döndü ve enjeksiyon için uygun bir yer bulmak için bileğini inceledi.

"Ama neden *bize* yardım ediyorsun? Neden benim Estrella'm?"

"Bu işi yönetenler, sadece seçkinlerin yaşaması gerektiğini düşünüyor ve 'sürüyü inceltme' zamanının geldiğini düşünüyorlar. İlk adım Methuselah'tı, ama şimdi hastalıklar yaratmaya yöneldiler. Küçük kızın onların deneklerinden biri. Bu yüzden kimse onun neyi olduğunu bilmiyor."

Daniel dünyasının başına yıkıldığını hissetti. "Bunu ona onlar mı *yaptı*?"

Doktor üzgün bir gülümsemeyele başını salladı. "Diğerlerine de. Ama biz durumu tersine çevireceğiz. Methuselah Estrella'yı hayatta tutacak ve onun kanıyla bir aşı geliştirebileceğim, böylece başkalarına da aynısını yapamayacaklar. Biraz zaman alacak, ama büyük değişiklikler geliyor, çok yakında. Küçük kızın bu konuda önemli bir rol oynayacak. Onunla gurur duymalısın."

Daniel, tezgahın üzerinde yatan Estrella'ya baktı, o kadar küçüktü ki. Annesi gibi güzeldi. Bir gün insanlara yardım edeceğini biliyordu, ama *bunu* asla tahmin edemezdi.

"Yapın," dedi.

Doktor başını salladı ve iğneyi kızın bileğine doğru kaldırdı.

Dışarıdan, güçlendirilmiş bir ses yankılandı: "Biz polisiz. Methuselite'e saldırdığı için aranan kaçak Daniel de Montes'i bulmak için bina bina arama yapıyoruz. Nerede olduğunu biliyorsanız, lütfen güvenlik sinyalinizi hemen etkinleştirin."

Doktor Daniel'e baktı. "Sen?" "Lütfen durma. Kızım..."

"Sana yardım ettiğimi görürlerse beni de tutuklarlar. Sonra kliniği ararlar. Her şeyi mahvederler."

"Burası polis..." klinik kapısının ötesinden gelen mesaj tekrarlanıyordu. Artık daha yakındı, belki birkaç bina ötede.

"Yalvarıyorum," dedi Daniel. "Çok geç olmadan ona iğneyi yapın."

"Zaten çok geç. Kliniği ifşa edemem. Üzgünüm." Şırıngayı ceketinin cebine koydu ve tezgahın altındaki bir düğmeye bastı.

Şimdi daha fazla gürültü geliyordu, hemen dışarıdan. Daniel kapının dışında bot sesleri ve sert sesler duyabiliyordu.

Daniel atladı ve doktorun tabancasını kılıfından aldı. Silahı kaldırdı ve doğrudan doktorun kafasına doğrulttu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ona iyi bakacağına söz ver," dedi Daniel. "Ne yapıyorsun...?"

Kliniğin ön kapısı açıldı ve ardından lazer tabancalarını sallayan iki iri, koyu renkli ceketli polis memuru içeri girdi. Doktor sesin etkisiyle geri atladı, ama Daniel sabit durdu ve silahı sabit tuttu. Polisler Daniel'dan doktora, doktordan Daniel'a baktılar, sonra Daniel'ı hedef aldılar.

Mükemmel. Şimdi doktor da benim dediğimi yaparsa...

"Silahını bırak!" diye bağırdı polislerden biri, çömelerek.

"Bir adım daha yaklaşırsan," dedi Daniel, "doktor ölür!" Doktora zarar vermek niyetinde değildi ve genç adamın Daniel'in onu koruduğunu anlamasını umuyordu. Sadece bir saniyesi vardı...

Çömelmiş olan polis ateş açtı ve Daniel'in silah tutan kolunu dirsekten vücudundan ayırdı.

Daniel, çılglık atarak ve dağlanmış kolunu tutarak yere yığıldı. Diğer memur ileri koştu ve onu Taser eldivenleriyle yakalayıp felç etti.

Daniel'in kolunu kesen memur, tabancasını kılıfına koyarken, "İyi misin, Doktor?" diye sordu.

Daniel acı içinde dişlerini sıktı ve doktorun yüzüne bakarak bir işaret yakalamaya çalıştı.

Doktor başını *salladı* — *Daniel'e!* "Evet, şimdi her şey yolunda. Teşekkürler, memur beyler."

Polisler neyse ki farkında değildi. "Bu adam tam bir baş belası. Kai Ripsen'e saldırdı, inanabiliyor musun? Seninle ne işi vardı ki?"

Doktor tezgâhın üzerindeki kızı işaret etti. "Bu onun kızı. Onu kurtarmamı istedi, ama geldiğinde çoktan ölmüştü."

Polis memuru başını salladı. "Cesedini almaya birini göndermemi ister misiniz?" "Gerek yok. Ölüm belgesini doldurup adli tabibi arayacağım. Zaten fazlasıyla yardım ettin. Tekrar teşekkürler. Eğer sen gelmemiş olsaydın ne olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Memur gülümsedi. "İşimin bir parçası." Ortağına döndü: "Ben kolunu alayım, sen gerisini al." Silahı ve Daniel'in kopmuş kolunu aldı. "Daha sonra karakola uğra, ifade imzalamak için sana ihtiyacımız olacak." Memur koluyla veda etti. Diğer Daniel'a ikinci kez şok verdi ve eğilip onu koltuk altlarından kaldırarak yerde sürükledi.

Daniel bilinçli kalmak için çabaladı. Estrella'yı olabildiğince uzun süre görmek istiyordu.

Klinikten sürüklenirken, doktorun ceketinin cebinden şırıngayı çıkarıp Estrella'nın bileğine Methuselah'ı enjekte ettiğini izledi.

<<<<>>>>

T. C. Powell tam zamanlı olarak açlık çekiyor ve bunun yanı sıra ödüllü kısa öyküler yazıyor. Bilim kurgudan korkuya, ana akımdan ve bunların arasındaki her şeye kadar uzanan öyküleri *Flash Fiction Online*, *New Myths*, *Every Day Fiction* ve diğer birçok çevrimiçi ve basılı yayında yer aldı. Güzel kızının doğumu nedeniyle yazmaya kısa bir ara verdikten sonra, 2015 T. C. için muhteşem bir yıl oldu. Michael J. Sullivan'ın Kısa Öykü Yarışması'nın gururlu galibi olmakla kalmadı, aynı zamanda Penn Cove Edebiyat Ödülü'nü iki kez kazandı ve prestijli Writers of the Future yarışmasının finalisti oldu. 2016 ve sonrasında bu ivmeyi sürdürmeyi hedefliyor. T. C. hakkında daha fazla bilgiyi web sitesinde bulabilirsiniz: www.tcpowellfiction.blogspot.com

TEŞEKKÜR

Bu tür bir eseri üretmek, özellikle de bu kitap için yaşadığım teslim tarihi baskısı altında, çok sayıda insanın emeğini gerektirir. Minnettarlığımı tam olarak ifade etmenin imkansız olduğunu düşünüyorum. Yazarak geçimimi sağladığım için bunu yapabileceğimi düşünebilirsiniz. Ancak içtenlikli sözler yetmez ve diğer tüm kelimeler yetersiz kalır. Öncelikle, elbette eşim Robin'e teşekkür etmek istiyorum. Kickstarter'ın destekçisi veya beta ekibinin bir üyesiyseniz, onun ne kadar çok çalıştığını biraz biliyorsunuzdur. Görmediğiniz şey ise, kitap başkalarının eline geçmeden önce onun bu kitap için harcadığı tüm çabadır. Yapısal, satır ve kopya düzenlemeleri, bu kitabı benim tek başıma üretebileceğimden daha iyi hale getirdi ve hepimiz ona minnettarız.

Düzenlemeden bahsetmişken, inanılmaz yetenekleri için üç harika metin editörüne de teşekkür etmek istiyorum: Laura Jorstad, Paul Witcover ve Linda Branam. Paul ve Laura ile daha önce çalışmıştım (ikisi de *Hollow World*'ün editörleriydi) ve Linda, beta okuması sırasında detaylara gösterdiği özen ve benzersiz bakış açısıyla Robin'i etkiledikten sonra ekibe katıldı. Yazarlar dışında kimsenin düzeltmenlerin ne kadar harika olduğunu tam olarak takdir ettiğini sanmıyorum. Sadece biz kitabın başlangıcını görüyoruz ve son halinden ne kadar farklı olduğunu biliyoruz. Onların katkılarının çok büyük olduğunu size temin edebilirim.

Bu da bizi beta okuyuculara getiriyor! Bu, bugüne kadarki en büyük beta okumamızdı. Elli'den fazla kişi, bölümleri derecelendirmek ve anket sorularını yanıtlamak da dahil olmak üzere geri bildirimde bulundu. Her şey bittiğinde, binlerce bölüm için sıralamalarımız vardı! Robin'in sıkı çalışması sayesinde, kitap yayınlandığında gerçekten çok iyi bir durumdaydı. Yine de, iyileştirilebilecek yerler vardı ve beta okuyucular bir dizi önemli sahneye ince ayarlamalar yaptılar. Burada tüm ayrıntılara girecek kadar yer yok, ancak e-kitabım *The Making of the Death of Dulgath*'ta daha fazla bilgi edinebilirsiniz. Bu kitabın perde arkasını merak edenler için ücretsizdir. Bir kopyasını almak için michael.sullivan.dc@gmail.com adresine e-posta göndermeniz yeterlidir.

Kitabın kapağını tasarlamak için bir kez daha Marc Simonetti'nin muhteşem sanatsal yeteneğinden yararlandık. Onun çalışmalarını bilmiyorsanız, mutlaka göz atın. Marc, Riyria kitaplarımın ve *Hollow World*'ün Fransızca baskısının kapaklarını tasarlamış olmasının yanı sıra, Patrick Rothfuss'un *Kingkiller Chronicles*, George R. R. Martin'in *Song of*

Ice and Fire, Brandon Sanderson'ın Mistborn serisi ve düzinelerce diğer eser için de çarpıcı çalışmalar ortaya koymuştur. Del Rey'in yeni serim The First Empire için Marc'ı kullanacağını duyurmaktan mutluluk duyuyorum. Serinin ilk kitabı *Age of Myth*, 7 Haziran 2016'da yayınlanacak.

Del Rey'den bahsetmişken, onlara birçok konuda teşekkür etmek istiyorum. İlk olarak, *Age of Myth* kitabını bu kitapta ön izleme yapabilmeniz için yayın programını cömertçe yeniden düzenlediler. *The Death of Dulgath* baskıya girdiğinde, yapısal düzenleme geri bildirimlerini yeni tamamlamışlardı, ancak yine de kitabın geri kalanından önce ilk bölümün kopya düzenlemesini yapabildiler. İkincisi, The First Empire serisini piyasaya sürmeden önce bu kitabın yayınlanmasını mümkün kılan esneklikleri için onlara teşekkür etmek istiyorum. Yine, bununla ilgili daha fazla bilgiyi *The Making of the Death of Dulgath* e-kitabında bulabilirsiniz.

Bilmeyenler için, bu kitabın ciltli baskı masraflarını karşılamak için bir Kickstarter kampanyası düzenledik. Baskı, nakliye, depolama ve yukarıda adı geçen yetenekli kişilere ödeme için yapılan ilk tahminler yaklaşık 33.000 dolardı. Robin ve ben kitabın üretimi için 7.000 dolar ödemeyi kararlaştırdık ve Kickstarter topluluğundan ciltli baskı için 26.000 dolar talep ettik. Proje başarısız olsaydı, kitap yine de üretilecekti, sadece ciltli olmayacaktı. Şaşırtıcı bir şekilde, proje iki günden kısa bir sürede finanse edildi ve 73.000 dolardan fazla para topladı, bugüne kadar en yüksek fonlanan üçüncü kurgu projesi oldu. Ama hepsi bu kadar değil. Daha sonra, insanlar her türlü havalı ek ürünü (posterler, tişörtler, kahve fincanları vb.) satın aldı ve daha da fazla destekçi projeye katıldı. Robin sonunda projeyi tamamladığında, 1.876 kişiden 90.000 doların üzerinde fon toplanmıştı. Ne kadar çılgınca, değil mi?

The Death of Dulgath Kickstarter projesinin destekçilerine verilen ödüllerden biri, isimlerinin basılı olarak yayınlanarak yayıncılığın demokratikleşmesine verdikleri desteği tüm dünyaya duyurmaktır. Bazıları isimsiz kalmayı tercih ettiğinden bu liste tam değildir, ancak Kickstarter projesini bu kadar büyük bir başarıya ulaştıran herkese minnettarım. Tüm destekçilere eşit davranmayı seviyorum, ancak hayal bile edemeyeceğim düzeyde katkı sağlayan çok sayıda kişi (iki yüzden fazla) vardı. Onlara biraz özel bir takdir göstermek istediğim için listeyi biraz ayırdım. Daha fazla gecikmeden, işte benim muhteşem destekçilerim!

ALTIN SEVİYE KATKIDA BULUNANLAR

Alastair • Pen Astridge • Jon Auerbach • Joshua Axelson • Keri &
Patrick Bailey • Heather Barcomb • Jose J. Barrera • Tyke Beard • Brian
Becker • Mark Becker • Cheryl Beebe-Skynar • Caleb Billman • Richard P.
Bissmire • Airon Black • Dietmar Bloech • Kris Boulton • Chad & Anna
Britt • Kristi Rae Britt • Davonne Burns • Emily Burns • Jennifer Burns •
Christopher Buzzard • Guy Byars • Jeffrey Carr • David Lars Chamberlain •
Jaime Chan • Martin Forbes & Julia Charlow • Cpl Chris • Christy, Abby,
& Jollin • Greg Clinton • Christine A. Cooney • Michelle Cooper • Macy
Coward • Leland Crawford • Jackie Cuda • Elizabeth Daly • Ruth Angela
Davies • Alexander Davis • Marcel de Jong • The Delicious One • William
Demas • Paul Mervyn Dennison • Machikas Dimitrios • Randy, Marla &
Colin Doan • Andrew Doherty • Alexi Dollar • Sean Dornan-Fish • Christy L.
Downey • Linda du Toit • Lee Dunning • Britney N. Duston • Mike Dysput •
Steven Ede • Shirley Ednave • Angela Bradley & Kevin Enax • Derek
Ferguson • Don, Beth & Meghan Ferris • Holly Flumerfelt • Cathy Fox •
Emily Fuller • Chris Garrett • John J. Gerber • Andrew Gilbert • Chad &
Morgan Gill • Steve Gordon • Cara Gorman • Dion Graybeal • Samantha
Greenland • Rita Gensing • Therese Guerette • Allen & Marce Guthier •
Jason K. Hackworth • Travis Hammons • Nicholas Hart • Tammy Hayne •
Leah Asher • Douglas Hoffman • Sabrina Hofmann • Sir Jamie Howe •
Santiago Hoyos • Christopher A. Huddleston • Ed Hunkin • Peter Hutchinson •
John Idlor • Neil Illing • Martin Jackson • Erik Jarvi • Jiazheng • Morten
Johansson • Erik T. Johnson • Rebecca & Shawn Jones • Aurora'daki Jonna •
Michelle Jordan • Frank Juranich • Gustavo Tomas Lopez Justo • John Kane •
Kevin Kastelic • John M. Kelly • Michael Kelly • Jordan Kemp • Adam Kice •
Laura Kimble-Buschelmann • Kim Kline • Krendal • Kristina • Kimberly
Kunker • Jeff & Ari Kupferberg • Llorente Lacap • S.K. Lamont • Shawn
Larsen • Shirley Lawson • Andreas Leathley • Harry Lee • Keir Lee •
Lennhoff Ailesi • J. Leone • Viky Lercher • T. Lewis • Sebastian Linusson •
Ariel Yining Loh • J. Lee Lokere • Patrick J. Loller • Andrea Luhman • Mark
Lusher • Rissa Lyn • Renan Machado • Maile • Tracey Maknis • Brandon
Makowecki • Brenda Marshall • Richard Martin • Paul Matchen • Randy
& Chris Mathis • Zachary A. Matzo • Shelly McCann • Kevin
McCormick • Michael & Susan McCrum • Bobby McDaniel • Hunter
McDole • Amy McKenna • Jack & Kayleigh McKinley
• Laura

McNaughton • Steven Mentzel • Joby Metcalfe • Stefanie R. Midlock • Corinne Milardo • Annarose Mitchell • Christina Moe • Amanda Moore • Charles Moorhead • G. Moos • Calvin Moy • Francis Muhawij • Dianne Munro • H. Murray • NDC • John Neal • Neecy • Heike Nicks • Dino Nowak • Janet L. Oblinger • Jasmine Olsen • Katherine Owen • Gina Palmer • Paul M. Parra • Allison Pauli • Tina Persch • Joleen K. Peterson • Karina Pfleider • Jennifer L. Pierce • Andrew Preece • Heather Quigg • Jay Quigley • Cindy Radvany • David Ramirez • Tricia Reid • Amber Rendmeister • Grant “WereTiger” Rietze • Charles Roque • Abhilash Sarhadi • Eric Schwartz • Ryan Seaman • Gopakumar Sethuraman • Tina Marie Sharp • Shiro • Brian Sieglaff • Cassidy Singleton • Heber Sorenson • Margaret M. St. John • Erik W. Stegman • Theresa Stephen • Sean Stockton • Thom Stratton • StreamCyper • Julian Stribling • Carole Strohm • Jenn Strohschein • Shawn F. Sullivan • Ashli T. • Louise Tarbit • Stephanie Tettamanti • thesfshark • Chadzilla B. Thompson • David J. Thompson • Ben Trehet • Karilyn Turner • Waszer • Charles G. Weller III • Sam White • Lara Whitehead • Philip J. Whyte • Dick Wilkin • Scott M. Williams • Leilani Wills • John Gregory Wynn • Brandon Zarzyczny • Géraldine Zenhäusern • Perrin Zideos

KATKIDA BULUNANLAR

Kelimelerin Hayranı • M.C. Abajian • Zuraida Abbasi • Benjamin Abbott • Zuhur Abdo • David Abraham • Dumont Abraham • Thérèse Abrams • Jennifer Acunto • Michael Adams • Adina • Jeremy Agnew • Kawika Aguilar • Matthew B. Aguirre • Robert Aitken • Baldomero Castelan Alarcon • Lee Albanese • Alfonso Albarran • Cameron Albert • Albert Shafsky House B&B • Robert S. Aldrich II • Alissa • Jeremy Allen • Kate Allen • Shawn Allen • Jacob T. Allenstein • James Alleyn • Almudena • Kenneth & Melissa Alo-ad • Heather J. Alston • Stanley Altfeld • Andrea Alvarez • Trine Lise Alvestad • Ben Ames • AmethystOrator • Rob Amunds • Gary Anastasio • Svend Andersen • Amanda Anderson • Chris Anderson • Dennis E. Anderson • Eric Anderson • Sean Anderson • David Andre • Ron Andrea • Dennis Andrews • Sue Armitage • Pam Arnold • Ash • Matthew Ashley • John Fredrik Asphaug • Chad Atchison • Isabella Phoenix & Xavier Atlas • RJ Ayres • Ariane B. • Joel

DL Baass • Kerri Babbitt • Justin Bader • Shannon Badnell • Matt Baguley • Wes Baker • Edea Pitre Baldwin • Tayla Balkovic • Meghan Ball • Dan Banks • Preston Bannard • Joshua Barber • Jan-Michael Barlow • Dave Barfoot • William Paul Barnes • Deborah Barr • Paul Barrientos • Michael Basaldella • Basenji Studios, LLC • Sam Baskin • Michelle Beahm • David Bean • Craig Beaumont • Andrew Beckman • Anne Beckmann • Danielle Bednar • RJ Beem • Nathan Beittenmiller • Dana Belden • Derek Bell • Kate Bella • Jim Bellmore • Ferial Benaïssa • Cody Benke • Michael C. Bennett • Steven A. Bennett • Larry Berger • Evy Bernier • Dustin & Nicole Berry • Blake Berryhill • Taylor Besenski • Nathan Best • Oliver Beuchat • Rich Billeaud Jr. • Mick Biondi • Justin Blaske • Richard E. Blenis • Billie Bock • A.J. Bohne • Mircea Boistean • Jeremy Bokus • István Boldog-Bernád • Brian Boles • Amy Bolla • Nancy Bonanno • Seth Bonney • Bookstoege • Mark Booth • Katharina Bordet • Matt Borkowski • Carey Bostwick • Marilyn Bourdeau • Marius Bovet • Chad Bowden • Joe Bradley • Barry Bragg • Melissa J. Brandau • Tiago Bras • Gregory E. Bray • John Anthony Brennan • Zachary Brennan • Chandler Brett • Brick Letter Law • Hannah Bridge • Brijwhiz • Phil Brilliant • Alexandra Rose Brilz • Jason Brinkerhoff • Becky Brock • Joe Brodecki • Rachel Broome • Christina & Terry Brown • Matthew Brown • Nick Brown • Rose Broyles • Jana Broz • Meleah Bryan • Ian Buckley • Travis Bughi • Eftichia Bukas • Rick Bundren • Tomas Burgos-Caez • Robert E. Burke • Koen Burms • Jenny Busby • Matt & Karla Bush • Kristin Butler • Kyle Butler • Nicholas Buttram • P. Byhmer • Beverly C. • Brian C. • Dustin C. • Bethany Cahours • Sara Calabrese • Daniel Callaway • Amber L. Campbell • Robert Campbell • Clinton Canady • Alicia Cardillo • Jodi Lee Carpenter • Lucinda Caughey • MJ Cavallo • Damion M. Cavicchio • Saadet Cetin • Matthew A. Chambers • Michael Chambliss • Christopher D. Chapman • Josh Chappell • Susie Chappelle • Jordan Charlton • Max & Treana Chartier • Brannigan Cheney • Reagan Chesnut • Andi Chilkie • Caroline Chiou • Andrew Chizhik • Gordon Chow • Mikaela Christiansson • Derek Christman • Olivia Christopher • Yvonne Chung • Elizabeth Chvirko • Melinda Citro • Daniel Claggett • Asa Clapp • Gary Clarke • Daniel Clasen • Claudia • Elizabeth A. Clawson • Jayce Clawson • Ben Clear • Linda Patricia Cleary • Matthew Cleveland • Vanessa R. Cobb • Alison Coggins • Larry Coker • Wanda

Colar • Jason S. Colby • Jenny Colby • Ann Cole • Andrew L. Collie • Marissa Collins • Mike Collins • Lee Collis • Emmanuel Colvin • Elise Cook • Fisher Cook • John D. Cook • Cool_Dude_53 • Sarah Corbeil • Sarah Cosco • Brad Costa • Larry Couch • Stephen Couch • Chris Couper • Ariel Cowger • Anya Crane • Mick Crawford • Ben Crew • Taylor Crews • Dan Cristelli • Joshua Crompton • Michelle D. Crosby • Patti Cross • Nicholas Crow • Trevor & Justina Crow • Michael Cummings • Tyler Cummins • Jeff Cunningham • Chris Curry • Glenn Curry • Emily C.E. Curtis • Diane Cutter • Gabriella Cuzzola • Cypher21 • Dayvd D. • Helene D. • Nikolaus D. • Petter D. • Sylvia Dacus • Rachel Daeger • Keith Dale • Carrie Ann Daly • Nimrod Daniel • Katie Lynn Daniels • Patricio Danos • Isaac “Will It Work” Dansicker • DanyMess • Brian P. Dassero • Jennifer Dath • Chas Daugherty • David • Yaron Davidson • Alicia Marie Davis • Josh Davis • Michael Davis • Richard E. Davis • DavK • Joseph Davy • Karl Dawson • Julia de la Chevalerie • Elodie de Peretti • Joseph Dean • Elizabeth Rose Deaux • Ben DeJesus • Paul Delahunty • Scott Dell’Osso • Anna Demchy • Andrea Dengler • Danielle Denhardt • Rhonda Deniston • Ollie Denning • Chris Dent • Simon Dick • Diefendorf Ailesi • Crystal Dinh • Lewis Dix • Alexander Doganov • Zoe Dollar • Becky Dornoff • Jeremy Dorsey • Anthony Dosado • Rick Dotson • Ken Doyle • Mary Kate Doyle • D-Rock • Steph Duda • Mhorag Duff • Nathan Duke • Adam & Michelle Dunaway • Magnus Duncan • K.A. Dunk • Benjamin J. Dunn • David Dunn • Herman Duyker • Sebastian Dzierzek • Allison Bistline East • Brian Eckfeld • Erin Edenfield • Paul T. Edmunds • JLKM Eggleston • Todd V. Ehrenfels • Gary L. Ehret • Ashleah Elias • Bryan Elliott • Bryan Elstad • James Elwood • Matt Enberg • Daniel Ericsson • Joel Espina • Peter Evenson • Eric Evilsizer • Richard Eyres • Drake F. • fabfelis • Magdalena Fabrykowska-Mlotek • Victoria Fair • Shawn R. Fairweather • Anderson Ailesi • Jason Fann • Lauren Faris • Nifer Fasman • Christopher M. Fay • Michael Fazio • Michael Fedrowitz • Carol Feeney • Alex Fell • Conner Ferguson • Joel Ferrando • Edward Ferry • Michael Ferslev • Guillaume Fillière • Richie Finn • Tony Fiorentino • Brian Fisher • John Fisher • Brooke Fishman • Margot Elizabeth Fivash • Ailsa Floyd • Kris & Dave Fly • Kenneth Kiffer Fong • Matt Forbeck • Gordon & Liza Forbes • Raymond W. Ford • Katherine Forrest • Monica Elida

Forssell • Scott D. Forsyth • Jerome Foster • Scott Foster • Jessica Fox • Elizabeth Francois • Karen Francois • Mary Francois • David Frank • Scott Frederick • Brandon Frere • Phil & Sarah Freund • Frode • Eric Frost • Michael Frost • Fsd333 • Megan E. Funk • Danielle Furr • Yurii “Saodhar” Furtat • Victoriano Fuster • G & Y • Janina G. • Patrick G. • Denis Gagnon • Jerry Gaiser • Debra Gakeler • Eric Gallant • Brian Gaudet • Cody Gaudet • Ruben Gavilan • Kristen Nicole Gaydos • GCK • Bryan Geddes • Cara Milne Gee • Ivy Arshalouis Geer • Travis Gehling • Wilson Geiger • Courtney Getty • Chand Svare Ghei (chasvag.com) • Alexander Gifford • Jordi Gil • Cris Gilbert • Cullen “Towelman” Gilchrist • Greg Giles • Stephen Giordano • Adam Girardo • John Glen • Ray Leonard L. Go • Kriti Godey • Carman Godfrey • Kyle Goehner • Jozeph Goldenberg • Gonzo • Sonia Goursat • Carmen Brenner & Alex Graf • Robin Graf • David “Dai” Green • Gail Green • Nate Greenwood • Joshua Grey • Christopher Griffin • Lars Grimm • Brian A. Grismore • Nick Groenke • Gronk • Donald Guerette • Yolanda Gülcemal • Joshua Gulke • Andreas Gustafsson • Alex Guyot • Michael Guzzo • Jessie H. • Phillip H. • Evan Hage • Matthew Hageman • Justin Hagler • Matt Hahn • Daniel Haight • Halcyon • Jace Hall • Keith Hall • Nicole Hall • Teresa Hall • Hamdiggy • Karen Eich Hammer • Megh Hannon • Michael Hannon • Allycia Hansen • Clay Hanson • Jordan Harding • Steve Hardy • Ann J.M.S. Harlan • Danyel Harnden • Malcolm Harper • Philip Harris • Victoria R. Harris • Chad Harrison • Kyle William Harrison • Tim Harron • Anita Harsjoeen • Jacquie Hart • John G. Hartness • Justin Hase • Martin Hassett • David A. Hastings • Chris Haught • Jennifer & Brett Hawton • Melissa L. Hayden • Kenneth Hayes • The Haymakers • Greg Hays • Dan Heffron • Quad Heinicken • Sara Hemenway • Dean Henderson • Kevin Henderson • Yvonne E. Henderson • Meike Herpers • Nathan Hertz • Chadrick Hess • LJ Heydorn • Jordan Hibbits • Catherine Hickey • Sebastian Hidalgo • Sakari Hietanen • David Highsmith • John Hilde • Nick Hiltwein • V. Ho • Stephen Hobbs • Sally Hodges • Adam Hoffman • Carlissa Hoffman • Rob Holland • C. Holmes • Cheryl Holsonbake • Donnie Holsworth • Kara Holtzman • Brendan Hong • Jonathan Hopkins • Hopkins • Alysa Hornick • Thomas Houseman • Mary Anne Howard • Daphne Howell • Mathew

Howell • Dawei Huang • Leo Huang • Michael Hudson • Jon Hughes • C. Marry Hultman • Matt Hurlburt • Mandy Huston • Joshua Huth • Ray Huth • Adrian Huzum • Dave Hyam • Jason Hymas • Ryan Igarashi • Benjamin Ihms • Nelson Embrey III • Marcus Ilgner • Mike Ingram • Askur Ingvaldsson • Jens Inhetpanhuis • Mandy Ioerger • Iris • Ciro Izarra • Melissa J. • Shanna J. • Gary Jacobson • Chris Janes • Sally Novak Janin • Chad Jarvis • JayFK • Browncoat Jayson • Andrew Jeffree • Daryl Jenkins • Jason Jennings • JMO • Kyle Jodrey • Tim Johns • Fred W. Johnson • H. Lynnea Johnson • Holden Johnson • Holly Johnson • Justin J. Johnson • Lynn Johnson • Maura Johnson • Rob Johnson • Adam Johnston • Emily Johnston • David Jones • Alfred Jonsson • Loretta Joslin • Simon Julian • Lizzie Jutila • Adrijan K. • Cyrus & Mira K. • Keith Kahan • Keith Kahla • Kaitlin • Greg Kajko • Tracy Kaplan • Kolby Kappes • Evan & Lily Karalash • Eli Karasik • Aviv Karni • Rob Karp • Kasmiur • Missy Katano • Jeremy Kear • Laura Kehoe • Alan M. Kelleher • Nathan Kellen • Melissa Kelley • Stephen Kellie • Tabatha Kelliher • Matt Kelly • Hobie Kelting • Wade Kemper • Kent • Bill Kerney • Keys • Liz Kiewiet • Jason Kikola • Daren T. Killam • Luke Killam • Hannah Kim • Geoffrey King • Jay King • Shawn T. King • Sky King • Doug Kirkland • Rini Kirkpatrick • Cory Kitchens • James R. Kitney • Annika Kleine • Christian Klemm • Lisa Knipe • Matthew Koenen • Heiko Koenig • Jesse James Kofi • Andrew Konicki • Rob & Morgan Kostelnik • Filip “Denadareth” Koza • Emilia Kozłowska • Natasha Krautheim • Heather Kreft • Ray Krenek • Jeff Kriehn • Tanja Krone • Katrin Kropf • Caroline Kruger • Erik Krumholz • Ethan Kruse • KT • Tony Kuehn • Nick Kuhn • Ahmet “sweetmartin” Kurt • Ania Kwiecien • Mélanie LaBarre • Pat Lahar • Joann H. Lam • Max Lampinen • David Lamulle • Brad Landress • Jeremy Lange • Janice Langhorne • Jenny Langley • Emily LaPlante • Nick LaPolla • Bjarte Larsen • Steve Larsen • Nicolas F. Laszkiewicz • T.G. Lawrence • Heather K. Leasor • Ben Leathley • Ryan Leduc • Nathan Lee • Björn Lefevre • Erynn Lehtonen • Michael Lenzo • Paul Leonard • Andrew Leong • Doug Less • Jay Leung • Henri Levantall • Alex Lewis • Miranda Li • Melissa Liedtke • Bob Lienemann • Richard H. Lindhorst • Ken Lipinski • Adam Lipper • Darin & Dana Liston • Nate Little • Liz • Llamaentity • Brent Locey • Kim Long • Marc D. Long • Brent

Longstaff • Julia Looney • Garrison Loope • Asher Lopez • Lordgoldneyes00 • Sean Louvel • Anthony Lowe • Kayla Lowes • Fred Lucci • Eric Luczaj • Liam Ludford • Zach & Tiera Lueth • Suzanne Lundeen • John Lupo • Duncan Lynch • Paul Lynch • Celia Lyons • Alain M. • Karen M. • D.W.S. MacKenzie • Jacob Magnusson • Mike Mahaffey • Lauren Maillet • Malnati • Travis Malone • Jamie Manley • Kenneth Mann • Joost Mans • Carrie Mansfield • Felix Maranzino • Jonathan Margulies • Neil Marr • Epper Marshall • Ivan Martens • Tobias Martens • Brett Martin • Dan Martin • Gail Z. Martin • John Martin • Isaac Martinez • Alan Mask • James G. Massa • Marcus Massiah • Rob Matheny • Marc T. Matoba • Chris Matosky • James Matson • Jeff Matsuya • Megan “M5” Matta • Tyson J. Mauermann • Elisabeth Maurer • Carolyn Maxey • Rick & Stephanie Maxwell-Terkeurst • Glenn May • David F. McCloskey • Michael McCunney • Allison McDonald • Linda McDonald • Mike McDonald • Kristen McDowell • Chris & Janel McGrath • Dominic McIntire • Ewan McIntyre • Kevin McKenzie • Pat McKernan • Scott D. McKinnie • Laurie J. McLean • Matthew McNally • Chris Meadows • Rob Meagher • Jed Mecham • Lisa Meehan • Ludwig Meert • Erika Meghan • Stephanie Meier • Erik Meissner • Melanie • Kate Mergener • Brandon Merrick • Adam Meservey • Charles R. Messenger • Darryl Miao • Miriam Michalak • Erin Midtsem • Kristy Mika • John Miles • Felicia M. Militti • Debbie Miller • Eric Miller • J. Lance Miller • Michael D. Miller • Sean Miller • Elizabeth Milne • Ian Milne • Christopher Miranda • William Miskovetz • Lisa Mitchell • Aleem Mohamed • M . Mohanna • Cassie Mohny • Russell Moll • Joe Molnar • Jess Monica • Mirko Montalbano • Kyndra Monterastelli • Keshnee Moodley • moonspender • R. L. Moreau • Kim Morgan • Victor Morgan • Valerie Morley • Vladimir Morozov • Patrick Morrison • Dawn McQueen Mortimer • Donna Mould • Alysia Murphy • Ken Murrah • Louise Murray • Stephen Musselman • Rhel ná DecVandé • Emilie Nangle • Kartik Narayanan • Gerard Narendran • Stephen Nash • Kapi Neely • Kelvin Neely • Patrick Neff • Rachel Neff • John Nellis • Kate Nelson • Kenneth Neeser • Sharon Netherton • Sandy Nickell • Steven Nicoll • Peter J. Nierenberger • Tyler Nixon • Patrick Noffke • Jerry Nowell • Mark O’Brien • Mandy O’Flanagan • Devin T. O’Hara • Dan Oliveira • Kyle O’Mara • Tim

O'Neill • Linda Opella • Troy Osgood • Kirsten Otting • Aymeric P. • Kaitlyn P. • Joshua Palmatier • David T. Palmer • Dawson Panter • Daryl Parat • Gareth Park • Lynn & Jason Parker • Adam Parkinson • Dino Paskvan • Dr. Chirag A Patel • Russell Patrick • Roman Pauer • PaulCToF • Robert Pavel • Katie Pawlik • Micah Payson-Lewis • Joel Pearson • James Elliott Peeler • Pandalath • Amanda Pender • S. Pendleton • Patrick Perault • Scott Perry • Joseph Pestuglicci • Evan Petersen • Holger Petersenn • Max Pfeiffer • Wolfram Pfeifer • Bonnie Phlieger • Kristina Pick • Dwight Pickering • Chris Pickle • Donna Pierson • Roddy Pimentel • Joseph Pisano • Cindy Pleasant • Pierson Pollock • Andrew L. Polvino • James Poppe • Al Porter • Bryce Potter • R.E. Powell • Paul & Evie Powers • Hattie Prenger • Chad Price • Jo Price • Michele Price • Marissa Priest • Angie Pugh • Mike Pugliese • Kristian Puskas • Luis Quinones • David Quist • Jana R. • Becca Rabin • Michael Rabin • Adrian Race • Christomir Rackov • Jessica Radrigan • Aengus Rae • Ragnarok Publications • Or Raifman • Brian Ralph • Hilde S. Ramberg • Michael Ramm • Evaristo Ramos Jr. • Chris Randall • Joe Rapier • Craig Rapp • Daniel Alec Ratica • DB Rattan • Dominic Ray • Chad Ream • Kelly Record • John Redepenning • Whitney & Adam Redmon • John Charles Rehn • Cody Reichenau • Don Reiter • Renée Relin • Mathew Reuther • Crystal Rhinehart • Gray Rhymer • Michael P. Riccoboni • Morgen Rich • Richard • RichardZ • Priyadarshi Rishiraj • Wes Rist • Joel Roath • Geoffrey Roberts • Gary Robertson • Scott Robertson • Rodeo • Lorenzo J. Rodriguez • Jeff Rogers • Eduardo Rojas • Dave Romero • Allison Rosa • Andrew Rose • Esther Rose • Joel Rosen • Zach Rosenberg • Todd L. Ross • Jason Rossiter • Andrew Rowe • Adrian Rudloff • JP Russell • William Russell • Adriane Hughes Ruzak • Christine Ryan • Joe Ryan • Casey S. • Gloria S. • Amelia Sainz • Betule Sairafi! • Stephen J. Salerno • Rebecca Salisbury • Shayne Sampson • Samson • Jason Sandau • Jon & Maureen Sandbom • Joseph J. Santelio • Amy Sarfinchan • Sasha • Courtney Schafer • Robert Schiemann • Joshua P. Schier • Marc Schifer • James Schmidt (mightythorjrs blog) • Jery Schober • Gertjan Scholten • Wil Schrader • Chris Schroeder • David R. Schur • Jeremy Scofield • Chris Scott • SDMaxwell • Sam Seah • Andrew Seal • Dan Secor • Keith Sell • Amy Sept • Seraphium • Warren Shackleton • Tory Shade • Sanaa

Shaikh • Shane • Shanna • Shard73 • Mike & Emily Sharr • Denny Shea • Oliver R. Shead • Chase Shelby • Catherine Shenoy • Paul Sheppard • David Sherman Jr. • Stephenie Sheung • Shawn Shoemaker • Rachel Shook • Patti Short • Melissa Shumake • Bill Sides • Dave Siemback • Barbara Silcox • Silence in the Library Publishing • Daniel Simmons • Randy Simmons • Lainie Simpson • Sue Sims • David Simser • Max Singh • Sarah Sjoberg • Michael Skolnik • Anne Slama • Eric Slaney • Mykie Slattery • Sky Sloderbeck • Jake Small • Donnie Smith • Doug Smith • Emily Smith • Jeff Smith • Jordon Smith • Justin P. Smith • Mark Aaron Smith • Sarah Anne Smith • Scott Smith • Alicia Smyth • Amit Snand • Bruce Snell • Jenni Snow • Daniel Soler • Miroslav Sommer • Joshua Paul Sommers • Mathew Sonier • Jacquelyn South • Jen Spangrud • Wes Spence • Paul Spicer • Thomas W. Spinrad • Matthew Spooner • Andrew Sprow • John Squire • Dorothée Stadler • Shannon Staff • Megan Stamates • Nolan Stamm • Deanna Stanley • Garren Stanley • StantheMighty • Sarah Stein • Tom Steinberger • Liz Steinworth • Byron Stephan • James B. Stepp Jr. • Natalie A. Sterling • Douglas Stetson • Krystal Stevenson • Walter M. Steverson • Dan Stewart • Debra Stewart • Joshua Stingl • Melicent Stossel • Tim Stotter • Dan & Denise Stratton • Noah Kent Sturdevant • Sreevidya Subramanian • Kevin Sullivan • Nicholas Jared Sullivan • Scott Sullivan • Ben Summers • Sara Sunderland • Samantha Suvak • Magnar Sveen • Rebecca Swanger • Kyle Swank • Richard Swann • Jay Swanson • Laurie Swensen • Jenny Swerbensky • Saad Syed • Richard Symonds • Matt Sywenky • Carol Szpara • Mike Szucs • Giancarlo T. • Raghu T. • Sara T. • Ann-Karin T. L. • Alex Tabor • Kristin Taggart • R. Patrick Taggesell • Tahseen • Katarina Takahashi • Thomas J. Talamini • Riki Tanone • Marc Tassin • Andrea Tatjana • Andromeda Taylor • Houston Taylor • Ayman Teaman • Craig Tenhoff • Ann-Kjersti Tennes • terpkristin • Eric Terrell • Danielle Terry • Quinn Thacker • Allison M. Thaemlitz • thedave • Chris Theibault • Thile • Justin Thomas • Tyler Thomas • Thomas the Bear • Aiken Thompson • Brian Thompson • Max Thompson • Tony A. Thompson • Vicky Thompson • Eric Thorn • Kaitlin Thorsen • Jason Tilling • Karen Tinnesand • Gina Tisell • Toby • Will Todd • Aser Tolentino • Susie Toman • Annamarie Tontz • Rebecca Tordoff • Matt Tornetta • Faith Townsend • Jeffrey Trainer • Patti Trant • Shawna J .

Traver • Erica Trevino • Wayne Tripp • Lori Trisler • Daniel Troska • Uli
Troyo • Christo Tsilifis • Paul Turkstra • Alex Turner • Nathan Turner • tycens
• Mitchell Tyler • Mikko Tyrväinen • ub3r_n3rd • Sam Ukudni • Vamsi •
Miguel Van de Castele • Wendy van Ipkins • John Van Vliet •
Gary Vandegrift • Vanity • Jeffrey Vanneste •
Vbroskas • Velvetrose • Ve'R • Philip Verneresson • James R. Vernon • Simon
Viccars • Noah Vick • Vikingstad • Alma Vilić • Bruce Villas • vinced57 •
Rosie Vincent • Bryce Vollmer • Rhea Votipka • Bjorn Vrancken • Kayla
Wagner • Randal Wagner • Holly L. Walsh • David Wannemueller • Phil
Ward • Alan Warenski • Simon Warshal • Andrew Warwick • Kenta
Washington • Michael Wasserman • Nick Watkins • Angie Watson • William
T. Watson • Wayne • Cindi Weatherington • Brian Webb • Kevyn Weiner •
Seth Weissman • Jason Vortex Wells • Sharon Kazren Wells • Keith West • Z.
Scott West • Robert Westgate • Bryan White • Leah White • Noah J. Whitley •
Adam E. Whitmore • Penny Wildman • Karen Wilkins • Poul Williams •
Michael Allen Williamson • Rachel Kaleonani Williamson • Jack Willis •
Keith W. Willis • Stuart Wilson • Matthew Winton • The Witzels • Wognum •
Wesley Womack • Tiffany R. Woo • WooPigFoodie •
Michael Workman • wraith808 • Joel Wright • Wyldedoggue • Stacey Wyman
• CW Yantis • YCSWYD • V.A. Yeung • Benjamin Charles York • Tony
Zahler • Rob Zak • Leonardo Zaraya • Zareepa • Alex Ziebart • Paul
Timotheus Zimmert • Toby Zitsman • Anete Zoo • Joseph Zurat

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

İlk İmparatorluk

Efsaneler Çağı (Haziran 2016) • *Kılıçlar Çağı* • *Savaş Çağı* • *Efsaneler Çağı* • *İmparatorluk Çağı*

Riyria Vahiyleri

Kılıçların Hırsızlığı (Taç Komplosu ve Avempartha)
İmparatorluğun Yükselişi (Nyphron'un Yükselişi ve Zümrüt Fırtınası)
Novron'un Varisleri (Kış Mevsimi ve Percepliquis)

Riyria Günlükleri

Taç Kulesi
Gül ve Diken Dulgath'ın
Ölümü

Bağımsız Romanlar

Boş Dünya

ANTOLOJİLER

Özgür: Soytarı

Sınırsız: Oyun

Sınırsız II: Küçük Wren ve Büyük Orman

Kara Muhafızlar: Mesleki Dürüstlük

Son: Kıyamet Vizyonları: Yanan İskenderiye

Trajedinin Üstesinden Gelmek: Gelenekler

Fantastik Fraksiyon Antolojisi: Sonbahar Sisleri

Robot Orduma Fon Sağlayın: Dilediğinize Dikkat Edin

İçindekiler

[Sullivan'ın Eserine Övgü](#)

[Telif Hakkı](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Yazarın Notu İthaf](#)

[Haritalar](#)

[Bölüm 1: Yeni İşaret Bölüm](#)

[2: Sanatçı Bölüm 3:](#)

[Maranon Bölüm 4: Denizin](#)

[Ötesinde Bölüm 5: Dulgath](#)

[Kalesi](#)

[Bölüm 6: Ev ve Yatak Odası Bölüm 7: On](#)

[Parmak Oyunu Bölüm 8: Kasırganın Gözü](#)

[Bölüm 9: Kılıç Hırsızlığı Bölüm 10:](#)

[Avludaki Hayalet Bölüm 11:](#)

[Brecken Moor](#)

[Bölüm 12: Leydi Dulgath Bölüm](#)

[13: Fawkes ve Tazılar Bölüm 14:](#)

[Not](#)

[Bölüm 15: Tablo Bölüm 16:](#)

[Güney Yolu Bölüm 17:](#)

[Shervin Gerami Bölüm 18:](#)

[Kırık Kemikler Bölüm 19:](#)

[Gösteriş](#)

[Bölüm 20: Suikastçı Bölüm](#)

[21: Fırtına](#)

[Bölüm 22: Uzun Hikaye Kısa](#)

[Bölüm 23: Gece Manastırı Bölüm](#)

[24: Öldürme İhtiyacı Bölüm 25:](#)

[Beşinci Şey Son Söz](#)

[Ön İzleme: Mitlerin Çağı](#)

[Bonus Kısa Öykü: T. C. Powell'ın Methuselah Tedavisi](#)

Teşekkür

Michael J. Sullivan'ın Eserleri

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

